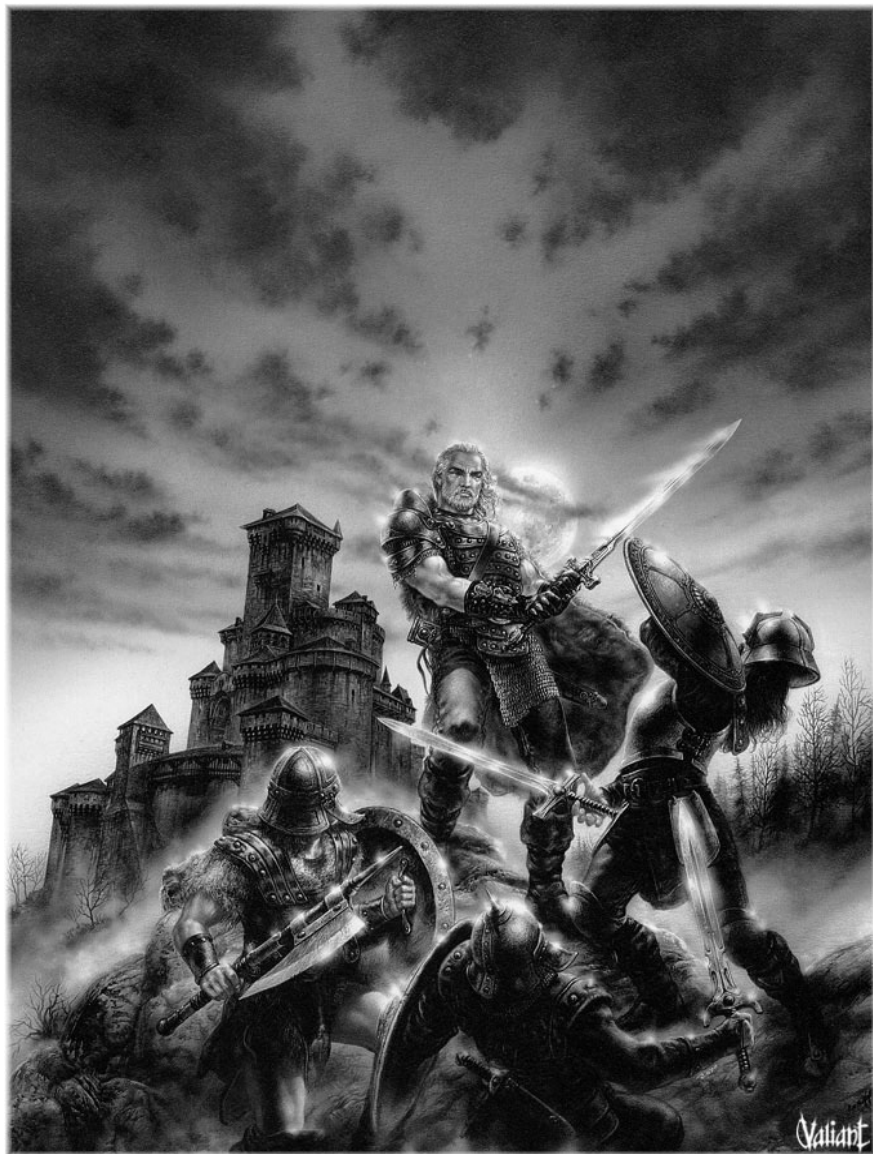

ΒΙΒΛΙΟ ΕΒΔΟΜΟ

Το Μάτι του Σαραόλν

© Κώστας Βουλαζέρης

ISBN: 978-618-5031-15-2

ISBN(set): 978-618-5031-08-4

Το Μάτι του Σαραόλν είναι το έβδομο βιβλίο της σειράς Αρμπεναρκ: Η Επιστροφή των Θεών.

Περισσότερες πληροφορίες στο

<http://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/armpenark>

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1^ο

Ερωτηματικά, συλλογισμοί, και διαφωνίες

Τ*ι συμβαίνει;»*

Η Σαντέ'ενθιν ακόμα ούρλιαζε, καθώς βρισκόταν σωριασμένη στο δάπεδο. Ο Κράντμον σηκώθηκε στα πόδια του και την άρπαξε απ'το μπράτσο, σηκώνοντάς την κι αυτήν όρθια, καθώς η γη έπανε, σίγα-σίγα, να σείεται και να ταρακουνά το παλάτι, με τη σταδιακή αραίωση της πνευματικής ενέργειας που είχε συγκεντρωθεί πριν.

«Τι τρέχει;» απαίτησε.

«Όλα είναι σκοτεινά!» σφύριξε εκείνη. «Δε μπορώ να δω; Ή είναι, όντως, τα πάντα καλυμμένα στο σκοτάδι;»

«Φοβάμαι πως... δε μπορείς να δεις, Σαντέ'ενθιν...» αποκρίθηκε ο Κράντμον, αργά. *Μα τον Ωκεανό, τυφλώθηκε απ'τη λάμψη!* συλλογίστηκε, ενώ, συγχρόνως, ευχαριστούσε τα Πνεύματα που δεν είχε τυφλωθεί κι ο ίδιος.

Το βλέμμα του Πόνκιμ άφησε το σημείο όπου προ ολίγου πάλευαν ο Φάλμαριν κι ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν και στράφηκε στους Μαγκραθμέλιους: τους Βασιληάδες Χάμαγκορκ και Καρθαβλέρν, και τη Μητριάρχη Σαλντίρα. «Ο Αφέντης σας χάθηκε, ηλίθιοι!» γρύλισε.

Τα μάτια όλων στένεψαν, οργισμένα, σα ν'απορούσαν πώς ήταν ποτέ δυνατόν ένας άνθρωπος (όπως θεωρούσαν οι δαιμονάνθρωποι τους ανθρώπους) να τους μιλάει έτσι.

«Δικό σου είναι το φταίξιμο, Πόνκιμ!» φώναξε ο Χάμαγκορκ. Έδειξε τον Ελεγκτή Πνευμάτων, κατηγορηματικά, με το δάχτυλό του. «Εσύ τον οδήγησες εδώ!»

Εδώ, συλλογίστηκε ο Πόνκιμ. Εδώ όπου νόμιζα ότι ήταν το Κέντρο Σταθερότητας και το Φτερό του Φοίνικα... Μα, αν δεν είναι εδώ, τότε, πού είναι; Πώς είναι δυνατόν να μη βρίσκεται στη Μάρβαθ; Τόσα χρόνια –αιώνες!– όλοι πίστευαν ότι φυλάσσεται σε τούτο το παλάτι, και προστάτες του είναι οι Βασιλείς του Σαραόλν. Τι είδους παιχνίδι παίζετε; Ο Πόνκιμ, για πρώτη φορά, εδώ και καιρό, αισθάνθηκε σα να μη γνώριζε τίποτα απολύτως για τον κόσμο όπου είχε γεννηθεί.

«Κάποιος σου έκοψε τη γλώσσα, άνθρωπε;» γρύλισε η Σαλντίρα.

«Κανείς δεν έκοψε τη γλώσσα μου, δαιμονογυναίκα,» αντιγύρισε ο Πόνκιμ, με τα σκοτεινά του μάτια να γυαλίζουν, *«αλλά κάποιος θα κόψει τη μακριά δική σου πολύ σύντομα, αν δεν την τυλίξεις πίσω απ'τα δόντια σου.»*

Η απάντησή του έκανε τους Μαγκραθμέλιους να πισωπατήσουν. Εκείνος μειδίασε. Αναμφίβολα, αναρωτιόνταν, πάλι, πώς ένας άνθρωπος τούς μιλούσε σε τέτοιο τόνο. Είχαν πολλά να μάθουν στο Σαραόλν. *Χα-χα-χα-χα-χα...* γέλασε μέσα του ο Πόνκιμ.

«Πώς ΤΟΛΜΑΣ, άνθρωπε, να μιλάς στη Μητριάρχη της Μαύρης Αυγής έτσι;» βρυχήθηκε ο Χάμαγκορκ. *«Πέσε στα γόνατά –τώρα– και ζήτα τη συγγνώμη της!»*

Ο Πόνκιμ μειδίασε στραβά, και ένα σκοτεινό ύφος τύλιξε το πρόσωπό του –ένα ύφος που έκανε τον Κράντμον να ριγήσει· και, σίγουρα, θα είχε το ίδιο αποτέλεσμα και στην Σαντέ'ενθιν, αν εκείνη μπορούσε να το δει...

«Δεν γονατίζω μπροστά σε κανέναν άνθρωπο, ψευδοδαίμονα.» Ο Αντιβασιλέας του Σαραόλν γνώριζε πολύ καλά πόσο μεγάλη προσβολή ήταν να αποκαλέσεις έναν δαιμονάνθρωπο «ψευδοδαίμονα»· του θύμιζες ότι προερχόταν από την ανάμιξη δαίμονα κι ανθρώπου, ενώ το είδος του θεωρούσε πως ήταν ανώτερο των ανθρώπων και προερχόταν από το καθαρό αίμα των αρχαίων δαιμόνων, οπότε έπρεπε να κυβερνήσει πάνω στον Άρμπεναρκ. Γνώριζαν το ψέμα μέσα στο οποίο ζούσαν, μα δεν ήθελαν, σε καμια περίπτωση, να παραδεχτούν την αλήθεια. *«Και, σίγουρα, όχι*

μπροστά σε έναν *Μαγκραθμέλιο*.» Ακόμα μια προσβολή, γιατί υπονοούσε πως οι δαιμονάνθρωποι ήταν κατώτεροι των ανθρώπων. Ο Πόνκιμ καταλάβαινε την οργή που προκαλούσε στους τρεις άρχοντες της Μάγκραθμελ εμπρός του –μπορούσε να τη διακρίνει στα πρόσωπά τους, που κοκκίνιζαν και πρασίνιζαν από θυμό– και, απλά, το απολάμβανε. Ίσως, τούτο προερχόταν από την ανάγκη του να ευχαριστηθεί κάτι, ύστερα από την αποτυχία του Αφέντη του να αναμορφώσει τον Άρμπεναρκ και να κάνει εκείνον Κοσμοκράτορα της Βόρειας Γης. *Αλλ’αυτά θα γίνουν*, συλλογίστηκε ο Πόνκιμ. *Θα πετύχω εκεί όπου απέτυχε ο Μπα’αρνάλ’φαρ’θιν. Και γιατί να περιοριστώ στη Βόρεια Γη;*

«*Άνθρωπε!*» βρυχήθηκε ο Χάμαγκορκ. «Θα μετανιώσεις για τα λόγια σου –αυτό σ’το υπόσχομαι!» Γύρισε και έφυγε απ’την αίθουσα του «Φτερού του Φοίνικα». Ο Καρθαβλέρν και η Σαλντίρα τον ακολούθησαν, αφού έριξαν ο καθένας μια δηλητηριώδη ματιά στον Πόνκιμ.

Εκείνος γέλασε πίσω απ’την πλάτη τους, δίχως να προσπαθήσει να το κρύψει, σα (;) να τους περιγελούσε ανοιχτά.

«Κάνεις λάθος,» του είπε ο Κράντμον, αφότου οι Μαγκραθμέλιοι είχαν, πλέον, φύγει.

«Είναι, πιστεύεις, η θέση σου, Κράντμον, να εκφέρεις άποψη εάν σφάλω ή όχι;» αντιγύρισε ο Πόνκιμ. «Είσαι αντάξιός μου;»

Καταραμένη εγωιστή! γρύλισε εντός του ο πρώην-σφετεριστής του Κοραλλένιου Θρόνου, αλλά δε μίλησε. Μπορούσε να αντιληφθεί σε πόσο μειονεκτική θέση βρισκόταν. Ήταν κουρασμένος, εξαντλημένος από τη μάχη, τα μαλλιά και το κορμί του λουσμένα στον ιδρώτα (και σιχαινόταν τον ιδρώτα επάνω του!)· δε μπορούσε ν’αντιμετωπίσει τον Πόνκιμ, που δεν έμοιαζε το ίδιο κατάκοπος με κείνον: το βλέμμα του ήταν σκληρό, όπως πάντα, το πρόσωπό του αλύγιστο, και στεκόταν ευθυτενής, λες και ήταν ο ίδιος ο Βασιλιάς του Κόσμου. Ο Κράντμον ήξερε πως, αν τον εξόργιζε, εκείνος

μπορούσε, αυτή τη στιγμή, να τον τσακίσει πάνω στον τοίχο, σαν έντομο.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε η Σαντέ'ενθιν, σπάζοντας τη σιωπή που είχε απλωθεί για λίγο. «Γιατί κανείς δε μιλάει;»

«Τι έχεις, Σαντέ'ενθιν;» ρώτησε ο Πόνκιμ. «Δε μπορείς να δεις;»

«Εκείνο το φως...» αποκρίθηκε η Ζιρκεφιανή. «Με τύφλωσε...» Η φωνή της ήταν βαριά, κι ένιωθε έναν κόμπο στο λαιμό της να απειλεί να την πνίξει. «Πού... πού είν'ο Αφέντης;»

«Χάθηκε,» απάντησε ο Πόνκιμ· αισθανόταν ένα κενό μέσα του, σαν κάτι να έλειπε, ξαφνικά, απ'τον Άρμπεναρκ, σαν το... κλίμα να είχε, αναπάντεχα, ελαφρύνει πολύ, όπως όταν τελειώνει ο Χειμώνας κι έρχεται η Άνοιξη. «Χάθηκε, μαζί με τον τρισκατάρατο Σοφό του Κύκλου του Φτερού Φάλμαριν. Αυτός ευθύνεται, πάλι, για όλα!» ανέβηκε σε τόνο η φωνή του Αντιβασιλέα. «Θα τον βρω και θα τον κάνω να πληρώσει –αφού μου δώσει τις απαντήσεις που θέλω!»

«Πού θα τον βρεις, Πόνκιμ;» έθεσε το ερώτημα ο Κράντμον. «Είναι νεκρός.»

«Είναι;» αποκρίθηκε εκείνος. «Είναι νεκρός; Είναι νεκρός κι ο Αφέντης μας μαζί του;» Κούνησε το κεφάλι. «Και πού είναι το *πραγματικό* Κέντρο Σταθερότητας; Τούτο ήταν ψεύτικο!» Έδειξε, με το χέρι του, τα κομμάτια της μαρμάρινης τράπεζας και του «Φτερού του Φοίνικα» στο πάτωμα «Και τι ακριβώς έκανε η μηχανή;» Τώρα, στράφηκε στο ψηλό μηχανήμα του Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν, που ήταν πεσμένο πάνω σε τρεις νεκρούς (;) Μαγκραθμέλιους πολεμιστές, και πολλά γρανάζια του είχαν σπάσει, ενώ μπόλικά καλώδια είχαν κοπεί.

«Αυτό ίσως οι άρχοντες της Μάγκραθμελ να το ξέρουν...» υπέθεσε ο Κράντμον.

«Εκείνοι και όχι εγώ;» φώναξε ο Πόνκιμ. «Ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν ήταν ο πατέρας μου! Αυτός που με δίδαξε. Ήμουν –και είμαι– το παιδί του! Θα το είχε πει, λοιπόν, στους *δαιμονανθρώπους*, και όχι σε μένα;» Κι ο ίδιος, όμως, είχε αμφιβολία για τα λόγια του. Μπορεί οι Μαγκραθμέλιοι να γνώριζαν κάτι που εκείνος αγνοούσε; Πολλά

σημαντικά πράγματα έμοιαζε ν'αγνοεί, τώρα τελευταία –όπως το ψεύτικο Κέντρο Σταθερότητας.

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε ο Κράντμον. «Ίσως, ήταν κάτι που ήθελε ν'αποκρύψει από σένα.»

«Δεν υπάρχει, πλέον, τρόπος να επικοινωνήσουμε με τον Αφέντη;» ρώτησε η Σαντέ'ενθιν. «Πώς είναι δυνατόν να χάθηκε;»

«Ο Φάλμαριν έκανε κάτι, και εξαφανίστηκαν κι οι δυο,» είπε ο Πόνκιμ, απορώντας κι ο ίδιος τι είχε, πραγματικά, συμβεί.

«Τι έκανε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού; Και πότε θα μπορέσω να ξαναδώ;» γρύλισε η Σαντέ'ενθιν, τρίβοντας τα μάτια της, με την ελπίδα πως το σκοτάδι θα διαλυόταν.

«Μπορείς να δεις με τα Πνεύματα –το ξέρεις,» τόνισε ο Πόνκιμ.

«Το ξέρω,» αντιγύρισε η Σαντέ'ενθιν. *Μιλάει λες και δε συνέβη τίποτα το σημαντικό!* σκέφτηκε, οργισμένη. –«Αλλ'αυτό δεν είν'αρκετό!»

«Θα πρέπει να είναι, αν η όρασή σου δεν επανέλθει,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ.

Θυμός κι απόγνωση είχαν πλημμυρίσει το μυαλό της Σαντέ'ενθιν. Ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν είχε χαθεί –κανείς δεν γνώριζε πού είχε πάει, ή αν ήταν καν ζωντανός. Συνεπώς, δε θα μπορούσε να σταματήσει τον Μάργκανθελ, και η Νότια Γη θα καταστρεφόταν. *Μου είχε υποσχεθεί να βασιλέψω στη Νότια Γη!* γρύλισε εντός της η Ζιρκεφιανή. *Τώρα, χάνω τα πάντα!* –Κι επιπλέον, το φως της.

«...Όλα τελείωσαν...» ψιθύρισε, κάτω απ'την ανάσα της, και, σφίγγοντας τα δόντια, επιτέθηκε στον Πόνκιμ, μ'όλη της την πνευματική δύναμη, θέλοντας κάπου να βγάλει το θυμό της.

Ο Κράντμον είδε τον Αντιβασιλέα του Σαραόλν να εκτοξεύεται προς τα πίσω και να χτυπά στον τοίχο, καθώς η Σαντέ'ενθιν ύψωνε το δεξί της χέρι. Και αισθάνθηκε ικανοποίησε· ένα στραβό, χαιρέκακο μειδίαμα διαγράφηκε στο πρόσωπό του, ενώ θυμόταν όλες τις φορές που ο Πόνκιμ τον είχε ταπεινώσει, με λόγια που δε θα

ταίριαζαν σε κάποιον σαν κι αυτόν, ο οποίος, σύντομα, θα γινόταν Βασιλιάς του Ωκεανού.

Ο ραδιούργος διπλωμάτης σηκώθηκε στα γόνατα, νιώθοντας ακόμα την πνευματική δύναμη γύρω του να τον σφυροκοπεί. Αλλά, τώρα, η άμυνά του ήταν έτοιμη, παρότι η προηγούμενη μάχη τον είχε κουράσει. Σηκώθηκε όρθιος. «Μην προκαλείς τη μοίρα σου, Σαντέ'ενθιν!» σφύριξε, καθώς τα μάτια του γυάλιζαν μ'ένα παράξενο φως. Ύψωσε τα χέρια του και το κεφάλι της Ζιρκεφιανής σπρώχτηκε, απότομα, προς τα πίσω, ενώ εκείνη κρατούσε τις πλευρές του, ουρλιάζοντας. Ύστερα, σωριάστηκε στο δάπεδο.

«Τι έκανες;» απαίτησε ο Κράντμον.

«Πήγαινε τη στο δωμάτιό της,» πρόσταξε, απλά, ο Πόνκιμ. «Χρειάζεται ανάπαυση. Αύριο έχουμε πολλά να συζητήσουμε.» Του γύρισε την πλάτη και ξεκίνησε να βαδίζει έξω απ'την αίθουσα όπου, παλιά, όλοι νόμιζαν ότι βρισκόταν το Κέντρο Σταθερότητας και το Φτερό του Φοίνικα.

Τι μυστικά πήρες μαζί σου, Φάλμαριν; σκεφτόταν, καθώς βάδιζε. Θα μάθω τα μυστικά σου. Κάπως, θα τα μάθω!

Μπήκε στην αίθουσα του θρόνου, η οποία ήταν στρωμένη με κουφάρια ανθρώπων και Μαγκραθμέλιων, και μπροστά απ'τον θρόνο στέκονταν ο Χάμαγκορκ και ο Καρθαβλέρν με ξίφη τραβηγμένα, ενώ η Σαλντίρα είχε το ξιφίδιό της στο λαιμό του δεύτερου, βρισκόμενη πίσω του. Καμια ντουζίνα δαιμονάνθρωποι τούς κοίταζαν, με όπλα έτοιμα στα χέρια.

«Τι έχεις, τώρα, να πεις;» γέλασε ο Χάμαγκορκ προς τη μεριά του Καρθαβλέρν, μιλώντας στη γλώσσα των δαιμόνων. «Ο Θρόνος του Σαραόλν είναι δικός μου, είτε το θέλεις είτε όχι –ή, μήπως, προτιμάς να πεθάνεις απ'τη λεπίδα της Σαλντίρα;»

«Θα πληρώσετε για τούτο!» γρύλισε ο Βασιλιάς της Νότιας Μάγκραθμελ, μέσ'από σφιγμένα δόντια, ενώ πάλευε, μάταια, να ξεφύγει απ'τη λαβή της Μητριάρχη της *Μαύρης Αυγής*. «Κι οι δυο σας! Θα προστάξω τους μαχητές μου να σας λιανίσουν!»

«Αυτό δε θάχει και πολύ νόημα, όταν θάσαι νεκρός, σωστά;» σφύριξε η Σαλντίρα, κοντά στ'αφτί του. «Και πάψε να κουνιέσαι, γιατί μπορεί να σε κόψω... κατά λάθος...»

»Ο Θρόνος του Σαραόλν ανήκει σε μένα και στον Χάμαγκορκ. Η χώρα των ανθρώπων θα προσαρτηθεί στο Βασίλειο της Βόρειας Μάγκραθμελ.»

«Λυπάμαι που σας απογοητεύω όλους,» είπε ο Πόνκιμ, καθώς βάδιζε προς το μέρος τους, με σταθερά βήματα, «αλλά το Σαραόλν είναι δικό μου.»

Ο Χάμαγκορκ έριξε το κεφάλι του πίσω και γέλασε δυνατά. «Α-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα! –ΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑαααααα!» ούρλιαξε, καθώς μια αόρατη δύναμη τον εκτόξευσε στην άλλη μεριά της αίθουσας. Χτύπησε πάνω σ'ένα μικρό άγαλμα αετού, ρίχνοντας το κάτω και κάνοντάς το κομμάτια.

Ο Πόνκιμ αισθανόταν κουρασμένος, μα προσπάθησε να κρατήσει τη φωνή του σταθερή, όπως πάντα. Δεν έπρεπε να δείξει καμία αδυναμία στους δαιμονοανθρώπους· έπρεπε να κερδίσει το φόβο τους τώρα. «Πρόσεχε τα λόγια σου στην αίθουσα του Βασιλιά του Σαραόλν, ψευδοδαίμονα,» απείλησε. «Ειδικά, όταν ο ίδιος ο Βασιλιάς βρίσκεται μπροστά σου.»

«Αφήνετε τον *άνθρωπο* να σας μιλάει έτσι; Τιμωρήστε τον!» κραύγασε ο Καρθαβλέρν. «Επάνω του!» πρόσταξε τους Μαγκραθμέλιους που ήταν συγκεντρωμένοι στο μεγάλο δωμάτιο.

Εκείνοι χίμησαν στον Πόνκιμ, γρυλίζοντας –και κάτι σαν πανίσχυρος άνεμος τους πέταξε απο δώ κι απο κεί. Τα όπλα έφυγαν απ'τα χέρια τους, και κάποια απ'αυτά έσχισαν τέσσερις λαιμούς, ενώ ένα κοντάρι κάρφωσε έναν δαιμονάνθρωπο στον τοίχο, σαν τη μύγα που την καρφώνει κανείς με πινέζα.

Ο Πόνκιμ αισθανόταν τόσο κουρασμένος που νόμιζε ότι ο νους του θα έσπαζε και το κορμί του θα γινόταν θρύψαλα. Έχω χρησιμοποιήσει πολύ δύναμη, σκέφτηκε. Είχε καλέσει τα Πνεύματα πολλές φορές παραπάνω απ'ό,τι ήταν καλό για τη σωματική και την

ψυχική του ισορροπία. Μα δεν έπρεπε η αντοχή του να τον εγκαταλείψει τώρα. Βρίσκονταν εχθροί γύρω του.

«Δε θα σας συμβούλευα να ξαναεπιχειρήσετε κάτι τέτοιο,» είπε.

Ύστερα, παρατήρησε τον Κράντμον να στέκεται στην άλλη μεριά της αίθουσας, κρατώντας τη λιπόθυμη Σαντέ' ενθιν στα χέρια. «Σου είπα να την πας στο δωμάτιό της!» του φώναξε.

Εκείνος στένεψε τα μάτια του, φανερά πειραγμένος που ο Πόνκιμ τον πρόσταζε, σαν έναν κοινό στρατιώτη, μα δεν αποκρίθηκε, φεύγοντας από το μεγάλο δωμάτιο.

Ο μπάσταρδος γιος του Βένγκριλ στράφηκε, εγκαίρως, για να δει τη Σαλντίρα να του χιμά, μ' ένα πλατυλέπιδο ξιφίδιο στο δεξί της χέρι. Το όπλο σφύριζε στον αέρα, έχοντας στόχο την κοιλιά του, όταν εκείνος το σταμάτησε.

Η Μαγκραθμέλια αισθάνθηκε κάτι να την χτυπά πίσω απ' τα γόνατα, και έπεσε ανάσκελα στο σκληρό δάπεδο. Η λάμα του ξιφιδίου της βρέθηκε, ως δια μαγείας, στο λαιμό της.

«Τούτη είναι η τελευταία φορά που σας προειδοποιώ, άρχοντές μου,» είπε ο Πόνκιμ, ενώ το βλέμμα του περνούσε, συγχρόνως, πάνω απ' τη Μητριάρχη της *Μαύρης Αυγής*, τον Βασιληά της Βόρειας Μάγκραθμελ, και τον Βασιληά της Νότιας Μάγκραθμελ. «Επιχειρήστε ξανά να με βλάψετε –με οποιονδήποτε τρόπο– και θ' αναγκαστώ να κάνω κάτι πολύ δραστικό.»

Κανείς δε μίλησε· νεκρική σιγή είχε απλωθεί στην αίθουσα του θρόνου, ενώ η Σαλντίρα παρέμενε στο πάτωμα, με την κόψη του ξιφιδίου στο λαιμό της.

«Όχι! Αφήστε με! Αφήστε με!» αντήχησε μια γυναικεία φωνή από έναν διάδρομο.

Ο Πόνκιμ στράφηκε προς τα κει παραξενεμένος, γιατί η φωνή τού θύμιζε κάτι, και αντίκρισε τέσσερις δαιμονανθρώπους να μπαίνουν, οι δύο εκ των οποίων κρατούσαν γερά τη Δήνκα, που πάλευε να ξεφύγει, κλαίγοντας και ουρλιάζοντας.

«Ποιος την άφησε να βγει;» ρώτησε, σταθερά, με σκληρή όψη, ο μπάσταρδος γιος του Βένγκριλ.

«Το κελί της πρέπει να άνοιξε με το σεισμό, Αφέντη,» αποκρίθηκε μία δαιμονογυναίκα.

Η Δήνκα κοίταξε τον βασιλικό διπλωμάτη με γουρλωμένα μάτια. «Πόνκιμ;... Τι... τι γίνεται εδώ;... Αυτό είναι το παλάτι...»

«Είσαι πολύ παρατηρητική,» αποκρίθηκε εκείνος, ανέκφραστα. Το ξιφίδιο ακόμα παρέμενε στο λαιμό της Σαλντίρα, που, μάταια, προσπαθούσε να ξεγλιστρήσει από κάτω του και να ξεφύγει.

«Μα... μα... πώς... πώς είν' αυτό δυνατόν;...» ψέλλισε η Δήνκα. «Δαιμονάνθρωποι εδώ;»

Ο Πόνκιμ γέλασε. «Δαιμονάνθρωποι βρίσκονταν εδώ παλιότερα απ'ό,τι μπορείς να φανταστείς.»

«...Είσαι... είσαι... προδότης, Πόνκιμ,» είπε, αδύναμα, η Δήνκα.

«Μπορείς να μ' αποκαλείς όπως θες,» απάντησε εκείνος. «Μα θα προτιμούσα 'Βασιλιά μου', ή 'Μεγαλειότατε'.»

Η Δήνκα ξεροκατάπιε, τρέμοντας. *Πόσο λάθος έκανα!* σκέφτηκε. *Πνεύματα!...*

«Συνοδέψατε την... κυρία ως ένα δωμάτιο του παλατιού,» πρόσταξε ο Πόνκιμ τους δαιμονανθρώπους που την κρατούσαν. «Και περιορίστε την εκεί, μέχρι να βεβαιωθείτε πως τα κελιά είναι, ξανά... ασφαλή γι' αυτήν.»

«Μάλιστα, Αφέντη,» αποκρίθηκε η δαιμονογυναίκα, και έκανε νόημα στους συντρόφους της να την ακολουθήσουν. Σύντομα, οι Μαγκραθμέλιοι πολεμιστές κι η Δήνκα είχαν φύγει απ' την αίθουσα του θρόνου.

Ο Πόνκιμ έκανε μια σύντομη χειρονομία και το ξιφίδιο που βρισκόταν στο λαιμό της Σαλντίρα ήρθε στο χέρι του. Η Μητριάρχης της *Μαύρης Αυγής* σηκώθηκε, αμέσως, όρθια· το βλέμμα της δεν ήταν καθόλου φιλικό.

«Απο δώ και στο εξής, θεωρώ πως έχουμε μια συμφωνία μεταξύ μας,» είπε σ' εκείνη και στους δύο Βασιλείς της Μάγκραθμελ ο

Πόνκιμ, «κι αυτή η συμφωνία λέει πως εγώ είμαι Βασιληάς και Απόλυτος Μονάρχης του Σαραόλν.» Έστρεψε το ξιφίδιο στο μέρος της Μητριάρχη, με τη λαβή μπροστά.

Η δαιμονογυναίκα το πήρε και το θηκάρωσε μέσα στη μαύρη στολή της, δίχως ν' αρθρώσει λέξη.

«Θα τα ξαναπούμε το πρωί,» δήλωσε ο Πόνκιμ, και εγκατέλειψε την αίθουσα του θρόνου.

Δεν ήταν σίγουρος για το πόσο είχε τρομάξει τους Μαγκραθμέλιους, ώστε να μην επιχειρήσουν κάτι... απερίσκεπτο, όμως, αν αποτολμούσαν καμια ανοησία, ήξερε τι θα έκανε μετά: κάτι που, σίγουρα, δε μπορούσε να πράξει τώρα, καθότι πολύ κουρασμένος απ' όλα όσα είχαν συμβεί. Έπρεπε ν' αναπαυθεί, ν' αφήσει τα γεγονότα και τις σκέψεις να καταλαγιάσουν στο νου του. Αύριο θα υπήρχε άπλετος χρόνος για συζήτηση.

Πέρασε από διαδρόμους γεμάτους πέτρες και χώμα. Τα σκαλοπάτια στις περισσότερες σκάλες ήταν σπασμένα. Τα διάφορα στολίδια των τοίχων είχαν σωριαστεί στο πάτωμα· και μάλιστα, και στους ίδιους τους τοίχους υπήρχαν τρύπες, εδώ κι εκεί. Ο Πόνκιμ ποτέ δεν είχε φανταστεί ότι θα κατέληγαν εδώ τα πράγματα. Πώς είχαν εμφανιστεί η μητέρα του, ο Φάλμαριν, και οι υπόλοιποι μέσα από κείνο το κρυφό πέρασμα στην Αίθουσα του Φτερού; Και πώς αυτός δεν γνώριζε για το εν λόγω πέρασμα; Πώς, από τη στιγμή που οι δαιμονάνθρωποι του βάδιζαν σ' όλες τις μυστικές διόδους του παλατιού; Μάλλον, υπήρχαν και δίοδοι για τις οποίες ακόμα δε ήξερε... Άλλωστε, το παλάτι της Μάρβαθ ήταν αρχαίο.

Τόσα σχέδια χαμένα! συλλογίστηκε ο Πόνκιμ. *Τι θα κάνω τώρα;*

Αύριο... Αύριο καλύτερα τούτες οι σκέψεις· αύριο, που θα ήταν ξεκούραστος και ο νους του λιγότερο θολός.

Έξω απ' την πόρτα του δωματίου του αντίκρισε μια σκιερή, κουκουλοφόρο φιγούρα να τον περιμένει.

«Τι θέλεις, Τράνθλας;» ρώτησε, προσπαθώντας, πάλι, να μην αφήσει την κούρασή του να φανεί –κάνεις δε σεβόταν έναν αδύναμο άρχοντα.

«Να ρωτήσω τι συνέβη, Αφέντη,» αποκρίθηκε εκείνος. «Σεισμός ήταν; Τόσο δυνατός;»

«Περίπου,» απάντησε ο Πόνκιμ. «Κάτι τρομερό έγινε σήμερα, Τράνθλας. Ο Αφέντης μου χάθηκε, το Κέντρο Σταθερότητας της Βόρειας Γης αποδείχτηκε πως δεν είναι, τελικά, εδώ, και το Φτερό του Φοίνικα ήταν αντίγραφο.»

«Δεν το πιστεύω τούτο, Αφέντη...» έκανε ο Τράνθλας.

«Καλύτερα να το πιστέψεις –και να προσέχεις,» τόνισε ο Πόνκιμ. «Τώρα, Μαγκραθμέλιοι βρίσκονται ανάμεσά μας –φιλόδοξοι Μαγκραθμέλιοι. Και είναι περισσότεροι από μας. Χρησιμοποίησε τις κρυψώνες και τα μυστικά περάσματα που σου έμαθα. Μην παρουσιάζεσαι· μείνε στις σκιές, και παρακολούθα.»

«Ως προστάζεις, Αφέντη μου,» είπε ο Τράνθλας, και έφυγε... αποφασισμένος να μείνει στις σκιές, και να παρακολουθεί τα πάντα.

** ** *

Σταμάτησαν να καλπάζουν πίσω από την απότομη πλαγιά ενός λόφου, ελπίζοντας πως οι δαιμονάνθρωποι που είχαν καταλάβει την Μάρβαθ δε θα τους έβρισκαν εδώ, ή δε θα προσπαθούσαν να τους ακολουθήσουν καν. Η νύχτα ήταν φωτεινή, καθώς και τα τέσσερα φεγγάρια του Άρμπεναρκ κρέμονταν στον ουρανό, γεμάτα και κατακόκκινα, ρίχνοντας μια πορφυρή λάμψη στον κόσμο κάτωθι τους –μια πορφυρή λάμψη που δε μπορούσε παρά να προκαλεί ρίγος στους περισσότερους, αν τη συνδύαζαν με το λουτρό αίματος στην πρωτεύουσα του Σαραόλν.

«Δεν είναι νεκρός,» δήλωσε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, τυλιγμένος στην κάπα του και με την κουκούλα στο κεφάλι. Ακόμα

δεν είχε βρει το φως του, και η Αλζάρα τον βοηθούσε να κατεβεί απ' τ'άτι που μοιράζονταν. «Ο Φάλμαριν ζει.»

«Πώς το ξέρεις;» ρώτησε η Χόλκραδ, καθώς κι εκείνη αφίππευε. «Μετά από κείνη τη λάμψη, αυτός κι ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν χάθηκαν –κανείς δεν γνωρίζει πού πήγαν. Πάντως, όχι στη Λήθη... Εγώ θα έλεγα πως είναι νεκροί...»

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή κούνησε το κουκουλωμένο του κεφάλι. «Όχι... Είναι παράξενο, Χόλκραδ... Μπορούσα να... αισθανθώ τον Φάλμαριν –ήταν Πνευματικός Αδελφός μου—»

«Αυτό δεν το ήξερα,» είπε η μάγισσα, διακόπτοντάς τον. «Μια πολύ, μα πολύ, σπάνια σύμπτωση. Δύο Πνευματικά Αδέλφια και οι δύο Ελεγκτές Πνευμάτων.

»Αλλά συνέχισε, παρακαλώ, φίλε μου...»

«Μέχρι που χάθηκε μέσα στη λάμψη, η οποία με τύφλωσε, τον ένιωθα κοντά μου... Τώρα, πάλι, τον νιώθω, μα κάπου μακριά...»

Η Χόλκραδ συνοφρυώθηκε, σκεπτική· το μέτωπό της ζάρωσε. «Ίσως να μπορείς να τον αισθανθείς ακόμα και νεκρό, στον Κόσμο των Πνευμάτων...» υπέθεσε. «Ωστόσο δεν είμαι σίγουρη, αφού δεν έχω ποτέ συναντήσει παρόμοια περίπτωση στη ζωή μου...»

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή αναστέναξε. «Δεν ξέρω... Μπορεί να έχεις δίκιο... Μπορεί να τον αισθάνομαι στον Πνευματικό Κόσμο...»

«Τι θα κάνουμε, τώρα;» ρώτησε η Αλζάρα.

«Τώρα, θα πάμε στη Χάργκοχ,» απάντησε η Χόλκραδ. «Δεν υπάρχει κάτι άλλο να κάνουμε εδώ.» Πήρε τα δυο τους άλογα απ' τα γκέμια και τα έδεσε σ'ένα δέντρο. «Φωτιά δε θ'ανάψουμε, για καλό και για κακό.»

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή προσπάθησε να βρει μια πέτρα, με την αφή του, για να καθίσει· αλλά δε μπορούσε να εντοπίσει τίποτα, μέχρι που η Αλζάρα τον βοήθησε να πάρει θέση πάνω στον πεσμένο κορμό ενός μικρού δέντρου.

«Πρέπει να σε διδάξω να βλέπεις με τα Πνεύματα,» του είπε η Χόλκραδ.

«...Νομίζω ότι καταλαβαίνω τι εννοείς,» αποκρίθηκε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή. Θυμόταν όλες τις φορές που είχε εμπλακεί σε μάχη, τον τελευταίο καιρό: πάντα μπορούσε να *διαισθανθεί* από πού θα ερχόταν ο αντίπαλος. «Οι διδαχές σου είναι ευπρόσδεκτες, Χόλκραδ.»

«Χαίρομαι,» είπε εκείνη, και κάθισε σε μια πέτρα αντίκρυ του, ενώ το τυφλό βλέμμα του πρώην-Ράθμαλ κοιτούσε κάπου πέρα απ'τη μάγισσα. «Τώρα, πες μου, γιατί ήρθατε εσύ, ο Φάλμαριν, κι η Αλζάρα; Σας είχαμε ζητήσει να μείνετε πίσω.»

«Δεν είχαμε δίκιο που ήρθαμε;» έθεσε το ερώτημα ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, καθώς η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια καθόταν πλάι του.

«Όντως, είχατε,» αποκρίθηκε η Χόλκραδ. «Εμείς είχαμε άδικο, που πιστεύαμε πως θα μπορούσαμε να εξορίσουμε τον Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν στη Λήθη μόνοι μας...

»Ο Φάλμαριν γνώριζε για τη μυστική δίοδο, έτσι;»

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή ένευσε καταφατικά.

«Θα ήταν μέσα στους λίγους, φαντάζομαι,» μειδίασε η Χόλκραδ, καθώς θυμόταν τα λόγια του Κυρίου του Πύργου του Φτερού: *«Όλοι οι Σοφοί ξέρουν ότι το Φτερό στη Μάρβαθ είναι αντίγραφο και το Κέντρο Σταθερότητας εκεί ένα ψέμα, μα λιγοστοί είναι εκείνοι που γνωρίζουν για τη μυστική δίοδο, η οποία βρίσκεται σε έναν λόφο βόρειο-δυτικά της πρωτεύουσας και οδηγεί στην Αίθουσα του Φτερού, στο παλάτι.»* Τώρα, ο Όρντλοντ ήταν νεκρός, από το χέρι μιας Μαγκραθμέλιας. Η μάγισσα αισθάνθηκε δάκρυα να συγκεντρώνονται στα μάτια της, αλλά τα συγκράτησε, όπως είχε μάθει, εδώ και χρόνια, να τα συγκρατεί, για πολλά πράγματα...

«Ποιους λίγους;» τη ρώτησε η Αλζάρα.

Η Χόλκραδ τής εξήγησε τι εννοούσε. «Ας ξεκουραστούμε,» είπε, ύστερα. «Θα φυλάξω την πρώτη σκοπιά.»

Η Αλζάρα ένευσε καταφατικά, και οδήγησε τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή σε ένα στρωτό μέρος του εδάφους, για να ξαπλώσει. Εκείνος τυλίχτηκε, σιωπηρά, στην κάπα του. Αισθανόταν ένα κενό μέσα του, τώρα που είχε χάσει τον Πνευματικό του Αδελφό· αισθανόταν λες κι ο τελευταίος είχε πάει ένα μακρινό, μακρινό ταξίδι...

** ** *

Ο Πόνκιμ περίμενε την επίθεση, γιαυτό κιόλας είχε προστάξει τα Πνεύματα να τον ειδοποιήσουν, έτσι και κάποιος έμπαινε στο δωμάτιο.

Κίνδυνος!

Περισσότερο αισθάνθηκε την προειδοποίηση, παρά την άκουσε. Οι ψυχικές του αισθήσεις απλώθηκαν στο χώρο, δίχως ν'ανοίξει τα μάτια του. Μια αύρα τον πλησίαζε: μια κακόβουλη, σκοτεινή αύρα. Προετοίμασε τον εαυτό του για άμυνα, παρότι ένιωθε κουρασμένος πνευματικά και σωματικά.

Η αύρα ήρθε από πάνω του. Τ'αφτιά του δεν έπιασαν ούτε τον παραμικρό ήχο. Αλλά ήξερε ότι ο εχθρός –η δαιμονογυναίκα (μπορούσε να καταλάβει τι είδους εχθρός ήταν)–, τώρα, θα χτυπούσε–

–και τα μάτια του άνοιξαν, ενώ πνευματική δύναμη έβγαινε, οργισμένα, από μέσα του.

Το ξιφίδιο της Μαγκραθμέλιας έφυγε απ'τη χούφτα της, και η ίδια σωριάστηκε στο πάτωμα. Καθώς ο Πόνκιμ σηκώνόταν όρθιος, μπορούσε να δει το πρόσωπό της, στο πορφυρό φεγγαρόφωτο που έμπαινε απ'το παράθυρο του δωματίου του. Δεν ήταν κάποια που γνώριζε.

«Ποιος σ'έστειλε;» απαίτησε, στη γλώσσα των δαιμόνων.

Εκείνη ακούμπησε τον δείκτη του δεξιού της χεριού στο λαιμό της, και, ύστερα, το κεφάλι της έπεσε πίσω, και το κορμί της παρέλυσε.

Ο Πόνκιμ, αμέσως, ήξερε ότι ήταν νεκρή· μπορούσε να το νιώσει με σιγουριά. Έτσι, ζύγωσε άφοβα και γονάτισε στο ένα πόδι. Παρατήρησε πως υπήρχε μια πολύ λεπτή βελόνα στο δάχτυλο του γαντοφορεμένου χεριού της Μαγκραθμέλιας, αναμφίβολα δηλητηριώδης.

Μια δαιμονογυναίκα της Μαύρης Αυγής, συλλογίστηκε ο νέος Βασιλιάς του Σαραόλν. Ήταν αναμενόμενο. Σίγουρα, την είχαν στείλει ή ο Χάμαγκορκ και η Σαλντίρα, ή η Σαλντίρα μόνη της, ή ο Βασιλιάς της Βόρειας Μάγκραθμελ και η Μητριάρχης σε συνεννόηση με τον Καρθαβλέρν. Αυτοί οι καταραμένοι ψευδοδαίμονες δεν έβαζαν μυαλό.

Ο Πόνκιμ, λοιπόν, αύριο, θα έπρεπε να πάρει τα δραστικά μέτρα για τα οποία είχε μιλήσει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2^ο

«Παραχωρώ την εξουσία μου σε κείνον
που θα καθίσει στο θρόνο!»

Ο Πόνκιμ μπήκε στην αίθουσα του θρόνου, ενώ το φως του ανατέλλοντος Λούντρινχ περνούσε απ'τα παράθυρα, λούζοντας το δωμάτιο με την ακτινοβολία του.

Το δάπεδο δεν ήταν, πλέον, στρωμένο με κουφάρια, και στο τραπέζι των συμβούλων κάθονταν ο Χάμαγκορκ, ο Καρθαβλέρν, και η Σαλντίρα, κι οι τρεις τους ντυμένοι με πλούσια ρούχα. Σηκώθηκαν όρθιοι, μόλις αντίκρισαν τον υπηρέτη του χαμένου Αφέντη τους.

«Μη μπαίνετε στον κόπο,» είπε ο Πόνκιμ, στραβώνοντας, με απέχθεια το στόμα του. Κοίταξε τα πρόσωπά τους, ένα-ένα: του Βασιλιά της Βόρειας Μάγκραθμελ φάνερωνε μίσος –αγνό, καθαρό

μίσος—, καθώς τα χαρακτηριστικά του ήταν σουφρωμένα και τα πορφυροκίτρινα μάτια του στενεμένα· αυτό του Μονάρχη της Νότιας Μάγκραθμελ φώναζε ότι ο Καρθαβλέρν ήταν επιφυλακτικός, όσο βρισκόταν στην παρουσία του Πόνκιμ, καθώς τα χείλη του ήταν σφιγμένα και έμοιαζε να προσπαθεί να παραμείνει ήρεμος· τέλος, το πρόσωπο της Μητριάρχης της *Μαύρης Αυγής* ήταν μια μάσκα μυστηρίου, ομιχλώδης και άκρως επικίνδυνη. «Ποιος από σας έστειλε τη δαιμονογυναίκα να με σκοτώσει;» ρώτησε, ευθέως, ο μπάσταρδος γιος του Βένγκριλ.

Κανείς δε μίλησε.

«Δεν ξέρουμε σε τι πράγμα αναφέρεσαι,» δήλωσε ο Βασιλιάς της Νότιας Μάγκραθμελ, σκληραίνοντας το βλέμμα του.

«Αλήθεια...;» Ο Πόνκιμ μειδίασε, λεπτά, και, ύστερα, γέλασε.

Το γέλιο του πάγωσε τους Μαγκραθμέλιους.

«Ποιος υποθέτετε, λοιπόν, ότι μπορεί να την έστειλε;» ρώτησε, κάνοντας κύκλο γύρω απ'το τραπέζι, καθώς εκείνοι ξανακάθονταν στις θέσεις τους. «*Άρχοντές μου,*» πρόσθεσε, σαρκαστικά.

«Κάποιοι που σε μισεί, αναμφίβολα,» σφύριξε η Σαλντίρα, προσέχοντας τα λόγια της.

«Μεγαλειότητα,» τόνισε ο Πόνκιμ.

«*Μεγαλειότητα,*» είπε η Μητριάρχης της *Μαύρης Αυγής*, μέσ'από σφιγμένα δόντια.

«Μαθαίνετε γρήγορα,» παρατήρησε ο Πόνκιμ, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά του. «Αυτό είναι καλό.» Σήμερα φορούσε ένα θαλασσί πουκάμισο, ένα μαύρο, πέτσινο πανωφόρι πάνω απ'αυτό, μελανό, δερμάτινο παντελόνι, και ψηλές καφετιές μπότες. Πίσω του κρεμόταν ένας βαθυκόκκινος μανδύας, πιασμένος στους ώμους με χρυσές αγκράφες. «Και ποιος υποθέτετε ότι με μισεί τόσο, ώστε να στείλει μία *δική σας* δολοφόνο, για να με φονεύσει στον ύπνο μου;»

Πάλι, κανείς δε μίλησε.

«Είστε ενοχλητικά σιωπηροί σήμερα, *άρχοντές μου,*» είπε ο Πόνκιμ. «Αρχίζω να θέλω πίσω τους παλιούς μου συμβούλους.

Αλήθεια, πού τους έχετε; Είχα πει να *πάρετε* αιχμαλώτους, έτσι, *άρχοντές μου*» Η τελευταία πρόταση κανείς δεν αμφέβαλε πως ήταν απειλή...

«Βρίσκονται στα μπουντρούμια του παλατιού,» απάντησε ο Καρθαβλέρν, παριστάνοντας τον ατρόμητο μονάρχη· όμως ο Πόνκιμ μπορούσε, εύκολα, ν'αντιληφθεί πως, στην πραγματικότητα, μάλλον, ήταν ένας *τρομοκρατημένος* μονάρχης...

«Μεγαλειότατε,» τόνισε, *πάλι*, σταθερά, ο Πόνκιμ.

Ο Καρθαβλέρν έκλινε το κεφάλι του. «Μεγαλειότατε.»

Ο Χάμαγκορκ και η Σαλντίρα τού έριξαν ένα βλέμμα ο καθένας που έσταζε φαρμάκι.

«Στα μπουντρούμια,» είπε ο Πόνκιμ, ικανοποιημένος. «Ελπίζω να βρίσκονται *όλοι* στα μπουντρούμια, έτσι, *άρχοντές μου*»

«Είναι όλοι εκεί,» τον διαβεβαίωσε ο Καρθαβλέρν.

«Ωραία,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. «Πολύ όμορφα...» μειδίασε.

Στράφηκε προς μία φρουρό της βασιλικής αίθουσας, προστάζοντας: «Πήγαινε στα μπουντρούμια και φέρε επάνω τους συμβούλους μου.»

Εκείνη στάθηκε, για λίγο, αναποφάσιστη, κοιτώντας τους Βασιλείς της Μάγκραθμελ. Ο Καρθαβλέρν ένευσε καταφατικά, και η δαιμονογυναίκα έφυγε, με ταχύ βήμα.

«Εσύ.» Ο Πόνκιμ, τώρα, στράφηκε σε έναν δαιμονάνθρωπο φρουρό της αίθουσας. «Πήγαινε να φωνάξεις τη Σαντέ'ενθιν και τον Κράντμον. Τους θέλω κάτω –*τώρα*.»

Αυτός δεν κοίταξε καν προς τους Βασιλείς του· απλά, έφυγε απ'την αίθουσα, κλίνοντας το κεφάλι στον Πόνκιμ. Πράγμα που δεν έμοιαζε ν'αρέσει καθόλου σ'αυτούς, απ'τις εκφράσεις που πήραν τα πρόσωπά τους.

Ο Βασιλιάς του Σαραόλν προχώρησε ως το κέντρο της βασιλικής αίθουσας και άνοιξε τα χέρια του, διάπλατα. Επικαλέστηκε τα Πνεύματα, ψιθυρίζοντας μυστικιστικά λόγια. Και μια παράξενη δύναμη χτύπησε όλο το δωμάτιο, το οποίο φάνηκε να τρεμοπαίζει μπροστά στα μάτια των αρχόντων της Μάγκραθμελ, που

πετάχτηκαν, αμέσως, όρθιοι, τραβώντας τα όπλα τους απ'τα θηκάκια.

Ο Πόνκιμ κατέβασε τα χέρια και στράφηκε στον Χάμαγκορκ, τον Καρθαβλέρν, και τη Σαλντίρα. «Συμβαίνει κάτι;» ρώτησε, υπομειδιώντας –και γελώντας ανοιχτά από μέσα του.

«Τι έκανες εκεί;» απαίτησε ο Μονάρχης της Βόρειας Μάγκραθμελ.

«Όταν είσαι φιλοξενούμενος στο παλάτι ενός βασιλιά, νομίζω πως θα πρέπει να είσαι ευγενικότερος, ψευδοδαίμονα, ή κάνω λάθος;» ρώτησε, ήρεμα, ο Πόνκιμ.

Ο Χάμαγκορκ γρύλισε φανερά, σφίγγοντας την ελεύθερή του γροθιά, αλλά δε μίλησε, καθώς θηκάρωνε, πάλι, το ξίφος του. Η Σαλντίρα και ο Καρθαβλέρν ακολούθησαν το παράδειγμά του.

«Παρακαλώ, *άρχοντές μου*, καθίστε,» τους παρότρυνε ο Πόνκιμ.

Εκείνοι κάθισαν, διστακτικά.

«Μη φοβάστε, οι καρέκλες μου δε δαγκώνουν,» δήλωσε ο Βασιλιάς του Σαραόλν. «Οι *καρέκλες* μου,» τόνισε, υπομειδιώντας, πάλι.

Ο Κράντμον και η Σαντέ'ενθιν δεν άργησαν να έρθουν στην αίθουσα του θρόνου, πιασμένοι αγκαζέ, καθώς ο ευγενής του Ωκεανού οδηγούσε την τυφλή Ζιρκεφιανή Αρχιέρεια. Ο πρώτος ήταν ντυμένος, ως συνήθως, σαν δανδής, με ένα ατσάκιστο μεταξωτό παντελόνι, γυαλιστερές μαύρες μπότες, καλυμμένες σε πολλά σημεία με άργυρο, και βελούδινη τουνίκα, γαλάζιου χρώματος, με πορφυρά σιρίτια, η οποία χωριζόταν στα δύο, λίγο πιο κάτω απ'τη μέση του, και τα άκρα της κρέμονταν πίσω απ'την πλάτη του Κράντμον. Τα ξανθά του μαλλιά ήταν λυτά και άστραφταν απ'το χτένισμα, ενώ ένα ασημένιο στεφάνι τα συγκρατούσε απ'το να πέφτουν στο μέτωπό του. Τούτη τη φορά, δεν είχε φορέσει το Στέμμα του Ωκεανού, παρατήρησε ο Πόνκιμ.

Η Σαντέ'ενθιν ήταν ντυμένη όπως εχτές, με το μαύρο της φόρεμα, του οποίου ο ψηλός γιακάς κάλυπτε όλο της το λαιμό. Όμως δεν είχε αργυρά βραχιόλια περασμένα στα χέρια της, ούτε τον μεταξωτό της

μανδύα στην πλάτη. Τα μάτια της κοιτούσαν κάπου στο βάθος της αίθουσας, χωρίς, πραγματικά, να βλέπουν.

«Καλημέρα,» χαιρέτησε ο Πόνκιμ τους συνεργάτες. «Ευχαριστώ που ήρθατε ταχέως.»

«Τι είναι, τώρα, Πόνκιμ;» ρώτησε η Σαντέ'ενθιν. «Έχεις κάτι σημαντικό να πεις;»

«Όλα όσα λέω είναι σημαντικά,» απάντησε εκείνος. «Αν κάτι κρίνω πως δεν είναι άξιο σημασίας, δεν το αναφέρω καν.»

Ωραίο ψέμα, συλλογίστηκε η Σαντέ'ενθιν. *Μπορεί οι Μαγκραθμέλιοι που έχεις μαζέψει εδώ να το πιστεύουν, μα όχι εγώ.* Αισθανόταν την παρουσία του Χάμαγκορκ, του Καρθαβλέρν, και της Σαλντίρα δυνατή μέσα στο δωμάτιο –σίγουρα, ήταν όλοι τους αναστατωμένοι. Πράγμα που η Ζιρκεφιανή δε θεωρούσε κακό. Καλύτερα να φοβόνταν, παρά να έπαιρναν θάρρος και να τους καταδυνάστευαν.

«Τι είναι, λοιπόν, Πόνκιμ;» θέλησε να μάθει ο Κράντμον.

Εκείνος αναστέναξε, θεατρικά. «Χτες βράδυ, φίλτατε Κράντμον, μια Μαγκραθμέλια, της *Μαύρης Αυγής* αναμφίβολα, επιχείρησε να με φονεύσει στον ύπνο μου. Δεν γνωρίζω ποιος έδωσε αυτή την προσταγή, γιατί η εν λόγω φόνισσα αυτοκτόνησε, μόλις την αντιλήφθηκα, όμως έχω την εντύπωση πως κάποιος εδώ μέσα δε με θεωρεί ικανό για Βασιλιά του Σαραόλν... και θα του προσφέρω την ευκαιρία εκείνος να γίνει Βασιλιάς.»

Οι άρχοντες της Μάγκραθμελ αλληλοκοιτάχτηκαν, παραξενεμένοι.

«Αυτό δεν απαντά ακριβώς στην ερώτηση του Κράντμον,» παρατήρησε η Σαντέ'ενθιν. «Ούτε στη δική μου.»

«Λίγη υπομονή, καλή μου,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. «Περιμένουμε, πρώτα, κάποιους· και, μετά, όλοι θα δείτε τι εννοώ. Ακόμα κι εσύ...»

Ακόμα κι εσύ. Η Σαντέ'ενθιν αισθάνθηκε πληγωμένη κι εξοργισμένη, συγχρόνως. Πράγματι, ήταν τυφλή, αλλά κάτι την

ενοχλούσε στα λόγια του. Δεν έμοιαζε να την ειρωνεύεται, όμως δεν ήταν κι ανάγκη να το αναφέρει. *Ακόμα κι εσύ.*

Σε λίγο, μισή ντουζίνα Μαγκραθμέλιοι μπήκαν στην αίθουσα του θρόνου, φέρνοντας μαζί τους τους συμβούλους του Βασιλείου: την Αλφάρνα (μια πενηντάρα γυναίκα, με ασημόμαυρα μαλλιά και γαλανά μάτια), σύμβουλο οικονομικών, τον Σόντλαρ (έναν σαραντάρη άντρα, με καστανά ως τους ώμους μαλλιά και γένια), σύμβουλο της πολιτείας, την Μερκάθα (μια πονηρή γυναίκα γύρω στα εξήντα πέντε, με αραιά, λευκά μαλλιά, δεμένα κότσο), σύμβουλο δικαιοσύνης, τον Κόρναλθορ (έναν λιγνό, αλλά γεροδεμένο, τριανταπεντάρη άντρα, με μαύρα, κοντά πλούσια μαλλιά και μουστάκι), σύμβουλο δημόσιας τάξης, τον Σάνακορ (ένα σαρανταπεντάρη άντρα, με ξανθά, μακριά μαλλιά και πράσινα ακτινοβόλα μάτια), σύμβολο των γιορτών, την Ασλερίν (μια τριαντάρα γυναίκα, με μαύρα, μακριά μαλλιά, διαπεραστικά, γαλανά μάτια, και μια ενοχλητική νευρικότητα στον δεξί ώμο), υπεύθυνη των υπηρετών του παλατιού, και την Μινράδλιν (μια σαραντάρα καλλονή, με καστανόξανθα μαλλιά ως την πλάτη), σύμβουλο δημοσίων έργων. Όλοι τους ήταν ντυμένοι με κουρέλια και είχαν τρομαγμένες εκφράσεις στα πρόσωπά τους.

«Με συγχωρείτε για την ταλαιπωρία, κύριοι και κυρίες μου,» είπε ο Πόνκιμ· «φοβάμαι πως έγινε μια τρομερή παρεξήγηση.»

«Δεν το νομίζω, Πόνκιμ!» είπε, αυστηρά, η Μερκάθα, σύμβουλος δικαιοσύνης. «Είναι φανερό πως είσαι προδότης, αφού δεν ήσουν μαζί μας εκεί κάτω!»

Ο Πόνκιμ γέλασε. «Μα, καλή μου, είπα ποτέ πως δεν ήμουν... ‘προδότης’; Ανέφερα μόνο ότι έγινε μια παρεξήγηση, γιατί, απλά, σας ήθελα εδώ, και όχι στα μπουντρούμια. Το Σαραόλν θα συνεχίσει να υπάρχει –μην το αμφισβητείτε. Έγινε μονάχα μια αλλαγή στην εξουσία. Εγώ είμαι Βασιλιάς, τώρα. Όμως φοβάμαι πως πρέπει κιόλας να τ’αποδείξω. Και...» Φάνηκε σκεπτικός, για λίγο.

Ύστερα, στράφηκε προς έναν Μαγκραθμέλιο πολεμιστή. «Φέρτε και την Δήνκα εδώ, την πρώην-Βασίλισσα του Σαραόλν,» πρόσταξε.

«Η Βασίλισσα Δήνκα είναι στο παλάτι;...!» έκανε ο Σόντλαρ, ο σύμβουλος της πολιτείας.

«Ναι, φίλε μου,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. Μειδίασε, σαρδόνια. «Μεγάλη μας τιμή, έτσι;»

Ο Χάμαγκορκ κοπάνησε τη γροθιά του πάνω στο τραπέζι των συμβούλων, που έτριξε. «Τι σημαίνουν όλ'αυτά, Πόνκιμ; Γιατί σέρνεις εδώ όλους αυτούς τους ανθρώπους;»

«Σε παρακαλώ, να είσαι ευγενικότερος, *Βασιληά μου,*» τόνισε ο Πόνκιμ, καρφώνοντας τον με το σκοτεινό του βλέμμα, που τρυπούσε καρδιές εκείνη τη μέρα. «Δε θα ξανανεχτώ τέτοια αυθάδεια από μέρος σου.» Δεν ύψωνε τον τόνο της φωνής του, σα να ήταν ο δάσκαλος που δίδασκε ένα πολύ μικρό και χαζό παιδί. «Και να μ'αποκαλείς Μεγαλειότατο, απο δώ και στο εξής –μην σ'το θυμίζω, κάθε φορά.»

Η Σαλντίρα ακούμπησε το χέρι της στον πήχη του Χάμαγκορκ και ψιθύρισε κάτι στ'αφτί του, προτού ο Μονάρχης της Βόρειας Μάγκραθμελ εκραγεί. Τα λόγια της φάνηκε να τον ηρεμούν –για την ώρα, τουλάχιστον...

Η Δήνκα δεν άργησε να έρθει, ενώ μια Μαγκραθμέλια την τραβούσε απ'το μπράτσο· το πρόσωπό της ήταν μελανιασμένο από τη δεξιά μεριά και τα μάτια της κλαμένα.

Το βλέμμα του Πόνκιμ στένεψε, παρατηρώντας το αυτό. «Σας πρόσταξα να τη χτυπήσετε;» Η φωνή του, τώρα, αντήχησε σ'όλη την βασιλική αίθουσα.

«Με-μεγαλειότατε, αρνήθηκε να έρθει και προσπάθησε να ξεφύγει,» ψέλλισε η δαιμονογυναίκα.

«Την επόμενη φορά, δε θα χτυπάτε κανένα κρατούμενο, δίχως να με ρωτήσετε,» τόνισε ο Πόνκιμ. «Έγινε κατανοητός;»

«Μάλιστα, Μεγαλειότατε,» έκλινε το κεφάλι η Μαγκραθμέλια πολεμίστρια.

Ο Πόνκιμ έκανε νόημα με το χέρι του, κι εκείνη άφησε το βραχίονα της Δήνκα, ελευθερώνοντάς την. Σταύρωσε τους πήχεις του στο στήθος. «Τώρα, που έχουμε... απαρτία, νομίζω, ήρθε η ώρα να σας πληροφορήσω άπαντες πως χτες βράδυ μια Μαγκραθμέλια της *Μαύρης Αυγής* μπήκε, κρυφά, στο δωμάτιό μου κι επιχείρησε να με σκοτώσει στον ύπνο μου. Ασφαλώς, δεν τα κατάφερε, αλλιώς δε θα ήμουν μαζί σας τώρα, και είμαι βέβαιος πως θα νιώθατε μεγάλη απώλεια μέσα σας...» Έριξε ένα βλέμμα σ' όλους, για να σιγουρευτεί ότι κανείς δε θα αισθανόταν απώλεια· και η υποψία του, φυσικά, επιβεβαιώθηκε. Συνέχισε: «Η απόπειρα δολοφονίας, πάντως, σημαίνει πως κάποιος»—μειδίασε—«ή, ίσως, πολλοί, πιστεύουν πως δεν θα είμαι αρκετά ικανός ως Βασιληάς του Σαραόλν.»

Εδώ η φωνή του δυνάμωσε: «Παραχωρώ, λοιπόν, την εξουσία σε όποιον θεωρεί πως θα είναι ικανότερος από μένα. Και θα τον αποδεχτώ ως Βασιληά, ή Βασίλισσα, του Σαραόλν, αρκεί να καταφέρει να καθίσει στο θρόνο.» Και έδειξε το εν λόγω κάθισμα, με το χέρι του. «Απλό κατόρθωμα, θα έλεγα, άρχοντές μου...»

«Τι κρύβεται πίσω απ' αυτό;» σφύριξε η Σαλντίρα.

«Έλα ν' ανακαλύψεις, αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ, συνεχίζοντας να δείχνει το θρόνο.

Κανείς δεν κινήθηκε.

«Κανένας, λοιπόν, δεν αμφισβητεί το δικαίωμά μου να είμαι Βασιληάς του Σαραόλν;» φώναξε ο Πόνκιμ. «Παράξενο τούτο, αν σκεφτούμε πως κάποιος με ήθελε νεκρό χτες βράδυ! Αλλάζουν τόσο γρήγορα τα... γούστα του;»

Άπαντες έμοιαζαν να κρατούν την αναπνοή τους.

Η Δήνκα ξεροκατάπιε, και βρήκε το θάρρος να μιλήσει. «Το Σαραόλν δεν είναι δικό σου!» φώναξε. «Είναι δικό μου και του Βένγκριλ!» Δάκρυα έτρεχαν στα μάγουλά της.

Ο Πόνκιμ γέλασε. «Σας ντροπιάζει όλους!» δήλωσε, κοιτώντας τριγύρω, τους συναγμένους ανθρώπους και Μαγκραθμέλιους.

«Τι παιχνίδι ειν' αυτό που παίζεις, τώρα, Πόνκιμ;» απαίτησε η Σαντέ'ενθιν. «Με αηδιάζει.»

«Επιθυμείς εσύ να καθίσεις στο θρόνο, αγαπητή Σαντέ'ενθιν;» αποκρίθηκε ο μπάσταρδος γιος του Βένγκριλ. «Δε θα σ'εμποδίσω...» μειδίασε, στραβά.

Έλα τώρα, Πόνκιμ, άκουσε τη φωνή της Ζιρκεφιανής στο νου του. Όχι τέτοια μεταξύ μας. Το ξέρω, πέρ' από κάθε σκιά αμφιβολίας, πως δε θα παραδώσεις το Θρόνο του Σαραόλν. Απλά, θέλεις να διασκεδάσεις. Κάτι έχεις κάνει εδώ, αλλά δε μπορώ να το εντοπίσω.

Τότε, περίμενε και θα... δεις, απάντησε εκείνος, επίσης τηλεπαθητικά.

Πάλι αυτό το δεις, σκέφτηκε η Σαντέ'ενθιν, και με τέτοιο ύφος... Τον μισώ!

«Θέλετε να καθίσετε στο θρόνο που δικαιοματικά σάς ανήκει, Βασίλισσά μου;» ρώτησε ο Πόνκιμ τη Δήνκα. «Καθίστε και, ορκίζομαι στα Πνεύματα, να υποταχθώ στην εξουσία σας...»

Η Δήνκα δε μίλησε· ένιωθε ένα σφίξιμο στο στήθος και στην κοιλιά. *Ψεύδεται, συλλογίστηκε. Δε μπορεί να λέει αλήθεια... Δε μπορεί... Είναι προδότης... Προδότης...*

Ο Πόνκιμ γέλασε, παρατηρώντας το δισταγμό της. «Προφανώς, το... απρόσμενο και ανέλπιστο θάρρος σ'έχει, πλέον, εγκαταλείψει,» είπε, σαρκαστικά. «Κανείς άλλος –πιο τολμηρός;» Η ματιά του σάρωσε, πάλι, την αίθουσα.

Ο Χάμαγκορκ πετάχτηκε πάνω, κοπανώντας, ξανά, τη γροθιά του στο τραπέζι. «Εγώ θα καθίσω στο θρόνο σου, Πόνκιμ!» δήλωσε, ατενίζοντας τον με ατσάλινο βλέμμα. «Και όποιος Μαγκραθμέλιος βρει το θράσος να με χτυπήσει, να ξέρει πως θα το πληρώσει ακριβά –θα εύχεται να τον σκοτώσω!»

Πιστεύει πως κάποιος θα δολοφονήσει εκείνον που θα καθίσει στο θρόνο, συλλογίστηκε ο Πόνκιμ. Τι κοινότοπη σκέψη... Χα-χα-χα-χα-χα-χα!...

Η Σαλντίρα σηκώθηκε πλάι του, πιάνοντάς τον απ'τον ώμο. «Όχι!» σφύριξε. «Κάτι παράξενο συμβαίνει εδώ. Μην είσαι ανόητος!»

«Δε θα φανώ δειλός μπροστά σ'αυτό τον *άνθρωπο*!» μούγκρισε ο Χάμαγκορκ. «Θα καθίσω στο Θρόνο του Σαραόλν και θα γίνω Βασιληάς του!»

«Τότε, ας μην αργοπορούμε,» τον παρότρυνε ο Πόνκιμ, με όψη ανέκφραστη. *Έλα, ηλίθιε, έλα...*

Ο Χάμαγκορκ έκανε πέρα την Σαλντίρα και βάδισε προς το υπερυψωμένο κάθισμα.

«Κάνεις λάθος,» του είπε η Μητριάρχης της *Μάορης Αυγής*.

«Περιμένουμε... *Βασιληά μου*,» δήλωσε ο Πόνκιμ. «Θα καθίσεις; Ή θα *επιστρέψεις* στο τραπέζι των συμβούλων, όπου είναι η θέση σου;» Αντιλαμβανόταν απόλυτα πόσο προκλητικά ήταν τα λόγια του.

Ο Χάμαγκορκ βάδισε, ανεβαίνοντας στο βάθρο. Στράφηκε στην αίθουσα, αντικρίζοντάς τους όλους, και κάθισε. Για μια στιγμή, χαμογέλασε, αλλά, ύστερα, το χαμόγελο χάθηκε απ'τα χείλη του, καθώς άρχισε να ουρλιάζει... και ο Πόνκιμ να γελά. Ο Βασιληάς της Βόρειας Μάγκραθμελ έμοιαζε να προσπαθεί να ξεκολλήσει απ'το κάθισμα, μα δε μπορούσε, και ούρλιαζε, ούρλιαζε, ούρλιαζε, ούρλιαζε, ούρλιαζε, ούρλιαζε... Η σάρκα του έλιωνε, τα μάτια του εξογκώνονταν και, τελικά, γλίστρησαν απ'το πρόσωπό του. (Η Δήνκα και αρκετοί άλλοι είχαν αρχίσει να ξερνούν μέσα στην αίθουσα.) Τα μαλλιά έπεφταν απ'το κεφάλι του, μαζί με πηχτό αίμα. Τα κόκαλά του παρουσιάστηκαν, και, όταν όλη του η σάρκα είχε λιώσει, μόνο αυτά έμειναν και σκορπίστηκαν πάνω και γύρω από το θρόνο.

Ο Πόνκιμ αναστέναξε. «Δε μου φάνηκε άξιος...!»

«*ΦΟΝΙΑ!*» ούρλιαξε η Σαλντίρα, εκτοξεύοντας ένα κεντρί θανάτου καταπάνω του, το οποίο σταμάτησε εκατοστά από το πρόσωπο του, δίχως εκείνος καν να βλεφαρίσει.

Το αιχμηρό τεχνολογικό όπλο σωριάστηκε στο πάτωμα. «Καλύτερα θα ήταν να με φωνάζεις ‘Μεγαλειότατε’,» είπε ο Πόνκιμ, σα να μη συνέβαινε τίποτα στον Άρμπεναρκ. «Εξάλλου, Μητριάρχη, δε νομίζω πως είναι πρόπον ν’αποκαλείς τους άλλους φονιάδες, όταν εσύ η ίδια διοικείς την *Μαύρη Αυγή*.»

Ύψωσε τα χέρια του και ένας ξαφνικός άνεμος χτύπησε τα κόκαλα του Χάμαγκορκ, πετώντας τα στις γωνιές της αίθουσας και μακριά απ’τον θρόνο, πάνω στον οποίο ο Πόνκιμ κάθισε, σταυρώνοντας τα πόδια του.

«Αναπαντικό κάθισμα,» παρατήρησε. Και σηκώθηκε, πάλι. «Αλλά θα το παραδώσω, αν κάποιος άλλος ακόμα πιστεύει πως είναι ικανότερος από μένα για να άρχει στο Σαραόλν...»

«Σταμάτα αυτό το παιχνίδι, επιτέλους!» είπε η Σαντέ’ενθιν, καταλαβαίνοντας τι είχε κάνει ο Πόνκιμ. Είχε καλέσει τα Πνεύματα «διακριτικά» γύρω απ’το θρόνο, έτσι ώστε να μπορεί μόνο με μεγάλη δυσκολία ένας Πνευματιστής να εντοπίσει την ψυχική συγκέντρωση, η οποία είχε την ιδιότητα να σκοτώνει οποιονδήποτε άλλο καθόταν εκεί, εκτός από εκείνον. «Δεν έχει, πλέον, νόημα!»

«Νομίζεις, αγαπητή Σαντέ’ενθιν;» είπε ο Πόνκιμ, μειδιώντας. «Πιθανώς νάχεις δίκιο,» κατέληξε. «Θεωρώ πως έχει γίνει, πια, φανερό ότι κανείς, πλην εμού, δεν είναι αρκετά ικανός για να καθίσει σε τούτο το θρόνο. Συμφωνείτε;»

Σιγή.

«Συμφωνείτε;» αντήχησε η φωνή του Πόνκιμ.

«Συμφωνώ, Βασιληά μου,» έκλινε το κεφάλι του ο Καρθαβλέρν, ενώ η Μητριάρχης της *Μαύρης Αυγής* τον αγριοκοίταζε.

«Εσύ, Σαλντίρα, συμφωνείς;» ρώτησε ο Πόνκιμ.

«Συμφωνώ... *Μεγαλειότατε*,» αποκρίθηκε εκείνη, αλλά τα μάτια της έδειχναν καθαρά πως δε συμφωνούσε.

Οι σύμβουλοι του Βασιλείου άρχισαν, ο ένας μετά τον άλλο, να υποκλίνονται και να λένε: «Συμφωνώ, Μεγαλειότατε.»

«Προδότες όλοι!» ούρλιαξε η Δήνκα. «Ο Βένγκριλ θα σας κρεμάσει!»

«Μη γδέρνεις το λαιμό σου, αγαπητή μου αρχόντισσα,» είπε ο Πόνκιμ. «Και μην απειλείς τους συμβούλους μου.

»Πάρτε την!» πρόσταξε.

Η δαιμονογυναίκα που την είχε φέρει εδώ την άρπαξε απ'το μπράτσο και την τράβηξε μαζί της, ενώ δυο Μαγκραθμέλιοι πολεμιστές βάδιζαν εκατέρωθεν.

«Σαντέ'ενθιν; Κράντμον;» Το βλέμμα του Πόνκιμ πήγε στους συναδέλφους του, που δεν είχαν πει ακόμα το «συμφωνώ».

«Φυσικά και δεν έχω κανένα πρόβλημα, Πόνκιμ,» δήλωσε η Ζιρκεφιανή. *Ούτως ή άλλως, δε μ'ενδιαφέρει το Σαραόλν*, είπε στον εαυτό της. *Βαρβαρική χώρα...*

«Ούτε εγώ,» πρόσθεσε ο Κράντμον. *Εγώ θέλω το Βασίλειο του Ωκεανού, συλλογίστηκε. Και, όταν το έχω, θα είμαι ο πραγματικός Κοσμοκράτωρ του Αρμπεναρκ. Γιατί, βέβαια, ο Ωκεανός βρισκόταν στο κέντρο του κόσμου, και όποιος τον έλεγχε, έλεγχε και το εμπόριο.*

«Πολύ ωραία,» είπε ο Πόνκιμ, καθώς ξανακαθόταν στο Θρόνο του Σαραόλν. «Πολύ ωραία.

»Τώρα, θέλω να φτιάξετε μια κορόνα για μένα,» πρόσταξε τους Μαγκραθμέλιους. «μια κορόνα γεμάτη μάτια, την οποία θα ονομάσω 'Στέμμα των Οφθαλμών'. Και θέλω, επίσης, οι ράφτες σας να κάνουν ένα λάβαρο, στο κέντρο του οποίου θα βρίσκεται ένα και μόνο μάτι. Απο δώ και στο εξής αυτό θα είναι το σύμβολο του Βασιλείου μου: το Μάτι του Σαραόλν.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3^ο

«Το Σαραόλν είναι δικό μου, και δεν υπάρχουν εχθροί, ή συνωμότες, που μπορούν να μου κρυφτούν!»

Να ακούσω τα σημαντικά ζητήματα που ανέφερες;» ρώτησε ο Πόνκιμ. Αυτός, ο Κράντμον, και η Σαντέ'ενθιν κάθονταν στο τραπέζι των συμβούλων, ο ένας κοντά στον άλλο. Η αίθουσα του θρόνου είχε εκκενωθεί από Μαγκραθμέλιους κι ανθρώπους, και μόνο οι τρεις Πνευματιστές και Εκλεκτοί του Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν είχαν μείνει. Ούτε φρουροί δεν υπήρχαν στο εσωτερικό του δωματίου.

«Εσύ πιστεύεις πως δεν έχουμε τίποτα να συζητήσουμε, Πόνκιμ;» ρώτησε ο ξανθός ευγενής από το Βασίλειο του Ωκεανού. Αυτός ήταν που είχε ζητήσει –ή, μάλλον, απαιτήσει– να εκκενωθεί η βασιλική αίθουσα.

«Τουναντίον, πιστεύω πως έχουμε πολλά να συζητήσουμε,» αποκρίθηκε ο νέος Βασιλιάς του Σαραόλν.

«Και, κατ'αρχήν, πού το πηγαίνεις,» είπε η Σαντέ'ενθιν. Τα πάντα ήταν τυλιγμένα στο σκοτάδι γι'αυτήν, και μπορούσε να αισθανθεί τους άλλους μόνο με τις πνευματικές της αισθήσεις. «Τι χρειαζόταν όλη αυτή η παράσταση και ο θάνατος του Χάμαγκορκ; Σίγουρα, έχεις εξοργίσει τους Μαγκραθμέλιους.»

«Εκείνο που ελπίζω είναι να τους έχω φοβίσει,» εξήγησε ο Πόνκιμ. «Και νομίζω πως τους έχω. Αν δεν τους έκανα μια μικρή επίδειξη της δύναμής μου, αναμφίβολα, θα έβρισκα άλλη μια φόνισσα της *Μαύρης Αυγής* στο δωμάτιό μου, απόψε.»

«Και ποιος είπε ότι δε θα βρεις;» έθεσε το ερώτημα η Σαντέ'ενθιν.

Ο Πόνκιμ μειδίασε. «Κανείς,» αποκρίθηκε. «Όμως, αν βρω, τότε, μάλλον, θα χρειαστεί να τους δώσω ακόμα ένα μάθημα. Συμφωνείς;»

«Μην το τραβάς στα άκρα,» συμβούλεψε η Σαντέ'ενθιν. «Συμφωνώ στο ότι πρέπει να τους κάνουμε να μας φοβούνται, όμως, αν αρχίσουν να νιώθουν πως τους απειλούμε άμεσα, θ'αντιδράσουν –με άσχημο τρόπο,» τόνισε η Ζιρκεφιανή.

«Έτσι είναι,» είπε ο Πόνκιμ. «Ποτέ δεν πρότεινα κάτι το διαφορετικό.»

«Όπως και νάχει, το πώς θα φερθούμε στους Μαγκκραθμέλιους είναι λεπτομέρεια—» άρχισε ο Κράντμον.

Αλλά η Σαντέ'ενθιν τον διέκοψε: «Καθόλου λεπτομέρεια! Είναι πολύ σημαντικό, τώρα, που λείπει ο Αφέντης και πρέπει εμείς να συνεννοηθούμε μαζί τους.»

«Εκεί ήθελα να φτάσω κι εγώ,» εξήγησε ο Κράντμον, πειραγμένος με τη διακοπή. «Τώρα, που λείπει ο Αφέντης, τι κάνουμε; Γενικά.»

Ο Πόνκιμ σταύρωσε τα χέρια μπροστά του κι ακούμπησε την πλάτη του στην καρέκλα όπου καθόταν. «Τι ακριβώς εννοείς;»

«Το σχέδιο ήταν να φτάσει εκείνος στην Μάρβαθ και να αλλάξει τη Βόρεια Γη –να την αναμορφώσει, μέσω του Κέντρου Σταθερότητας. Μετά, θα κατευθυνόταν στον Ωκεανό, για να κάνει κι εκεί το ίδιο. Και, στη συνέχεια, στη Ζίρκεφ. Όμως, όπως ήρθαν τα πράγματα, ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν εξαφανίστηκε –δεν ξέρουμε αν είναι νεκρός, ή πού έχει πάει, αν δεν είναι– και το Στήριγμα Ισχύος της Βόρειας Γης αποκαλύφθηκε ότι δεν ήταν τίποτα παραπάνω από ένα αντίγραφο. Πράγμα που με κάνει ν'αναρωτιέμαι: μήπως είναι όλα τα Στηρίγματα Ισχύος ψεύτικα;»

Ο Πόνκιμ κούνησε το κεφάλι του. «Δεν μπορεί να είναι έτσι... Εκτός κι αν όσα γνωρίζουμε για το παρελθόν είναι ψέματα. Το Κέντρο Σταθερότητας της Βόρειας Γης υπάρχει, καθώς και το Στήριγμα Ισχύος επάνω του, αλλά είναι κάπου αλλού, όχι στο παλάτι της Μάρβαθ...»

«Πού;» έθεσε το ερώτημα η Σαντέ'ενθιν.

«Προφανώς, ούτ'ο Αφέντης μας δεν γνώριζε, για να έκανε το λάθος να έρθει εδώ,» είπε ο Πόνκιμ.

Ο Κράντμον συνοφρυώθηκε, τρίβοντας το φρεσκοξυρισμένο του σαγόνι. «Το ότι το Κέντρο Σταθερότητας στη Μάρβαθ ήταν ένα ψέμα μπορεί να σημαίνει πως... και τα Κέντρα Σταθερότητας στη Θέρληχ και στη Μάοχμπιν είναι, επίσης, ψεύτικα.»

Ένα ξαφνικό συναίσθημα ελπίδας πλημμύρισε τη Σαντέ'ενθιν. Αν ο τρελός μισός-Θεός Μάργκανθελ δεν έβρισκε το Στήριγμα Ισχύος εκεί όπου περίμενε, η Νότια Γη δε θα καταστρεφόταν, και εκείνη θα μπορούσε να γίνει Κοσμοκράτειρα. Όμως πώς, χωρίς ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν να αναμορφώσει τον Άρμπεναρκ; Τα πράγματα είχαν μπλεχτεί πολύ!...

«Πιθανώς,» συμφώνησε ο Πόνκιμ με τον Κράντμον. «Όμως αυτό δεν το γνωρίζουμε ακόμα. Και, άλλωστε, δε μας απασχολεί, επί του παρόντος.»

«Εμένα μ'απασχολεί ιδιαίτερα,» δήλωσε ο ευγενής, «γιατί σκέφτομαι, τώρα, που η Αάνθα έρχεται εδώ, να επιστρέψω στο Βασίλειο του Ωκεανού και να πάρω πίσω τον Κοραλλένιο Θρόνο.»

Ο Πόνκιμ τον κάρφωσε, με το βλέμμα του. «Έχουμε δουλειά στο Σαραόλν!»

«Δουλειά;» έκανε ο Κράντμον. «Η Βόρεια Γη είναι δική σου –και μόνο. Δικό μου είναι το Βασίλειο του Ωκεανού –μην το ξεχνάς.»

«Τι θα καταφέρεις με το να πας εκεί, τώρα;» απαίτησε ο Πόνκιμ, καθώς αναρωτιόταν πόσο απερίσκεπτος μπορεί να ήταν ο «ηλίθιος ευγενής του Ωκεανού».

«Θα ξαναπάρω το θρόνο, όπως σου είπα,» δήλωσε ο Κράντμον, συναντώντας τη ματιά του.

«Πώς;» *Είναι ηλίθιος, δίχως καμία αμφιβολία!* συλλογίστηκε. «Είσαι, μάλλον, επικηρυγμένος εκεί. Ή είσαι, *σίγουρα*, επικηρυγμένος εκεί. Μην αμφιβάλλεις ότι η Αάνθα θα έχει φροντίσει γι' αυτό. Με το που θα σε δουν να κατεβαίνεις απ' το καράβι, θα σε συλλάβουν.»

«Μα δεν πρόκειται να πάω με καράβι, Πόνκιμ,» εξήγησε ο Κράντμον. «Ο καθρέφτης μου, πιστεύω, παραμένει στο δωμάτιο της αγαπημένης μου Βασίλισσας...»

«Όμως δεν έχω ακόμα επισκευάσει τον δικό μου καθρέφτη, εδώ,» τόνισε ο Πόνκιμ.

«Δε βιάζομαι ιδιαίτερα,» αποκρίθηκε ο Κράντμον. «Θα περιμένω να τον επισκευάσεις.»

«Και, πάλι, είναι απερίσκεπτο αυτό που πας να κάνεις!» τον προειδοποίησε ο Πόνκιμ.

«Έχω συμμάχους στο Βασίλειο του Ωκεανού,» τον πληροφόρησε ο Κράντμον.

Ο Πόνκιμ ξεφύσησε, θυμωμένος. «Σου προτείνω το εξής,» είπε: «Μείνε εδώ, μέχρι να σταθεροποιήσουμε την κατάσταση, και, ύστερα, πήγαινε στο Βασίλειο του Ωκεανού. Ύστερα, θα σε βοηθήσω κι εγώ ο ίδιος να ξανακαθίσεις στον Κοραλλένιο Θρόνο. Αλλά πρέπει, πρώτα, να έχω τον απόλυτο έλεγχο του Σαραόλν και την αναμφισβήτητη υπακοή των δαιμονανθρώπων.»

Ο Κράντμον φάνηκε σκεπτικός. Γνώριζε ότι είχε μικρές πιθανότητες να πάρει, πάλι, το Βασίλειο του Ωκεανού στα χέρια του... όμως, αν είχε και τον Πόνκιμ ως σύμμαχό του, μ' όλη τη δύναμη του Σαραόλν και των Μαγκραθμέλιων...; Σίγουρα, δε θάταν άσχημα... Εξάλλου, η Αάνθα ερχόταν εδώ... Αν τη σκότωνε, ή την αιχμαλώτιζε, αυτό θα τον εξυπηρετούσε καλύτερα. Μάλιστα, στην τελευταία περίπτωση, θα μπορούσε να εκβιάσει, ίσως, το Βασίλειο του Ωκεανού και ν' αδράξει τον Κοραλλένιο Θρόνο. Ενδιαφέρον...

Κι ας άφηγε τον Πόνκιμ να νομίζει πως έμενε στο Σαραόλν για να τον βοηθήσει... Ουσιαστικά, θα εξυπηρετούσε τους δικούς του σκοπούς.

Είμαι εξυπνότερος από σένα, Πόνκιμ, συλλογίστηκε ο Κράντμον. Και θα σ'το αποδείξω. Θα το δεις, πια, καθαρά, όταν όλα στον Άρμπεναρκ θα εξαρτώνται από μένα, και άπαντες θα ζητούν τη δική μου έγκριση, προτού προβούν στην οποιαδήποτε ενέργεια...

«Σύμφωνοι.» Ο ξανθομάλλης ευγενής έδωσε το χέρι του στον Βασιληά του Σαραόλν, ο οποίος το έσφιξε, μειδιώντας.

«Έκανες τη σωστή επιλογή, Κράντμον.»

Το ξέρω, σκέφτηκε εκείνος.

Η Σαντέ'ενθιν δε μπορούσε να το ανεχτεί άλλο αυτό –αυτές τις συμφωνίες αναμεταξύ τους, ενώ, προ ολίγου, τσακώνονταν σα σκυλιά. «Και τι θα γίνει με τη Νότια Γη;» απαίτησε.

Το σκοτεινό βλέμμα του Πόνκιμ στράφηκε στο μέρος της· εκείνη δε μπορούσε να το δει, μα μπορούσε να το νιώσει. «Τι θα γίνει με τη Νότια Γη;» είπε ο νέος Βασιληάς του Σαραόλν.

«Θα την αφήσουμε στο έλεος του Μάργκανθελ;» ρώτησε η Σαντέ'ενθιν, γνωρίζοντας, από τώρα, τι θα της απαντούσαν οι σύμμαχοί (;) της.

Και, όπως το περίμενε: «Μπορεί κι εκείνο το Στήριγμα Ισχύος νάναι αντίγραφο...» υπέθεσε ο Κράντμον.

Η Σαντέ'ενθιν έσφιξε τα δόντια της και κοπάνησε τη γροθιά της στο τραπέζι· η πνευματική της δύναμη έκανε το ξύλινο έπιπλο να τρίζει δαιμονισμένα. «Κι αν δεν είναι;» σφύριξε η Ζιρκεφιανή Ελέγκτρια Πνευμάτων.

«Τότε,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ, «καλύτερα θα ήταν να σβήσουμε μια ώρα αρχύτερα τη Νότια Γη απ'τον χάρτη του Άρμπεναρκ, δε νομίζεις;»

«Πόνκιμ, ο Αφέντης μού είχε υποσχεθεί τη Νότια Γη!» γρύλισε η Σαντέ'ενθιν.

«Κι εμένα τη Βόρεια,» είπε, ήρεμα, ο διπλωμάτης. «Αλλ' αναγκάστηκα να περιοριστώ στο Σαραόλν, έτσι όπως ήρθαν τα πράγματα...»

«Εσύ έχεις πιθανότητες να κατακτήσεις τη Βόρεια Γη· εγώ τι πιθανότητες έχω να κατακτήσω τη Νότια, όταν θάχει καταστραφεί;» απαίτησε η Σαντέ'ενθιν.

«Μάλλον, *καμία* πιθανότητα,» τόνισε ο Πόνκιμ. «Όμως κάνεις λάθος στο ότι έχω πιθανότητες να κατακτήσω όλη τη Βόρεια Γη. Μην ξεχνάς ότι περιλαμβάνει πολλά βασίλεια: το Σαραόλν, τη Βόρεια και τη Νότια Μάγκραθμελ, την επαναστατημένη χώρα των Βολχερθιανών, το Άργκανθικ, τη μακρινή Πελ-Χάγκοθ... και άλλα, που δε γνωρίζουμε.»

«Τα τρία πρώτα τα έχεις ήδη στο χέρι,» είπε η Σαντέ'ενθιν.

«Στο χέρι,» έκανε ο Πόνκιμ. Γέλασε. «*Παλεύω* να κρατήσω το Σαραόλν, όπως θα παρατήρησες. Και σε καμία περίπτωση δεν έχω στο χέρι τη Βόρεια και τη Νότια Μάγκραθμελ. Οι δαιμονάνθρωποι μπορεί να μου... παραχώρησαν –με σφιγμένα δόντια, σουφρωμένα φρύδια, και μάτια που γυάλιζαν από μίσος– το Σαραόλν, μα αμφιβάλλω– είμαι σίγουρος, μάλλον, πως δεν πρόκειται να μου παραχωρήσουν κανένα απ' τα *δικά τους* Βασίλεια. Θα προτιμήσουν να πεθάνουν άπαντες, προτού πράξουν κάτι τέτοιο...»

Προσπαθεί να με μπερδέψει! συμπέρανε η Σαντέ'ενθιν. *Κι όμως, δε μοιάζουν παράλογα όσα λέει... Αλλ' απ' την άλλη, είναι ο Πόνκιμ...*

«Και τι προτείνεις να κάνω;» τον ρώτησε. *Τώρα θα δούμε πού το πηγαίνει...*

«Μείνε εδώ, στο Σαραόλν, για την ώρα,» είπε ο Πόνκιμ, όπως περίμενε η Ζιρκεφιανή Ελέγκτρια Πνευμάτων. «Χρειάζομαι τις δυνάμεις σου, καθώς και του Κράντμον. Όσο είμαστε ενωμένοι, είμαστε δυνατοί,» τόνισε. «Ο Αφέντης δε μας διάλεξε τυχαία. Έβλεπε, κάποιες φορές, το μέλλον· είναι η μοίρα μας να μεγαλουργήσουμε.» *Κι εμένα περισσότερο από εσάς, πρόσθεσε, νοερά, ο νέος Βασιληάς του Σαραόλν.* «Η κατάκτηση του

Αρμπεναρκ όλου μπορεί ακόμα να γίνει πραγματικότητα –και χωρίς τη Νότια Γη.»

Τα γαλανά μάτια του Κράντμον γυάλισαν. «Πράγματι! Ας μην απελπιζόμαστε, τόσο εύκολα.»

Η Σαντέ'ενθιν μειδίασε στραβά. «Ναι, συνεχίζουμε να κρατάμε δύναμη στα χέρια μας. Και καλύτερα να μην είμαστε διαιρεμένοι.»

Ο Πόνκιμ κατένευσε, με το κεφάλι. «Έτσι πιστεύω κι εγώ.»

«Τι γνωρίζεις για τη μηχανή;» τον ρώτησε ο Κράντμον.

«Για ποια μηχανή;»

«Γι'αυτήν που έφερε μαζί του ο Αφέντης, ώστε ν'αναμορφώσει τη Βόρεια Γη.»

«Τίποτα,» δήλωσε ο Πόνκιμ. «Και αναρωτιέμαι τι μπορεί να κάνει...»

«Μάλλον, ακόμα βρίσκεται στην Αίθουσα του Φτερού,» είπε ο Κράντμον. «πάμε να της ρίξουμε μια ματιά;»

«Γιατί όχι;» αποκρίθηκε ο Βασιληάς του Σαραόλν.

** ** *

«Πού πήγε;» συνοφρυώθηκε ο Κράντμον, όταν οι τρεις τους βρίσκονταν στην Αίθουσα του Φτερού. Η μηχανή του Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν δεν ήταν εκεί όπου την είχαν αφήσει, πάνω στους πλακωμένους δαιμονανθρώπους –ούτε οι δαιμονάνθρωποι ήταν εκεί. Επίσης, κάποιοι είχαν μαζέψει τα κουφάρια των Φυλάκων της Αίθουσας· και, πιθανότατα, οι ίδιοι είχαν πάρει και τον Ταεσάρ, τον μόνο ζωντανό απ'αυτούς (τον οποίο η Σαντέ'ενθιν είχε δηλώσει πως ήθελε ζωντανό, για δικούς της λόγους).

«Τούτη είναι, δίχως αμφιβολία, δουλειά των Μαγκκραθμέλιων,» είπε ο Πόνκιμ, με σφιγμένα χείλη. «Μου φαίνεται ότι, τελικά, χρειάζονται εκείνο το άλλο μάθημα που λέγαμε! Έπρεπε να με είχαν ρωτήσει.»

«Ίσως, απλά, να... μάζεψαν τα σκουπίδια,» υπέθεσε η Σαντέ'ενθιν.
«Αλλά, και πάλι, τους είχα πει πως ήθελα τον Ταεσάρ για τον εαυτό μου. Πάμε να τους βρούμε!»

«Αλήθεια, τι τον θέλεις;» τη ρώτησε ο Κράντμον.

«Αυτό είναι δική μου δουλειά,» τόνισε η Σαντέ'ενθιν.

Θα μου πεις... στο κρεβάτι, συλλογίστηκε ο ευγενής του Ωκεανού, που τον έτρωγε η περιέργεια.

«Θα μιλήσω με τον Καρθαβλέρν,» δήλωσε ο Πόνκιμ, θυμωμένος. Αλλά, μόλις έκανε να γυρίσει, αντίκρισε εμπρός του μια κουκουλοφόρο φιγούρα.

«Μπορώ να βοηθήσω, Αφέντη,» είπε ο Τράνθλας, με σιγανή, σφυριχτή φωνή, που έβγαινε μέσ' απ' τη σκιά της κουκούλας του.

Αρχίζει να παίρνει το ρόλο του πολύ σοβαρά, παρατήρησε ο Πόνκιμ. *Ίσως, σοβαρότερα απ' ό,τι θάπρεπε. Δεν πειράζει, όμως, όσο μ' εξυπηρετεί... Όταν αρχίζει να με... ενοχλεί, είναι τελειωμένος.*

«Σ' ακούω, Τράνθλας,» αποκρίθηκε, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά του και περιμένοντας.

«Έχουν πάει τη μηχανή στα υπόγεια,» τον πληροφόρησε εκείνος. «Την αυγή, η Μητριάρχης Σαλντίρα ήρθε εδώ, μαζί με μερικούς δαιμονανθρώπους, και την πήραν.»

«Γιατί;» ρώτησε ο Πόνκιμ.

«Κάποιος μηχανικός των δαιμονανθρώπων προσπαθεί να την επισκευάσει, νομίζω,» είπε ο Τράνθλας. «Ή, τουλάχιστον, την εξετάζει.»

«Θα πάω κι εγώ να την εξετάσω,» δήλωσε ο Πόνκιμ, οργισμένος.

«Όπως επιθυμείς, Αφέντη,» είπε ο Τράνθλας, και γλίστρησε, σιωπηρά, μέσα σ' έναν διάδρομο, προτού χαθεί απ' τη ματιά τους.

«Πώς ανέχεσαι αυτή τη νυφίτσα;» ρώτησε η Σαντέ'ενθιν τον Πόνκιμ. «Δεν αισθάνεσαι τα μάτια του στην πλάτη σου; Μας παρακολουθεί όλους.» *Γνωρίζει, άραγε, για μένα και τον Κράντμον;* αναρωτήθηκε.

«Αυτή είναι η δουλειά του,» της θύμισε ο Βασιληάς του Σαραόλν.
«Τώρα, ελάτε μαζί μου. Θα επισκεφτούμε τα υπόγεια.»

Προχώρησαν μέσα σε ρημαγμένους, από τον Πνευματόσταλτο σεισμό, διαδρόμους και κατέβηκαν στριφτές σκάλες, φωτιζόμενες από δαυλούς. Ο χώρος ήταν υγρός και γεμάτος σκιές, κι έκανε ακόμα κι αυτούς να είναι περισσότερο επιφυλακτικοί απ'ό,τι συνήθως.

Όταν συνάντησαν δυο Μαγκραθμέλιους φρουρούς, ο Πόνκιμ τούς ρώτησε: «Πού είναι η μηχανή;»

«*Η μηχανή, Αφέντη;*» αποκρίθηκε ο ένας, μιλώντας σπαστά και με παράξενη προφορά τη λαλιά των ανθρώπων.

«Ξέρεις για τι πράγμα μιλάω,» στένεψε τα μάτια του ο Βασιληάς του Σαραόλν. «*Πού είναι η μηχανή;*» σφύριξε, απειλητικά.

Ο Μαγκραθμέλιος έδειξε στο βάθος ενός διαδρόμου, ο οποίος φωτιζόταν από τις τεχνολογικές λάμπες των δαιμονανθρώπων, που διέλυαν εντελώς το σκοτάδι κι επομένως, δεν υπήρχαν καθόλου σκιές. «*Στην τρίτη πόρτα αριστερά,*» απάντησε.

«Γιατί μου είπες ψέματα;» απαίτησε ο Πόνκιμ. «Είμαι ο Άρχοντας και Βασιληάς τούτου του παλατιού, ή όχι;»

Ο Μαγκραθμέλιος κατέβασε το σμαραγδοπόρφυρο βλέμμα του. «*Με συγχωρείς, Αφέντη...*»

«Σε συγχωρώ,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ –«για πρώτη και τελευταία φορά.» Του γύρισε την πλάτη και βάδισε στο υπόγειο πέραςμα, με τον Κράντμον και τη Σαντέ'ενθιν στο κατόπι του.

Όταν έφτασε στην τρίτη πόρτα από αριστερά, η οποία ήταν σιδερένια, ύψωσε το χέρι του και την άνοιξε, σπρώχνοντάς την με τη δύναμη των Πνευμάτων. Ένα μικρό δωμάτιο αποκαλύφθηκε εμπρός του. Στο κέντρο του βρισκόταν η μηχανή. Ένας δαιμονάνθρωπος τη σκάλιζε με ένα μακρύ, αλλόκοτο εργαλείο, που είχε μια δαγκάνα στο ένα άκρο κι ένα καρφί στο άλλο. Ο ίδιος διέθετε μακριά, λευκοπόρφυρα μαλλιά, τα οποία έπεφταν ως τη μέση του, και φορούσε γκριζο χιτώνα, σύμφωνα με τις συνήθειες των

«επιστημόνων» (έτσι αποκαλούσαν τους μηχανικούς τους οι διαβολάνθρωποι) της Μάγκραθμελ. Κοντά στους τοίχους δεξιά κι αριστερά στέκονταν δυο Μαγκραθμέλιες πολεμίστριες, οι οποίες, πάραυτα, γύμνωσαν τα ξίφη τους, με μια γοργή, σίγουρη κίνηση η καθεμία.

«Θηκαρώστε τα όπλα σας,» πρόσταξε ο Πόνκιμ.

Εκείνες δίστασαν, μοιάζοντας να περιμένουν διαταγή απ'τον επιστήμονα.

«Είπα: *Θηκαρώστε τα όπλα σας,*» σφύριξε ο Βασιλιάς του Σαραόλν. «Μπορώ να τα θηκαρώσω εγώ για εσάς, εάν επιθυμείτε,» δήλωσε.

Αυτό της έκανε να ξαναπεράσουν τα ξίφη στα θηκάρια τους.

Ο Πόνκιμ απευθύνθηκε στον επιστήμονα: «Τι σημαίνει τούτο;» Το βλέμμα του ήταν σκληρό και απειλητικό.

«Τι εννοείτε, Μεγαλειότατε;» ρώτησε εκείνος, προσέχοντας τα λόγια του.

«Η μηχανή· πώς βρέθηκε εδώ;» απαίτησε ο Πόνκιμ.

«Η Μητριάρχης Σαλντίρα, Μεγαλειότατε, σκέφτηκε πως δε θα ήταν σωστό να την αφήσουμε εκεί όπου βρισκόταν, πεταμένη...»

«Και γιατί δε ζήτησε την άδειά μου;»

«Προφανώς, το θεώρησε πολύ ασήμαντο ζήτημα για να απασχολήσει τη Μεγαλειότητά σας...»

Έτσι, ε, γλοιώδη δαιμονάνθρωπε! γρύλισε εσωτερικά ο Πόνκιμ. Βάδισε, μέχρι που στάθηκε μπροστά στο παράξενο κατασκεύασμα του Μπα'ρνάλ'φαρ'θιν. «Τι κάνει;»

«Ο Αφέντης υποστήριζε ότι... θ'αλλάξει τη Βόρεια Γη,» απάντησε ο Μαγκραθμέλιος επιστήμονας με τον γκριζο χιτώνα.

«Πώς;» ρώτησε ο Πόνκιμ.

«Δεν ξέρω, Μεγαλειότατε.»

Ο Βασιλιάς του Σαραόλν στράφηκε, απότομα, για να τον αντικρίσει. «Τότε, τι κάνεις εδώ;»

Ο επιστήμονας μειδίασε, νευρικά. «Μεγαλειότατε... εγώ... Απλά, επιδιόρθωνα κάποιες ζημιές που έγιναν με το πέσιμο... κάποια καλώδια που κόπηκαν τα αντικαθιστούσα, καθώς, επίσης, και ορισμένους εντολόλιθους...»

«Χωρίς να γνωρίζεις τις λειτουργίες της μηχανής;» Ο Πόνκιμ ήταν βέβαιος ότι του έλεγε ψέματα, ή ότι, τουλάχιστον, του έκρυβε μεγάλο μέρος της αλήθειας.

«Ναι,» απάντησε ο επιστήμονας.

«Μπορεί να γίνει αυτό;»

«Φυσικά, Μεγαλειότατε. Οι επισκευές μου δεν αφορούν βασικές λειτουργίες της μηχανής, τις οποίες και αγνοώ· αφορούν μόνο στοιχειώδη πράγματα. Όπως είπα, μερικά κομμένα καλώδια, ορισμένους σπασμένους εντολόλιθους...»

«Μάλιστα...» Μπορεί ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν, τελικά, να είχε μιλήσει στους Μαγκραθμέλιους για τη μηχανή και όχι σ'αυτόν; Ο Πόνκιμ ένιωθε προδομένος από τον Αφέντη του. Αισθανόταν την ανάγκη να τον βρει, για να του μιλήσει, όμως γνώριζε πως τούτο, για την ώρα, ήταν αδύνατο.

«Τίποτ' άλλο, Μεγαλειότατε;» ρώτησε ο επιστήμονας.

«Το όνομά σου,» πρόσταξε ο Πόνκιμ, προσπαθώντας να μη δείξει πόσο μπερδεμένος ήταν. Οι άλλοι –και ιδιαίτερα οι Μαγκραθμέλιοι– σέβονται μόνο έναν δυνατό άρχοντα.

«Μαρασάλθαριλ, Βασιλιά μου,» έκλινε το κεφάλι ο επιστήμονας. «Θα μπορούσα, με την άδειά σας πάντα, να συνεχίσω την επισκευή της μηχανής του Αφέντη μας;»

Ο Πόνκιμ το σκέφτηκε. «Ναι,» απάντησε, δίχως πολύ δισταγμό. «Φυσικά.» Τον χτύπησε, φιλικά, στον ώμο. «Αρκεί να με ενημερώσεις, αν μάθεις κάτι σχετικό με τη λειτουργία της...»

«Ως προστάξετε, Μεγαλειότατε,» έκλινε, πάλι, το κεφάλι του ο Μαρασάλθαριλ.

«Δεν έχω αμφιβολία για το πόσο πιστός μου είσαι,» είπε ο Πόνκιμ. «Μπορώ να κρίνω τους άλλους –είτε είναι άνθρωποι, είτε

Μαγκραθμέλιοι.» Ασφαλώς και δεν τον θεωρούσε καθόλου πιστό· τα λόγια του περισσότερο απειλή ήταν. Και, απ'τη χλομάδα που παρουσιάστηκε στο πρόσωπο του δαιμονανθρώπου, κατάλαβε ότι είχε πετύχει το στόχο του.

Βγήκε απ'το μικρό δωμάτιο, μαζί με τον Κράντμον και τη Σαντέ'ενθιν.

«Δε νομίζω να τον εμπιστευέσαι,» του ψιθύρισε η τελευταία.

«Όχι,» απάντησε ο Πόνκιμ.

«Τότε, γιατί τον αφήνεις να σκαλίζει αυτή τη μηχανή;» απαίτησε ο Κράντμον, καθώς ανέβαιναν τη στριφτή σκάλα που έβγαζε απ'τα υπόγεια του παλατιού. «Ποιος ξέρει τι μπορεί να κάνει!»

«Θα τον παρακολουθώ, φίλε μου,» δήλωσε ο Πόνκιμ. «Μην ανησυχείς· δεν επέλεξα τυχαία το Μάτι ως νέο έμβλημα του Σαραόλν...»

Και, όταν βρίσκονταν, πια, σ'ένα απ'τους διαδρόμους του παλατιού της Μάρβαθ, στάθηκε κι ακούμπησε τις άκριες των δαχτύλων του στους κροτάφους του κεφαλιού του.

Τράνθλας, κάλεσε τον προσωπικό του κατάσκοπο. Έλα, σε χρειάζομαι.

«Τι έκανες;» τον ρώτησε η Σαντέ'ενθιν. «Επικαλέστηκες τα Πνεύματα...»

«Τίποτα το σπουδαίο,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. «Απλά, είπα στον Τράνθλας να συναντηθούμε. Ακολουθήστε με...» Βάδισε πρώτος, μέχρι που έφτασε στο δωμάτιό του και μπήκε. Τώρα, που ήταν Βασιλιάς, σκέφτηκε, έπρεπε, κανονικά, να εγκατασταθεί στα βασιρικά διαμερίσματα· πράγμα που σκόπευε, σύντομα, να κάνει.

Έριξε μια ματιά στον μαγικό του καθρέφτη, στον τοίχο. Ο καταραμένος Φάλμαριν και οι σύμμαχοί του του είχαν κάνει μεγάλη ζημιά, αλλά ο Πόνκιμ δε θ'αργούσε πολύ να την επιδιορθώσει. Ευτυχώς που δεν είχε σπάσει, πάλι, το κάτοπτρο με τον Πνευματόσταλτο σεισμό ο οποίος είχε χτυπήσει το παλάτι...

Ο Βασιληάς του Σαραόλν πήρε θέση στην ξύλινη πολυθρόνα του γραφείου του, σταυρώνοντας τα πόδια, ενώ ο Κράντμον οδήγησε τη Σαντέ'ενθιν να καθίσει στο κρεβάτι, κι ο ίδιος παρέμεινε όρθιος.

«Περιμένουμε, τώρα, αυτή τη νυφίτσα;» είπε η Ζιρκεφιανή, με απέχθεια.

«Μη γίνεσαι κακιά, Σαντέ'ενθιν,» μειδίασε ο Πόνκιμ.

Σε λίγο, η πόρτα χτύπησε, και ο Τράνθλας μπήκε. «Με ζήτησες, Αφέντη...» έκλινε το κουκουλωμένο του κεφάλι.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Βασιληάς του Σαραόλν. «Θέλω να παρακολουθείς τον επιστήμονα που υποστηρίζει πως επισκευάζει τη μηχανή του Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν. Τον λένε—»

«—Μαρασάλθαριλ, Αφέντη· ξέρω,» είπε ο Τράνθλας, και ο Πόνκιμ θα ορκιζόταν ότι είδε ένα μειδίαμα να διαγράφεται κάτω απ'τη σκιά της κουκούλας του. Σαν πολύ επάνω του δεν το είχε πάρει; Ποιος νόμιζε ότι ήταν;

«Ωραία. Να τον παρακολουθείς. Κι άμα δεις τίποτα παράξενο, να μου το αναφέρεις,» πρόσταξε ο Βασιληάς του Σαραόλν.

«Μάλιστα, Αφέντη,» αποκρίθηκε ο Τράνθλας, κι έφυγε, αφότου έκανε μια μικρή υπόκλιση.

«Δεν τον εμπιστεύομαι,» δήλωσε η Σαντέ'ενθιν, κοιτώντας το κενό —«καθόλου.»

«Χαλάρωσε,» συμβούλεψε ο Πόνκιμ. «Ο Τράνθλας βρίσκεται υπό τον έλεγχό μου.»

«Μέχρι τότε;» έθεσε το ερώτημα η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια.

«Για πάντα,» απάντησε, απόλυτα, ο Πόνκιμ.

** ** *

Η Δήγκα βρισκόταν κλειδαμπαρωμένη σ'ένα δωμάτιο του παλατιού. Έξω απ'την πόρτα της ήξερε πως όλες τις ώρες της ημέρας και της νύχτας στέκονταν δύο Μαγκραθμέλιοι πολεμιστές, και το παράθυρό της ήταν πολύ ψηλά, για να πηδήσει κάτω, στον

μεγάλο κήπο, και να προσπαθήσει να ξεγλιστρήσει απ' την Μάρβαθ. Αρκετά αναρριχώμενα φυτά και δέντρα έφταναν ως εδώ πάνω, μα η (πρώην;) Βασίλισσα του Σαραόλν φοβόταν να πιαστεί σ' αυτά για να κατέβει –άλλωστε, δεν είχε ποτέ μάθει να σκαρφαλώνει.

Καθόταν στο κρεβάτι, με την τραυματισμένη της πλάτη ακουμπισμένη στον τοίχο, τα γόνατά της μαζεμένα, και τα χέρια της γύρω τους. Το πρόσωπό της την πονούσε εκεί όπου την είχε χαστουκίσει, επανειλημμένως, η Μαγκραθμέλια που είχε έρθει να την πάρει, για να την πάει στην αίθουσα του θρόνου, ώστε να δει τον Πόνκιμ ν' αυτοανακηρύσσεται Βασιλιάς του Σαραόλν.

Ακόμα δε μπορούσε να το χωνέψει. Δε μπορεί να ήταν αλήθεια... Ο Πόνκιμ προδότης;... Πώς; Μα, είχε προσφέρει τόσα στο Βασίλειο. Ήταν ο πιο πιστός σύμβουλος του Βένγκριλ. Την είχε βοηθήσει, όταν χάθηκε η Έρμ–Ή, μήπως, αυτό ήταν μέρος του σχεδίου του;

Μα τα Πνεύματα... συλλογίστηκε, απεγνωσμένα, η Δήνκα. *Οι άλλοι είχαν δίκιο...*

Θυμήθηκε τα λόγια της Τάθβιλ, τότε, που είχε επισκεφτεί τη Βαρονία της, μαζί με το στρατό που είχε φέρει απ' τα δυτικά σύνορα:

«Βασίλισσά μου, στην επιστολή που λάβατε από μένα, εξέφραζα τις υποψίες μου για τον βασιλικό σας διπλωμάτη. Είχε αλλάξει το μήνυμα που επιθυμούσε να αποστείλει ο Βασιλιάς Βένγκριλ εδώ...»

Και η Δήνκα είχε απαντήσει: *«Ανοησίες! Ο Πόνκιμ δεν το έκανε αυτό. Οι Αργκανθικιανοί το έκαναν. Εκείνοι θέλουν ο δρόμος της Βαρονίας σου να παραμείνει στοιχειωμένος, για να φέρνουν τους κατασκόπους τους.»*

«Τότε, ο Πόνκιμ ίσως να... τους βοηθά.»

Η Δήνκα είχε διαφωνήσει –έντονα. Και η αλήθεια ήταν πως ακόμα δεν ήξερε κατά πόσο ο Πόνκιμ είχε φιλίες με τους Αργκανθικιανούς ή όχι· πάντως, σίγουρα, ήταν δαιμονόφιλος και προδότης και εχθρός του Σαραόλν!

Πνεύματα... Πώς; –πώς είναι δυνατόν; Πώς ήμουν τόσο τυφλή;

Ύστερα, στον νου της ήρθαν τα λόγια του Σόλμορχ:

«Νομίζω πως κάποιος παίζει μαζί μας. Κάποιος θέλει να γίνει πόλεμος με το Άργκανθικ –και πόλεμος δεν πρέπει να γίνει. Είναι πολύ πιθανό αυτό το πρόσωπο να είναι ο βασιλικός διπλωμάτης, ο Πόνκιμ.»

«Όλα οδηγούν σ'αυτόν. Ή, τουλάχιστον, προς τη δική του κατεύθυνση. Και γω, στην αρχή, δεν ήθελα να πιστέψω πως ο Πόνκιμ είναι προδότης...»

«Ο Πόνκιμ πολύ μιλάει, τον τελευταίο καιρό, μου φαίνεται.»

«Αρα κι ο Πόνκιμ, που πιστεύετε ότι είναι πιστός σας σύμβουλος, ίσως να μην είναι.»

Πόσες φορές προσπάθησε έμμεσα να με προειδοποιήσει!... Δάκρυα άρχισαν, πάλι, να κυλάνε στα μάγουλα της Δήνκα... πολλά δάκρυα...

Κι ακόμα περισσότερο, όταν ο Σάλβινρ άρχισε να μιλάει στο μυαλό της:

«Αν δεν κάνω λάθος, υπάρχουν κάποιες φήμες για συγκέντρωση Μαγκραθμέλιων στα δυτικά σύνορα, Δήνκα...»

«Θα επιστρέψουμε στη Μάρβαθ.»

«Θα επιστρέψουμε στην Μάρβαθ, Δήνκα. Δε σε ρωτάω –έτσι θα γίνει,»

«Σε παρακαλάω, Δήνκα. Δες αυτό που είναι φανερό. Μην κάνεις τα πράγματα δύσκολα για τον εαυτό σου.»

«Δεν έχω καμια πρόθεση να σφετεριστώ το θρόνο σου, Δήνκα· το ξέρεις, το ξέρω. Όμως δε μπορώ ν'αφήσω και τους Μαγκραθμέλιους να κατασπαράζουν το Σαραόλν. Ο Βένγκριλ θα είχε κάνει το ίδιο—»

Πράγματι, ο Βένγκριλ θα είχε κάνει το ίδιο, σκεφτόταν, τώρα, η Δήνκα. Πνεύματα!... πώς ήρθαν έτσι τα πράγματα...

Ακούμπησε το πρόσωπο στα γόνατά της, κλαίγοντας με λυγμούς....

Κάποια στιγμή, άκουσε την πόρτα του δωματίου της να ξεκλειδώνει, και είδε την Μαγκραθμέλια που την είχε χαστουκίσει να μπαίνει. Κρατούσε ένα δίσκο με φαγητό στα χέρια, τον οποίο άφησε στο γραφείο του δωματίου.

Ξαφνικά, κάρφωσε τη Βασίλισσα του Σαραόλν με το βλέμμα της, και γρύλισε, έχοντας τα μυτερά της δόντια σφιγμένα: «Μη με κοιτάς έτσι, γυναίκα των ανθρώπων!»

Η Δήνκα κόλλησε την πλάτη της πιο πολύ πάνω στον τοίχο· τόσο που το τραύμα εκεί άρχισε να της ρίχνει δυνατές σουβλιές.

«Είπα –σταμάτα να με κοιτάς έτσι!» ούρλιαξε η Μαγκραθμέλια, και τα μοβ-πράσινα μάτια της γυάλισαν δαιμονικά.

Η Δήνκα νόμιζε ότι δε μπορούσε ν'αναπνεύσει, καθώς η διαβολογυναίκα την πλησίαζε. «...όχι...» ψέλλισε.

Η Μαγκραθμέλια την άρπαξε απ'τα μαλλιά και, τραβώντας την βίαια, την έριξε απ'το κρεβάτι, αρχίζοντας να την κλοτσά, στην κοιλιά και στο στήθος, με τις μπότες της. Η Δήνκα ήταν σίγουρη πως θα πέθαινε, όταν μια φωνή ακούστηκε, μάλλον, στη γλώσσα των δαιμονοανθρώπων, την οποία εκείνη δε γνώριζε.

Η δαιμονογυναίκα σταμάτησε να τη χτυπά και στράφηκε στην πόρτα, απαντώντας σ'όσα της είχε πει ο φρουρός εκεί. Αυτός της ανταπάντησε, και η Μαγκραθμέλια έβγαλε ένα λυσσάρικο γρύλισμα και εγκατέλειψε το δωμάτιο και τη Δήνκα, κλείνοντας την ξύλινη θύρα, με δύναμη, πίσω της.

Όταν μπορούσε να ανασάνει ξανά, η Βασίλισσα του Σαραόλν σηκώθηκε όρθια, τρεκλίζοντας. Έριξε μια ματιά στο φαγητό που βρισκόταν στο γραφείο. Δεν είχε όρεξη να φάει.

Ξαφνικά, το στομάχι της άρχισε να σπαρταρά και να διαμαρτύρεται, και να... Έπεσε στα γόνατα, ξερνώντας τα λίγα που είχε μέσα της...

Πρέπει να ξεφύγω απο δώ... Πνεύματα... πρέπει να ξεφύγω... Πώς η ίδια η Μάγκραθμελ θα μπορούσε ποτέ να είναι χειρότερη;...

** ** *

«Το στέμμα σας είναι έτοιμο, Μεγαλειότατε,» είπε ο γεροδεμένος Μαγκραθμέλιος, που κουβαλούσε στα χέρια του κάτι τυλιγμένο μέσα σε μαύρο βελούδο.

Ο Πόνκιμ κατέβηκε απ' το Θρόνο του Σαραόλν, καθώς οι μαβιές σκιές του απογεύματος πλημμύριζαν την βασιλική αίθουσα. Ο Κράντμον και η Σαντέ' ενθιν κάθονταν στο τραπέζι των συμβούλων, μαζί με τους υπόλοιπους συμβουλάτορες του Βασιλείου, που ήταν όλοι τους τρομαγμένοι και δε μιλούσαν πολύ.

Ο νέος Βασιληάς του Σαραόλν πήρε το αντικείμενο το οποίο ήταν τυλιγμένο στο μαύρο βελούδο και το κράτησε, για λίγο, στα χέρια, αισθανόμενος το βάρος του. «Ελπίζω να είναι καμωμένο ακριβώς όπως πρόσταξα,» είπε.

«Εάν δε σας ικανοποιεί απόλυτα, Μεγαλειότατε, δε μένει παρά να διατάξετε, και θα το φτιάξουμε απ' την αρχή,» δήλωσε ο μυώδεις δαιμονάνθρωπος, κάνοντας μια βαθιά υπόκλιση.

«Ποιο είναι τ' όνομά σου, Μαγκραθμέλιε;» ρώτησε ο Πόνκιμ.

«Βαρατράθ, Αφέντη μου,» απάντησε εκείνος. «Είμαι –ή, μάλλον, θάπρεπε να πω *ήμουν*– ο Οπλουργός του Μεγάλου Βασιλέα Χάμαγκορκ της Βόρειας Μάγκραθμελ.»

Ο Πόνκιμ κοίταξε το πρόσωπο του δαιμονανθρώπου, προσεκτικά: Ήταν σκληρό, με έντονες γωνίες, και παισιωμένο από μακριά, μαυρογάλαζα-μοβ μαλλιά· τα μάτια του είχαν ένα γκριζόμαυρο-πράσινο χρώμα. Αλλά κάτι παραξένευε τον Βασιληά στην όλη του όψη.

«Οπλουργέ, δε διακρίνω μίσος στο βλέμμα σου,» είπε.

«Δε σας μισώ, Μεγαλειότατε. Συγκεκριμένα, σας θεωρώ άξιο μονάρχη μου, και είναι τιμή μου να σας υπηρετώ. Εσείς –ένας *άνθρωπος*– νικήσατε τον Βασιληά μας, Χάμαγκορκ. Είστε αξιέπαινος.»

«Σου διηγήθηκε κανένας *πώς* τον νίκησα, Οπλουργέ;» ρώτησε ο Πόνκιμ.

«Ναι,» ένευσε ο Βαρατράθ. «Το ότι καταφέρατε να τον ξεγελάσετε δεν είναι μικρό κατόρθωμα.»

Τούτος ο δαιμονάνθρωπος ή είναι πολύ χαζός, ή πολύ πονηρός, ή πολύ έντιμος, συλλογίστηκε ο Πόνκιμ.

«Σ'ευχαριστώ,» αποκρίθηκε, ευγενικά. «Για να δούμε, τώρα, τη δουλειά σου,» είπε, αρχίζοντας να ξετυλίγει το μαύρο βελούδο, για ν'αποκαλύψει το αντικείμενο που αυτό έκρυβε.

Μια κορόνα παρουσιάστηκε, καμωμένη, αποκλειστικά, από χρυσάφι. Μάτια ήταν σκαλισμένα επάνω της –δώδεκα, τα μέτρησε ο Πόνκιμ–, και στο κέντρο κάθε ματιού βρισκόταν ένα μαύρο ζαφείρι.

Ένα χαμόγελο διαγράφηκε στο πρόσωπο του Βασιληά. Ύψωσε το χρυσό στεφάνι που κρατούσε, γελώντας. «Τούτο ονομάζω Στέμμα των Οφθαλμών!» φώναξε. Και τοποθέτησε το Στέμμα των Οφθαλμών στο κεφάλι του. Τα μαύρα ζαφείρια άστραψαν στο απογευματινό φως των δίδυμων ήλιων του Άρμπεναρκ. «Και τούτο θάνατο έμβλημά μου απο δώ και στο εξής. Γιατί παρακολουθώ – και θα παρακολουθώ πάντοτε– τα πάντα! Το Σαραόλν είναι δικό μου, και δεν υπάρχουν εχθροί, ή συνωμότες, που μπορούν να μου κρυφτούν!»

«Υποθέτω είστε ευχαριστημένος απ'τη δουλειά μου, Μεγαλειότητα...» είπε ο Βαρατράθ.

«Ναι, Οπλουργέ,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. «Θα το θυμάμαι αυτό. Και, όποτε ξανά σε χρειαστώ, θα σε καλέσω.»

«Θα είναι τιμή μου να σας υπηρετήσω και πάλι, Μεγαλειότητα,» δήλωσε ο Βαρατράθ, υποκλινόμενος.

«Χαίρομαι. Μπορείς να πηγαίνεις,» είπε ο Πόνκιμ.

Ο Μαγκραθμέλιος υποκλίθηκε, γι'άλλη μια φορά, κι έφυγε απ'την βασιλική αίθουσα.

Ο Πόνκιμ στράφηκε στους συμβούλους του. «Πόσο πρόθυμοι είστε να με υπηρετήσετε;» τους ρώτησε.

«Είμαστε... πρόθυμοι,» δήλωσε ο Σόντλαρ, ο σύμβουλος της πολιτείας. «Μεγαλειότητα,» πρόσθεσε, λες και το είχε ξεχάσει.

Οι υπόλοιποι πρώην-σύμβουλοι του Βένγκριλ έγγνεψαν καταφατικά, μουρμουρίζοντας: «...Είμαστε πρόθυμοι...»

Ο Πόνκιμ μειδίασε, σαρδόνια. «Θα το διαπιστώσω αυτό, πολύ σύντομα, πιστοί μου συμβουλάτορες,» είπε. «Μην ξεχνάτε το Στέμμα των Οφθαλμών, που παρατηρεί τα πάντα...

»Τώρα, φοβάμαι πως πρέπει να σας εγκαταλείψω, λόγω μιας επείγουσας εργασίας μου. Κράντμον, Σαντέ'ενθιν, ελάτε μαζί μου.»

Οι δύο Πνευματιστές τον ακολούθησαν έξω απ'την αίθουσα του θρόνου.

«Πού πάμε;» ρώτησε ο ευγενής από τον Ωκεανό.

«Στο δωμάτιό μου,» τον πληροφόρησε ο Πόνκιμ, «ώστε να με βοηθήσετε στην επισκευή του καθρέφτη. Έχω ένα προαίσθημα ότι θα μου χρειαστεί πολύ, στις μέρες που θα έρθουν...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4^ο

Στην Ερωμένη των Βράχων

Ησυχία επικρατούσε στην παράκτια ταβέρνα. Εκτός απ'τον Κάλ'μλιρβ, τον Γκόρ'θλαμπ, και τη Νάρντα, άλλοι τέσσερις άντρες και δυο γυναίκες βρίσκονταν εκεί –μη συμπεριλαμβάνοντας, φυσικά, τον χοντρό οινόχοο, που καθόταν βαριεστημένα στο μπαρ, και τις δυο σερβιτόρες, οι οποίες συζητούσαν σε μια γωνία, χασκογελώντας...

...λες και κάποιος τις γαργαλά κάτω απ'το ζωνάρι, συλλογίστηκε ο μελαχρινός ναυτικός με την πορφυρή κορδέλα στα μαλλιά, καθώς καθόταν αναπαυτικά στην καρέκλα του, έχοντας στο δεξί χέρι μια κούπα γεμάτη μπίρα.

Έριξε μια ματιά στον Γκόρ'θλαμπ, ο οποίος βρισκόταν στ'αριστερά του: Ο ξυρισμένος στο κεφάλι άντρας έμοιαζε απορροφημένος από το φαγητό του: ένα μεγάλο ψάρι, βουτηγμένο σε παχύρρευστη σάλτσα και γαρνιρισμένο με βραστές πατάτες και φέτες ντομάτας. Δεν ήταν πολύ ομιλητικός σήμερα, όμως από το βλέμμα του λίγα ξέφευγαν, ως συνήθως. Ο Κάλ'μλιρβ ήταν ευγνώμων γι'αυτό – πολλές φορές.

Ύστερα, η ματιά του στράφηκε στη Νάρντα, που καθόταν στα δεξιά του. *Τι κορίτσαρος!* σκέφτηκε, παρότι, τώρα, τελευταία, είχε αρχίσει να τον ενοχλεί με τι συμπεριφορά της, και ο ναυτικός ήταν βέβαιος πως το έκανε επίτηδες. Αλλά: *Δε βαριέσαι... τζερτζελές να γίνεται*, είπε στον εαυτό του ο Κάλ'μλιρβ, μειδιώντας. Παρατήρησε πως η ξανθιά «λιμανόγατα» και πρώην-κλέφτρα των Αρωματισμένων κοιτούσε τον Ωκεανό, βόρεια. Κι εκείνος έστρεψε το βλέμμα του προς τα κει, διαπιστώνοντας, γι'άλλη μια φορά, ότι η θάλασσα σήμερα ήταν πολύ γαλήνια. Το φως του Λούντρινχ και του Βάνσπαρχ έμοιαζε να χτυπά πάνω σε καθρέφτη κι όχι σε νερό. Τα μάτια σου πονούσαν, άμα την ατένιζες για πολύ ώρα.

Μπροστά απ'την παράκτια ταβέρνα βρισκόταν ένα όρθιο κούτσουρο, πάνω στ'οποίο ήταν καρφωμένη μια ταμπέλα που έγραφε: *«Η Ερωμένη των Βράχων»* –όχι και τόσο αταίριαστο όνομα, αφού το καπηλειό ήταν κοντά σε μια βραχώδη ακτή, μισό χιλιόμετρο δυτικά της Νούσρεν, μιας πόλης-λιμάνι της Βηλβένμηθ. Όλα τούτα καλά κι ωραία, για τον Κάλ'μλιρβ· έλα, όμως, που ο «καταραμένος παπαγάλος» είχε γαντζώσει τα «τερατώδη νύχια του» πάνω στην ταμπέλα της ταβέρνας, και καθόταν εκεί, κοιτάζοντας τον ναυτικό και τους συντρόφους του.

Να δεις, ρε φίλε μου, που, τελικά, το διαολόπουλο θα μας φέρει γκαντεμιά, σκέφτηκε, γρυλίζοντας από μέσα του. *Ήδη, δυο φορές, παραλίγο να μας λιανίσουν*. Μια νύχτα, όταν είχαν σταματήσει κοντά στη ζούγκλα Βάργκοχ και ο Κάλ'μλιρβ φυλούσε σκοπιά, είχε δει μάτια να γυαλίζουν μέσ'απ'τα σκοτεινά φυλλώματα –δύο κίτρινα

μάτια, μοχθηρά, γεμάτα λύσσα και πείνα... Αμέσως, είχε υποθέσει πως επρόκειτο για κάποιο Βάκραλθ: ένα από κείνα τα θηρία – *τέρατα!*– που είχαν μαύρο, γλοιώδες τρίχωμα και μπορούσαν να σε κατασπαράξουν προτού προφτάσεις να βλεφαρίσεις. Ο ναυτικός έλεγε πως, τότε, όλοι τους την είχαν βάψει, όμως, τελικά, το αγρίμι – Βάκραλθ ή όχι– δεν επιτέθηκε. Ο Ανώνυμος έβγαλε ένα δυνατό κρώξιμο, καθώς τα κιτρινωπά μάτια χάθηκαν, μες στη μαυρίλα της νυχτερινής ζούγκλας. *Καταραμένο πουλί! Θα μας καταστρέψεις!* σκέφτηκε, θυμωμένα, ο Κάλ'μιλριβ.

Ένα άλλο μεσημέρι, καθώς ο παπαγάλος, πάλι, έκρωζε, ο Γκόρ'θλαμπ είχε δείξει στον ορίζοντα καβαλάρηδες. «Ληστές,» είχε πει.

«Είσαι σίγουρος;» τον είχε ρωτήσει ο Κάλ'μιλριβ.

«Όχι, αλλά μάλλον είναι...»

«Ας κρυφτούμε,» πρότεινε η Νάρντα, και έτσι έκαναν: κρύφτηκαν πίσω από μια συστάδα δέντρων και μέσα στο ψηλό χορτάρι της δυτικής Ζίρκεφ. Οι καβαλάρηδες πέρασαν (και, κατά πάσα πιθανότητα, ήταν ληστές, απ'ό,τι μπορούσε να κρίνει ο Κάλ'μιλριβ απ'την εμφάνισή τους), ενώ το «διαολόπουλο» έκανε κύκλους πάνω απ'το σημείο όπου είχαν εκείνοι κρυφτεί!

Ο μελαχρινός ναυτικός είχε προτείνει, ύστερα, να το σκοτώσουν, αλλά η Νάρντα είχε γελάσει, αποκαλώντας τον, πάλι, δεισιδαίμονα (*Εγώ, δεισιδαίμονας! Ποιος; Εγώ, να πούμε!*), ενώ ο Γκόρ'θλαμπ είχε κουνήσει το κεφάλι του, υπομειδιώντας και μη λέγοντας τίποτα... *Λες κι άμα μιλούσε, θα του έπαιρνα τη γλώσσα!* συλλογίστηκε ο Κάλ'μιλριβ, τώρα, που το θυμόταν.

Τέλος πάντων, ευτυχώς, δεν τους είχε τύχει τίποτ'άλλο απρόοπτο. Και το σεντούκι που τους είχε δώσει ο Βασιληάς Ντάθ'μαρ –το σεντούκι με τις πεντακόσιες χρυσές κορόνες– το φυλούσαν σαν τα μάτια τους. Το είχαν τυλίξει σε μια κουβέρτα για να μη φαίνεται, και, επί του παρόντος, βρισκόταν κάτω απ'τα πόδια του Κάλ'μιλριβ, καθώς εκείνος καθόταν στην καρέκλα του.

Είχαν επιλέξει να σταματήσουν εδώ, στην *Ερωμένη των Βράχων*, γιατί το είχαν θεωρήσει ασφαλέστερο μέρος, σε σχέση με την πόλη-λιμάνι στα δυτικά της, την Νούσρεν, η οποία δε βρισκόταν παρά μιας μέρας ιππασία μακριά απ'τη Φεν-γκναρ, που δεν ήθελαν, σε καμια περίπτωση, να ζυγώσουν. Εκεί σου έσκιζαν την κοιλιά, ή το λαρύγγι, για ένα αργύριο. Και οι υπόλοιπες πόλεις-λιμάνια της Βηλβένμηθ μπορεί να ήταν καλύτερες, αλλά λίγο. Οπότε, ο Κάλ'μλιρβ προτιμούσε να σταματήσει σε κάποια απ'αυτές της Ακτής του Ωκεανού, όπου το κλίμα ήταν πολύ φιλικότερο.

«Γατούλη μου;» είπε η Νάρντα. (*Νάτα μας, πάλι!* μούγκρισε εσωτερικά ο ναυτικός.) «Τι θα κάνουμε, τελικά, τα χρήματα; Δεν είχες μια ιδέα;»

«Είσαι τρελή, κοπελιά;» σφύριξε ο Κάλ'μλιρβ, καθώς τεντωνόταν προς το μέρος της. «Λες 'τι θα κάνουμε με τα *χρήματα*', ενώ ακόμα βρισκόμαστε στην Ακτή της Βηλβένμηθ; Θες να μας πάρουν τα κεφάλια, για να στολίσουν τούτη την ταβέρνα;»

Η Νάρντα τον λοξοκοίταξε. «Ηρέμησε, γλύκα... Δε νομίζω νάναι τόσο άσχημα τα πράγματα...» Πρότεινε ένα καλαμάκι με κομμάτια ψαριού προς το μέρος του. «Σουβλάκι;»

«Δε θέλω το καταραμένο σου σουβλάκι!» μούγκρισε ο Κάλ'μλιρβ, καθώς ακουμπούσε, πάλι, την πλάτη του στην ξύλινη καρέκλα. «Έχω δικό μου φαγητό. Αλλά πρόσεχε τα λόγια σου, κούκλα!» Έβαλε την πίπα του στα δόντια και την άναψε.

«Τέλος πάντων. Τι θα κάνουμε με τα χρήματα;» ρώτησε, πιο σιγανά, η Νάρντα.

«...Θα δούμε...» έκανε ο Κάλ'μλιρβ, φυσώντας καπνό απ'τα ρουθούνια.

«Είχες πει πως είχες μια ιδέα,» του θύμισε η Νάρντα, πιάνοντας ανάμεσα στα δόντια της το πρώτο κομμάτι ψαριού που βρισκόταν πάνω στο καλαμάκι και τραβώντας το στο εσωτερικό του στόματός της.

Ο Κάλ'μλιρβ ανασήκωσε τους ώμους του. «Ακόμα την έχω, ξανθομαλλούσα μου,» αποκρίθηκε, ρουφώντας καπνό απ'την πίπα.

Ξανθομαλλούσα! σκέφτηκε η Νάρντα. *Καινούργιο βρήκαμε! Αυτός ο άνθρωπος είν'αδιόρθωτος! Αδιόρθωτος!...* «Μήπως νομίζεις πως θα ήταν καιρός να μας την πεις;» τον ρώτησε, δαγκώνοντας το δεύτερο κομμάτι ψαριού απ'το σουβλάκι, κάπως πιο βίαια απ'ό,τι το πρώτο.

«Όχι,» απάντησε ο Κάλ'μλιρβ. «Είν'έκπληξη, όπως έχω ξαναπεί, να 'ούμε. Κι εξάλλου, άμα η Ζίρκεφ αναποδογυρίσει –αν καταλαβαίνεις τι εννοώ–, δε θάχει και πολύ νόημα, πια, η ιδέα μου, έτσι;»

Η Νάρντα έσμιξε τα χείλη της. «Ελπίζω αυτό να μη συμβεί...» Δεν ήθελε να καταστραφεί η πατρίδα της, το μέρος όπου είχε μεγαλώσει και είχε ζήσει όλα της τα χρόνια, μέχρι στιγμής. Σίγουρα, δεν ήταν η καλύτερη, ή η δικαιότερη, χώρα στον Άρμπεναρκ, όμως την είχε αγαπήσει, παρά των όσων είχε περάσει εδώ –μέσα στα οποία συμπεριλαμβανόταν και η φυλάκισή της, για κάποιο καιρό. «Γατούλη μου,» πρόσθεσε, για να πειράξει τον Κάλ'μλιρβ. *Ακούς εκεί ξανθομαλλούσα!* άφρισε. Εκείνος συνέχισε να καπνίζει την πίπα του, ανέμελα. *Κοίτα πού τόχει συνηθίσει το υποκοριστικό!* συλλογίστηκε η Νάρντα. *Πρέπει να βρω κάτι άλλο...* συμπέρανε, υπομειδιώντας πονηρά.

«Κι εγώ ελπίζω να μην καταποντιστεί η Νότια Γη,» είπε ο ναυτικός με την πορφυρή κορδέλα. «Όμως δεν αποκλείεται και να συμβεί, σωστά; Και, τότε, τι κάνουμε, λιμανόγατά μου;»

«Φεύγουμε απ'τη Ζίρκεφ,» απάντησε ο Γκόρ'θλαμπ, αντί για τη Νάρντα. «Μην ξεχνάτε πως έχουμε...»–θυμήθηκε τη Νύχτα και τους υπόλοιπους... και την Ερία–«...φίλους στο Σαραόλν.»

«Και προτείνεις να πάμε εκεί;» απόρησε η ξανθιά γυναίκα.

«Ναι· γιατί όχι;»

«Δεν ξέρω...» είπε η Νάρντα. «Σε μια χώρα της Βόρειας Γης;... Πώς θα είναι, άραγε;...»

«Σίγουρα, πολύ πιο κρύα απ'ό,τι εδώ, κούκλα,» τη διαβεβαίωσε ο Κάλ'μλιρβ.

«Τότε, πάμε, καλύτερα, στο Βασίλειο του Ωκεανού!» πρότεινε η Νάρντα.

«Δεν είναι κι άσχημη ιδέα,» συμφώνησε ο Κάλ'μλιρβ. «Το Βασίλειο του Ωκεανού βρίσκεται, αναμφίβολα, πιο κοντά...

»Πάντως, όπου κι αν είναι να πάμε, καλά θα κάνουμε να έχουμε κλείσει από νωρίς θέση σε πλοίο.»

«Γιατί;» ρώτησε η Νάρντα.

«Φαντάσου όλη τη Νότια Γη να καταποντίζεται, κούκλα,» είπε ο Κάλ'μλιρβ. «Πόσοι θα προσπαθούν να φύγουν με καράβι; Εκατομμύρια. Συνεπώς... ο σώζων εαυτόν σωθήσω.»

«Σωθήτω,» διόρθωσε ο Γκόρ'θλαμπ.

«Καλά, ρε παλικάρι, όπως το λένε, τέλος παντώ!» έκανε ο Κάλ'μλιρβ, καπνίζοντας. «Το σημαντικό είναι, καταλαβαίνετε, ρε σεις, τι θέλω να πω;»

Η Νάρντα έγενψε καταφατικά. «Να πληρώσουμε, επομένως, κάποιον καπ'τάνιο από τώρα, για να μας μπάσει στο σκαρί του, όταν –αν υπάρξει ανάγκη;»

Ο Κάλ'μλιρβ φάνηκε σκεπτικός, για λίγο. «Όχι, κοπελιά. Εμείς θ'αγοράσουμε ένα σκαρί και θα μπάσουμε' άλλους.»

Ο Γκόρ'θλαμπ σταμάτησε να τρώει, στρέφοντας την προσοχή του στον ναυτικό με την πορφυρή κορδέλα. «Έχεις ξιφία μύτη για νου, Κάλ'μλιρβ!» είπε.

Εκείνος μειδίασε, πλατιά.

«Ξιφία! Ξιφία!... Α!... Α!... Α!... Α!...» έκρωξε ο Ανώνυμος.

«Μόκο, σκατόπουλο!» μούγκρισε ο Κάλ'μλιρβ. «Θα μου γρουσουζέψεις την επιχείρησή!»

«Με πεντακόσιες χρυσές κορόνες δεν αγοράζουμε πλοίο της προκοπής,» τους θύμισε η Νάρντα, προσπαθώντας να τραβήξει, με τα δόντια, ένα κομμάτι ψαριού, βρισκόμενο στη μέση του καλαμακιού που κρατούσε.

«Σωστά,» συμφώνησε ο Κάλ'μλιρβ. «Αλλά ποιος μίλησε για πλοίο της προκοπής, ξανθομαλλούσα μου;»

Ξανθομαλλούσα! Η Νάρντα τράβηξε, με δύναμη, το κομμάτι ψαριού που δεν έλεγε να βγει απ'το σουβλάκι, και παραλίγο ν'αφήσει μέσα του δυο της δόντια –χωρίς να έχει κατορθώσει το σκοπό της. «Δε θάχει νόημα ν'αγοράσουμε ένα πλοίο που θα βουλιάξει!» τόνισε, κάπως έντονα, καθώς περνούσε τη γλώσσα πάνω απ'τα δόντια της.

«Φυσικά,» συμφώνησε ο Κάλ'μλιρβ. «Γιαυτό θα το επιδιορθώσουμε!» μειδίασε, πίσω απ'τον καπνό του τσιμπουκιού του.

«Εμείς;» απόρησε η Νάρντα. «Θ'αγοράσουμε μια σακαράκα και θα την φτιάξουμε;»

«Περίπου. Όχι ακριβώς σακαράκα, αλλά ένα πλοίο που ο ιδιοκτήτης του, σίγουρα, δε θα θέλει να κρατήσει. Με μερικά παζάρια, θα τονε πείσουμε να τ'αφήσει πεντακόσιες χρυσές κορόνες.»

«Και πώς θα το επισκευάσουμε;»

«Ρε σύντροφε, πες στην κοπελιά πώς φτιάξαμε το σκαρί μας, τότε, που τόχε κοπανήσει κείνος ο βλάκας, ο Σάμαρ'θλακ, πάνω στα βράχια.»

«Το φτιάξαμε,» δήλωσε, απλά, ο Γκόρ'θλαμπ.

«Βλέπεις;» είπε ο Κάλ'μλιρβ στη Νάρντα. «Το φτιάξαμε!»

«Μόνοι σας;» ρώτησε εκείνη.

«Αμέ,» τόνισε ο μελαχρινός ναυτικός, με κάποια περηφάνια.

«Ενδιαφέρον...» παραδέχτηκε η Νάρντα. «Μα εγώ, προσωπικά, δεν ξέρω πώς να επιδιορθώνω πλοία...»

«Μη σκας, κούκλα· θα σε μάθω εγώ,» δήλωσε ο Κάλ'μλιρβ, και μειδίασε.

«Σωθήκαμε...» μουρμούρισε η Νάρντα, κάτω απ'την ανάσα της.

Ο ναυτικός με την πορφυρή κορδέλα τ'άκουσε. «Κομμένα τα σχόλια, λιμανόγατά μου!» τη λοξοκοίταξε, πίσω απ'τον καπνό της πίπας του.

«Έχεις κάποιον υπόψη σου, ο οποίος θα θέλει να πουλήσει το καράβι του για πεντακόσες χρυσές κορόνες;» ρώτησε η ξανθιά γυναίκα.

«Όλο και κάποιον θα βρούμε στις πόλεις-λιμάνια της Ακτής του Ωκεανού, που, σύμφωνα με τις φήμες, δεν έχουν καταστραφεί απ'το στρατό των Μαγκραθμέλιων. Λεν πως το φουσάτο ισοπέδωσε την Γκόνμορχ και, έπειτα, έστριψε νότια, κατευθυνόμενο προς τη Μάοχμπιν. Όπως ήταν και φυσικό, άλλωστε, αφού αυτός ο μάγκας, ο Μάργκανθελ, γουστάρει να φτάσει στον Κρύσταλλο, να πούμε.»

«Ελπίζω να μην πετάξουμε τα λεφτά μας άδικα,» είπε η Νάρντα. «Με πεντακόσα χρυσά νομίσματα ξεκινάς μια μικρή επιχείρηση και την αναπτύσσεις.»

«Ξέρω τι κάνω, κοπελιά,» τη διαβεβαίωσε ο Κάλ'μλιρβ. «Έχε μου εμπιστοσύνη.»

Για να γελάσουμε, τώρα, το είπε αυτό; αναρωτήθηκε η Νάρντα. Τράβηξε το κομμάτι ψαριού, με το χέρι της, απ'το σουβλάκι, και το έφαγε. «Εξήγησέ μου πώς ακριβώς δε θα χάσουμε τα λεφτά μας,» παρότρυνε τον ναυτικό φίλο της.

Ο Κάλ'μλιρβ έφαγε αρκετό απ'το φιλέτο σαύρας που βρισκόταν στο πιάτο μπροστά του, ήπια μια χορταστική γουλιά μπίρας, κι απάντησε, καπνίζοντας το τσιμπούκι του: «Γλύκα, ξέρεις πόσο θ'ανεβούν τα ναύλα στο προσεχές μέλλον, να πούμε; Πολύ.»

«Γιατί;» συνοφρυώθηκε η Νάρντα, τραβώντας, με το χέρι, άλλο ένα κομμάτι ψαριού απ'το σουβλάκι της και τρώγοντάς το· δεν είχε όρεξη να βγάλει τα δόντια της απ'τη θέση τους...

«Απλό,» ανασήκωσε τους ώμους του ο Κάλ'μλιρβ. «Λίγα τα πλοία, πολλοί οι επιβάτες· με πιάνεις;»

Η Νάρντα ένευσε. «Νομίζω πως ναι. Αλλά πού το ξέρεις ότι θα καταστραφεί η Νότια Γη; Άμα δεν καταστραφεί, δεν κερδίζουμε τίποτα, αφού κανείς δε θα θέλει να μπαρκάρει στο πλοίο μας.»

«Σωστόν,» συμφώνησε ο Κάλ'μλιρβ. «Σκέψου, όμως, τις επιλογές που έχουμε.

»Πρώτη επιλογή: Να μην αγοράσουμε σκαρί και να περιμένουμε να δούμε τι θα συμβεί. Σ' αυτή την περίπτωση, γλύκα, αν καταποντιστεί η Νότια Γη, τη βάψαμε, αγρίως, γιατί όχι επιχείρηση δε θα κάμνουμε, να 'ούμε, μα μπορεί και να πεθάνουμε, μη βρίσκοντας καράβι, για να τηνε κοπανήσουμε. Αν, πάλι, η Νότια Γη παραμένει ως έχει, τότε, όλα καλά κι ωραία· θα φτιάσουμε την επιχείρησή μας και τη βολέψαμε.

»Δεύτερη επιλογή, δικιά μου: Να αγοράσουμε σκαρί με τις πεντακόσες χρυσές κουλούρες του Ντάθ'μαρ. Τώρα, αν η Νότια Γη καταστραφεί, όχι μονάχα θα την κάνουμε άνετα, αλλά θα κερδίσουμε και χοντρά λεφτά, αφού θα πάρουμε μαζί μας κι άλλους, οι οποίοι, πίστεψέ με, θα πληρώσουνε αδρά για τα ναύλα τους. Άμα η Νότια Γη δεν πάθει τίποτα, τότε, έχουμε ένα πλοίο το οποίο μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε για να βγάλουμε χρήματα μακροπρόθεσμα.

»Τι λέτε, σύντροφοι;» Ρούφηξε καπνό απ' το τσιμπούκι του και τον έβγαλε απ' τα ρουθούνια.

«Η πρώτη επιλογή βασίζεται περισσότερο στην τύχη απ' ό,τι η δεύτερη,» συμπέρανε ο Γκόρ'θλαμπ. «Στην πρώτη, οι πιθανότητες να βγούμε κερδισμένοι είναι πενήντα-πενήντα· στη δεύτερη είναι σχεδόν βέβαιο πως θα κερδίσουμε –εκτός κι αν κάτι πάει τελείως στραβά.»

Ο Κάλ'μλιρβ έγνεψε καταφατικά, δίχως να βγάλει την πίπα απ' τα δόντια του. «Ακριβώς, κοπέλι μου... Και, ίσως, στην πρώτη επιλογή οι πιθανότητες επιτυχίας να είναι λιγότερες απ' ό,τι ανέφερες.»

«Δηλαδή, κι οι δυο στοιχηματίζετε ότι θα καταστραφεί η Ζίρκεφ;» διαμαρτυρήθηκε η Νάρντα, μη μπορώντας να πιστέψει πως οι φίλοι

της ήταν τόσο απαισιόδοξοι. «Γιατί ειδοποιήσαμε την Βασίλισσα Ταρμαρία, ρε σεις; Για να σταματήσει τους δαιμονοανθρώπους δεν την ειδοποιήσαμε; Θα τα καταφέρει!»

«Κι εγώ το εύχομαι, γλύκα,» αποκρίθηκε ο Κάλ'μιλρβ, «όμως δεν είναι καλό νάχουμε να νώτα μας καλυμμένα, να πούμε; Αγοράζοντας σκαρί, όπως και ναρθούνε τα πράγματα, κερδίζουμε.»

«Εντάξει...» υποχώρησε η Νάρντα. «Έχεις δίκιο.» Και, όντως, αντιλαμβανόταν πως ο ναυτικός είχε δίκιο. «Απλά... να... δε θέλω να καταστραφεί η Ζίρκεφ.»

«Κανείς μας δεν το θέλει αυτό, Νάρντα,» της είπε ο Γκόρ'θλαμπ. «και μακάρι κάτι τέτοιο να μη συμβεί. Όμως, άμα συμβεί, θα προτιμούσα να έχω ένα πλοίο δικό μου, για να την κοπανήσω απο δώ.»

«Απο δώ!... Απο δώ!... Απο δώ!... Α!... Α!... Α!...» έκρωξε ο Ανώνυμος, γαντζωμένος στην ταμπέλα της *Ερωμένης των Βράχων*.

«Στη Μάγκραθμελ διαβολόπουλο!» έφτυσε ο Κάλ'μιλρβ. «Έτσι και μου γρουσουζέψεις τη δουλειά, θα σε ξεπουπουλιάσω!»

Όλο εκείνο το απόγευμα έμειναν στην παράκτια ταβέρνα, κοιτώντας τον Ωκεανό και συζητώντας αναμεταξύ τους θέματα μικρότερης σημασίας. Και οι τρεις, όμως, ανησυχούσαν για τη μοίρα της Νότιας Γης, καθώς και για τη δική τους μοίρα. Είχαν μεγαλώσει στη Ζίρκεφ, και κανένας δε θα αισθανόταν καλά, αν υποχρεωνόταν να φύγει απ' την πατρίδα του.

Καθώς ο Βάνσπαρχ βυθιζόταν στην Ανατολή και ο Λούντρινχ στη Δύση, ρώτησαν τον κάπελα αν υπήρχαν δωμάτια πουθενά, για να περάσουν τη νύχτα. Εκείνος τους αποκρίθηκε πως δωμάτια για νοίκιασμα δεν είχε, εκτός αν ήθελαν να μείνουν στο στάβλο, πληρώνοντας δυο αργύρια και οι τρεις τους· αλλιώς να πήγαιναν στη Νούσρεν να βρουν πανδοχείο· δεν ήταν μακριά η πόλη, άλλωστε. Ο Κάλ'μιλρβ κι οι σύντροφοι του δέχτηκα να μείνουν στο στάβλο. Δεν επιθυμούσαν, σε καμία περίπτωση, να πάνε στη Νούσρεν, γιατί κι οι τρεις φοβόνταν για το μικρό θησαυρό τους.

Ο στάβλος πλάι στην ταβέρνα δεν ήταν πολύ μεγάλος, αλλά σχετικά καθαρός, αφού δε σταματούσαν πολλά άλογα εδώ, με την πόλη τόσο κοντά.

Ο Γκόρ'θλαμπ κάθισε πάνω σ'έναν σωρό από άχυρα. «Θέλετε εγώ να φυλάω το σεντούκι;» ρώτησε τους φίλους του, που ήταν φανερό πως είχαν μια επιθυμία να ερωτοτροπήσουν.

«Μη μπαίνεις στον κόπο, κοπέλι μου,» αποκρίθηκε ο Κάλ'μλιρβ. «Θα το έχω από κοντά.»

«Ελπίζω να μην το πάρεις αγκαλιά, πάλι!» μειδίασε, πονηρά, η Νάρντα, τσιμπώντας τον στα πλευρά.

«Ζηλεύεις το μπαούλο, γυναίκα;» είπε ο Κάλ'μλιρβ, αστεειεύομενος, και βάδισε προς το βάθος του στάβλου.

Η Νάρντα τον ακολούθησε, αρπάζοντάς τον απ'τα μαλλιά και φιλώντας, δυνατά, το μάγουλό του.

Ο Γκόρ'θλαμπ ξάπλωσε στο πλάι, προσπαθώντας να κοιμηθεί, παρά τη φασαρία που έκαναν οι σύντροφοί του. Άρχισε να σκέφτεσαι την Ερία: τα γλυκά χείλη της, τη σφριγηλή αλλά τρυφερή της σάρκα, την ερεθιστική της οσμή... Ύστερα, απομάκρυνε, αποφασιστικά, τη Σαραολνιανή πολεμίστρια απ'το μυαλό του, και τον πήρε ο ύπνος.

Μια σκιερή φιγούρα πέρασε πλάι του, καθώς κοιμόταν· στο χέρι της βαστούσε κάτι το οποίο γυάλιζε στο λιγοστό φεγγαρόφωτο που έμπαινε στο εσωτερικό του στάβλου.

Η Νάρντα βρισκόταν πάνω στον Κάλ'μλιρβ, έχοντας τα χέρια της γαντζωμένα στους ώμους του και κοιτώντας τα μάτια του, καθώς τα χείλη της φιλούσαν τα δικά του, όταν ο ναυτικός έδειξε πίσω της, φωνάζοντας, ξέπνοα:

«Νάρντα, πρόσεχε!»

Εκείνη έκανε να στραφεί, αλλά οι αισθήσεις της ήταν θολωμένες και το κορμί της μουδιασμένο, και δεν πρόλαβε ν'απομακρυνθεί απ'την μυτερή λεπίδα, η οποία την κάρφωσε στην αριστερή ωμοπλάτη.

Ο Κάλ'μλιρβ έσπρωξε, γρήγορα, την ξανθιά γυναίκα από πάνω του και χίμησε στον άντρα με το ξιφίδιο, γρυλίζοντας σα θηρίο. Τυλίγοντας τα μπράτσα του γύρω απ'τη μέση του αγνώστου, σωριάστηκαν κι οι δυο σ'έναν σωρό από άχυρα. Τα άλογα του στάβλου (τα τρία δικά τους, δηλαδή) άρχισαν να χλιμιντριίζουν, τρομαγμένα από τη φασαρία.

«Κάθαρμα!» κραύγασε ο μελαγχρινός ναυτικός, κοπανώντας το φονιά καταπρόσωπο, με τη γροθιά του, και βλέποντας αίμα να πετάγεται απ'το στόμα του.

Ο άγνωστος επιχείρησε να τον καρφώσει στο γυμνό του στέρνο, όμως ο Κάλ'μλιρβ τού έπιασε τον καρπό.

«Δος μου το σεντούκι και θα ζήσεις!» σφύριξε ο άντρας, μέσ'από ματωμένα χείλη, καθώς συνέχιζε να σπρώχνει το ξιφίδιο προς τη μεριά του ναυτικού, ο οποίος το απωθούσε, βαastώντας το χέρι του αντίμαχού του.

«Απειλείς εμένα, λιμανόσκυλο!» βρυχήθηκε ο Κάλ'μλιρβ, σφίγγοντας τα δόντια.

Ο ξένος, με μια δυνατή σπρωξιά, κατάφερε να τον πετάξει από πάνω του, αλλά όχι και να τον καρφώσει. Επίσης, ο ναυτικός κύλησε στο πλάι, αποφεύγοντας ο εχθρός να τον καβαλήσει.

Ξαφνικά, ο Κάλ'μλιρβ αντίκρισε κάποιον ν'αρπάζει τον φονιά απ'τα μαλλιά και να τον κολλά στον τοίχο, βάζοντάς του μια μεγάλη, πλατιά λεπίδα στο λαιμό.

«Ευχαριστώ, σύντροφε...» είπε στον Γκόρ'θλαμπ, αγκομαχώντας. «Εσένα και το γιαταγάνι σου...»

«Ποιος είσαι, καταραμένο κάθαρμα, μα τα Πέντε Κύματα;» φώναξε ο ξυρισμένος ναυτικός, μες στη μούρη του φονιά.

«Ο... ο Κάζλεκ... Άφησέ με να ζήσω...» είπε, με τρεμάμενη φωνή, εκείνος.

«Γκόρ'θλαμπ –το λεπίδι του!» προειδοποίησε τον φίλο του ο Κάλ'μλιρβ.

Εκείνος, πάραυτα, πετάχτηκε πίσω, κάνοντας στο πλάι, και το ξιφίδιο του άγνωστου άντρα πέτυχε μόνο τον αέρα.

«Αφήστε με να φύγω –αλλιώς θα σας σκοτώσω όλους!» φώναξε, πανικόβλητος, ο μαχαιροβγάλτης.

Ο Γκόρ'θλαμπ περίμενε την επίθεσή του, βαστώντας το γιαταγάνι του με τα δύο χέρια, αλλά εκείνος έκανε μόνο μερικά βήματα προς την έξοδο του στάβλου και, έπειτα, έτρεξε, λες και τον κυνηγούσαν όλοι οι δαιμονάνθρωποι της Μάγκραθμελ.

Γρήγορα, χάθηκε μες στη νύχτα...

«Νάρντα!» Ο Κάλ'μλιρβ γονάτισε πλάι στην ξανθιά, τραυματισμένη γυναίκα, η οποία προσπαθούσε να σηκωθεί απ'τ'άχυρα, που είχαν κοκκινίσει απ'το αίμα της. *Δόξα στα Πέντε Κύματα, δεν είναι νεκρή!* συλλογίστηκε ο ναυτικός.

«Μην κουνιέσαι, κοπελιά!» της είπε. «Γκόρ'θλαμπ, φέρε κάναν επίδεσμο, παλικάρι μου!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5^ο

Οργή και σκοτάδι

Η *Όρφαλχ! Επιτέλους, είμαι στο Σαραόλν,* συλλογίστηκε ο Βένγκριλ, ενώ ο *Αίλουρος της Θάλασσας* έμπαινε στο λιμάνι της Βόρειας Γης, ρίχνοντας άγκυρα.

Βράδιαζε, καθώς οι ήλιοι του Άρμπεναρκ βυθίζονταν στα άκρα του ορίζοντα, τυλίγοντας τον κόσμο στις σκιές της νύχτας και δίνοντας τη θέση τους, ως φωτοδότες, στα τέσσερα φεγγάρια, τα οποία είχαν αρχίσει να κάνουν την εμφάνισή τους.

Πρέπει να βρω τη Χόλκραδ, να μου εξηγήσει τι εννοούσε, σκεφτόταν ο Βασιλιάς. Σίγουρα, ήταν η ίδια μέσα στο όνειρο, όχι κάποια...

ψευδαίσθηση. Αλλά είχε το δυσοίωνο προαίσθημα ότι θα μάθαινε γρήγορα –προτού απαντήσει τη μάγισσα– τι κακό μάστιζε το Βασίλειό του. Χτες βράδυ τα φεγγάρια ήταν κατακόκκινα, σαν αίμα: άσχημο σημάδι, το είχε θεωρήσει ο Βένγκριλ.

«Μπορείτε να κατεβείτε, τώρα, κύριε Λίργκνεβ,» άκουσε πίσω του ο μονάρχης, και γύρισε, για να δει τον έμπορο που τον είχε φέρει ως εδώ, με το πλοίο του, τον *Αίλουρο της Θάλασσας*. Ο άντρας έμοιαζε ανυπόμονος να τον ξεφορτωθεί· τον φοβόταν.

«Ευχαριστώ για την υπενθύμιση, κύριε,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ, μ'ένα στραβό μειδίαμα. «Καλό σας βράδυ.»

«Καλό βράδυ,» είπε, γρήγορα, ο έμπορος, καθώς ο Βασιληάς του Σαραόλν κατέβαινε, απ'το κατάστρωμα, σε μια αποβάθρα, έχοντας την κουκούλα της κάπας του στο κεφάλι. Δεν ήθελε κανείς να τον αναγνωρίσει τυχαία, στους δρόμους. Όχι από τώρα. Για την ώρα, θα παρουσιαζόταν μόνο σε κάποια πολύ συγκεκριμένα πρόσωπα. Και πήγαινε να επισκεφτεί το πρώτο.

Ο Βένγκριλ βάδισε ανάμεσα στα χτίρια της πόλης –που το ένα βρισκόταν υπερβολικά κοντά στο άλλο–, μέχρι που έφτασε μπροστά στην καγκελόπορτα ενός σχετικά μεγάλου κήπου (ο οποίος, φυσικά, δεν είχε καμία σχέση μ'αυτόν στη Μάρβαθ). Εδώ ήταν το παλάτι του Δούκα Φερχ.

«Θα ήθελα να δω τον Άρχοντα,» είπε ο Βασιληάς, κάτω απ'τη σκιά της κουκούλας του. «Καταλαβαίνω το ακατάλληλο της ώρας, μα είναι ανάγκη.»

Δύο φύλακες στέκονταν εκατέρωθεν της καγκελόπορτας, αρματομένοι και με γερακίσια βλέμματα. Ο ένας στένεψε, καχύποπτα, τα μάτια του. «Ποιος είσαι;» ρώτησε.

«Ένας γνωστός του...» απάντησε ο Βένγκριλ. «Ο Άρχοντάς σας με ξέρει... Ονομάζομαι... Λίργκνεβ.» Αμφέβαλε αν ο Δούκας Φερχ θα έκανε τον παραλληλισμό (ότι, δηλαδή, το «Λίργκνεβ» ήταν το αντίθετο του «Βένγκριλ»), όμως δεν έβλαπτε να το προσπαθήσει.

Ο φρουρός τον κοίταξε από πάνω ως κάτω, μη μιλώντας.

«Παρακαλώ, ειδοποιήστε τον Άρχοντά σας. Είναι σημαντικό,» επέμεινε ο Βένγκριλ.

«Μισό λεπτό,» αναστέναξε ο άντρας, και μπήκε στον κήπο.

Ο συνάδελφός του έμοιαζε τσιτωμένος, όσο εκείνος έλειπε, λες και ο Βασιλιάς του Σαραόλν ήταν έτοιμος να του χιμήσει. Τελικά, ο φρουρός που είχε φύγει επέστρεψε, λέγοντας: «Περιμένετε...»

Όλη τούτη η αναμονή είχε αρχίσει να πειράζει τα νεύρα του Βένγκριλ, τα οποία δεν βρίσκονταν και σε τόσο καλή κατάσταση, τον τελευταίο καιρό, με τα όνειρα, τις καταδιώξεις, και την Αάνθα να στοιχειώνει το νου του συνέχεια. Αισθανόταν πολύ άσχημα που είχε αφήσει τη Βασίλισσα του Ωκεανού σε κείνο το νησί και είχε φύγει... όμως τι άλλο να έκανε; Δε μπορούσε να κάθεται εκεί, όταν το Σαραόλν κινδύνευε. Ήταν Βασιλιάς τούτου του τόπου, και έπρεπε να τον προστατέψει.

Φοβόταν πως η Αάνθα θα τον ακολουθούσε εδώ, μόλις τα πλοία της ήταν έτοιμα. Ή, μάλλον, ήταν σίγουρος. Για δύο λόγους: αντιλαμβανόταν ότι τον αγαπούσε όσο την αγαπούσε κι εκείνος – πράγμα για το οποίο ένιωθε ένοχος–, και, επίσης, ήθελε να εκδικηθεί τον Κράντμον η ίδια –και τίποτα δε θα τη σταματούσε απ'το να πάρει την εκδίκησή της.

Μια υπηρέτρια ήρθε στην καγκελόπορτα από τον κήπο. «Ο Άρχοντας θα δεχτεί τον κύριο.»

Οι φύλακες άνοιξαν την πύλη, μην κοιτώντας, όμως, τον Βένγκριλ φιλικότερα από πριν. Μάλιστα, απ'ό,τι έκρινε εκείνος, τον κοιτούσαν εχθρικότερα, σα να τον απειλούσαν πως, αν πείραζε τον Άρχοντά τους, τίποτα δε θα τους σταματούσε απ'το να τον σκοτώσουν.

«Ακολουθήστε με, κύριε,» είπε η υπηρέτρια, και τον οδήγησε σ'ένα καθιστικό.

Ο Άρχοντας Φερχ στεκόταν πλάι σ'ένα αναμμένο τζάκι, πάνω στ'οποίο βρισκόταν κρεμασμένο ένα αριστοτεχνικά καμωμένο ξίφος. Ήταν ντυμένος με γκριζο παντελόνι, μαύρες μπότες, και

λευκό πουκάμισο. Πρέπει να είχε ντυθεί βιαστικά, για να συναντήσει τον απρόσμενο επισκέπτη του.

«Καλησπέρα,» χαιρέτησε.

Ο Βένγκριλ σήκωσε, ελαφρώς, την κουκούλα του, ώστε να φανεί το πρόσωπό του μόνο στον Δούκα της Όρφαλχ. «Καλησπέρα, Άρχοντά μου,» αντιχαιρέτησε.

Ο Φερχ γούρλωσε τα μάτια του. «Άφησέ μας,» πρόσταξε την υπηρέτρια, η οποία, αμέσως, έφυγε, με μια σύντομη υπόκλιση. «Βασιληά μου!» αναφώνησε ο άντρας, πέφτοντας στο ένα γόνατο.

«Σήκω, Άρχοντά,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ. «Και φέρε μου ένα ποτήρι κρασί· είμαι κουρασμένος απ'το ταξίδι.» Κάθισε σε μια πολυθρόνα μπροστά στο τζάκι, δίχως να βγάλει την κάπα ή την κουκούλα του.

Ο Φερχ δεν άργησε να του φέρει το ποτό που είχε ζητήσει και να καθίσει σε μια άλλη πολυθρόνα, αντίκρυ του. «Βασιληά μου, σας είχαμε για χαμένο. Η χαρά μου είναι απεριγράπτη.»

«Πώς είναι τα πράγματα στο Βασίλειό μου;» ρώτησε ο Βένγκριλ, πίνοντας μια γουλιά κρασί, καθώς προετοιμάζε τον εαυτό του ν'ακούσει δυσάρεστα γεγονότα.

«...Άσχημα...» απάντησε ο Φερχ, αναστενάζοντας. (*Όπως το περίμενα, συλλογίστηκε ο μονάρχης.*) «Πολλά και άσχημα συμβαίνουν, Μεγαλειότατε. Κατ'αρχήν... η Βασίλισσά σας...»

Ο Βένγκριλ συνοφρυώθηκε. *Η Δήνκα!* «Μίλησέ μου.» Ήπια ακόμα μια γουλιά κρασί. «Ό,τι κι αν είναι.» *Μακάρι να είναι ζωντανή...!*

«Η Βασίλισσά σας πήρε το στρατό απ'τα δυτικά σύνορα και τον μετακίνησε στ' ανατολικά...» τον πληροφόρησε ο Φερχ.

Τα μάτια του Βένγκριλ, πάραυτα, στένεψαν και το σαγόνι του σφίχτηκε. «Τι; Για ποιο λόγο;»

«Προελαύνει εναντίον των Αργκανθικιανών...» Ο Φερχ έμοιαζε κουμπωμένος, σα να φοβόταν να μιλήσει, μήπως δυσανεστήσει το Βασιληά του· αλλά, επίσης, η όψη του έδειχνε πως ήταν

αποφασισμένος να πει, τελικά, ό,τι είχε να πει, γιατί, ούτως ή άλλως, ο Μονάρχης του Σαραόλν θα μάθαινε τι συνέβαινε...

«Και γιατί προελαύνει στο Αργκανθικ, όταν οι δαιμονάνθρωποι συγκεντρώνονται στα δυτικά μας σύνορα;» απόρησε ο Βένγκριλ, σφίγγοντας, θυμωμένα, το κρασοπότηρο στο χέρι του. *Αυτή η γυναίκα δεν έχει καθόλου μυαλό!* «Για όνομα των Πνευμάτων, έχουμε συνάψει συνθήκη ειρήνης με τους Αργκανθικιανούς. Εγώ ο ίδιος την υπέγραψα, μαζί με τον Βασιλιά Κάρχοκ του Αργκανθικ.»

«Οι φήμες λένε πως η Βασίλισσα πιστεύει ότι οι Αργκανθικιανοί έχουν απαγάγει την κόρη σας, Μεγαλειότατε,» δήλωσε ο Αρχοντας Φερχ.

«Την κόρη μου...;» έκανε ο Βένγκριλ, σα να μη μπορούσε να πιστέψει τα λόγια του Δούκα.

«Βασιλιά μου, λυπάμαι,» είπε ο Φερχ, με σφιγμένα χείλη.

Ο Βένγκριλ κατέβασε όλο του το κρασί μονορούφι. *Λίγο έλειψα... Λίγο... Ήταν ανάγκη τούτο να συμβεί;... Έρμελ...* «Φέρε μου κι άλλο κρασί, Αρχοντά μου,» πρόσταξε.

«Μεγαλειότατε, σας παρακαλώ, δεν ωφελεί κανέναν να μεθύσετε, και, επιπλέον, έχω κι άλλα να σας πω...» αποκρίθηκε ο Φερχ.

«Τι μπορεί να είναι χειρότερο από την απαγωγή της κόρης μου από τα Αργκανθικιανά σκυλιά;» φώναξε ο Βένγκριλ. «Φέρε μου κι άλλο κρασί!» Η αναπνοή του είχε γίνει, ξαφνικά, πολύ γρήγορη και καυτή, και αισθανόταν τα μάτια του να τον τσουζουν. *Λίγο έλειψα!... Ανάθεμά σε, Πόνκιμ!* «Ανάθεμά σε, Πόνκιμ!» πετάχτηκε όρθιος, εκτοξεύοντας το κρασοπότηρο του μέσα στις φλόγες του τζακιού.

Ο Φερχ έμεινε σιωπηλός· μόνο το τρίξιμο των ξύλων ακουγόταν, το οποίο έμοιαζε να κοροϊδεύει το Βασιλιά του Σαραόλν.

Βένγκριλ, άκουγε μια φωνή μέσα του ο μονάρχης, βασιλιά των ερειπίων... Βένγκριλ, βασιλιά των ερειπίων...

Δεν είπες τίποτα, Χόλκραδ! συλλογίστηκε, εξοργισμένος. «Δεν είπες τίποτα!» κραύγασε.

Ο Δούκας της Όρφαλχ είχε σηκωθεί όρθιος. «Σας παρακαλώ, Βασιληά μου, ηρεμήστε. Πώς θα μπορούσα να σας είχα προειδοποιήσει; Δεν γνώριζα πού βρισκόσασταν... Πού ήσασταν, αλήθεια; *Τώρα* το Βασίλειο σάς είχε ανάγκη!» Κι ο Φερχ ήταν, πλέον, θυμωμένος, το πρόσωπό του κατακόκκινο, οι γροθιές του σφιγμένες.

«Αιχμάλωτος ήμουν!» αντιγύρισε ο Βένγκριλ, αισθανόμενος, ξαφνικά, την οργή του να καταλαγιάζει και ακούγοντας τη φωνή του να χάνει τη δύναμή της. «Αιχμάλωτος...» *Αιχμάλωτος του Κράντμον... του Πόνκιμ... της Αάνθα...* «Μη μπορώντας να κάνω τίποτα...» Κάθισε, βαριά, στην πολυθρόνα, ακουμπώντας το πρόσωπο στις παλάμες του και τους αγκώνες στα γόνατά του.

Ο Φερχ τού άγγιξε, φιλικά, τον ώμο. «Βασιληά μου, είστε κουρασμένος· θα επιθυμούσατε, καλύτερα, να ξεκουραστείτε σήμερα και να συνεχίσουμε την κουβέντα μας αύριο;»

Όταν ο Βένγκριλ σήκωσε το κεφάλι, τα μάτια του ήταν κατακόκκινα, μα δεν έκλαιγε· ένας Βασιληάς του Σαραόλν δεν έκλαιγε ποτέ. «Τι άλλο έχουμε να πούμε, Άρχοντά μου;» ρώτησε.

«Πολλά, Μεγαλειότατε, πιστέψτε με,» αποκρίθηκε ο Φερχ. «Μα προτιμότερο είναι να αναπαυθείτε, για την ώρα.»

Λίγο έλειψα... «Όχι! –θέλω να μάθω *τώρα* τι συμβαίνει στο Βασίλειό μου!» επέμεινε ο Βένγκριλ.

«Ακολουθήστε με, Βασιληά μου, σας ικετεύω,» είπε ο Φερχ. «Θα σας οδηγήσω σ' ένα δωμάτιο, και τα λέμε αύριο. Τίποτα κακό δε θα γίνει μέσα σε μια νύχτα...» *Έχουν ήδη γίνει αρκετά*, πρόσθεσε νοερά ο Δούκας της Όρφαλχ, αλλά δεν μίλησε, μη θέλοντας να στενοχωρήσει περισσότερο τον μονάρχη του, ο οποίος φαινόταν κατεστραμμένος με τα νέα της απαγωγής της κόρης του.

«Ελάτε, παρακαλώ...» Βοήθησε τον Βένγκριλ να σηκωθεί, και βάδισαν μαζί προς τον ξενώνα.

Όταν ο Βασιληάς του Σαραόλν ήταν μόνος, ξαπλωμένος σ' ένα κρεβάτι και κοιτώντας το ταβάνι, συλλογιζόταν πόσο μεγάλη θα

ήταν η θλίψη της Δήνκα, όταν έμαθε για την απαγωγή της Έρμελ. Δύο αποβολές είχε και μια νεκρογέννηση –ένα αγόρι–, προτού φέρει στον κόσμο την όμορφη κόρη τους...

«Κάρχοκ...» μουρμούρισε ο Βένγκριλ, καθώς παραδινόταν σ'έναν λήθαργο εξουθένωσης. «...θα το πληρώσεις, που δεν τήρησες τη συμφωνία μας... Αργκανθικιανό σκυλί...»

** ** *

Μια σκιερή φιγούρα μπήκε στο ανοιχτό, πλέον, δωμάτιο που, κάποτε, ονομαζόταν Αίθουσα του Φτερού. Ήταν ντυμένη μ'ένα μακρύ, μαύρο φόρεμα και μαύρη, ελαφριά, μεταξένια κάπα. Στο κεφάλι της φορούσε κουκούλα, που έκρυβε το πρόσωπό της στη σκιά.

Η Σαντέ'ενθιν είχε αρνηθεί να πάει στο κρεβάτι του Κράντμον απόψε, αν και το επιθυμούσε. Ο λόγος ήταν πως είχε μια πολύ πιο σημαντική δουλειά: να μάθει πού κρατούσαν οι Μαγκραθμέλιοι τον Ταεσάρ. Ο Πόνκιμ ούτε που το είχε σκεφτεί ν'ασχοληθεί μ'αυτό το ζήτημα. *Όλα για τον εαυτό του –πάντα!*

Η Ζιρκεφιανή Ελέγκτρια Πνευμάτων βάδιζε με μόνη βοήθεια τις ψυχικές της αισθήσεις, αφού ήταν, πια, τυφλή, μετά από την εκθαμβωτική λάμψη, μέσα στην οποία ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν και ο Φάλμαριν είχαν χαθεί στο δωμάτιο όπου εκείνη, τώρα, στεκόταν. Και είχε ανακαλύψει πως αυτές οι ψυχικές αισθήσεις είχαν διευρυνθεί, για κάποιο λόγο... Ή, μήπως, απλά, παλιότερα δεν είχε ανάγκη να τις χρησιμοποιεί τόσο;

Όπως και νάχε, επί του παρόντος, έπρεπε να βρει τον Ταεσάρ. Αφού από εδώ τον είχαν πάρει οι Μαγκραθμέλιοι, θα ήταν ευκολότερο να τον εντοπίσει, μέσω των Πνευμάτων. Κι αν δεν τα κατάφερνε... θα ρωτούσε τον Τράνθλας! Όσο κι αν απεχθανόταν αυτή τη νυφίτσα, τούτη τη φορά, μπορεί να της φαινόταν χρήσιμος... Όμως πού θα τον έβρισκε; Αν του «φώναζε» ψυχικά, θα

την άκουγαν, σίγουρα, και ο Πόνκιμ και ο Κράντμον, και πιθανώς και κάποιοι άλλοι, ενώ η Σαντέ'ενθιν επιθυμούσε, για την ώρα, να μην πει τίποτα, σε κανέναν, για τον Ταεσάρ...

Αλλά, ας επιχειρούσε, πρώτα, να τον βρει μόνη της, κι αν αποτύχαινε, έβλεπε τι θα έκανε. Ακούμπησε τα δάχτυλά των χεριών της στους κροτάφους της και αυτοσυγκεντρώθηκε, προσπαθώντας να φέρει την εικόνα του προσώπου του στο νου της.

Ένα πνευματικό μονοπάτι παρουσιάστηκε μπροστά στα ψυχικά της μάτια, και το ακολούθησε, βαδίζοντας γρήγορα. Διέσχισε διαδρόμους, σκοτεινούς και ρημαγμένους απ'το σεισμό, και, τελικά, άρχισε να κατηφορίζει στριφτές σκάλες.

Στα μπουντρούμια! συλλογίστηκε η Σαντέ'ενθιν. *Μα, ασφαλώς... Πού αλλού θα τον είχαν οι καταραμένοι δαιμονάνθρωποι;*

Συνέχισε ν'ακολουθεί το ψυχικό μονοπάτι...

...και ένιωσε κάτι κρύο και κοφτερό στο λαιμό της, μόλις είχε κατεβεί τις σκάλες.

«*Πού πας, γυναίκα των ανθρώπων;*» σφύριξε μια φωνή, μέσ' απ'το σκοτάδι που τύλιγε τα μάτια της.

Η Σαντέ'ενθιν πάλεψε ν'απομακρύνει το παγερό συναίσθημα τρόμου που την είχε καταλάβει, και αποκρίθηκε, με ατσάλινη φωνή: «Δεν αναγνωρίζεις την Αφέντρα σου, Μαγκραθμέλιε;» Καταράστηκε τον εαυτό της, που δεν είχε προσέξει την αύρα του, καθώς είχε επικεντρώσει τις αισθήσεις της στο πνευματικό μονοπάτι του Ταεσάρ.

«*Δεν έχω καμία ανθρώπινη αφέντρα,*» αποκρίθηκε εκείνος, με τη σπαστή του προφορά, όσο μιλούσε στη λαλιά των ανθρώπων.

Νομίζει πως το λεπίδι που έχει στο λαιμό μου του δίνει δύναμη, συλλογίστηκε η Σαντέ'ενθιν, γελώντας μέσα της. *Ας του δείξω, λοιπόν, πόση δύναμη του δίνει!* Και, επικαλούμενη τα Πνεύματα, με μια λέξη, έκανε το σπαθί να πεταχτεί απ'το χέρι του δαιμονανθρώπου και να κοπανήσει στον τοίχο, κουνουνίζοντας. Ο

ίδιος ο Μαγκραθμέλιος, σύντομα, το ακολούθησε, γρυλίζοντας, καθώς ήταν ανήμπορος ν'αντισταθεί στην ισχύ που τον χτύπησε.

«Χα-χα-χα-χα-χα-χα!...» γέλασε η Σαντέ'ενθιν. «Απο δώ και στο εξής, ψευδοδαίμονα, θα με σέβεσαι όσο τον Βασιληά του Σαραόλν· κατάλαβες;»

Ο δαιμονάνθρωπος έβγαλε ένα άναρθρο γρύλισμα. Η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια μπορούσε να αισθανθεί άλλους δύο εκεί κοντά.

«Κατάλαβες;» φώναξε, αρπάζοντας τον απ'το λαιμό, μέσω τον Πνευμάτων, κι αρχίζοντας να τον σφίγγει.

«...ναι...» έκρωξε, πνιχτά, εκείνος, και η Σαντέ'ενθιν τον ελευθέρωσε, αν και είχε περάσει απ'το νου της να του σπάσει το λαρύγγι, ως παραδειγματισμό προς τους άλλους.

«Παραμερίστε!» πρόσταξε, και οι πνευματικές της αισθήσεις εντόπισαν τους δαιμονανθρώπους ν'απομακρύνονται.

Η Ζιρκεφιανή Ελέγκτρια Πνευμάτων συνέχισε ν'ακολουθεί το ψυχικό μονοπάτι του Ταεσάρ, και, σύντομα, έφτασε μπροστά σ'ένα κλειδωμένο κελί.

«Εύπνα, Φύλακα!» είπε, γιατί μπορούσε να τον νιώσει να κοιμάται.

Εκείνος πετάχτηκε πάνω, βγάζοντας έναν ξαφνιασμένο ήχο απ'το στήθος του. Η αύρα του ήταν τόσο φωτεινή και αγνή, αλλά όχι εξίσου ισχυρή· η Σαντέ'ενθιν το είχε καταλάβει τούτο από την πρώτη στιγμή που τον είχε αντικρίσει. Θα την εξυπηρετούσε καλά... Ναι, πολύ καλά...

«Φίλιτατη Σαντέ'ενθιν, πλανιέσαι στα υπόγεια, μετά τα μεσάνυχτα;»

Η Ζιρκεφιανή γύρισε, αιφνιδιασμένη, ακούγοντας τη φωνή του Πόνκιμ. Φυσικά, δε μπορούσε να τον δει· το πρόβλημα, όμως, ήταν πως δε μπορούσε ούτε να τον αισθανθεί, έτσι δεν τον είχε πάρει είδηση να πλησιάζει. *Ξέρει καλά να καλύπτεται, ο μπάσταρδος!* γρύλισε εσωτερικά η Σαντέ'ενθιν.

«Έχεις κάποια συγκεκριμένη δουλειά εδώ;» τη ρώτησε ο Βασιληάς του Σαραόλν.

«Τον Ταεσάρ έψαχνα,» αποκρίθηκε εκείνη, καταλαβαίνοντας πως θα ήταν ανούσιο να του πει ψέματα, τώρα. Ούτως ή άλλως, ο συνεργάτης της γνώριζε πως ήθελε τον πρώην-Φύλακα του Φτερού... για δικούς της σκοπούς...

«Γιατί;»

«Σου έχω πει ότι τον χρειάζομαι.»

«Τον χρειάζεσαι...;» έκανε ο Πόνκιμ. «Δηλαδή;»

«Δε νομίζω πως υπάρχει λόγος να εξηγήσω, τώρα, τίποτα περισσότερο,» απάντησε η Σαντέ'ενθιν. «Είναι αργά, εξάλλου.»

«Και, παρ'όλ'αυτά, τριγυρνάς στα υπόγεια... Επικίνδυνο μέρος, θα έλεγα...»

«Πώς ήξερες ότι είμαι εδώ;» απαίτησε η Ζιρκεφιανή, εκνευρισμένη· δεν της άρεσε να την παρακολουθούν.

Τα λόγια του Πόνκιμ ήταν, ολίγον τι, σαρκαστικά: «Δεν αρμόζει να έχω το Μάτι του Σαραόλν ως έμβλημα και το Στέμμα των Οφθαλμών στο κεφάλι μου, και να μην ξέρω τι γίνεται μέσα στο ίδιο μου το παλάτι· συμφωνείς, αγαπητή Σαντέ'ενθιν;»

Δεν έχει ακόμα επιδιορθώσει τον καθρέφτη, συλλογίστηκε η Ζιρκεφιανή. Οπότε, αποκλείεται να με εντόπισε μέσω αυτού. Μόλις πριν από λίγες ώρες εκείνη κι ο Κράντμον τον βοηθούσαν, για να τον επισκευάσει. Αυτή η νυφίτσα, ο Τράνθλας, πρέπει να του σφύριζε κάτι! Τι μισητό, γλοιώδες πλάσμα!...

Βλέποντας πως δεν απαντούσε η Σαντέ'ενθιν, ο Πόνκιμ είπε: «Λοιπόν, γιατί θέλεις τον Ταεσάρ;»

«Αυτό είναι δική μου δουλειά,» αντιγύρισε εκείνη.

«Κι αυτό είναι δικό μου παλάτι,» της θύμισε ο Πόνκιμ.

Η Σαντέ'ενθιν έσφιξε τις γροθιές της, καθώς αισθανόταν τον θυμό να βράζει μέσα της.

«Αλλά δεν υπάρχει λόγος να είμαι τόσο σκληρός μονάρχης,» συνέχισε ο Πόνκιμ. «Πάρε τον πολεμιστή και κάνε ό,τι επιθυμείς μαζί του...» Άκουσε τα βήματά του ν'απομακρύνονται, αλλά ούτε για μια στιγμή δεν αισθάνθηκε την αύρα του.

Μ'αυτά τα τελευταία του λόγια, η Σαντέ'ενθιν είχε εξοργιστεί ακόμα περισσότερο. *Λες και μου κάνει χάρη!* γρύλισε εσωτερικά, σφίγγοντας τα δόντια της.

Ύστερα, έστρεψε το κεφάλι και τις πνευματικές της αισθήσεις, πάλι, στον Ταεσάρ. «Πρέπει να σε πάω κάπου πιο... απομονωμένα,» είπε, ενώ ένα στραβό χαμόγελο σχηματιζόταν στα χείλη της.

Στο μυαλό της είχε ακριβώς το μέρος που χρειαζόταν...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6^ο

Ένας απεγνωσμένος βασιληάς

Μαύρα χέρια ξεπρόβαλαν μέσα απ'το σκοτάδι, προσπαθώντας ν'αρπάξουν την Έρμελ, ενώ η καστανόξανθη κοπέλα πάσχιζε να τους ξεφύγει, να περάσει ανάμεσά του. Τα μάτια της ήταν τρομοκρατημένα.

Και εγώ ήμουν φυλακισμένος· αόρατα δεσμά κρατούσαν τα χέρια και τα πόδια μου, αλλά ισχυρά σαν αλυσίδες σφυρηλατημένες από σιδερά της Βόρειας Γης. Κι όσο κι αν πάλευα, δεν είχα τη δύναμη να κάνω ούτε ένα βήμα εμπρός, ούτε ένα βήμα πίσω. Επιπλέον, είχα την εντύπωση πως η κόρη μου δε μπορούσε να με δει, καθώς την κυνηγούσαν τα μελανά χέρια (σαν πλοκάμια δεν ήταν;) που έβγαιναν απ'το σκοτάδι.

«Έρμεεεεε! Εδώ! Εδώ είμαι!» φώναξα, μ'όλη μου τη δύναμη, αλλά εκείνη δε μ'άκουγε, λες και η σκοτεινιά γύρω της έπνιγε τα λόγια μου...

Ένα χαμογελαστό πρόσωπο έκανε την εμφάνισή του –ένα πρόσωπο που γνώριζα από παλιά, και ήλπιζα να μην ξαναντικρίσω.

«ΚΑΡΧΟΚ!» κραύγασα. «Άσε την κόρη μου ήσυχη!»

Ο Βασιληάς του Αργκανθικ γέλασε βαριά, και το πρόσωπό του γέμισε αποκρουστικές ρυτίδες· δεν τον θυμόμουν τόσο γέρο, αλλά, βέβαια, πάνε δέκα χρόνια από τότε... από την σύναψη της Συνθήκης της Σάνβεκ.

«Ερμελ, πρόσεχε –πίσω σου!» Η φωνή μάταια βγήκε από μέσα μου, γιατί η κόρη μου δε γύρισε, και ένα από τα χέρια/πλοκάμια την άρπαζε απ'τον δεξή αστράγαλο και την έριξε στη μαύρη γη, η οποία... πρέπει να ήταν γεμάτη στάχτες, γιατί τα πανέμορφα καστανόξανθα μαλλιά της έγιναν μαύρα, το ίδιο και τα ρόδινά της μάγουλά. Επίσης, τότε αντιλήφθηκα πως δε μπορούσα ούτ'εγώ ν'ακούσω τις κραυγές της, καθώς οι σκοτεινοί της εχθροί –οι δικοί μου εχθροί!– την τραβούσαν μέσα στο σκοτάδι.

Και ο Κάρχοκ γελούσε.

«ΚΑΡΧΟΚ!» φώναξα, πάλι, απεγνωσμένα. Τα δεσμά μου δε λύγιζαν, όσο κι αν πάλευα.

«Ξανά λάθος, βασιληά των ερειπίων...» είπε εκείνος, και το πρόσωπό του άρχισε ν'αλλοιώνεται, καθώς γελούσε υστερικά. «Ξανά λάθος!...» Η όψη του άλλαξε!

«ΠΟΝΚΙΜ!» αναφώνησα, καθώς η ανάσα μου κόπηκε.

**** ** ***

Ο Βένγκριλ πετάχτηκε σχεδόν όρθιος πάνω στο κρεβάτι του. Ανάθεμα αυτά τα όνειρα! καταράστηκε μέσα του, καθώς κοιτούσε τριγύρω. Πού βρίσκομαι; Ύστερα, θυμήθηκε. Στο παλάτι του Αρχοντα Φερχ, ναι, εκεί είμαι.

Σηκώθηκε, αργά και κουρασμένα, απ'το κρεβάτι του, καθώς πρωινό φως έμπαινε στο δωμάτιο, διαπερνώντας τις ανοιχτόχρωμες μπεζ κουρτίνες, τις οποίες ο Βασιληάς του Σαραόλν τράβηξε, με μια ξαφνική κίνηση των χεριών του. Ξεμαντάλωσε, επίσης, το παράθυρο, αφήνοντας το δροσερό αεράκι να τον χτυπήσει στο πρόσωπο και να διώξει τον ιδρώτα απ'το κορμί του.

Το βλέμμα του χάθηκε στον απέραντο Ωκεανό, ο οποίος, μετά από το λιμάνι της Όρφαλχ, απλωνόταν καταγάλανος, ως τα πέρατα του ορίζοντα. *Αάνθα...* Κάπου εκεί, όχι πολύ μακριά, βρισκόταν η Βασίλισσα του Ωκεανού, ετοιμάζοντας τα πλοία της... τα οποία, μάλιστα, μπορεί να ήταν ήδη έτοιμα, απ'ό,τι υπολόγιζε ο Βένγκριλ. Όπως και νάχε το πράγμα, όμως, τώρα, ήθελε να την έχει εδώ, μαζί του. Ίσως εκείνη να μπορούσε να εξηγήσει αυτό το παράξενο, Πνευματόσταλτο (;) όνειρο. Ο Πόνκιμ... Ο Κάρχοκ... Λες να είχαν συμμαχήσει αυτά τα δυο τσακάλια; Μαγκραθμέλιοι, Αργκανθικιανοί, προδότες μέσα στο ίδιο του το Βασίλειο... ο Βένγκριλ ήταν μπερδεμένος. Και έπρεπε να σώσει την κόρη του, πάση θυσία. Έπρεπε κι εκείνος να πάει στα ανατολικά σύνορα του Σαραόλν, να βρει τη Βασίλισσά του.

Πρώτα, όμως, χρειαζόταν ένα μπάνιο. Και χρειαζόταν να μιλήσει και με τον Άρχοντα Φερχ, ο οποίος υποστήριζε πως είχε και κάτι παραπάνω να του πει. Απορούσε κι ο ίδιος πώς είχε αντιδράσει έτσι χτες βράδυ... Κούνησε το κεφάλι του. Κάποιες φορές, δεν ελέγχεις τον εαυτό σου, συμπέρανε ο Βασιλιάς του Σαραόλν, καθώς γδυνόταν και έμπαινε στο μπάνιο. Όταν τελείωσε, ντύθηκε με ρούχα από την ντουλάπα του δωματίου, και δεν άργησε ν'ακούσει έναν χτύπο στην πόρτα.

«Αίργκνεβ, είσαι μέσα;» Ήταν η φωνή του Δούκα της Όρφαλχ.

«Ναι, Άρχοντά μου,» απάντησε ο Βένγκριλ, και ο Φερχ μπήκε στο δωμάτιο, ντυμένος με ένα πορφυρογάλαζο πανωφόρι και μαύρο παντελόνι και μπότες. Τα ξανθιά μαλλιά του χύνονταν λυτά στους ώμους του, και γύρω απ'τους κροτάφους του ήταν δεμένη μια ασημένια κορδέλα.

«Καλημέρα, Βασιληά μου,» χαιρέτησε.

«Καλημέρα,» είπε ο Βένγκριλ. «Με συγχωρείς για όλη την αναστάτωση χτες... Δεν ξέρω, δεν ήμουν ο εαυτός μου. Άκουσα ότι απήγαγαν την Έρμελ και... κάτι με έπιασε.»

«Σας κατανοώ απόλυτα, Βασιληά μου,» αποκρίθηκε ο Φερχ. «Κι εγώ το ίδιο θα αισθανόμουν, αν κάτι συνέβαινε στην κόρη μου.»

«Είπες σε κανέναν ότι είμαι εδώ;» ρώτησε ο Βένγκριλ.

«Η γυναίκα μου με ρωτούσε τι ήταν η φασαρία, χτες βράδυ, αλλά απάντησα πως δε μπορούσα να της πω τίποτα τώρα, και θα της εξηγούσα τα πάντα κάποια στιγμή μετά.»

«Καλά έκανες. Γιατί δε θέλω, για την ώρα, κανείς να μάθει ότι έχω επιστρέψει στο Βασίλειο.»

«Ποιος ο λόγος, Βασιληά μου;»

«Ο Πόνκιμ,» δήλωσε ο Βένγκριλ. «Είναι προδότης.»

«Χτες αναφέρατε τ'όνομά του...» είπε ο Φερχ. «Δεν ήξερα ότι ήταν προδότης... Πώς το μάθατε;»

«Πρώτα, έχεις κάτι να μου πεις, έτσι δεν είναι;»

«Ναι, Μεγαλειότητα.»

«Τότε, πες μου, και, ύστερα, θα σου διηγηθώ τι μου συνέβη μέχρι να καταφέρω να επιστρέψω στο Σαραόλν.»

«Ο στρατός έφυγε από τα δυτικά σύνορα, Βασιληά μου... Εσείς τι θα περιμένατε, αμέσως μετά απ'αυτό;...»

Ο Βένγκριλ αναστέναξε. «Οι Μαγκραθμέλιοι. Έκαναν εισβολή.» Ήταν σίγουρος δε ρωτούσε. Επρόκειτο για κάτι αναμενόμενο.

Ο Φερχ ένευσε καταφατικά. «Ναι. Και έρχονται φήμες από τα βόρειο-δυτικά του Βασιλείου ότι καίνε πόλεις και χωριά στο διάβα τους, και δεν αφήνουν τίποτα όρθιο και κανέναν ζωντανό.»

«Ανάθεμα...!» ξεφύσησε ο Βένγκριλ. «Πόσο μεγάλος είναι ο στρατός τους; Πρέπει να είναι πολύ μεγάλος, αν σκεφτούμε από πότε τον συγκέντρωναν έξω απ'το Σαραόλν, οι καταραμένοι μπάσταρδοι.»

«Κάποιες φήμες λένε πως είναι 'αρίφνητος' ο αριθμός των δαιμονανθρώπων και πως τα Πνεύματα έστειλαν ατελείωτους, για να μας καταστρέψουν. Αυτά είναι, βέβαια, προκαταλήψεις, Βασιληά μου. Οι πιο... σοβαρές φήμες μαρτυρούν ότι ο στρατός των Μαγκραθμέλιων είναι πάνω από εκατό χιλιάδες. Έχω ακούσει για

εκατό, για διακόσιες, για διακόσιες-πενήντα, μέχρι και για πεντακόσιες χιλιάδες!»

«Ένα είναι το σίγουρο, Αρχοντά μου: είναι πολλοί,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ. «Και δεν ξέρω πώς μπορούμε να τους αποκρούσουμε... Η Δήνκα το γνωρίζει ότι έχουν εισβάλλει; Διάολε, τι λέω; Δεν έπρεπε, εξ αρχής, να πάρει τους πολεμιστές μας από τα δυτικά σύνορα. Έπρεπε με κάποιον άλλο τρόπο να προσπαθήσει να γλιτώσει την Έρμελ από τους Αργκανθικιανούς. Με τους κατασκόπους μας.» Κούνησε το κεφάλι του απεγνωσμένα. «Δεν ξέρω τι να κάνω...»

«Εγώ είμαι στη διάθεσή σας, όπως πάντα, Μεγαλειότατε,» δήλωσε ο Φερχ, κλίνοντας το κεφάλι του.

«Πρέπει να... συγκεντρώσω στρατό,» συμπέρανε ο Βασιληάς του Σαραόλν. «Όσο στρατό μπορώ. Και να προελάσω εναντίον των Μαγκραθμέλιων. Σε κάποιο πεδίο μάχης όπου μπορώ να τους στριμώξω, γιατί δεν ξέρω, αν θα είναι ποτέ δυνατόν, να μαζέψω ένα φουσάτο τόσο μεγάλο όσο το δικό τους...»

Ο Φερχ βάδισε ως το ανοιχτό παράθυρο κι ακούμπησε τα χέρια του στο περβάζι. «Είναι μεσημέρι, Βασιληά μου,» συμπέρανε, κοιτώντας τους δίδυμους ήλιους του Άρμπεναρκ, οι οποίοι βρίσκονταν ψηλά στον ουρανό. «Θα θέλατε να φάτε κάτι, και να κουβεντιάσουμε τρώγοντας;» Στράφηκε στο μέρος του.

«Η αλήθεια είναι ότι πεινάω, Αρχοντά μου,» παραδέχτηκε ο Βένγκριλ. «Αλλά, εάν επιθυμείς να γευματίσεις με την οικογένειά σου, δεν έχω πρόβλημα...»

«Δεν τίθεται θέμα για μία μέρα, Μεγαλειότατε. Φεύγω και, σε λίγο, επιστρέφω, πάλι,» υποσχέθηκε, βγαίνοντας απ' το δωμάτιο.

Ο Βασιληάς του Σαραόλν πήρε τη θέση του Δούκα μπροστά στο παράθυρο, προσπαθώντας να βάλει σε μια τάξη τις σκέψεις του. Αρχικά, όταν ξύπνησε, είχε συλλογιστεί να πάει να βοηθήσει τη Δήνκα, στα ανατολικά σύνορα· τώρα, όμως, έβλεπε πως αυτή δεν ήταν καθόλου, μα καθόλου, καλή ιδέα. Έπρεπε, μάλιστα, να κάνει

αυτό το στρατό να επιστρέψει στην Μάρβαθ, η οποία χρειαζόταν υπεράσπιση από τους δαιμονοανθρώπους...

** ** *

Η Αάνθα έπαιρνε πρωινό, μαζί με τον Άρχοντα Ζόρνακ, την οικογένειά του, και τους καπεταναίους της, όταν ο Ναύαρχος Νέρντιν φάνηκε να έρχεται στο μεγάλο δωμάτιο, με τις μπότες του να ηχούν ρυθμικά στο πλακόστρωτο του διαδρόμου. Μόλις μπήκε, ο ήχος σταμάτησε, καθώς ο άντρας πάτησε πάνω στο χαλί.

«Καλημέρα,» είπε, μ'ένα χαμόγελο να χαράσσει το πρόσωπό του. Η Βασίλισσα του Ωκεανού ήξερε γιατί χαμογελούσε –ή, μάλλον, ήλπιζε πως ήξερε–, και κρεμόταν απ'τα χείλη του, κρατώντας την κούπα με τον καφέ μισοϋψωμένη μπροστά της. Ο Νέρντιν στράφηκε στο μέρος της. «Τα πλοία σας είναι έτοιμα, Μεγαλειοτάτη.»

Ναι! φώναξε μέσα της η Αάνθα, αλλά μόνο ένα χαμόγελο χάραξε και το δικό της πρόσωπο, ενώ έσφιγγε, ενθουσιωδώς, τα δόντια της πίσω απ'τα κόκκινα της χείλη. Άφησε την κούπα με τον καφέ στο τραπέζι. «Φεύγουμε αμέσως, Ναύαρχε,» δήλωσε. «Άρχοντά Ζόρνακ, έχετε τις ευχαριστίες μου για τη φιλοξενία που μου προσφέρατε· δε θα το ξεχάσω,» είπε, καθώς σηκωνόταν όρθια.

Και ο Ζόρνακ σηκώθηκε όρθιος και υποκλίθηκε· το ίδιο και η Αρχόντισσα Οάνιρ, ο γιος του Τόραλον, και η κόρη του Ράηνα. «Βρισκόμαστε πάντοτε στις υπηρεσίες σας, Μεγαλειοτάτη,» δήλωσε ο Βαρόνος της Βάλριθ.

«Πηγαίνετε, με τον Ναύαρχο Νέρντιν, στα πλοία σας,» πρόσταξε τους καπεταναίους της η Αάνθα. «Και ειδοποιήστε και τους πολεμιστές μας, προτού φτάσετε εκεί. Θέλω να είμαστε έτοιμοι για αναχώρηση το συντομότερο δυνατό.»

«Μάλιστα, Βασίλισσά μου,» αποκρίθηκε η Καπετάνισσα Μίρθα, καθώς αυτή, η Καπετάνισσα Κέλθρεμ, και ο Καπετάνιος

Ράγκαθνορμ εγκατέλειπαν το δωμάτιο, χαιρετώντας τον Βαρόνο Ζόρνακ της Βάλριθ και την οικογένειά του.

«Θα σας συναντήσω στις αποβάθρες,» είπε η Αάνθα στον Νέρντιν, που κι εκείνος έφευγε, με τις μπότες του, πάλι, να ηχούν στο πλακόστρωτο του διαδρόμου.

Η Βασίλισσα του Ωκεανού στράφηκε στον Ζόρνακ και την οικογένειά του. «Ελπίζω να ξανανταμώσουμε, κάποια στιγμή, υπό καλύτερες συνθήκες.»

«Κι εμείς το ίδιο ευχόμαστε, Μεγαλειοτάτη,» αποκρίθηκε η Οάνιρ.

«Εσένα θα σε περιμένω να με επισκεφτείς, όταν επιστρέψω στη Θέρληχ,» είπε η Αάνθα στον Τόραλον, ο οποίος, κάποτε, την είχε ρωτήσει αν θα μπορούσε να μπει στη βασιλική της φρουρά.

«Μάλιστα, Βασίλισσά μου,» συμφώνησε ο γιος του Βαρόνου, μ' ένα ευχαριστημένο χαμόγελο, καθώς υποκλινόταν.

«Κι εσύ, κάποια στιγμή, θα παίξεις τις υπέροχες μελωδίες σου στο παλάτι μου,» υποσχέθηκε η Αάνθα στην Ράηνα, που κατέβασε το βλέμμα της και έκανε μια σύντομη υπόκλιση, δίχως να μιλήσει.

Ύστερα, η Βασίλισσα του Ωκεανού πήγε στο δωμάτιό της μέσα στο κάστρο, και άρχισε να ντύνεται με ταξιδιωτικά ρούχα. *Βένγκριλ, έπρεπε να ήσουν εδώ, συλλογιζόταν. Γιατί βιάστηκες τόσο; Τώρα, ούτως ή άλλως, θα συναντηθούμε στο Σαραόλν. Και ο Κράντμον δε θα μου ξεφύγει. Θα τον βρω, και θα τον κάνω να μετανιώσει την ώρα που γεννήθηκε, μα τον Ωκεανό!*

Η Αάνθα κοίταξε τον εαυτό της στον καθρέφτη. Τώρα, φορούσε μαύρο, κολλητό παντελόνι, με δεσίματα στο πλάι του ποδιού, ψηλές, επίσης μαύρες μπότες, οι οποίες έφταναν ως τα γόνατα, λευκό, μεταξωτό πουκάμισο, και ένα πέτσινο μπλε γιλέκο πάνω απ' αυτό. Τα πορφυρά της μαλλιά τα έδεσε κότσο πίσω απ' το κεφάλι της και τα συγκράτησε με μια χρυσή καρφίτσα, η οποία ήταν στολισμένη με μικρά σμαράγδια. Στους ώμους της έριξε μια γαλάζια κάπα με γούνα γύρω απ' το λαιμό, και βγήκε απ' το δωμάτιο, με ένα συναίσθημα ενθουσιασμού να την πλημμυρίζει.

Συνάντησε τους τρεις δρόμωνες του στόλου της και την *Κυρά της Θάλασσας* στο λιμάνι της Βάλριθ. Δυστυχώς, ο τέταρτος δρόμων είχε χαθεί στην καταιγίδα, και κανείς δεν είχε μπορέσει να εντοπίσει τον Καπετάνιο του, Άνμορ, ή κάποιον άλλο απ'το πλήρωμά του. Η Αάνθα ένιωθε πάντα ότι εκείνη έφταιγε, όταν οι άνθρωποι που μάχονταν γι'αυτήν έχαναν τις ζωές τους.

Ο Νέρντιν τής έκανε νόημα από το κατάστρωμα της βασιλικής γαλέρας, κι εκείνη ανέβηκε, γρήγορα, μέσω της ράμπας.

«Ξεκινάμε, Βασίλισσά μου,» της είπε, καθώς τα πανιά των πλοίων φούσκωναν. «Για πού;»

«Για το Σαραόλν, φυσικά,» αποκρίθηκε η Αάνθα.

«Είστε βέβαιη;»

«Γιατί να μην είμαι, Ναύαρχε;»

«Ο Βασιλιάς Βένγκριλ δε νομίζω να χρειάζεται, πλέον, τη βοήθειά σας, εφόσον αποφάσισε να φύγει μόνος του.» Ο Νέρντιν πρέπει να είχε προσβληθεί από την ξαφνική αναχώρηση του Μονάρχη του Σαραόλν περισσότερο από την Αάνθα.

«Δεν πηγαίνουμε στη Βόρεια Γη μόνο για να συντρέξουμε τον Βένγκριλ,» αποκρίθηκε η Βασίλισσα του Ωκεανού. «Πηγαίνουμε και για να πιάσουμε τον Κράντμον, και να τον φέρουμε αλυσοδεμένο στο Βασίλειο.»

** ** *

Ο Βένγκριλ κάθισε στο μετρίου μεγέθους τραπέζι που ήταν γεμάτο φαγητά –ανάμεσα στα οποία και ένα ψητό γουρουνόπουλο, που ο Βασιλιάς του Σαραόλν είχε πολύ επιθυμήσει.

Μειδίασε προς τον άντρα ο οποίος καθόταν αντίκρυ του. «Σας ευχαριστώ για την περιποίηση, Άρχοντά μου,» είπε, καθώς έβαζε κρασί στην κούπα του από μια πήλινη κανάτα. Οι υπηρέτες είχαν την προσταγή να μην έρχονται στο σχετικά μικρό δωμάτιο, για να μην αναγνωρίσει κανείς, κατά τύχει, τον Βασιληά του Σαραόλν.

«Είναι το λιγότερο που μπορώ να κάνω, Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε ο Δούκας Φερχ, κοιτώντας τη θάλασσα από το τζάμι του παραθύρου πλάι τους. Ύστερα, έστρεψε το βλέμμα του στον Βένγκριλ, ο οποίος έκοβε ένα κομμάτι απ'το γουρουνόπουλο και το έβαζε στο πιάτο του. «Πώς θα δράσουμε, λοιπόν;»

«Είπες ότι ο στρατός των Μαγκκραθμέλιων έχει κατακάψει τις πόλεις και τα χωριά στα βόρειο-δυτικά, σωστά;» Ο Φερχ ένευσε καταφατικά. Ο Βένγκριλ ήπια μια γουλιά κρασί, καθώς μασούσε το κρέας του γουρουνόπουλου. Συνέχισε: «Επομένως, κατευθύνονται στην Μάρβαθ· πράγμα αναμενόμενο –και πρόσεξε ποιο είναι το πρόβλημα: Εμείς μπορούμε να συγκεντρώσουμε στρατό από όλα τα νότια δουκάτα, καθώς και από τα βόρειο-ανατολικά... Αν και το τελευταίο είναι αμφίβολο, σε περίπτωση που η Βασίλισσά μου έχει αρχίσει πόλεμο εκεί με το Άργκανθικ. Όμως, όπως και νάχει, δεν προλαβαίνουμε να μαζέψουμε αρκετούς πολεμιστές, προτού οι εχθροί μας φτάσουν στην πρωτεύουσα. Αλλά έστω ότι προλαβαίνουμε: πάλι, υποθέτω, θα είμαστε πολύ λίγοι απέναντί τους· θα μας συνθλίψουν ανάμεσά τους σε ένα ανοιχτό πεδίο μάχης. Επομένως, πρέπει να επιλέξουμε το πεδίο μάχης μας με προσοχή, ώστε να έχουμε το πλεονέκτημα. Και μόνο ένα τέτοιο πεδίο μάχης, βλέπω εγώ –στα δυτικά, πριν τη Μάρβαθ: στους λόφους βόρεια και νότια της δημοσιάς, κοντά στον Πύργο του Φτερού.»

Ο Φερχ κατένευσε, πάλι. «Όμως θα καταφέρουμε να τους πετύχουμε εκεί;»

«Όχι,» απάντησε ο Βένγκριλ. «Όπως σου είπα, κανονικά, δεν προφταίνουμε ούτε να μαζέψουμε στρατό, προτού φτάσουν στην πρωτεύουσα... Εκτός κι αν, κάπως, τους καθυστερήσουμε, ενόσω εμείς συγκεντρώνουμε δυνάμεις εδώ.»

«Πώς;» ρώτησε ο Φερχ.

Ο Βένγκριλ σκούπισε τα χείλη του, με μια λευκή πετσέτα. «Πώς...» *Πράγματι, πώς;* συλλογίστηκε. *Ίσως αν στέλναμε κάποιο αγγελιαφόρο στις πόλεις εκεί... Αλλά, και πάλι, τι θα προτείνουμε;*

«Προσπαθήστε να τους κρατήσετε»; Εννοείται ότι θα προσπαθήσουν να τους κρατήσουν, αλλιώς είναι νεκροί!

Καθώς ο Βασιληάς του Σαραόλν βρισκόταν σε απόγνωση και ο Δούκας Φερχ ήταν προβληματισμένος βαθιά, η πόρτα χτύπησε, και μια γυναικεία φωνή ακούστηκε:

«Αρχοντά μου, ένας αγγελιαφόρος βρίσκεται στο παλάτι, και ζητά να σας δει. Λέει πως πρόκειται για ένα επείγον μήνυμα από τον Δούκα Σάλβινρ της Χάργκοχ.»

Από τον Σάλβινρ; παραξενεύτηκε ο Βένγκριλ με το όνομα του αδελφού του.

«Με συγχωρείτε, Βασιλιά μου,» είπε ο Φερχ, καθώς σηκωνόταν όρθιος. Βγήκε απ'το δωμάτιο, κλείνοντας την πόρτα πίσω του.

Ο Βένγκριλ ακούμπησε την πλάτη του στην καρέκλα. «Τι συμβαίνει στα βόρειο-ανατολικά του Σαραόλν;...» μονολόγησε, σιγανά, σκεπτόμενος πως εκεί είχε πάει το στρατό της η Δήνκα, για να επιτεθεί στο Άργκανθικ, επομένως, δεν ήταν απίθανο να είχε μπλεχτεί κι ο αδελφός του και Δούκας της Χάργκοχ σ'όλ'αυτά...

Ο Φερχ επέστρεψε, κρατώντας ένα μήνυμα, του οποίου τη σφραγίδα είχε σπάσει. «Βασιλιά μου, διαβάστε αυτό,» είπε, δίνοντάς το στον Βένγκριλ.

Εκείνος το πήρε στα χέρια του, συγκρατώντας το ανοιχτό.

Εντιμότητα Δούκα Φερχ,

Καλώ το Δουκάτο σας στα όπλα, και, μάλιστα, σας προτρέπω να στρατολογήσετε κι όσους επιπλέον μισθοφόρους δύνασθε, γιατί η απειλή που αντιμετωπίζει, επί του παρόντος, το Βασίλειο είναι μεγάλη και ισχυρή. Ένας στρατός Μαγκραμέλιων, του οποίου το μέγεθος υπολογίζεται ίσως και άνω των διακοσίων χιλιάδων μαχητών, έχει εισβάλει από τα δυτικά σύνορα και κατευθύνεται στην πρωτεύουσα Μάρβαθ. Αντιλαμβάνομαι πως δεν είναι δυνατόν να διασώσουμε την

μεγαλύτερη των πόλεων του Σαραόλν, όμως μπορούμε να την επανακτήσουμε!

Παρόμοιες επιστολές έχουν σταλεί σε δούκες και βαρόνους σ'όλο το Βασίλειο. Έτσι, καλούμε κι εσάς, μ'όσους περισσότερους πολεμιστές δύνασθε να συνάξετε, στην Χάργκοχ, απ'όπου θα αρχίσει η αντεπίθεση εναντίον των προαιώνιων εχθρών μας.

Άρχοντα Σάλβινρ, Δούκας της Χάργκοχ, και Πρίγκιπας του Σαραόλν

«Ο αδελφός μου έδρασε ταχύτερα από μένα, φαίνεται,» παρατήρησε ο Βένγκριλ, επιστρέφοντας το μήνυμα στον Άρχοντα Φερχ.

«Προτείνετε να ακολουθήσουμε τις προσαγές του, Βασιληά μου;» ρώτησε εκείνος, καθώς καθόταν, πάλι, αντίκρυ του στο τραπέζι.

«Αναμφίβολα,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ. «Έχει δίκιο: δε μπορούμε, πλέον, να διασώσουμε τη Μάρβαθ, αλλά μπορούμε να την επανακτήσουμε. Οι Μαγκραθμέλιοι θα επιστρέψουν στα εδάφη τους, Άρχοντά μου, να είστε βέβαιος γι'αυτό. Κι αν περνά απ'το χέρι μου, δε θα έχουν τη δυνατότητα να επιστρέψουν ούτε εκεί· θα πάνε να πνιγούν στα βάθη του Ωκεανού.»

Ο Φερχ μειδίασε. «Χαίρομαι που έχουμε το Βασιληά μας πίσω,» δήλωσε.

«Χαίρομαι που κατάφερα να επιστρέψω τώρα, κι όχι αργότερα,» είπε ο Βένγκριλ.

«Συμφωνώ!» Ο Φερχ γέμισε την κούπα του με κρασί και την ύψωσε πάνω απ'το τραπέζι. «Στις νικηφόρες μέρες που θα έρθουν!»

«Και στις μέρες που δε θα υπάρχουν, πλέον, δαιμονάνθρωποι να μαστίζουν το Βασίλειό μας,» πρόσθεσε ο Βένγκριλ, τσουγκρίζοντας με τον Άρχοντα της Όρφαλχ και πίνοντας μια μεγάλη γουλιά κρασί.

Αλλά, καθώς απόθετε, πάλι, την κούπα του στο τραπέζι, μια δυσοίωνη σκέψη πέρασε απ' το νου του. Έτριψε τα γένια του, λέγοντας: «Αναρωτιέμαι, όμως, γιατί αυτή η διαταγή ήρθε απ' τον αδελφό μου και όχι από τη Δήνκα...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7^ο

Ένα περιζήτητο σεντούκι

Είσαι καλύτερα, κούκλα;» ρώτησε ο Κάλ'μλιρβ, παραμερίζοντας τα μαλλιά της Νάρντα από το μέτωπό της. «Η πλάτη μου πονάει,» αποκρίθηκε εκείνη, κάνοντας μια ελαφριά κίνηση, καθώς ήταν ξαπλωμένη πάνω σ'έναν σωρό από άχυρα, με το τραύμα της δεμένο. «Ποιος ήταν αυτός ο τύπος;» ρώτησε, νιώθοντας το στόμα της ξερό. Το μόνο που θυμόταν ήταν κάποιος να τη μαχαιρώνει πισώπλατα· ύστερα, άκουγε κραυγές και χτυπήματα, προτού ο μελαχρινός ναυτικός βρεθεί, ξαφνικά, πλάι της, λέγοντας της να μην κουνιέται. «Και φέρε και λίγο νερό...»

Ο Κάλ'μλιρβ σηκώθηκε, πήρε ένα φλασκί απ' το σάκο του και της το έδωσε· εκείνη ήπιε αχόρταγα. «Ποιος ήταν, τελικά, αυτός που μας επιτέθηκε;» ρώτησε, πάλι, όταν απομάκρυνε το στόμιο απ' τα χείλη της.

Ο ναυτικός ανασήκωσε τους ώμους του. «Κάποιος... Δεν ξέρω. Απ' ό,τι κατάλαβα ήθελε το σεντούκι, ο μπασταρδόλυκος. Το καταραμένο σκυλόψαρο! πρέπει να μας άκουσε όταν συζητούσαμε, στην ταβέρνα. Σου είχα πει να μιλάς πιο σιγανά, γλύκα!» μούγκρισε.

«Μη με λες γλύκα!» αντιγύρισε η Νάρντα. «Και μιλούσα σιγανά.

»Τέλος πάντων, πού είναι ο Γκόρ'θλαμπ;»

Ο Κάλ'μλιρβ έριξε μια ματιά στην είσοδο του στάβλου, όπου στεκόταν ο ξυρισμένος στο κεφάλι ναυτικός, με το πλατύ του γιαταγάνι στην μέση. Η φιγούρα του φαινόταν σκοτεινή, καθώς η μέρα ήταν λαμπερή απέξω. Ο μελαχρινός άντρας με την πορφυρή κορδέλα τού χρωστούσε, γι'άλλη μια φορά, τη ζωή του. Αν δεν ήταν αυτός και το γιαταγάνι του, ίσως ο μούργος, χτες βράδυ, να τον είχε καθαρίσει. Ο Γκόρ'θλαμπ... ήταν πολλά χρόνια φίλος του, είχαν περάσει μπόλικες περιπέτειες μαζί... τον εμπιστευόταν, όσο κανέναν άλλο άνθρωπο πάνω στον Άρμπεναρκ. Ούτε τον πατέρα του δε θα εμπιστευόταν έτσι –τον οποίο, παρεμπιπτόντως, δεν γνώριζε, καθότι η μάνα του ήταν μια πόρνη της Γκόνμορχ... και, κατά πάσα πιθανότητα, τώρα, νεκρή, με τον Μαγκραθμέλιο στρατό που είχε ποδοπατήσει την μεγάλη πόλη-λιμάνι...

«Εδώ είναι, γλύκα,» αποκρίθηκε ο Κάλ'μλιρβ στην Νάρντα. «Προσέχει μην ξανατρυπώσει κανας λιμανόγατος εδώ μέσα.»

«Μη με λες γλύκα –γατούλη μου!» τόνισε η ξανθιά γυναίκα.

Ο Κάλ'μλιρβ έσκυψε και φίλησε τα χείλη της, δυνατά. «Ό,τι πεις, γλύκα,» μεϊδίασε.

Η Νάρντα έβγαλε ένα αργόσυρτο γρύλισμα από μέσα της, και ο μελαχρινός ναυτικός γέλασε. Αλλά, ύστερα, το γέλιο του χάθηκε, και η μούρη του στράβωσε, καθώς μια γνώριμη, δυσοίωνη φωνή ήρθε στ'αφτιά του:

«Α! Α! Α! Καπ'τάνιε! Καλ'μέρα, καπ'τάνιε! Καλ'μέρα! Α! Α! Α!»

Τώρα, ο Κάλ'μλιρβ ήταν που γρύλισε, καθώς στρεφόταν προς την είσοδο του στάβλου, για να δει τον Ανώνυμο γαντζωμένο στον πήχη του Γκόρ'θλαμπ.

«Μα τα Πέντε Κύματα, σύντροφε, σκότωσέ το, το δαιμονοπούλι, τώρα που έχεις την ευκαιρία!» φώναξε ο μελαχρινός ναυτικός με την πορφυρή κορδέλα.

Ο φίλος του προσποιήθηκε πως δεν τον άκουσε. Έβγαλε από ένα σακούλι στη μέση του μερικούς σπόρους και άφησε τον Ανώνυμο να προγευματίσει στη χούφτα του.

«Τι κάνεις εκεί, ρε κοπέλι;» μούγκρισε ο Κάλ'μλιρβ. «Θες να πέσει ο στάβλος στα κεφάλια μας, με το γκαντεμοπούλι;» Ένα απ'τ'άλογά τους (δεν υπήρχαν κι άλλων στο στάβλο) χρεμέτισε δυνατά, και ο ναυτικός κοίταξε, ανήσυχα, τριγύρω.

Η Νάρντα γέλασε.

«Πού βλέπεις τ'αστείο;» απαίτησε ο Κάλ'μλιρβ, αγριοκοιτώντας την.

«Σου έχω ξαναπεί να μην είσαι τόσο προληπτικός,» αποκρίθηκε η Νάρντα, σκουπίζοντας δάκρυα απ'τα μάτια της, με τα δάχτυλα του δεξιού της χεριού. Το γέλιο τής έκανε καλό· ξεχνούσε τον πόνο στην ωμοπλάτη της.

«Δεν είναι θέμα... προληπτικού, κοπελιά,» επέμεινε ο Κάλ'μλιρβ. «Είναι... είναι θέμα γεγονότων. Αποδεδειγμένως, να πούμε, όποτε το δαιμονικό τούτο πτηνό είναι κοντά μας, κάτι κακό συμβαίνει! Χτες παραλίγο να σε σκοτώσουν.»

«Έλα τώρα...» έκανε η Νάρντα. *Λες;... συλλογίστηκε. Μα τι σκέφτομαι; Αρχίζω να γίνομαι κι εγώ προληπτική!* «Αποκλείεται...»

Ο Κάλ'μλιρβ έριξε ένα εχθρικό βλέμμα στον πρασινοκίτρινο παπαγάλο που τσίτσε ο Γκόρ'θλαμπ απ'την χούφτα του. «Όσο γρηγορότερα ξεφορτωθούμε το σκατοπούλι, τόσο το καλύτερο, γλύκα. Θα με θυμηθείς.

»Τώρα, δεν ετοιμάζεσαι να φύγουμε; Μπορείς να σηκωθείς έτσι;» Της έδωσε το χέρι του.

«Δε χρειάζομαι βοήθεια,» αποκρίθηκε η Νάρντα, κι έκανε να σηκωθεί μόνη της, γυρίζοντας, πρώτα, στο πλάι και, ύστερα, παλεύοντας με τ'άχυρα, για να πατήσει στα πόδια της.

Ο Κάλ'μλιρβ την άρπαξε απ'τη μέση και την απόθεσε εμπρός του, όρθια.

«Σου είπα, δε χρειάζομαι βοήθεια!» του θύμισε η Νάρντα.

«Μην είσαι παράξενη, κοπελιά,» μούγκρισε ο Κάλ'μλιρβ. Την άρπαξε, ξανά, απ'τη μέση και την κάθισε σ'ένα παλιό, ξύλινο πάγκο.

Πήρε τη μια της μπότα και την έβαλε στο ένα της πόδι, αρχίζοντας να δένει τα κορδόνια.

«Θα μπορούσα να το συνηθίσω αυτό, γατούλη μου...» μειδίασε η Νάρντα.

«Δε θάσαι για πάντα τραυματισμένη, γλύκα,» αποκρίθηκε ο Κάλ'μλιρβ, δένοντας το κορδόνι λίγο πιο σφιχτά απ'ό,τι χρειαζόταν.

«Πρόσεχε!» τον προειδοποίησε η Νάρντα, κεντρίζοντάς του, παιχνιδιάρικα, τα πλευρά με τα δάχτυλα του ακόμα γυμνού της ποδιού.

«Αρχίζεις και γίνεσαι ενοχλητική, λιμανόγατά μου,» είπε ο Κάλ'μλιρβ, βάζοντάς της και την άλλη μπότα. Έδεσε τα κορδόνια και φίλησε το γόνατό της, προτού σηκωθεί όρθιος.

«Άλλο ένα φιλάκι, λίγο πιο πάνω;» μειδίασε, στραβά και πονηρά, η Νάρντα.

«Έχεις χειροτερέψει από τότε που σ'έχασα, κοπελιά!» παρατήρησε ο Κάλ'μλιρβ, και τής έδωσε ένα ψεύτικο, ελαφρύ χαστούκι στο δεξί μάγουλο. Ύστερα, την βοήθησε να σηκωθεί στα μπιτοφορεμένα πόδια της, δίχως εκείνη να του αντισταθεί.

«Ούτ'εσύ έχεις καλυτερέψει ιδιαίτερα,» αποκρίθηκε η Νάρντα, γελώντας.

Ο Κάλ'μλιρβ στράφηκε στον ξυρισμένο φίλο του. «Ε, σύντροφε! Άσε το σκατοπούλι! Φεύγουμε.»

Ο Γκόρ'θλαμπ σηκώθηκε όρθιος, και έδιωξε τον Ανώνυμο μ'ένα τίναγμα του χεριού του. Ο παπαγάλος φτερούγισε στον ουρανό, κρώζοντας.

«Καλά ξεκουμπίδια,» είπε ο Κάλ'μλιρβ. «Ελπίζω να μην τον ξαναδούμε, τον κερατά...»

«Θα τον ξαναδούμε,» αποκρίθηκε ο Γκόρ'θλαμπ, κοιτώντας έξω απ'τον στάβλο. «Κάνει κύκλους στον ουρανό.»

«Γρρρ...!» μούγκρισε ο Κάλ'μλιρβ, αναποδογυρίζοντας τα μάτια του.

Η Νάρντα γέλασε, κι εκείνος τη χτύπησε στο δεξί μερί, με την παλάμη του.

«Π'ρατές, καπ'τάνιε! Π'ρατές! Π'ρατές!» έκρωξε ο Ανώνυμος, καθώς επέστρεφε στο στάβλο, φτερουγίζοντας μανιασμένα. «Π'ρατές! Π'ρατές! Στα όπλα, κοπέλια!»

«Βούλωστο, σκατόπουλο!» απείλησε ο Κάλ'μλιρβ, δένοντας σ'ένα άλογο τη σέλα του.

«Κάλ'μλιρβ!» είπε ο Γκόρ'θλαμπ, αναπάντεχα αναστατωμένος. «Κάποιοι πλησιάζουν!» Τράβηξε το πλατύ γιαταγάνι απ'τη μέση του και το κράτησε με τα δύο χέρια.

Τώρα, και ο Κάλ'μλιρβ κι οι Νάρντα μπορούσα να τους δουν. Ήταν οχτώ άντρες και τέσσερις γυναίκες. Ο μελαχρινός ναυτικός με την πορφυρή κορδέλα τούς έκρινε όλους ρεμάλια και επικίνδυνους λιμανόγατους, καθώς βαστούσαν ρόπαλα, μαχαίρια, και ξιφίδια, και φορούσαν βρόμικα, σκονισμένα ρούχα· επίσης, οι εκφράσεις τους δεν ήταν καθόλου φιλικές. Μάλιστα, ενός το πρόσωπο πρέπει να ήταν καμένο από φωτιά, και μιας γυναίκας το αριστερό μάτι έλειπε.

«Τι θέλετε;» φώναξε ο Κάλ'μλιρβ. «Πήγαινε στ'άλλο άλογο, κοπελιά,» ψιθύρισε, σχεδόν συγχρόνως, στη Νάρντα, κι εκείνη υπάκουσε, αισθανόμενη ένα σύγκρυο να την διαπερνά. Αυτοί οι τύποι τής θύμιζαν τους Αρωματισμένους. Όμως, σίγουρα, δεν ήταν απ'αυτούς –αλλά, μάλλον, δεν ήταν και καλύτεροι.

«Κάτι που έχετε,» απάντησε ο άντρας με το αποκρουστικό, καμένο πρόσωπο. «Χε-χε-χε... Δώστε το –τώρα!– και ίσως ζήσετε κιόλας, πού ξέρεις;... Ναι, πού ξέρεις;... Χε-χε-χε...» Βαστούσε ένα ρόπαλο απειλητικά, όμως ο Γκόρ'θλαμπ έκρινε πως, από τον τρόπο με τον οποίο το κρατούσε, δεν γνώριζε και τόσο καλά να το χειρίζεται. Σίγουρα, μπορούσε να τον πετσοκόψει δέκα φορές στη σειρά, με το γιαταγάνι του... αν ήταν μόνος.

«Δεν έχουμε τίποτα που μπορεί να θέλετε, βρομόσκυλα!» έφτυσε ο Κάλ'μλιρβ. «Πάρτε δρόμο απο δώ!» Οι άκριες των ματιών του πήγαν, νευρικά, προς ένα σωρό από άχυρα. Επίτηδες όμως, για να

Την ίδια στιγμή, ο ξυρισμένος στο κεφάλι άντρας, έσχιζε το στήθος ενός αντιπάλου, με το γιαταγάνι του, μέσα στον χαλασμό. «Τρέχα, Κάλ'μλιρβ! Φύγε!»

Εκείνος, ακούγοντάς το αυτό, καθώς απομακρυνόταν απ'τον στάβλο, τράβηξε τα χαλινάρια τ'ατιού του, σταματώντας το. «Τρελάθηκες, ρε παλικάρι; Θα καρφώσω τ'αφτιά σου στο κατάρτι!»

«Ζώα! Αφήστε τον λιμανόγατο με το γιαταγάνι!» γκάριξε, πάλι, ο ληστής με το καμένα πρόσωπο. «Κυνηγήστε το σεντούκι!»

Οπότε, εκείνοι απομακρύνθηκαν απ'τον Γκόρ'θλαμπ κι έτρεξαν προς τ'άλογά τους, τα οποία ήταν σταματημένα καμια δεκαπενταριά μέτρα νότια της *Ερωμένης των Βράχων*.

Ο Κάλ'μλιρβ ευχαρίστησε τα Πέντε Κύματα που δεν είχαν χιμήσει όλοι μαζί στον φίλο του, και κοίταξε απ'την άλλη, για να δει την Νάρντα να τους περιμένει, με το ζώο της στάσιμο.

«ΚΟΠΑΝΑ ΤΗΝ, ΚΟΠΕΛΙΑ!» της φώναξε, καθώς έμπηγε τα τακούνια του στα πλευρά του δικού του ζώου και κάλπαζε, γρήγορα, προς το μέρος της.

Εκείνη, μόλις τον είδε νάρχεται, ξεκίνησε να καλπάζει επίσης. Ο Κάλ'μλιρβ έριξε ένα βλέμμα πίσω του, κι ευτυχώς, ατένισε τον Γκόρ'θλαμπ να τους ακολουθεί, πάνω στ'άλογό του. Οι ληστές, παραπέρα, ανέβαιναν στα δικά τους άτια.

«Να πάρει και να σηκώσει!» καταράστηκε ο ναυτικός με την πορφυρή κορδέλα. «Σκέτη γκίνια όλη τούτη η υπόθεση! Σκέτη γκίνια!»

«Α! Α! Α! Υποχώρηση, καπ'τάνιε! Υποχώρηση!»

Ο Κάλ'μλιρβ ύψωσε το βλέμμα του, για να δει τον Ανώνυμο να πετά από πάνω τους. «Δεν τάλεγα γω; τίποτα καλό δε θα μας φέρει αυτό το δαιμονοπούλι!»

»Τα Πέντε Κύματα να σε πάρουν, παλιοκερατά!» φώναξε στον παπαγάλο.

Συνάντησε τη Νάρντα λίγο παρακάτω· ο Γκόρ'θλαμπ βρισκόταν ακόμα πίσω τους –το ίδιο και οι ληστές, που τους καταδίωκαν

λυσσασμένα. Η ξανθιά γυναίκα έμοιαζε να κρατιέται με το ζόρι πάνω στη σέλα της· σίγουρα, το τραύμα της την πονούσε πολύ.

«Δώσε σε μένα το μπαούλο, γλύκα!» της είπε.

«Όχι, μπορώ—»

«Σκάσε και δος μου το μπαούλο! Άμα σου πέσει θα σε παλουκώσω!» απείλησε ο Κάλ'μλιρβ, αν και δεν το εννοούσε.

Η Νάρντα τού το έδωσε, καθώς κάλπαζαν. Και, τώρα, φαινόταν να ιππεύει με πολύ περισσότερη άνεση.

«Πρέπει να κάνουμε κάτι για να τους ξεφύγουμε!» είπε.

«Έχεις καμια φαινή ιδέα;»

«Δυστυχώς, όχι. Ας ελπίσουμε πως τ'άτια μας είναι πιο ανθεκτικά απ'τα δικά τους. Από το παλάτι της Βασίλισσας είναι, άλλωστε!»

«Και θα βασιστούμε σ'αυτό;» απόρησε ο Κάλ'μλιρβ, κρατώντας, γερά, το σεντούκι με τα πεντακόσια χρυσά νομίσματα.

«Γιατί όχι;»

«Πράγματι. Δεν έχουμε κάτι καλύτερο, για την ώρα,» συμφώνησε ο ναυτικός.

Όταν ήρθε το μεσημέρι, σταμάτησαν σ'έναν ψηλό αμμόλοφο της βόρειας ακτής της Ζίρκεφ, γύρω απ'τον οποίο βρίσκονταν μερικά δέντρα. Ο Κάλ'μλιρβ κατέβηκε απ'τ'άτι του. Κοιτώντας στον ορίζοντα, δε μπορούσε, πια, να δει τους ληστές.

«Τους ξεφορτωθήκαμε,» είπε ο Γκόρ'θλαμπ, που, τώρα πλέον, ήταν μαζί τους, καθώς τους είχε προφτάσει πριν από πολύ ώρα.

«Μην κρίνεις ακόμα,» αποκρίθηκε ο Κάλ'μλιρβ. «Δυο αμμόλοφους εγώ βλέπω εκεί πέρα, πίσω απ'τους οποίους μπορούν, κάλλιστα, να κρύβονται οι φίλοι μας...»

«Όπως και νάχει, είναι μακριά μας,» είπε η Νάρντα. «Ας κατ—» Έκανε να αφιππεύσει, αλλά γλίστρησε, και θα έπεφτε, αν δεν την έπιανε ο Κάλ'μλιρβ, ο οποίος τη σήκωσε στα χέρια και την κατέβασε απ'το λόφο, για να την αποθέσει κάτω απ'τη σκιά των δέντρων.

Ο Γκόρ'θλαμπ τούς ακολούθησε, τραβώντας τ'άλογα πίσω του και κρατώντας το σεντούκι με τα λεφτά παραμάσκαλα.

«Θα ξεκουραστούμε εδώ, για λίγο, σύντροφοι, και, μόλις τα ζώα μας είναι, πάλι, γερά, θα την κάνουμε, εντάξει;» ρώτησε ο Κάλ'μλιρβ.

Ο Γκόρ'θλαμπ έγγενεσε καταφατικά, με το ξυρισμένο του κεφάλι, και η Νάρντα δεν έμοιαζε νάχει αντίρρηση.

Ο Ανώνυμος προσγειώθηκε κοντά τους, σιωπηλός.

Ο Κάλ'μλιρβ σήκωσε ένα φρύδι του, σχεδόν τρομοκρατημένος.

«Σταμάτα, επιτέλους!» έκανε η ξανθιά γυναίκα. «Δε θα μας φάει ένας παπαγάλος!»

«Όχι,» συμφώνησε ο Κάλ'μλιρβ, «όμως οι ληστές μπορεί... Καλύτερα, λοιπόν, να έχουμε τα βλέφαρά μας ανοιχτά, σύντροφοι.»

«Μην ανησυχείς γι' αυτό,» είπε ο Γκόρ'θλαμπ, καθώς τραβούσε το γιαταγάνι απ' τη ζώνη του και καθόταν σ' ένα βράχο. Τ'άλογά τους τάχε δέσει σ' ένα δέντρο, παραδίπλα.

Ο Κάλ'μλιρβ έφερε φαγητό απ' το σάκο του στη σέλα (το μοναδικό σάκο και τη μοναδική σέλα που είχαν καταφέρει να πάρουν μαζί τους, φεύγοντας απ' το στάβλο της *Ερωμένης των Βράχων*), και πρόσφερε ένα μέρος στους συντρόφους του, προτού καθίσει, οκλαδόν, στην άμμο, μασώντας ένα κομμάτι παστό κρέας.

«Αυτός ο μπασταρδεμένος λιμανοπόντικας που πήγε να μας νυχτομαχαιρώσει χτες βράδυ, αυτός, να πούμε, πρέπει να ειδοποίησε τούτο το τσούρμο που μας έχει πάρει στο κατόπι...» υπέθεσε.

«Κι εγώ έτσι πιστεύω, γατάκι μου,» συμφώνησε η Νάρντα, νιώθοντας την πληγή στην ωμοπλάτη της να την καίει. Τα μάτια της ήταν βαριά και το πρόσωπό της ζεστό.

Ο Κάλ'μλιρβ συνοφρυώθηκε. «Δε σε βλέπω καλά, κούκλα...» είπε.

«Ούτ'εγώ εσένα,» μειδίασε η Νάρντα· αλλά, πράγματι, δεν αισθανόταν καλά: ζαλιζόταν.

Ο Κάλ'μλιρβ ακούμπησε το χέρι του στο μέτωπό της. «Θάλεγα πως καίγεσαι, γλύκα...»

«Όχι... Καλά είμαι. Αλλά φέρε μου λίγο νερό,» ζήτησε η Νάρντα.

Ο Κάλ'μλιρβ τής έδωσε το φλασκί του, πάλι, κι εκείνη ήπιε. «Έχεις ανεβάσει πυρετό,» της είπε. «Κοιμήσου λίγο. Θα σε ξυπνήσουμε, όταν είναι να την κάνουμε, 'ντάξει;»

«Μμ...» αποκρίθηκε η Νάρντα, καθώς έκλεινε τα μάτια της.

«Να κουβαλάς πολύ χρήμα στη Ζίρκεφ είναι κατάρρα, κοπέλι μου,» είπε ο Κάλ'μλιρβ στον Γκόρ'θλαμπ, που κατένευσε, έχοντας μια ανέκφραστη όψη στο πρόσωπό του.

Ακόμα κοιμόταν η Νάρντα, όταν άρχισε να απογευματιάξει, και οι ληστές δεν είχαν φανεί στον δυτικό ορίζοντα.

«Είναι τα ζώα ξεκούραστα, σύντροφε;» ρώτησε ο Κάλ'μλιρβ τον φίλο του, ο οποίος βρισκόταν κοντά στα άλογα.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος. «Ξεκούραστα και έτοιμα για ιππασία. Καλής ράτσας μού φαίνονται.»

«Ωραία· πάμε,» είπε ο Κάλ'μλιρβ. «Εσύ θα κουβαλάς το μπαούλο, κοπέλι μου.» Σήκωσε την κοιμισμένη Νάρντα στα χέρια και καβάλησε το μόνο σελωμένο άλογο.

Ο Γκόρ'θλαμπ ανέβηκε στο δεύτερο, μαζί με το σεντούκι. Έδεσε τα χαλινάρια του τρίτου πίσω απ'τη σέλα του ίππου του μελαχρινού ναυτικού με την πορφυρή κορδέλα, και ξεκίνησαν να καλπάζουν, κατευθυνόμενη ανατολικά.

Ο Ανώνυμος άνοιξε τις πρασινοκίτρινες φτερούγες του και πέταξε ψηλά στον ουρανό, ακολουθώντας τους κατά πόδας.

...Αυτός και η γκαντεμιά του... συλλογίστηκε ο Κάλ'μλιρβ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8^ο

Αλχημεία...

Ο Πόνκιμ μπήκε στην Αίθουσα του Φτερού. Τα κομμάτια της σπασμένης μαρμάρινης τράπεζας ακόμα βρίσκονταν σκορπισμένα στο πάτωμα, καθώς και τα κομμάτια του «Φτερού του Φοίνικα». Πώς δεν το είχε υποψιαστεί ποτέ ότι ήταν ψεύτικο; Και, κυρίως, πώς είχε γενικά, περάσει αυτή η αντίληψη σ'όλους στον Άρμπεναρκ, ότι το Στήριγμα Ισχύος και το Κέντρο Σταθερότητας της Βόρειας Γης βρίσκονταν εδώ; ενώ κάτι τέτοιο, ασφαλώς, δεν ίσχυε... Ήταν ένα ψέμα. Ένα ψέμα που είχαν σχεδιάσει κάποιои... Ποιοι; Οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού; Διόλου απίθανο. Και, τώρα, που έκανε ο Πόνκιμ τον παραλληλισμό... Σοφοί του Κύκλου του *Φτερού. Του Φτερού*. Ναι, αυτοί γνώριζαν τι είχε πραγματικά συμβεί! Και πιθανώς να ήξεραν και πού ήταν το αληθινό Κέντρο Σταθερότητας και το Στήριγμα Ισχύος...

Όμως, για την ώρα, ο Βασιλιάς του Σαραόλν βρισκόταν εδώ για άλλο λόγο: για το μυστικό πέραςμα απ'το οποίο είχαν έρθει η μητέρα του, ο Φάλμαριν, και οι υπόλοιποι. Πώς δεν το ήξερε; Πώς ο Τράνθλας δεν το είχε βρει; Τελικά, το παλάτι της Μάρβαθ ήταν μεγαλύτερο απ'ό,τι μπορούσε κανείς τους να φανταστεί, και, σίγουρα, πολύ αρχαίο.

Ο Πόνκιμ πλησίασε τον τοίχο απ'τον οποίο είχαν έρθει οι εχθροί του, τη νύχτα που χάθηκε ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν. Τον άγγιξε. Εδώ ήταν η είσοδος. Αλλά πώς άνοιγε; Ο Πνευματιστής πίεσε κάποιες πέτρες εκεί κοντά, τράβηξε άλλες προς τα έξω, αλλά τίποτα... Το κρυφό πέραςμα παρέμενε κλειστό. Και πιθανώς να άνοιγε μόνο από μέσα. Οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού –ή όποιοι το είχαν κατασκευάσει–, προφανώς, ήθελαν μόνο να μπαίνουν, όχι να βγαίνουν.

Μάλιστα, η Αίθουσα του Φτερού έμοιαζε, ίσως, με παγίδα: Εκείνος που νόμιζε ότι θα πείραζε το Κέντρο Σταθερότητας θα έμπαινε, και οι πραγματικοί Φύλακες του Φτερού θα τον αιφνιδίαζαν από τούτη την κρυφή είσοδο. Γιατί, βέβαια, οι τέσσερις πολεμιστές έξω απ'την

πόρτα της αίθουσας ήταν κάθε άλλο παρά οι πραγματικοί Φύλακες του Φτερού. Ο Πόνκιμ μπορούσε να στοιχηματίσει πως δεν γνώριζαν καν ότι το Κέντρο Σταθερότητας εδώ ήταν μόνο ένα ψέμα.

Οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού... εκείνοι, και μόνο εκείνοι, γνώριζαν την αλήθεια. Αλλά ήθελε, πραγματικά, ο Βασιληάς του Σαραόλν να τη μάθει; Γιατί, ακόμα κι αν γνώριζε πού βρισκόταν το Κέντρο Σταθερότητας και το Στήριγμα Ισχύος, τι θα έκανε; Δεν ήξερε πώς να χρησιμοποιεί το μηχανήμα του Αφέντη του... Όμως, και να ήξερε, θα ήθελε, πια, να το χρησιμοποιήσει; Και μόνο που οι Μαγκραθμέλιοι είχαν αποφασίσει ν'ασχοληθούν τόσο εμπεριστατωμένα μαζί του, τον έβαζε σε υποψίες. Τι έκανε, τέλος πάντων, αυτό το κατασκευάσμα; Τι *μπορούσε* να κάνει; Και τι ήθελε ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν να το *βάλει* να κάνει;

«Μοιάζεις προβληματισμένους, Αφέντη...»

Ο Πόνκιμ είχε αισθανθεί τον Τράνθλας εδώ και ένα λεπτό· αντιλαμβανόταν ότι ο πρώην-κατάσκοπος των Αργκανθικιανών στεκόταν πίσω του και τον παρακολουθούσε. Στράφηκε, αργά, να τον αντικρίσει.

«Καλή σου μέρα, υπηρέτη μου,» αποκρίθηκε.

Ο Τράνθλας μειδίασε, κοιτώντας το Στέμμα των Οφθαλμών στο κεφάλι του Βασιληά. «Τούτη η κορόνα σου πάει, Αφέντη.»

«Ίσως να ταιριάζει σε σένα καλύτερα, ορισμένες φορές, Τράνθλας,» είπε ο Πόνκιμ, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά του και καρφώνοντας τον Αργκανθικιανό με το σκοτεινό του βλέμμα.

«Σε μένα, Αφέντη;» έκανε (δήθεν;) παραξενεμένος εκείνος. Κούνησε το κεφάλι του. «Δεν έχω... βασιλικές αξιώσεις.»

«Όλοι οι άνθρωποι έχουν 'βασιλικές αξιώσεις', υπηρέτη,» είπε ο Πόνκιμ. «Ο πιο ταπεινός χωριάτης θέλει να γίνει αρχηγός του χωριού του. Ένας βαρόνος θέλει να γίνει δούκας· ένας δούκας, βασιληάς· ένας βασιληάς, αυτοκράτορας· ένας αυτοκράτορας, κοσμοκράτορας ίσως... Και ένας κοσμοκράτορας, τι; Θεός;» Ο Πνευματιστής μειδίασε, στραβά και μυστηριωδώς.

«Πιθανώς να έχεις δίκιο, Αφέντη,» αποκρίθηκε, διπλωματικά, ο Τράνθλας.

«Μ'αρέσουν οι τακτικές σου, Τράνθλας,» είπε ο Πόνκιμ, γελώντας κοφτά. «Ποτέ δε δυσαρεστείς, ποτέ δεν κρύβεις την άποψή σου, ποτέ δε μιλάς εντελώς ανοιχτά... Αλλά υποθέτω ο καθένας μας έχει τον τρόπο του να συμπεριφέρεται... και τις μεθόδους του. Σωστά;»

«Αναμφίβολα, Αφέντη,» συμφώνησε ο Τράνθλας, και ο Βασιληάς του Σαραόλν είχε την αίσθηση πως, ξαφνικά, βρισκόταν στην μέση ενός Αργκανθικιανού παιχνιδιού. Ήταν μια αίσθηση που δεν του άρεσε, αλλά... απολάμβανε. Περίεργο συναίσθημα.

«Γνωρίζεις γι' αυτό το πέρασμα, Τράνθλας;» Ο Πόνκιμ άγγιξε τον τοίχο πλάι του.

«Όχι, Αφέντη.»

«Μέσ' απ' αυτό ήρθε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού Φάλμαριν, και χάθηκε μαζί με τον Αφέντη μου Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν. Κανείς, εκτός απ' τους ίδιους, δεν ξέρει που πήγαν· κανείς δεν τολμά να υποθέσει αν είναι ζωντανοί ή νεκροί...»

«Εσύ γνώριζες για την εν λόγω δίοδο, Αφέντη;» ρώτησε ο Τράνθλας.

«Όχι,» απάντησε, απλά, ο Πόνκιμ. «Μήτε μπορώ, τώρα, που γνωρίζω γι' αυτήν, να την ανοίξω. Προφανώς, ανοίγει μόνο από μέσα...»

«Υπάρχουν κι άλλες τέτοιες δίοδοι για τις οποίες δεν ξέρουμε;»

«Νόμιζα πως όχι, αλλά είμαι, πλέον, βέβαιος ότι υπάρχουν, Τράνθλας. Και θέλω να τις βρεις –όλες.»

Ένα χαμόγελο χάραξε το πρόσωπο του Αργκανθικιανού. «Έχεις μεγάλη εμπιστοσύνη σε μένα, Αφέντη...»

«Όχι σε σένα, Τράνθλας· στις ικανότητές σου,» διόρθωσε ο Πόνκιμ. «Το ξέρω πως οι πιθανότητες να βρεις τα υπόλοιπα άγνωστα μυστικά περάσματα του παλατιού είναι αρκετά μεγάλες για σένα. Και φρόντισε να μου αναφέρεις όλα όσα καταφέρεις ν' ανακαλύψεις.»

«Ασφαλώς, Αφέντη.»

«Επίσης... πόσο πιστοί είναι οι Μαγκραθμέλιοί σου, Τράνθλας;»

«Οι δικοί μου Μαγκραθμέλιοι, Αφέντη; Νόμιζα πως εσύ ήσουν ο Βασιληάς και Κύριος του Σαραόλν...»

«Είμαι,» συμφώνησε ο Πόνκιμ. *Τράνθλας, το... θράσος σου μεγαλώνει, μέρα με τη μέρα, συλλογίστηκε. Ίσως, κάποια στιγμή, να χρειαστεί να σου θυμίσω, πάλι, ποιος είναι ο αφέντη και ποιος ο υπηρέτης, γιατί μου μοιάζει πως, όταν μ'αποκαλείς «Αφέντη», δε σημαίνει, πλέον, πολλά για σένα...* «Βασιληάς του Σαραόλν –όχι, όμως, και της Μάγκραθμελ. Οι δαιμονάνθρωποι δεν είναι δικοί μου· είμαι μονάχα ο... καθοδηγητής τους, για την ώρα. Και, όταν αναφέρομαι στους δικούς σου Μαγκραθμέλιους, εννοώ, φυσικά, αυτούς που κρύβονται στα μυστικά περάσματα, μαζί σου. Εννοώ τους άλλοτε κατασκόπους, φονιάδες, και απαγωγείς μου εντός των τοίχων της Μάρβαθ. Πόσο πιστοί σου είναι, λοιπόν;»

«Αρκετά,» απάντησε ο Τράνθλας. «Όμως τις πιο λεπτές δουλειές προτιμώ να τις κάνω μόνος μου, Αφέντη. Όπως είναι η παρακολούθηση του επιστήμονα Μαρασάλθαριλ, ο οποίος ασχολείται με τη μηχανή... και δε μου μοιάζει ν'αλλάζει μονάχα εντολολίθους και καλώδια...»

Ο Πόνκιμ στένεψε τα μάτια του. «Μίλα καθαρά.»

«Κάνει κάτι άλλο με τη μηχανή, Αφέντη,» αποκρίθηκε ο Τράνθλας.

«Δεν γνωρίζω τι ακριβώς, πάντως κάνει κάτι άλλο...»

«Δηλαδή, μου είπε ψέματα;»

«Είχα την εντύπωση πως αυτό το γνώριζες εξ αρχής...»

Ο Πόνκιμ γέλασε. «Σε συμπαθώ διαρκώς και περισσότερο Τράνθλας.»

«Αυτό είναι ευχάριστο, Αφέντη.»

«Πρόσεχε, όμως,» συνέχισε ο Πόνκιμ, «γιατί το τείχος που διαχωρίζει την αγάπη από το μίσος είναι πολύ λεπτό και εύθραυστο.» Και έφυγε απ'την Αίθουσα του Φτερού, αφήνοντας τον Αργκανθικιανό πίσω του.

Ήταν πρωί, και οι ρημαγμένοι διάδρομοι του παλατιού της Μάρβαθ λουσμένοι στο ηλιακό φως που έμπαινε από τα παράθυρα τα οποία βρίσκονταν ψηλά ή χαμηλά στους τοίχους. Κοιτώντας τις πέτρες που ήταν σκορπισμένες στο πάτωμα, το χώμα, και τις ρωγμές, ο Πόνκιμ σκεφτόταν πως θα έπρεπε, αργά ή γρήγορα, να βάλει μερικούς Μαγκραθμέλιους να σουλουπώσουν το μέρος.

Δεν άργησε να φτάσει στην αίθουσα του θρόνου, όπου ήταν συναγμένοι ο Κράντμον –ντυμένος πλούσια, όπως πάντα–, ο Καρθαβλέρν, και δύο από τους βασιλικούς του συμβούλους: η Αλφάρνα, των οικονομικών, και ο Κόρναλθορ, της δημόσιας τάξης. Όλοι στράφηκαν στον Πόνκιμ, καθώς μπήκε, φορώντας μια κόκκινη τουνίκα με χρυσά σιρίτια, σκούρο-μπλε παντελόνι, μαύρες, ψηλές μπότες με γούνα στην κορυφή, έναν πορφυρό μανδύα στους ώμους, και το Στέμμα των Οφθαλμών στο κεφάλι.

Του αρέσει τόσο να φοράει αυτό το στέμμα, συλλογίστηκε ο Κράντμον. Νομίζει ότι έτσι μας ελέγχει όλους. Ή ότι μας φοβίζει και, επομένως, μας ελέγχει. Πάντως, εμένα ούτε με ελέγχει, ούτε με φοβίζει. Και, μόλις έχω το Βασίλειο του Ωκεανού, ο Πόνκιμ θα εξαρτάται από μένα, όχι εγώ απ'αυτόν.

Ο Βασιλιάς του Σαραόλν κάθισε στην κορυφή του τραπεζιού των συμβούλων. «Καλημέρα,» είπε, και οι άλλοι αντιχαιρέτισαν. Το πρόσωπο του Καρθαβλέρν ήταν σφιγμένο, καθώς, αναμφίβολα, σιχαινόταν να βρίσκεται περιστοιχισμένος απ'όλους αυτούς τους «ανθρώπους», επί ίσοις όροις.

«Βασιλιά μου της Νότιας Μάγκραθμελ, έχετε κρατήσει αιχμαλώτους, ως πρόσταξα;» ρώτησε ο Πόνκιμ.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Καρθαβλέρν.

«Ωραία.» Γνώριζε ότι είχαν κρατήσει, γιατί τα μπουντρούμια ήταν γεμάτα από δαύτους, όμως του άρεσε να επιδεικνύει την εξουσία του. Κι εξάλλου, δε έβλαπτε να δείχνει στον μονάρχη των δαιμονανθρώπων ποιος άρχει εδώ. «Κάποια στιγμή, σήμερα, θα σου ζητήσω να τους συγκεντρώσεις για μένα, ώστε να τους μιλήσω.»

Ο Καρθαβλέρν ένευσε καταφατικά.

Ο Πόνκιμ ύψωσε ένα του φρύδι. «Πώς το είπες αυτό, Βασιληά μου;»

«Μάλιστα,» απάντησε ο Μαγκραθμέλιος, τρίζοντας, ελαφρώς, τα δόντια του.

«Μάλιστα;» Η όψη του Πόνκιμ ήταν φαινομενικά ήρεμη, πράγμα που τρόμαζε τον Καρθαβλέρν. Για κάποιο παράξενο λόγο, ο Μονάρχης της Νότιας Μάγκραθμελ φοβόταν περισσότερο τον Βασιληά του Σαραόλν όταν έμοιαζε γαλήνιος. Ίσως, γιατί έτρεμε την καταιγίδα που πιθανώς, ύστερα, να ξεσπούσε... Εξάλλου, ο άνθρωπος χρησιμοποιούσε *μαγεία*: ούτε η Σαλντίρα δε μπορούσε να τον ξεγελάσει.

«Μάλιστα... Μεγαλειότατε,» πρόσθεσε, τελικά, ο Καρθαβλέρν, μην επιθυμώντας να προκαλέσει το θυμό του Πόνκιμ.

Ο Βασιληάς του Σαραόλν μειδίασε, παγώνοντας τα κόκαλα όλων – εκτός από του Κράντμον. Τώρα, ήταν ώρα να κάνει και μία μάλλον σημαντική ερώτηση. «Ο Χάμαγκορκ είναι νεκρός,» είπε· «ποιος θα καθίσει, λοιπόν, στο Θρόνο της Βόρειας Μάγκραθμελ;»

Ο Καρθαβλέρν δεν απάντησε αμέσως. «Η Σαλντίρα είναι, επί του παρόντος... εεε...»

«Η Σαλντίρα είναι Μητριάρχης της *Μαύρης Αυγής*,» του θύμισε ο Πόνκιμ. «Χρειαζόμαστε κάποιον άλλο –έναν βασιληά, ή μια βασίλισσα.»

«Δικό μας δεν είναι αυτό το πρόβλημα;» στένεψε τα μάτια του ο Καρθαβλέρν και έσφιξε τη γροθιά του. Προφανώς, εννοούσε τους Μαγκραθμέλιους.

«‘Μεγαλειότατε’;» σήκωσε, πάλι, ένα του φρύδι ο Πόνκιμ.

«Μεγαλειότατε,» πρόσθεσε ο Καρθαβλέρν, που είχε στο μυαλό του εκείνος να γίνει Βασιληάς και της Νότιας και της Βόρειας Μάγκραθμελ, και, επιτέλους, να συνθλίψει τους καταραμένους, ανυπότακτους Βολχερθιανούς, οι οποίοι είχαν επαναστατήσει, οι

άνθρωποι. Αλλά τι ελπίδες μπορεί να είχαν μπροστά στην ανώτερη των φυλών, τους απογόνους των δαιμόνων!

«Το πρόβλημα δεν είναι μόνο δικό σας,» τόνισε ο Πόνκιμ. «Είναι και δικό μου. Θέλω να ξέρω ποιος άρχει, τώρα, στην Βόρεια Μάγκραθμελ. Πιστεύω πως είμαστε σύμμαχοι, σωστά;»

Ο Καρθαβλέρν παρατήρησε μια ευκαιρία στα λόγια του. *Σύμμαχοι με τον καταραμένο άνθρωπο; συλλογίστηκε. Γιατί όχι; –Για την ώρα.* «Είμαστε σύμμαχοι, Πόνκιμ...» αποκρίθηκε.

Ο Μονάρχης του Σαραόλν μειδίασε, στραβά. «Χαίρομαι που τ'ακούω, καλέ μου Βασιληά...»

«Θα μπορούσα να... κυβερνήσω και τη Βόρεια και τη Νότια Μάγκραθμελ δίχως ιδιαίτερο πρόβλημα... Μεγαλειότατε,» είπε ο Καρθαβλέρν. *Μόνο θα χρησιμοποιήσω τον άνθρωπο –για την ώρα–, ώστε να πάρω το Θρόνο της Βόρειας Μάγκραθμελ, προσπάθησε να πείσει τον εαυτό του. Αυτός μπορεί να μου τον δώσει... μπορεί.*

Ο Πόνκιμ γέλασε. «Δεν αμφιβάλλω καθόλου για τούτο... Καθόλου...»

Με κοροϊδεύει ο καταραμένος άνθρωπος; γρύλισε εσωτερικά ο Καρθαβλέρν. «Λοιπόν;» ρώτησε.

Ηλίθιε ψευδοδαίμονα, πόση δύναμη νομίζεις ότι είμαι διατεθειμένος να σου προσφέρω; συλλογίστηκε ο Πόνκιμ. Ενωμένες η Βόρεια και η Νότια Μάγκραθμελ, απλά, θα είναι μια ισχυρότερη δύναμη στη Βόρεια Γη –και δε χρειάζομαι κάτι τέτοιο... «Θα σκεφτώ την πρότασή σου, καλέ μου Βασιληά,» δήλωσε. «Θα τη σκεφτώ πολύ προσεκτικά, και θα σου απαντήσω.

»Όμως δεν έχει απογόνους ο Χάμαγκορκ;»

«Έχει,» απάντησε ο Καρθαβλέρν, κάπως διστακτικά. «Μεγαλειότατε.»

«Ποιους; Και γιατί δεν τους έχω γνωρίσει ακόμα;»

«Έχει μια κόρη, την Εδρισία, και δυο γιους, τον Ταρνοσάρογκ και τον Σαγκμέρεγκοθ.»

«Και πού είναι όλοι αυτοί;» απαίτησε ο Πόνκιμ.

«Ο Ταρνοσάρογκ βρίσκεται πίσω, στην πατρίδα του... Μεγαλειότατε.» (*Ακόμα δυσκολεύεσαι στην προσφώνηση, Καρθαβλέρν, συλλογίστηκε ο Βασιλιάς του Σαραόλν. Αλλά δεν πειράζει· θα σε κάνω να καταπιείς τη δυσκολία σου.*) «Στην Τάγκβαρ, πρωτεύουσα της Βόρειας Μάγκραθμελ.»

«Και οι άλλοι;»

«Η Εδρισία κι ο Σαγκμέρεγκοθ είναι εδώ.»

«Μεγαλειότατε.»

«...Μεγαλειότατε.»

«Ενδιαφέρον,» είπε ο Πόνκιμ, συνοφρυωμένος. «Και γιατί δεν τους έχω δει, μέχρι στιγμής;»

«Είναι... οργισμένοι, για το θάνατο του πατέρα τους, Μεγαλειότατε,» απάντησε ο Μονάρχης της Νότιας Μάγκραθμελ. (*Βλέπεις, Καρθαβλέρν; Το συνηθίζεις... «Μεγαλειότατε»... σκέφτηκε ο Βασιλιάς του Σαραόλν, γελώντας από μέσα του.*)

«Τους εξήγησε κανείς πώς πέθανε ο πατέρας τους;» ρώτησε, ήρεμα (η ηρεμία που τρόμαζε τον Καρθαβλέρν), ο Πόνκιμ.

«Ναι. Μεγαλειότατε.»

«Και τι είπαν;»

«Οτι τον δολοφονήσατε, Μεγαλειότατε.»

Ο Πόνκιμ έριξε μια ματιά σ'όλους όσους κάθονταν γύρω απ'το τραπέζι. Τώρα, είχαν έρθει και η Μινράδλιν, σύμβουλος δημοσίων έργων, ο Σάνακορ, σύμβουλος γιορτών, και η Μερκάθα, σύμβουλος δικαιοσύνης. «Κάτι ψευδοδαίμονες... Τους χαρίζεις έναν θρόνο κι έχουν και παράπονο.»

Τα χαρακτηριστικά του προσώπου του Καρθαβλέρν σφίχτηκαν, στο άκουσμα της λέξεως «ψευδοδαίμονες».

«Ποιος είναι ο μεγαλύτερος;» τον ρώτησε ο Πόνκιμ, αγνοώντας την έκφρασή του.

«Δεν έχουμε τα δικά σας, ανθρώπινα έθιμα... Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε ο Καρθαβλέρν. «Δεν επιλέγουμε τους ηγέτες μας με κριτήριο την ηλικία.»

«Ναι, το γνωρίζω, καλέ μου Βασιληά της Νότιας Μάγκραθμελ,» ανταπάντησε ο Πόνκιμ. «Θα μιλάς, ασφαλώς, για την Δοκιμασία της Διαδοχής, σωστά;»

Ο Καρθαβλέρν έγνεψε καταφατικά. «Ναι.»

«Αλλά εγώ δε σε ρώτησα ποιου είναι η σειρά να διαδεχτεί τη θέση του πατέρα του στο θρόνο! Σε ρώτησα *ποιος είναι ο μεγαλύτερος!*» τόνισε ο Πόνκιμ, καρφώνοντάς τον με το αλύγιστο βλέμμα του – καθώς και με τα πολλά βλέμματα του Στέμματος των Οφθαλμών.

Ο Καρθαβλέρν ρίγησε, φοβούμενος ότι θα χρησιμοποιούσε την «ανθρώπινή του μαγεία» επάνω του. «Ο μεγαλύτερος είναι ο Ταρνοσάρογκ, Μεγαλειότατε. Μετά, έρχεται η Εδρισία και, τέλος, ο Σαγκμέρεγκοθ.»

Ο Πόνκιμ φάνηκε σκεπτικός. Ύστερα, έστρεψε το βλέμμα του στον Κράντμον και ρώτησε: «Πού είναι η Σαντέ'ενθιν;»

Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους του. «Δεν ξέρω.»

«Όταν τη δεις, πες της πως θέλω να της μιλήσω,» ζήτησε ο Βασιληάς του Σαραόλν.

«Γιατί; εσύ πού θα είσαι;» απόρησε ο Κράντμον.

Ο Πόνκιμ τον αγνόησε και γύρισε, πάλι, το βλέμμα του στον Καρθαβλέρν. «Καλέ μου Βασιληά της Νότιας Μάγκραθμελ, πού μέσα στη Μάρβαθ μένουν τα παιδιά του Χάμαγκορκ;»

** ** *

Η Εδρισία κοίταξε κάτω απ'το παράθυρό της, για ν'ατενίσει τον κήπο. Γύρω απ'το το λιθόστρωτο μονοπάτι, που περνούσε ανάμεσα απ'τα ψηλά δέντρα, ήταν καρφωμένα ανθρώπινα κεφάλια επάνω σε πασσάλους. Τι υπέροχο θέαμα! Τώρα, όμως, η δαιμονογυναίκα αντίκριζε ένα άλλο, όχι και τόσο υπέροχο θέαμα: τον φονιά του πατέρα της να βαδίζει πάνω στο λιθόστρωτο μονοπάτι και να πλησιάζει την κύρια είσοδο της έπαυλης, η οποία ανήκε σε κάποιον *άνθρωπο*, αλλά άρεσε στην Εδρισία και την είχε κρατήσει για τον

εαυτό της, όταν κατακτήθηκε η Μάρβαθ. Είχε αρκετό χώρο γι' αυτήν και για τους δύο επιπλέον συζύγους της, πέρα από τον επίσημο.

Τώρα, όμως, ο φονιάς του πατέρα της ερχόταν. Δυνατός για άνθρωπος, αν είχε καταφέρει να σκοτώσει τον Χάμαγκορκ, αλλά τον μισούσε, πολύ. Τα μάτια της στένεψαν, καθώς τον κοιτούσαν. Είχε μαύρα (*μονόχρωμα! τι αίσχος...*) μαλλιά, και επίσης μαύρα μάτια· το βλέμμα του, όμως, ήταν σκληρό και βασιλικό σαν του πατέρα της: φαινόταν, καθαρά, πως ο *άνθρωπος* είχε συνηθίσει να δίνει διαταγές. *Οι άνθρωποι πρέπει να είναι όλοι δούλοι, κανονικά*, σκέφτηκε η Εδρισία. Ο φονιάς του πατέρα της φορούσε κόκκινη τουνίκα με χρυσαφένια σιρίτια, που στραφάλιζαν στο πρωινό φως του Λούντρινχ και του Βάνσπαρχ, σκούρο-μπλε παντελόνι, και μαύρες, ψηλές γυαλιστερές μπότες με γούνα. Πίσω του ανέμιζε ένας πορφυρός μανδύας. Στο κεφάλι του βρισκόταν μια κορόνα, καμωμένη από χρυσάφι και λαξευμένη έτσι ώστε να φαίνεται γεμάτη μάτια, που μέσα στο καθένα ήταν ένα μαύρο ζαφείρι. Το Στέμμα των Οφθαλμών, την είχε ονομάσει ο δαιμονοφονιάς· έτσι είχε ακούσει η Εδρισία. *Το Στέμμα των Οφθαλμών. Λες και θέλει να πει ότι μας παρακολουθεί όλους, συλλογίστηκε. Θα έπρεπε να ήταν σκλάβος, όχι βασιλιάς!*

Τώρα πια, ο Πόνκιμ βρισκόταν στην πόρτα της έπαυλής της και μιλούσε με τους φύλακές. Σύντομα, ένας υπηρέτης ήρθε να ειδοποιήσει την Εδρισία για την άφιξή του, και η κόρη του Χάμαγκορκ τον συνάντησε σ' ένα σαλονάκι. Το τζάκι ήταν αναμμένο στη γωνία. Ο Βασιλιάς του Σαραόλν πήρε θέση σε μια καφετιά, δερμάτινη πολυθρόνα, σταυρώνοντας τα πόδια του, και η δαιμονογυναίκα κάθισε σ' έναν γούνινο καναπέ, βάζοντας τα δικά της πόδια επάνω, σαν μεγάλη, επικίνδυνη γάτα.

Τίγρης, μάλλον, διόρθωσε ο Πόνκιμ, παρατηρώντας την. Ήταν όμορφη, για Μαγκραθμέλια... Όχι πως οι Μαγκραθμέλιες, γενικά, ήταν αποκρουστικές, όμως τα πολύχρωμα μάτια και μαλλιά τους, τα σουβλερά, πολλές φορές, δόντια τους, και τα ελαφρώς μυτερά αφτιά

τους, συνήθως, απωθούσαν τους ανθρώπους. Τα μαλλιά της Εδρισία συνδύαζαν τέσσερα χρώματα: μαύρο και μοβ (που, σίγουρα, είχε κληρονομήσει απ'τον πατέρα της), και πράσινο και πορτοκαλί (που πρέπει νάχε κληρονομήσει απ'τη μητέρα της, ή από κάποιον άλλο συγγενή). Τα μάτια της ήταν μοβ-πράσινα και γοητευτικά, με μεγάλες βλεφαρίδες. Ένα απ'τα μυτερά της δόντια προεξείχε ελαφρώς από τα σαρκώδη χείλη της –ίσως, η μόνη της ατέλεια. Οι τριγωνικές κορυφές των αφτιών της ξεχώριζαν μεσ'απ'την ποικιλόχρωμη χαίτη της. Ήταν ντυμένη μ'ένα σκούρο-μοβ φόρεμα, με μεγάλο ντεκολτέ και διχτυωτό ποδόγυρο. Στο γυμνό της στήρνο έπεφτε ένα μενταγιόν από ασήμι, απ'το οποίο κρεμόταν ένας επίσης ασημένιος δίσκος, που επάνω του είχε χαραγμένα δύο γυναικεία μάτια κι ανάμεσά τους ένα ξιφίδιο. *Το σύμβολο της Μαύρης Αυγής*, συλλογίστηκε ο Πόνκιμ. *Ωστε η καλή θυγατέρα του Χάμαγκορκ ανήκει και στην οργάνωση της Σαλντίρα...* Τα μακριά νύχια της Εδρισία ήταν βαμμένα μαύρα, και στα πόδια της φορούσε μελανές μπότες. Στους καρπούς της είχε περασμένα βραχιόλια, και στα ντελικάτα της δάχτυλα, πολύτιμα δαχτυλίδια.

Ενδιαφέρουσα γνωριμία κάναμε σήμερα, παρατήρησε ο Πόνκιμ. «Πολύ... ελκυστικός ο τρόπος που έχεις στολίσει τον κήπο σου, Υψηλοτάτη,» είπε, μ'ένα λεπτό, στραβό μειδίαμα, θυμούμενος τους πασσάλους με τα κεφάλια εκατέρωθεν του λιθόστρωτου μονοπατιού του κήπου.

Η Εδρισία ήταν σίγουρη πως την ειρωνευόταν, αλλά αποφάσισε να αποκριθεί ευγενικά. *Είναι σοφό να είσαι ευγενικός, όταν συναναστρέφεις με επικίνδυνα όντα* –κι αυτός ο άνθρωπος ήταν επικίνδυνος. «Χαίρομαι που σου αρέσει, Βασιληά μου.

»Να ρωτήσω, όμως, γιατί ήρθες να με επισκεφτείς;»

«Για να σε συλλυπηθώ για το θάνατο του πατέρα σου, κατ'αρχήν, Υψηλοτάτη,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ.

Η Εδρισία γέλασε. «Είναι δύσκολο να δεχτώ τα συλλυπητήρια του ανθρώπου που δολοφόνησε τον πατέρα μου,» δήλωσε, με οξύ τόνο στη φωνή της.

«Κανένας φόνος δεν διαπράχτηκε,» είπε ο Πόνκιμ. «Ο Βασιληάς Χάμαγκορκ επιχείρησε να μου κλέψει το θρόνο. Έναν θρόνο ο οποίος είναι λιγάκι... επιλεκτικός.»

Η Εδρισία δεν καταλάβαινε ακριβώς τι εννοούσε. Της είχαν πει πως ο Πόνκιμ σκότωσε τον πατέρα της με *μαγεία*. Ρίγησε. Στένεψε τα μάτια της και ρώτησε: «Ηρθες μόνο για να με συλλυπηθείς;»

«Υπάρχουν κι άλλα θέματα να κουβεντιάσουμε, πιστεύω. Όπως το θέμα της διαδοχής,» είπε ο Βασιληάς του Σαραόλν.

«Αυτό δεν αφορά εσένα,» τόνισε η Εδρισία. *Τι θέλει, τώρα, ο καταραμένος άνθρωπος; αναρωτήθηκε.*

«Κάνεις λάθος,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ, με φιλικό τόνο, σα να ήθελε, απλά, να εξηγήσει· «με αφορά πολύ ποιος θα καθίσει στον Θρόνο της Βόρειας Μάγκραθμελ.»

«Γιατί;» ρώτησε, ευθέως, η Εδρισία. *Για να δεις αν θα μπορείς να τον ελέγχεις; πρόσθεσε, νοερά.*

«Δεν είναι προφανές; Η χώρα μου συνορεύει με τις Βόρεια και Νότια Μάγκραθμελ, και θέλω να έχω καλές σχέσεις μαζί τους,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. «Θεωρώ πως κι εσείς, οι Μαγκραθμέλιοι, επιθυμείτε να έχετε καλές σχέσεις μαζί μου...»

«Ο Ύψιστος Άρχοντας έλεγε ότι ήσουν σημαντικός.»

«Ο Αφέντης μου ήταν σοφός.»

«Τι του συνέβη μέσα στο παλάτι; Πού είναι τώρα; Είναι νεκρός;» Η Εδρισία είχε ακούσει διάφορες φήμες, αλλά πίστευε πως μόνο ο Πόνκιμ γνώριζε πού πραγματικά είχε πάει ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν.

«Χάθηκε,» απάντησε ο Βασιληάς του Σαραόλν. «Πιθανώς να ζει· πιθανώς όχι...»

Η Εδρισία τον κοίταξε ερευνητικά, με τα πράσινα-μοβ μάτια της. «Δεν ξέρεις τίποτα περισσότερο;»

Ο Πόνκιμ κούνησε το κεφάλι του. «Τίποτα περισσότερο.»

«Ψεύδεσαι,» είπε η Εδρισία.

Ο Πόνκιμ γέλασε. Ύστερα, το πρόσωπό του σκλήρυνε, όπως πριν. «Κι αν ψεύδομαι;» Περίμενε την απάντησή της.

Η Εδρισία δεν ήξερε τι να πει. Αν έλεγε ψέματα, τι; Τι μπορούσε να του κάνει; Για ν'αποφύγει τη δύσκολη θέση στην οποία είχε βρεθεί, σηκώθηκε όρθια και βάδισε μέχρι ένα τραπεζάκι. Άνοιξε ένα μπουκάλι και γέμισε δύο ποτήρια κρασί. Πίνοντας μια γουλιά απ'το ένα, πλησίασε τον Πόνκιμ και του πρόσφερε το άλλο.

Εκείνος σηκώθηκε απ'την πολυθρόνα του και πήρε το πρώτο, για να πει, γνωρίζοντας πως ό,τι δηλητήρια επηρέαζαν τους ανθρώπους, επηρέαζαν και τους Μαγκραθμέλιους.

Η Εδρισία χαμογέλασε. *Έξυπνος για άνθρωπος*, συλλογίστηκε. *Κι εγώ το ίδιο θα είχα κάνει...* Αυτή τη φορά, βέβαια, το ποτό της, ούτως ή άλλως, δεν περιείχε δηλητήριο. Άλλες φορές, όμως, περιείχε –είχε σκοτώσει πολλούς... ανεπιθύμητους Μαγκραθμέλιους έτσι...

Ο Πόνκιμ τής επέστρεψε το ποτήρι με το κρασί. «Θέλεις το Θρόνο της Βόρειας Μάγκραθμελ, Εδρισία;»

Η δαιμονογυναίκα ήπие, και άφησε το άλλο ποτήρι σ'ένα τραπεζάκι. «Φυσικά. Αυτό, όμως, δε σημαίνει πως θα τον πάρω κιόλας...»

«Δεν υπάρχει λόγος να λάβεις μέρος στη Δοκιμασία,» τόνισε ο Πόνκιμ. Πήρε το ποτήρι απ'το χέρι της και ήπие. «Μπορώ εγώ να σε κάνω Βασίλισσα.»

Δε χρειάζομαι τη βοήθεια κανενός ανθρώπου, ήθελε να πει εκείνη. Όμως η προσφορά του ήταν πολύ δελεαστική για να την αγνοήσει. Κι εξάλλου, ο Πόνκιμ δεν ήταν ένας οποιοσδήποτε άνθρωπος, έτσι; Ήταν ένας απ'τους Εκλεκτούς του Ύψιστου Αρχοντα. «Πώς;» τον ρώτησε.

«Ο Ταρνοσάρογκ είναι μακριά απο δώ· δε μπορεί να φέρει αντίρρηση. Επιπλέον, όλος ο στρατός της Βόρειας Μάγκραθμελ βρίσκεται στη Μάρβαθ –δικός σου–, αν δε λαθεύω...»

«Λαθεύεις; ο άλλος μου αδελφός, ο Σαγκμέρεγκοθ, είναι, επίσης, στο Σαραόλν,» τον πληροφόρησε η Εδρισία, πιστεύοντας πως εκείνος δεν το γνώριζε.

«Ναι...» συμφώνησε ο Πόνκιμ, μ'εκείνο το στραβό, λεπτό μειδίαμα στα χείλη του, το οποίο την εκνεύριζε, επειδή έμοιαζε να υπονοεί πως ο «καταραμένος μάγος» ήξερε κάτι που η Μαγκραθμέλια αγνοούσε. «Αλλά γιατί έχεις αυτό, Εδρισία;...» Ανασήκωσε, με το ένα του δάχτυλο, το σύμβολο της *Μαύρης Αυγής* απ'το γυμνό της στήρνο.

Για κάποιον εντελώς παράξενο λόγο, το άγγιγμα του *ανθρώπου* έκανε την καρδιά της να χτυπά γρήγορα και το αίμα να βράζει στις φλέβες της, σαν καυτό λάδι. «Να τον δολοφονήσω;...» ρώτησε.

«Είπα εγώ ποτέ κάτι τέτοιο;» Ο Πόνκιμ πήρε το δάχτυλό του απ'το μενταγιόν της,

Τα μοβ-πράσινα μάτια της Εδρισία κοίταζαν, ερευνητικά, το πρόσωπό του. «Γιατί να δολοφονήσω τον αδελφό μου;»

«Θέλεις να δολοφονήσεις τον αδελφό σου;» έκανε ο Πόνκιμ, κι ένα λεπτό, στραβό μειδίαμα χάραξε, πάλι, το πρόσωπό του.

Η δαιμονογυναίκα χαμογέλασε, δείχνοντας όλα τ'αστραφτερά, μυτερά της δόντια. Το σχέδιο του νέου Βασιλιά του Σαραόλν δεν ήταν άσχημο, σκεφτόταν. Θα γινόταν Βασίλισσα της Βόρειας Μάγκραθμελ χωρίς να χρειαστεί να υποστεί τη Δοκιμασία της Διαδοχής. Τι είχε να χάσει; Ο Ταρνοσάρογκ, όντως, ήταν πολύ μακριά, πίσω στην Τάγκβαρ.

«Ακόμα συλλογιέσαι, Εδρισία,» είπε ο Πόνκιμ, «αλλά νομίζω πως έχεις ήδη αποφασίσει...» Ήπιε άλλη μια γουλιά κρασί.

Η δαιμονογυναίκα πήρε το ποτήρι απ'το χέρι του και ήπιε κι εκείνη. «Έχεις ποτέ γευτεί Μαγκραθμέλια, Βασιλιά του Σαραόλν;» ρώτησε, καθώς το χέρι της σερνόταν πάνω στο μηρό του.

Ο Πόνκιμ έσφιξε τα δάχτυλά της, σταματώντας το. «Όχι,» απάντησε.

«Ούτε εγώ έχω ποτέ γευτεί ανθρώπινο άντρα...» δήλωσε η Εδρισία. Ακούμπησε το κρασοπότηρο στο τραπεζάκι δίπλα, όπου είχε αφήσει και τ'άλλο, και χάιδεψε το μάγουλό του.

«Και ποιος σου είπε πως αυτά τα μυτερά δοντάκια θα γευτούν, τώρα, ανθρώπινο άντρα;» Ο αντίχειρας του Πόνκιμ πέρασε μέσα στα χείλη της και ψηλάφισε τα σουβλερά της δόντια. Ήταν σκληρότερα απ'αυτά ενός ανθρώπου, διαπίστωσε.

«Η επιθυμία στα μάτια σου, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε η Εδρισία. Ύστερα, αισθάνθηκε μια αόρατη δύναμη να την τραβά κοντά στον Πόνκιμ και το χέρι του να σφίγγει τα πολύχρωμα μαλλιά της. «Μαγεία...!» ψιθύρισε, κοιτώντας το πρόσωπό του.

«Φοβάσαι τη... 'μαγεία';» μιμήθηκε τη φωνή της ο Βασιληάς του Σαραόλν. Η οσμή της γέμιζε τα ρουθούνια του, και ήταν... άγνωστη: συγχρόνως, ελκυστική και απωθητική –αλλά το άγνωστο πάντα κέντριζε την περιέργεια του Πόνκιμ· ήταν η φύση του...

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνη, στην αρχαία γλώσσα των δαιμόνων.

«Ψεύτρα!» ψιθύρισε στ'αφτί της ο «ανθρώπινος μάγος», καθώς άρχιζαν να ερωτοτροπούν πάνω στον γούνινο καναπέ και να κάνουν αυτό που είχε να γίνει ανάμεσα στην ανθρώπινη φυλή και στη φυλή των δαιμονοανθρώπων εδώ και χιλιάδες χρόνια –αν είχε γίνει ποτέ...

«Τι λες να βγει απ'αυτή την αλχημεία, Βασιληά μου;» ρώτησε η Εδρισία, μπήγοντας τα μαύρα νύχια της στο στήθος του Πόνκιμ, καθώς αόρατα χέρια έσχιζαν το φόρεμα και τα εσώρουχά της, χωρίς να τη νοιάζει καθόλου.

«Τίποτα το καλό.» Έβαλε, πάλι, το δάχτυλό του μέσα στα χείλη της και ψηλάφισε τα σουβλερά της δόντια. Του άρεσαν αυτές οι μυτερές προεξοχές...

Σε άλλη περίπτωση, θα το είχε αντιληφθεί, αλλά, τώρα, μέσα στο πάθος του για τη δαιμονογυναίκα, οι πνευματικές του αισθήσεις δεν τον προειδοποίησαν για τον Μαγκραθμέλιο που τους παρακολουθούσε από τη χαραμάδα μιας μισάνοιχτης πόρτας.

Τα μάτια του Κομόρφιλ, επίσημου συζύγου της Εδρισία, είχαν στενέψει, και το χέρι του που κρατούσε το πόμολο της πόρτας είχε ασπρίσει. *Πώς τολμά να πλαγιάζει μ'αυτόν τον άνθρωπο; συλλογίστηκε, οργισμένος, νιώθοντας το αίμα να σφυροκοπεί τα μηλίγγια του.*

Η γροθιά του άφησε το πόμολο και έσφιξε το σπαθί στη μέση του. *Τώρα, πρέπει να μπορώ να τον σκοτώσω, έτσι; Είναι μάγος, αλλά τώρα... Όμως είναι μάγος· ένας ανθρώπινος μάγος. Αν με δει; Λένε πως παίζει στα δάχτυλα του ενός χεριού του ακόμα και την Μητριάρχη Σαλντίρα... Κρύος ιδρώτας έλουσε τον Κομόρφιλ. Όχι, αποφάσισε, τελικά. Όχι τώρα... Θα βρω, όμως, μια άλλη ευκαιρία...*

Έφυγε, με γρήγορα βήματα και με το αίμα ακόμα να βράζει μέσα του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9^ο

«Αυτοί που αλλαξοπιστούν εύκολα δεν είναι άξιοι να ζήσουν στο νέο Σαραόλν!»

Πώς θα σκοτώσουμε τον Σαγκμέρεγκοθ;» είπε η Εδρισία, καθώς η γυμνή της πλάτη ήταν ακουμπισμένη πάνω στο στέρνο του καθισμένου στον καναπέ Πόνκιμ.

«Μη ρωτάς εμένα,» αποκρίθηκε εκείνος. «Εσύ έχεις αυτό...» Ανασήκωσε, πάλι, το ασημένιο σύμβολο της *Μαύρης Αυγής*, το οποίο κρεμόταν ανάμεσα στα στήθη της δαιμονογυναίκας.

Η Εδρισία έπιασε το χέρι του και δάγκωσε, ελαφρά, το δάχτυλό του, με τα σουβλερά της δόντια. Το άγγιγμά του συνέχιζε να την εξάπτει. «Κι εσύ είσαι ο Βασιλιάς του Σαραόλν,» αντιγύρισε, «και ο Εκλεκτός του Αφέντη μας...»

«Έχω μία μόνο συμβουλή για σένα,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ· και ψιθύρισε στ'αφτί της: «Κάντο να φανεί σαν ατύχημα... Έτσι, κανείς δε θα σκεφτεί πως τον σκότωσες επίτηδες, για να πάρεις την εξουσία.»

«Ατύχημα;...»

«Ναι... Περίμενε, παρακολούθα τις κινήσεις του, και η ευκαιρία θα παρουσιαστεί... γρήγορα, ελπίζω.

»Τώρα, πρέπει να πηγαίνω,» είπε, δυνατότερα, και σηκώθηκε απ'τον καναπέ, αρχίζοντας να ντύνεται.

Η Εδρισία τον κοίταζε επισταμένα, καθώς έβαζε τα βασιλικά του ρούχα. «Πότε θα σε ξαναδώ, Πόνκιμ;» ρώτησε.

«Μπορείς να με βλέπεις κάθε μέρα, στην αίθουσα του θρόνου,» απάντησε εκείνος. «Εγώ θα σε βλέπω παντού,» πρόσθεσε, φορώντας το Στέμμα των Οφθαλμών, και φεύγοντας από το σαλονάκι της έπαυλης της Μαγκραθμέλιας.

Καθώς πλησίαζε την έξοδο, που έβγαζε στον κήπο, μπορούσε να αισθανθεί κάποιον να τον παρακολουθεί: μια αύρα γεμάτη κόκκινο θυμό και μαύρο μίσος. Στράφηκε, κι αντίκρισε έναν δαιμονάνθρωπο να γυρίζει απ'την άλλη και να φεύγει, βαδίζοντας γρήγορα. Τα μακριά, πορφυρά-μπλε μαλλιά του αναδεύονταν πίσω του απ'τον ψυχρό αέρα που έμπαινε από ένα ανοιχτό παράθυρο. Σύντομα, έστριψε σε μια γαλαρία, και χάθηκε απ'τα μάτια του Πόνκιμ.

Παράξενο... Ή, μάλλον, καθόλου παράξενο· πολλοί ήταν οι Μαγκραθμέλιοι που τον μισούσαν. Αλλά ποιος ήταν ο συγκεκριμένος;

Ο Βασιληάς του Σαραόλν βγήκε στον κήπο, και βάδισε καταμήκος του λιθόστρωτου μονοπατιού, το οποίο ήταν στολισμένο με παλουκωμένα ανθρώπινα κεφάλια. Όποιος κι αν ήταν, ας ερχόταν ν'αυτοκτονήσει, αν το επιθυμούσε... Ένα διαβολικό μειδίαμα χάραξε το πρόσωπο του Πόνκιμ.

** ** *

Έχοντας ρίξει το φόρεμά της πάνω της, η Εδρισία παρακολουθούσε τον Μονάρχη του Σαραόλν να φεύγει απ'την έπαυλή της. Το Στέμμα των Οφθαλμών άστραφτε στο κεφάλι του, και ο πορφυρός του μανδύας κυμάτιζε μεγαλόπρεπα πίσω του από τον αέρα που είχε σηκωθεί, παρασέρνοντας φύλλα και χορτάρι.

Ο φονιάς του πατέρα σου, είπε, αυστηρά, μια φωνή μέσα της.

Θα με κάνει Βασίλισσα, της απάντησε η Μαγκραθμέλια.

Εμπιστεύεσαι έναν άνθρωπο, επέμεινε η φωνή.

Θα με κάνει Βασίλισσα. Και ο Πόνκιμ... δεν είναι άνθρωπος· είναι κάτι παραπάνω από άνθρωπος!

Παραπάνω κι από Μαγκραθμέλιος;

Είναι... όχι... Δεν ξέρω!... Είναι παράξενος.

Χα-χα-χα-χα-χα... Σκότωσε –δολοφόνησε– τον πατέρα σου, κι εσύ κοιμάσαι μαζί του!

ΌΧΙ! Δεν είναι έτσι! Δεν τον... δολοφόνησε. Ο... ο πατέρας μου προσπάθησε να του πάρει το θρόνο. Ο καθένας αυτό δε θα έκανε; Δε θα εναντιωνόταν σ'εκείνον που θα επιχειρούσε να πάρει το θρόνο του;

Είναι άνθρωπος και κοιμάσαι μαζί του. Σκότωσε τον πατέρα σου!

Η Εδρισία κούνησε το κεφάλι της, προσπαθώντας να διώξει την φωνή –που της θύμιζε κάτι, αλλά δε μπορούσε να πει τι ήταν αυτό το «κάτι».

Σκότωσε τον πατέρα σου! Είναι άνθρωπος!

Άσε με ήσυχη! Ο Πόνκιμ δεν είναι άνθρωπος!

Τότε, τι–

«Βαδίζεις ξυπόλυτη σήμερα, Εδρισία;»

Η Μαγκραθμέλια γύρισε, τρομαγμένη, για ν'αντικρίσει τον επίσημο σύζυγό της, Κομόρφιλ. Ήταν ντυμένος στα κίτρινα και στο χρυσάφι, και τα πορφυρά-μπλε μαλλιά του έπεφταν λυτά στα χρυσαφένια σιρίτια των ώμων του. Δεν ήταν δύσκολο για τη δαιμονογυναίκα να καταλάβει πως ήταν εξοργισμένος, από τις

φωτιές που έκαιγαν στα κοκκινόμαυρα μάτια του και απ'τις σφιγμένες γροθιές του.

«Είναι... Είναι ζέστη...» αποκρίθηκε, αμέσως, η Εδρισία. Ύστερα, κατάλαβε πως ήταν λιγάκι ηλίθιο αυτό που είπε, αφού ήταν Χειμώνας, και πρόσθεσε: «Μ'αρέσει, εξάλλου, να έχω το πάτωμα κάτω απ'τα πόδια μου...»

«Παράξενο,» αποκρίθηκε, ψυχρά, ο επίσημος σύζυγός της· «δεν το είχα παρατηρήσει παλιότερα.» Προχώρησε ως τον καναπέ και σήκωσε ένα της εσώρουχο απο κεί. «Και τι είναι αυτό;»

«Δεν ξέρεις τι είναι;» έτριξε τα δόντια της η Εδρισία, αισθανόμενη το πρόσωπό της να φλέγεται. Πώς *τολμούσε*;

«Ξέρω τι είναι,» αποκρίθηκε, πάλι ψυχρά, ο Κομόρφιλ. «Ξέρω, επίσης, και τι σημαίνει.» Πέταξε το εσώρουχο πάνω της και έφυγε απ'το σαλονάκι, κοπανώντας την ξύλινη πόρτα πίσω του.

«Ψευδοδαίμονα!» έφτυσε η Εδρισία.

** ** *

«Πού είναι η Σαντέ'ενθιν;» ρώτησε ο Πόνκιμ, μπαίνοντας στην μεγάλη, βασιλική αίθουσα του Σαραόλν και κοιτώντας προς το τραπέζι των συμβούλων, όπου ήταν συγκεντρωμένοι όλοι του οι σύμβουλοι, ο Κράντμον, και ο Καρθαβλέρν.

«Εδώ είμαι, Πόνκιμ.»

Ο Βασιλιάς του Σαραόλν είδε τη Ζιρκεφιανή Ελέγκτρια Πνευμάτων να πλησιάζει από μια άκρη του μεγάλου δωματίου. Ήταν ντυμένη με ένα πράσινο φόρεμα με πολύ γούνα και δυο σχισίματα στο ύψος του γόνατου, ψηλές, μαύρες μπότες, και έναν μακρύ, μπλε μανδύα, επίσης με γούνα· το κλίμα της Βόρειας Γης ήταν πολύ ψυχρό γι'αυτήν. Τα μάτια της κοιτούσαν το κενό· ακόμα η όρασή της δεν είχε επανέλθει.

«Καλημέρα, αγαπητή Σαντέ'ενθιν,» είπε ο Πόνκιμ. «Μπορούμε να μιλήσουμε, ιδιαιτέρως;»

«Οδήγησέ με,» αποκρίθηκε εκείνη, δίνοντάς του το χέρι της.

Ο Βασιληάς του Σαραόλν ήξερε πολύ καλά ότι μπορούσε να τον ακολουθήσει και με τις πνευματικές της αισθήσεις, όμως πήρε το χέρι της αγκαζέ και ξεκίνησε να βαδίζει. Όταν βρέθηκαν σε ένα μικρό σαλονάκι, άναψε το τζάκι, με μια απλή κίνηση του καρπού του, και αυτοσυγκεντρώθηκε, για λίγο, ώστε να αντιληφθεί αν κανείς τους παρακολουθούσε. Τελικά, κατέληξε πως ήταν ελεύθεροι να μιλούσαν δίχως φόβο.

Η Σαντέ'ενθιν είχε ήδη καθίσει σε μια πολυθρόνα, και εκείνος κάθισε αντίκρυ της.

«Ξέρω τι θες να με ρωτήσεις,» είπε η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια.

«Τι;»

«Τι έκανα το βράδυ, στα μπουντρούμια.»

«Ακριβώς.»

«Χρειάζομαι τον Ταεσάρ, σου είπα.»

«Τον έχεις, δηλαδή, πάρει απ' το κελί του;»

«Υποπεύομαι πως αυτό ήδη το γνωρίζεις. Μάλιστα, πρέπει να γνωρίζεις και *πού* ακριβώς τον έχω, τώρα...»

Ο Πόνκιμ, όντως, γνώριζε. «Κι αν γνωρίζω;...»

«Σημαίνει πως πρέπει να πεις στη *νυρίτσα* σου να σταματήσει να με παρακολουθεί!» τόνισε η Σαντέ'ενθιν. «Αισθάνομαι τα μάτια του παντού μέσα στο παλάτι, Πόνκιμ. Είναι επικίνδυνος! Δε μπορείς να το δεις; Είναι επικίνδυνος, ακόμα και για σένα!»

Ο Βασιληάς του Σαραόλν γέλασε. «Έχεις μεγάλη εκτίμηση για τον καλό μου φίλο Τράνθλας, Σαντέ'ενθιν... Δε θα έπρεπε...»

«Πώς τον αφήνεις να τριγυρίζει έτσι, ανεξέλεγκτος-!»

«*Ανεξέλεγκτος;*» απόρησε ο Πόνκιμ. «Μην αμφιβάλεις ότι τον ελέγχω.»

«Ίσως, *νομίζεις* πως τον ελέγχεις,» τόνισε η Σαντέ'ενθιν.

«Αν δω ότι ο Τράνθλας τίθεται... εκτός ελέγχου, θα φροντίσω να τον απαλλάξω από την ύπαρξή του, μια και καλή,» δήλωσε ο

Βασιλιάς του Σαραόλν. «Το θέμα είναι, εμπιστεύεσαι εμένα, Σαντέ'ενθιν;»

«Σε εμπιστεύομαι, Πόνκιμ,» απάντησε η Ζιρκεφιανή. *Όσο η μύγα την αράχνη*, πρόσθεσε, νοερά.

«Εύχομαι αυτό να είναι αλήθεια,» είπε εκείνος. «Και, αν είναι, δε θα έχεις πρόβλημα να μου εξηγήσεις τι θέλεις με τον Ταεσάρ, έτσι;»

«Είναι κάτι που πρέπει να τελειώσω, πρώτα...» αποκρίθηκε η Ζιρκεφιανή. «Και, μόλις το τελειώσω, θα το μάθεις.»

«Γιατί να μη μου το πεις από τώρα;» ρώτησε ο Πόνκιμ.

«Γιατί δεν ξέρω αν θα πετύχει, και γιατί αφορά εμένα και μόνο εμένα,» τόνισε η Σαντέ'ενθιν. «Είναι ένα προσωπικό μου πείραμα.»

«Τα πειράματα με εκνευρίζουν,» δήλωσε ο Πόνκιμ. «Ειδικά όταν υπάρχει μεγάλη πιθανότητα αποτυχίας.»

«Δεν υπάρχει, σε διαβεβαιώνω.»

«Εύχομαι κι αυτό νάναι αλήθεια, αγαπητή Σαντέ'ενθιν.

»Τώρα, θα μπορούσες, πάλι, να έρθεις μαζί μου, για να συνεχίσουμε την επισκευή του καθρέφτη μου; Σε λίγο καιρό, θα είναι έτοιμος, και θα έχουμε τη δυνατότητα να παρακολουθούμε, ξανά, τους εχθρούς μας και να κινούμαστε πιο άνετα στον Άρμπεναρκ.»

Η Ζιρκεφιανή σηκώθηκε απ'την πολυθρόνα, έπιασε τον Πόνκιμ αγκαζέ, και επέστρεψαν στην αίθουσα του θρόνου.

«Βασιλιά Καρθαβλέρν,» είπε ο Πνευματιστής, και ο Μαγκραθμέλιος στάθηκε στα μπιτοφορεμένα του πόδια, κλίνοντας το κεφάλι.

«Μεγαλειότατε,» τον προσφώνησε.

«Έχω μια δουλειά για τους υποτακτικούς σου,» τον πληροφόρησε ο Πόνκιμ.

Ο Καρθαβλέρν τον κοίταξε καχύποπτα. «Τι δουλειά; Μεγαλειότατε...»

Ο νέος Μονάρχης του Σαραόλν έριξε μια ματιά στην αίθουσα του θρόνου, η οποία ήταν ρημαγμένη· τρεις κολόνες, μάλιστα, είχαν

πέσει, και όλες οι υπόλοιπες είχαν υποστεί ρωγμές. «Το παλάτι, όπως θα παρατηρείς, καλέ μου Βασιλιά της Νότιας Μάγκραθμελ, έχει πάθει κάποιες ζημιές από τον πρόσφατο... σεισμό. Η δουλειά, λοιπόν, των Μαγκραθμελίων σου θα είναι να το επισκευάσουν.»

«Τι!» γούρλωσε τα μάτια του ο Καρθαβλέρν. «Δεν ήρθαμε εδώ για να... για να...!» Ο θυμός φούντωνε μέσα του.

«Για να μου φέρνεται αντίρρηση;» τελείωσε ο Πόνκιμ. «Κάτι τέτοιο θες να πεις, Βασιλιά μου;»

«Δεν είμαστε χτίστες!» τόνισε ο Καρθαβλέρν, κοκκινίζοντας απ' την οργή του.

«Χτίστες μπορούν να είναι όλων των ειδών τα πλάσματα, καλέ μου Βασιλιά,» εξήγησε ο Πόνκιμ. «Και δεν πρόκειται για καθόλου ευκαταφρόνητο επάγγελμα.

»Εξάλλου, ακόμα υφίσταται το θέμα του ποιος θα βασιλέψει στη Βόρεια Μάγκραθμελ, σωστά;...» πρόσθεσε, μ' ένα σκοτεινό χαμόγελο.

«Σωστά, Μεγαλειότατε,» απάντησε, τότε, ο Καρθαβλέρν. «Θα γίνει όπως πρόσταξες. Δεν είναι τίποτα το σπουδαίο να κλείσουμε μερικές ρωγμές...»

«Το ήξερα ότι θα έβλεπες τα πράγματα απ' τη σκοπιά μου, καλέ μου Βασιλιά της... Μάγκραθμελ.» Εν γνώσει του ο Πόνκιμ δεν ανέφερε τη Βόρεια ή τη Νότια.

«Τίποτ' άλλο, Μεγαλειότατε;» ρώτησε ο Καρθαβλέρν.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ, και απ' την όψη του Μαγκραθμέλιου έκρινε πως εκείνος νόμιζε ότι θα του ζητούσε κάτι μεγάλο και δύσκολο. «Θέλω οι αιχμάλωτοι Σαραολνιανοί να είναι όλοι συναγμένοι στην Πλατεία Δρυός, το απόγευμα, ώστε να τους μιλήσω.»

Το πρόσωπο του Καρθαβλέρν χαλάρωσε. «Μάλιστα, Μεγαλειότατε.»

«Κράντμον.» Ο Μονάρχης του Σαραόλν στράφηκε στον ευγενή από το Βασίλειο του Ωκεανό.

«Τι;» έκανε εκείνος, προσπαθώντας, επίτηδες, να μη δείξει κανένα σεβασμό προς το πρόσωπο του Πόνκιμ. Τον εκνεύριζε έτσι όπως όλοι υποκλίνονταν στον πρώην βασιλικό διπλωμάτη και του μιλούσαν λες και ήταν ο Βασιληάς των Βασιληάδων. Κανονικά, σ'εκείνον θάπρεπε να μιλούν με τέτοιο τρόπο· σ'εκείνον ανήκε, άλλωστε, το Βασίλειο του Ωκεανού, που βρισκόταν στο κέντρο του Άρμπεναρκ, ανάμεσα στη Βόρεια και τη Νότια Γη, και—

«Έλα μαζί μου, Κράντμον,» είπε ο Πόνκιμ.

«Γιατί;» απαίτησε ο ευγενής, κάπως θυμωμένος που τον διέκοψε απ'τις μεγαλειώδεις σκέψεις του.

«Έχουμε δουλειά,» απάντησε μόνο ο Πόνκιμ. «Έλα..»

Ο Κράντμον σηκώθηκε, αργά, απ'τη θέση του, μη θέλοντας να δείξει πως φοβόταν τον Βασιληά του Σαραόλν, όπως όλα τα υπόλοιπα σκουλήκια μέσα σε τούτη την καταραμένη αίθουσα.

«Τι είναι;» τον ρώτησε, καθώς βάδιζαν. «Τι δουλειά έχουμε;»

«Ο καθρέφτης μου χρειάζεται επισκευή· το ξέχασες;» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ.

«Όχι.»

«Θέλεις κι εσύ να φτιαχτεί αυτός ο καθρέφτης, έτσι δεν είναι, Κράντμον;»

Έτσι ήταν. Όταν επισκευαζόταν ο καθρέφτης, ο ξανθομάλλης ευγενής θα μπορούσε να επιστρέψει στο Βασίλειο του Ωκεανού, όποτε το επιθυμούσε, μέσα στο ίδιο το παλάτι της Θέρλινχ.

«Ναι,» είπε.

«Χαίρομαι που είμαστε αδελφωμένοι,» μειδίασε, σαρδόνια, ο Πόνκιμ, βάζοντας το δεξί του χέρι γύρω απ'τους ώμους της Σαντέ'ενθιν και το αριστερό γύρω απ'τους ώμους του Κράντμον.

** ** *

Η Πλατεία Δρυός είχε πάρει το όνομά της από μια μεγάλη βελανιδιά που βρισκόταν στο κέντρο της, και ήταν η μεγαλύτερη

πλατεία της Μάρβαθ. Τώρα, είχαν συγκεντρωθεί εκεί άνθρωποι και δαιμονάνθρωποι. Οι πρώτοι ήταν ντυμένοι με κουρέλια, και είχαν τα χέρια και τα γυμνά τους πόδια αλυσοδεμένα, ώστε να μην μπορούν να τρέξουν, ή να προβάλουν κανενός είδους αντίσταση. Οι Μαγκραθμέλιοι σχημάτιζαν έναν κύκλο γύρω τους, βαστώντας ξεθηκαρωμένα σπαθιά, κοντάρια, βαλλίστρες, και ένα σωρό παράξενες, τεχνολογικές συσκευές.

Ο Πόνκιμ ανέβηκε στο ξύλινο βάθρο που του είχαν ετοιμάσει. Ήταν ντυμένος στα άσπρα: λευκή τουνίκα, παντελόνι, μανδύας, όλα στολισμένα με χρυσάφι. Οι μπότες του, ωστόσο, ήταν μελανές, αλλά γυαλιστερές και επάργυρες. Στο κεφάλι του βρισκόταν το Στέμμα των Οφθαλμών, τα μαύρα, ζαφειρένια μάτια του οποίου αντανακλούσαν το απογευματινό φως των δίδυμων ήλιων του Άρμπεναρκ.

«Σας χαιρετώ, ως νέος σας Βασιλιάς,» είπε στους κρατούμενους, με σταθερή αλλά δυνατή φωνή, που αντηχούσε σ' όλη την πλατεία και στους γύρω δρόμους.

«Προδότη!» φώναξε μια Σαραολνιανή πολεμίστρια.

Ένα βέλος πετάχτηκε από κάπου δεξιά του Πόνκιμ και καρφώθηκε στην κνήμη της γυναίκας, που έσφιξε τα δόντια της και γονάτισε.

«Ποιος το έκανε αυτό;» Τώρα, η φωνή του μονάρχη έπεσε σαν αστροπελέκι.

Οι Μαγκραθμέλιοι απομακρύνθηκαν, τρομαγμένοι, από μια δαιμονογυναίκα, που στα χέρια της βαστούσε μια διπλή βαλλίστρα— η οποία, ξαφνικά, έφυγε απ' τη λαβή της, υψώθηκε πάνω απ' την Πλατεία Δρυός, και, καθώς όλοι έτρεμαν, εκτόξευσε και το δεύτερο βέλος της, για να μπηχτεί στην κνήμη της τοξότριας, που ούρλιαξε.

«Δεν πρόσταξα να τραυματίσετε κανέναν,» είπε, αυστηρά, ο Πόνκιμ στους Μαγκραθμέλιους. «Τούτη τη φορά, γλιτώσατε φτηνά γι' αυτή την πρωτοβουλία σας.»

Ύστερα, στράφηκε στους ανθρώπους. «Θα είμαι σύντομος. Σας δίνω την ευκαιρία να έρθετε μαζί μου, να γίνεται πολεμιστές μου και

στρατιωτικοί μου διοικητές, ή ό,τι άλλο γνωρίζετε να κάνετε. Εάν με υπηρετήσετε καλά, μην αμφιβάλετε πως θα ανταμειφθείτε. Εάν επιχειρήσετε να με προδώσετε, επίσης, μην αμφιβάλετε ότι θα υποφέρετε.

»Περιμένω, λοιπόν, την επιλογή σας...»

«Τι θα συμβεί αν δεν συμμαχήσουμε μαζί σου, προδότη;» φώναζε κάποιος.

«Ό,τι επιθυμούν οι κατακτητές τούτου του τόπου,» αποκρίθηκε, απλά, ο Πόνκιμ: «οι Μαγκραθμέλιοι.»

Ορισμένοι δαιμονάνθρωποι χασκογέλασαν μέσ' απ' το πλήθος, ενώ άλλοι άρχισαν ν' ακονίζουν τις λεπίδες τους.

«Εγώ είμαι στις υπηρεσίες σας, Μεγαλειότατε!» δήλωσε ένας άντρας, με μακριά, καστανά μαλλιά, και γονάτισε, στο ένα πόδι, μπροστά στο βάθρο του Πόνκιμ.

«ΜΠΑΣΤΑΡΔΕ!» κραύγασε εκείνος που είχε μίλησε πριν, και έκανε να του χιμήσει, αλλά μια πορφυρομάλλα γυναίκα τού έβαλε τρικλοποδιά σωριάζοντάς τον κάτω· και, όταν πήγε να σηκωθεί, τον κλότσησε στα πλευρά. Τότε, ένας άλλος την άρπαξε, πισώπλατα, απ' τη μέση και τη σήκωσε στον αέρα. Κάποιος τρίτος χιμήσε σ' αυτόν· κάποιος τέταρτος στον προηγούμενο, και χαλασμός άρχισε, μέσα σε δευτερόλεπτα.

«Χωρίστε τους!» πρόσταξε ο Πόνκιμ, και οι Μαγκραθμέλιοι έσπευσαν να εκτελέσουν τη διαταγή του.

Σε λίγο, τους είχαν ακινητοποιήσει όλους, έχοντας τοποθετήσει όπλα στο λαιμό ή στην κοιλιά τους. Οπότε, ο Βασιληάς του Σαραόλν είπε: «Ελπίζω κάτι τέτοιο να μην επαναληφθεί. Θέλω αρμονία στο Βασίλειό μου.

»Ας πλησιάσουν, τώρα, εκείνοι που είναι πρόθυμοι να με υπηρετήσουν.»

Ο καστανομάλλης άντρας ζύγωσε πρώτος, μαζί με την πορφυρομάλλα γυναίκα. *(Αυτοί πιθανώς να μου φανούν ιδιαίτερα χρήσιμοι... συλλογίστηκε ο Πόνκιμ.)* Ύστερα, ήρθαν κι άλλοι, κι

άλλοι, κι άλλοι... ώσπου οι μισοί, περίπου, είχαν συναχθεί κάτω απ' το βάθρο του Μονάρχη του Σαραόλν.

«Οι υπόλοιποι;» ρώτησε εκείνος. «Δεν είστε πρόθυμοι να υπηρετήσετε τον νέο σας Βασιλιά;»

«Ποτέ, προδότη!» αντιγύρισε μια γυναίκα.

«Πολύ καλά,» είπε ο Πόνκιμ. «Σκοτώστε τους,» κέλευσε, ήρεμα, τους Μαγκραθμέλιους.

Τότε, πολλοί άρχισαν να εκλιπαρούν για τη ζωή τους, και να υπόσχονται πως θα υπηρετούσαν πιστά τον νέο Βασιλιά του Σαραόλν.

«Σας ικετεύω, Μεγαλειότατε –έκανα λάθος!»

«Θα σας αποδείξω την πίστη μου, Μεγαλειότατε!»

«Ήταν λάθος μου –όχι!»

«Ορκίζομαι να μην σας ξαναμφισβητήσω!»

«Οχι –σας εκλιπαρώ!»

Οι δαιμονάνθρωποι στράφηκαν στον Εκλεκτό του Αφέντη τους, με ερωτηματικά βλέμματα.

«Σκοτώστε τους, είπα!» φώναξε ο Πόνκιμ. «Αυτοί που αλλαξοπιστούν εύκολα δεν είναι άξιοι να ζήσουν στο νέο Σαραόλν!»

Κραυγές και ουρλιαχτά άρχισαν ν' αντηχούν στην Πλατεία Δρυός, η οποία γέμιζε με αίμα γι' άλλη μια φορά, ύστερα από τη νύχτα που οι Μαγκραθμέλιοι είχαν εισβάλει στη Μάρβαθ.

–Αναπάντεχα, ένα βέλος σφύριξε στον αέρα!

Ο Πόνκιμ το είχε διαισθανθεί να έρχεται, προτού φύγει απ' τη βαλλίστρα. Ύψωσε το χέρι του και το σταμάτησε στα μισά. Αυτό έσπασε σε δύο μικρότερα, τα οποία συνέχισαν την πορεία τους καταπάνω του! Ο Πνευματιστής σκέφτηκε γρήγορα και τους άλλαξε πορεία, κάνοντάς τα να καρφωθούν πλάι του, στην εξέδρα. Ήταν κατασκευασμένα έτσι, ώστε να σπάνε συνεχώς και σε περισσότερα, όταν τους παρουσιαζόταν εμπόδιο –προφανώς, ειδικά για να φονεύουν «ανθρώπινους μάγους».

Ο Πόνκιμ κοίταξε απ'τη μεριά όπου είχε έρθει το εχθρικό βλήμα, αλλά, τώρα πια, κανείς δεν ήταν εκεί. Πρώτη στο νου του ήρθε η Σαλντίρα, η Μητριάρχης της *Μαύρης Αυγής*.

** ** *

«Τι είναι... Μεγαλειότατε;» ρώτησε η Σαλντίρα, όταν την έφεραν μπροστά στο θρόνο του, καθώς τα χρώματα του ουρανού σκούραιναν και η νύχτα ερχόταν. Ακόμα δεν το πίστευε ότι είχαν έρθει δύο Μαγκραθμέλιοι να την πάρουν –να πάρουν αυτήν! τη Μητριάρχη της *Μαύρης Αυγής*!– και να τη «συνοδέψουν» στη βασιλική αίθουσα, γιατί τη ζητούσε η «Αυτού Μεγαλειότης, ο Βασιλιάς Πόνκιμ του Σαραόλν»! *Τούτο είναι γελοίο!* γρύλισε εντός της. *Κανείς δεν προστάζει εμένα! Ούτε ο Χάμαγκορκ δεν το έκανε!*

«Σαλντίρα...» είπε ο Πόνκιμ, καθισμένος, αναπνευστικά, στο Θρόνο του Σαραόλν, «μήπως, κατά σύμπτωση, αναγνωρίζεις αυτά;» Έριξε στα πόδια της τα δύο μικρά βέλη που παραλίγο να τον σκοτώσουν στην Πλατεία Δρυός.

Η Μητριάρχης έσκυψε και τα σήκωσε στο δεξί της χέρι. «Ναι... Μεγαλειότατε,» παραδέχτηκε. «Αυτό το βέλος –γιατί πρόκειται για ένα, που σπάει μέχρι και σε τέσσερα μικρότερα– ονομάζεται μαγοφονιάς.»

«Το ξέρω,» απάντησε ο Πόνκιμ.

«Τότε... δεν καταλαβαίνω γιατί βρίσκομαι εδώ!» ύψωσε τη φωνή της η Σαλντίρα.

Ο Πόνκιμ δε φάνηκε να εντυπωσιάζεται. «Αλήθεια, Μητριάρχη;...»

«Τι θέλεις να πεις; Πες το!» φώναξε εκείνη.

«Δεν είν'αυτός τρόπος για να μιλάς στο Βασιλιά σου, Μητριάρχη...» Η φωνή του Πνευματιστή ήταν ήρεμη, σ'αντίθεση με τη δική της, και ο Καρθαβλέρν, που καθόταν στο τραπέζι των συμβούλων, αισθάνθηκε ένα κρύο να διαπερνά τη ράχη του, ενώ ο

Ο Πόνκιμ γέλασε, εωσφορικά, πλησιάζοντας ακόμα περισσότερο και υψώνοντας την αλυσίδα του περιδέραιου πάνω απ'τα μαύρα-ασημόχρυσά μαλλιά της.

Το βλέμμα της Σαλντίρα ήταν καρφωμένο στο χρυσό πρόσωπο του δαίμονα με τα σμαραγδένια μάτια. Δεν ήξερε τι ήταν αυτό το πράγμα, αλλά την τρόμαζε. «...σε παρακαλώ...» ψέλλισε, με τα χείλη της να τρέμουν.

Ο Πόνκιμ άφησε την αλυσίδα να γλιστρήσει γύρω απ'το λαιμό της.

Πόνεσες, λοιπόν; άκουσε η Σαλντίρα τη φωνή του μέσα στο κεφάλι της, και αναπήδησε, καθώς αισθάνθηκε τα αόρατα δεσμά που την κρατούσαν να σπάνε.

«Τι έκανες;» απαίτησε. «Τι είν'αυτό;» Ανασήκωσε το δαιμονικό πρόσωπο, που της θύμιζε τον Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν.

Ο Πόνκιμ τής γύρισε την πλάτη κι άρχισε να βαδίζει προς το θρόνο του.

«Άσε ήσυχο το κεντρί θανάτου που κρέμεται στον δεξή σου γοφό, Μητριάρχη,» είπε.

Η Σαλντίρα αναπήδησε, πάλι. «...Πώς;... Πώς;...»

Ο Πόνκιμ στράφηκε, μονοκόμματα, να την ατενίσει. *Πώς το ήξερα;* ρώτησε.

«Αυτό το πράγμα είναι, ε; Αυτό το πράγμα!» Η Μητριάρχης της *Μαύρης Αυγής* επιχείρησε να βγάλει το δαιμονικό περιδέραιο. «AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!» Και διπλώθηκε στο πάτωμα, πάλι, ουρλιάζοντας, καθώς, τούτη τη φορά, ο παγερός πόνος διαπερνούσε όλο της το κορμί.

«Αυτό δεν πρέπει να το κάνεις ποτέ, Σαλντίρα,» είπε ο Πόνκιμ. «Βγάζεις όμορφα κοσμήματα από πάνω σου;» *Το φυλαχτό είναι ΕΝΑ με σένα, τώρα,* την πληροφόρησε. *Προσπάθησε να βγάλεις ένα σου μάτι, και θα δεις πόσο θα πονέσεις... Ή, μάλλον, προσπάθησε, καλύτερα, να ξεριζώσεις την καρδιά σου...*

Τα μάτια της Σαλντίρα φανέρωναν τον τρόπο της –έναν τρόπο που δεν είχε αισθανθεί ποτέ της: εκείνο τον τρόπο που νιώθει κανείς όταν ξέρει πως δεν ελέγχει, πλέον, τη μοίρα του στο ελάχιστο.

** ** *

Ο Πόνκιμ και ο Κράντμον στέκονταν στον ψηλότερο πύργο του πελώριου παλατιού της Μάρβαθ, όταν υψωνόταν, για πρώτη φορά, η νέα σημαία του Βασιλείου, κάτω απ' το φως των τεσσάρων φεγγαριών του Άρμπεναρκ: το Μάτι του Σαραόλν.

«Είναι πολύ καλοφτιαγμένη,» παρατήρησε ο μονάρχης, κοιτώντας τη να κυματίζει στον νυχτερινό αέρα. «Συμφωνείς, Κράντμον;»

Ο ευγενής από το Βασίλειο του Ωκεανού ατένισε το λάβαρο. Ήταν ένας μεγάλος, μαύρος οφθαλμός, με χρυσή κόρη, σε πορφυρό φόντο. «Είναι, πράγματι, όμορφη, Πόνκιμ,» αποκρίθηκε.

«Χαίρομαι που σ'αρέσει,» είπε εκείνος. «Κρίμα που δε μπορεί να τη δει και η Σαντέ'ενθιν να κυματίζει στον άνεμο...»

Ο Κράντμον δεν μίλησε. Η Ζιρκεφιανή είχε αρχίσει να φέρεται παράξενα, είχε παρατηρήσει ο ξανθομάλλης ευγενής, και, όποτε τη ρωτούσε τι συνέβαινε, αρνείτο να του πει. Άραγε, ο Πόνκιμ γνώριζε τίποτα; Μάλλον, ναι, αλλιώς για τι είχαν συζητήσει ιδιαιτέρως το πρωί;

Στράφηκε στο μέρος του Βασιλιά του Σαραόλν. «Η Σαντέ'ενθιν... τι έχει;»

Ο Πόνκιμ σήκωσε ένα του φρύδι. «Τι να έχει δηλαδή; Είναι τυφλή.»

«Δεν εννοώ αυτό,» εξήγησε ο Κράντμον, καταλαβαίνοντας πως ο μονάρχης προσπαθούσε ν'αποφύγει την ερώτησή του. «Εννοώ ότι φέρεται παράξενα.»

«Παράξενα;» έκανε ο Πόνκιμ. «Καθόλου.» Μειδίασε, στραβά. «Φέρεται ακριβώς όπως θα φερόταν η Σαντέ'ενθιν.» Και γέλασε,

καθώς στρεφόταν στις σκάλες του πύργου, για να κατεβεί στο εσωτερικό του παλατιού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10^ο

Μυστικά...

Περασμένα μεσάνυχτα.

Μια σκιερή φιγούρα κατέβαινε, αργά, τη στριφτή σκάλα. Το φως των δαυλών στους τοίχους έκανε τη σκιά της να φαίνεται μεγάλη και μακριά.

Η Σαντέ'ενθιν πήγαινε και απόψε στα μπουντρούμια του παλατιού της Μάρβαθ, γιατί είχε μια πολύ σημαντική δουλειά εκεί. Καθώς βάδιζε, ακόμα και τούτη τη στιγμή, αισθανόταν κάποιον να την παρακολουθεί... πίσω απ'τους τοίχους, πίσω από κλειστές πόρτες, μέσα από χαραμάδες... Κάποιος την κατασκόπευε· και ήξερε, ασφαλώς, ποιος ήταν: η Νυφίτσα, ο Τράνθλας. Τον μισούσε, τον απεχθανόταν· ό,τι έκανε η Ζιρκεφιανή έτρεχε και το ανέφερε στον Πόνκιμ, σαν πιστό σκυλάκι. Πόσο ήθελε η Σαντέ'ενθιν να τον αδράξει, με την πνευματική της μαγεία, να τον σηκώσει πάνω απ'το έδαφος, και ν'αρχίσει να του συνθλίβει τα κόκαλα, ενώ θα τον άκουγε να ουρλιάζει και να ουρλιάζει και να ουρλιάζει.... Ένα διαβολικό μειδίαμα χαράχτηκε στο πρόσωπό της. Αλλά γνώριζε πως η επιθυμία της δε θα εκπληρωνόταν, γιατί, απλά, δεν ήθελε να τσαντίσει τον Πόνκιμ· δεν συνέφερε, τούτη την περίοδο, να είναι διαιρεμένοι. Εκείνη, ο νέος Βασιληάς του Σαραόλν, και ο Κράντμον έπρεπε να είναι ενωμένοι και ισχυροί. Όμως, *κάποτε*, μπορεί να έβρισκε την ευκαιρία να τσακίσει τον Τράνθλας, τη Νυφίτσα –και θα το έκανε με μεγάλη της ευχαρίστηση...

Η στριφτή σκάλα τελείωσε, και η Σαντέ'ενθιν βρισκόταν, πλέον, στα μπουντρούμια· οι πνευματικές της αισθήσεις μπορούσαν να «δουν» τρεις Μαγκραθμέλιους να στέκονται φρουροί εδώ. Προχώρησε, αγνοώντας τους. Κι εκείνοι την αγνόησαν επίσης· είχαν μάθει, επιτέλους, ποια ήταν η Αφέντρα τους.

Η Ζιρκεφιανή προχώρησε, στρίβοντας σε μερικούς διαδρόμους, ώσπου έφτασε μπροστά σε μία σιδερένια πόρτα δίχως παράθυρο, η οποία ήταν ξεκλείδωτη, αλλά, ουσιαστικά, κλειδωμένη, αφού η Σαντέ'ενθιν την είχε κλειδώσει μέσω των Πνευμάτων, και μόνο ένας άλλος ισχυρός Πνευματιστής ίσως να είχε ελπίδες να την ξεκλειδώσει. Ο Πόνκιμ, σίγουρα, μπορούσε να το κάνει άνετα, μα η Ζιρκεφιανή αμφέβαλλε άμα θα έμπαινε στον κόπο ο Βασιλιάς του Σαραόλν. Ωστόσο...

Επικεντρώθηκε στην πνευματική κλειδαριά που είχε δημιουργήσει, ψάχνοντας για σημάδια διάρρηξης. Δε βρήκε κανένα. Πράγμα που σήμαινε πως ή, όντως, κανείς δεν είχε διαρρήξει την άυλη κλειδωνιά, ή την είχε διαρρήξει και είχε καλύψει τα ίχνη του. Και πάλι, ο Πόνκιμ εύκολα θα μπορούσε να είχε κάνει το δεύτερο, σκεφτόταν η Σαντέ'ενθιν.

Αλλά, όπως και νάχε, ας το άφηνε, για τώρα...

Ύψωσε το χέρι της και η πόρτα άνοιξε. Το δωμάτιο μέσα ήταν σκοτεινό, μα η Ελέγκτρια Πνευμάτων δε χρειαζόταν φως· οι ψυχικές της αισθήσεις της αποκάλυπταν αρκετά καλά τον χώρο: Ήταν μικρός, όχι πάνω από τρία μέτρα φάρδος και άλλα τόσα μάκρος, ενώ το ύψος του δεν ξεπερνούσε τα δύο μέτρα. Στο κέντρο του βρισκόταν ένα ξύλινο τραπέζι, πάνω στ'οποίο ήταν ξαπλωμένος ο Ταεσάρ, γυμνός και δεμένος με αόρατα, πνευματικά δεσμά στους καρπούς και στους αστραγάλους. Επίσης, ένα άυλο, ψυχικό κράνος κάλυπτε το κεφάλι του· η δουλειά του ήταν να διαστρεβλώσει τον νου και τις σκέψεις του άντρα –ενός είδους πλύση εγκεφάλου–, και να τον κάνει δούλο της Σαντέ'ενθιν: έναν υπάκουο, αλλά ευφυή, υπηρέτη και σωματοφύλακα.

Η Ζιρκεφιανή έπρεπε να καταναλώνει σχεδόν όλες της τις δυνάμεις, για να διατηρεί το ψυχικό κράνος στη θέση του, πράγμα που σήμαινε πως ήταν τρομερά αδύναμη τούτο τον καιρό· γιατί κιόλας δεν ήθελε να πει τίποτα στον Πόνκιμ ή στον Κράντμον: μπορεί να εκμεταλλεύονταν την αδυναμία της, με κάποιο τρόπο. Τους εμπιστευόταν... όσο η μύγα εμπιστεύεται την αράχνη.

Η Σαντέ'ενθιν μειδίασε, καθώς έμπαινε στο δωμάτιο και η σιδερένια πόρτα έκλεινε και κλειδωνόταν πίσω της. Ζύγωσε τον Ταεσάρ και στάθηκε πάνω απ' το κεφάλι του, χαϊδεύοντάς του τα μαλλιά. Αμφέβαλε αν εκείνος αισθανόταν το άγγιγμά της, στην κατάστασή του. Τα Πνεύματα πρέπει να του ψιθύριζαν λόγια, να του μιλούσαν, να του μιλούσαν, και να του μιλούσαν, να τον τρέλαιναν... τόσο ώστε να του αλλάξουν τρόπο σκέψης, να τον κάνουν υπηρέτη της. Έναν υπηρέτη ο οποίος... μπορεί να είχε *πάμπολλες* χρήσεις... Η Ζιρκεφιανή είχε διάφορα στο νου της... μα δεν ήξερε κατά πόσο όλ' αυτά θα δούλευαν. Ωστόσο, ήλπιζε... ήλπιζε...

Ο Ταεσάρ κούνησε, ελαφρώς, το κεφάλι του, και έβγαλε ένα αργόσυρτο, πονεμένο μουγκρητό απ' τα χείλη. Η πνευματική συγκέντρωση άρχιζε να χάνει τη δύναμή της· ήταν ώρα η Σαντέ'ενθιν να την επαναφορτίσει. Κράτησε τα χέρια της ανοιχτά μερικούς πόντους πάνω απ' το μέτωπο του άντρα κι άρχισε να ψιθυρίζει μυστικιστικά λόγια. Μπορούσε να αισθανθεί τα Πνεύματα να υπακούουν, να ανταποκρίνονται στο κάλεσμά της, να λυγίζουν μπροστά στην ψυχική της δύναμη, και να συνάζονται γύρω απ' το κεφάλι του Ταεσάρ, επανενισχύοντας την πνευματική συγκέντρωση. Το ίδιο συνέβαινε, συγχρόνως, και με τα δεσμά στους καρπούς και στους αστραγάλους του· εκεί, μάλιστα, η δουλειά ήταν τόσο εύκολη, που η Σαντέ'ενθιν μπορούσε να την κάνει και με τα χέρια της δεμένα και το στόμα της φιμωμένο.

Ύστερ' από μερικά λεπτά απόλυτης αυτοσυγκέντρωσης, η δουλειά της τελείωσε. Και μόνο τότε αντιλήφθηκε πόσο το έργο της την είχε

κουράσει. Η αναπνοή της έβγαине βαριά απ'τα στήθη της, και ιδρώτας είχε λούσει όλο της το κορμί. Η Ζιρκεφιανή σκούπισε το μέτωπό της με το μαύρο της μανίκι.

Χάιδεψε τα μαλλιά του Ταεσάρ, γι'ακόμα μια φορά. Όταν ήταν έτοιμος να την υπηρετήσει, θα το διαισθανόταν· θα τον ένιωθε συνδεδεμένο μ'αυτήν. Προς το παρόν, δε μπορούσε να νιώσει τίποτα. Ύψωσε το χέρι της, απότομα, και η σιδερένια πόρτα άνοιξε. Η Σαντέ'ενθιν βγήκε απ'το δωμάτιο, και η θύρα έκλεισε, πάλι, μόνη της. Η Ζιρκεφιανή στράφηκε στο μέρος της και ύφανε, γρήγορα, μια γητειά, προσπαθώντας να κρατήσει τη φωνή της όσο πιο ψιθυριστή γινόταν. Τελειώνοντας, γύρισε κι έφυγε, βιαστικά. Η πνευματική της κλειδωνιά, τώρα, ήταν, ξανά, ισχυρή, όπως όταν την είχε πρωτοδημιουργήσει. Επίσης, όλες οι πνευματικές συγκεντρώσεις στο δωμάτιο ήταν διακριτικά τοποθετημένες, ώστε να μη μπορεί κάποιος Πνευματιστής να τις εντοπίσει τυχαία –η Σαντέ'ενθιν ήθελε να είναι σίγουρη για τη μυστικότητα του... πειράματός της.

Όμως, για την ώρα, η Ελέγκτρια Πνευμάτων επιθυμούσε όσο τίποτ'άλλο να πέσει στο κρεβάτι και να κοιμηθεί ως το μεσημέρι της επόμενης μέρας –τόσο κουρασμένη ήταν.

Επιστρέφοντας στο δωμάτιό της, μπορούσε να αισθανθεί, όπως και πριν, κάποιον να την παρακολουθεί... λες κι οι ίδιοι οι τοίχοι του παλατιού είχαν μάτια! *Καταραμένη Νυφίτσα!*... γρύλισε μέσα της η Σαντέ'ενθιν. *Ο Αφέντης σου δε θα σε προστατεύει για πάντα... Και, όταν σε έχω στα χέρια μου, θα βλαστημήσεις τη μέρα που γεννήθηκες!*

Άνοιξε την πόρτα του δωματίου της –με το χέρι αυτή τη φορά– και μπήκε. Μια γνώριμη αύρα πλημμύρισε τις πνευματικές της αισθήσεις.

«Καλησπέρα, Σαντέ'ενθιν...»

«Τι κάνεις στο κρεβάτι μου, Κράντμον;» απαίτησε εκείνη, κλείνοντας την πόρτα πίσω της.

«Κάποτε ήθελες να είμαι στο κρεβάτι σου,» της θύμισε ο ξανθομάλλης ευγενής. «Εκείνη η λάμψη, εκτός από τυφλή, σ'έκανε και...»

«*Βούλωστο!*» σφύριξε η Σαντέ'ενθιν, σφίγγοντας τις γροθιές της. Μια δυνατή επιθυμία την ωθούσε να τον χτυπήσει, μέσω των Πνευμάτων, αλλά ήταν τόσο κουρασμένη που δεν είχε τη δύναμη ούτε να τον χαστουκίσει με τον παλιομοδίτικο τρόπο...

«Όπως αγαπάς,» αποκρίθηκε ο Κράντμον, προσβεβλημένος, αν έκρινε η Ζιρκεφιανή απ'τη φωνή και την αύρα του.

«Σήκω απ'το κρεβάτι μου!» πρόσταξε η Σαντέ'ενθιν.

Ο Κράντμον χασμουρήθηκε. «Μες στην άγρια νύχτα με διώχνεις;—»

«*Ναι!*»

«—Και, μια και λέμε για άγρια νύχτα,» συνέχισε εκείνος, «εσύ πού ήσουν, νυχτιάτικα, Σαντέ'ενθιν;»

«Αυτό είναι δική μου δουλειά!» τόνισε εκείνη.

«Νόμιζα πως δε θα είχε μυστικά από μένα η... *Βασίλισσά μου,*» είπε ο Κράντμον.

Προσπαθεί να παίζει τα παιχνίδια του Πόνκιμ μαζί μου; Εγώ δεν είμαι ηλίθια δαιμονογυναίκα! «Κράντμον, είμαι κουρασμένη! Σήκω απ'το κρεβάτι μου και φύγε —θέλω να κοιμηθώ,» αποκρίθηκε η Σαντέ'ενθιν.

«Δεν υπάρχει πρόβλημα να κοιμηθώ πλάι στη Βασίλισσά μου, έτσι δεν είναι;» Η φωνή του ήταν σαρκαστική —την θύμωνε.

«Δεν είμαι Βασίλισσά σου ακόμα,» τόνισε.

Ο Κράντμον γέλασε. «Θέλεις, όμως, να γίνεις, σωστά; Γιατί, λοιπόν, να μην παριστάνουμε πως είμαστε Βασιληάς και Βασίλισσα του Ωκεανού;»

«Δεν έχω όρεξη για παιχνίδια, Κράντμον,» αντιγύρισε η Σαντέ'ενθιν.

«Εκεί θα στέκεσαι όλη νύχτα, αγάπη μου;»

«*Σήκω απ'το κρεβάτι και φύγε!*» πρόσταξε η Ζιρκεφιανή.

«Ξέρεις τι με παραξενεύει... Πώς δεν έχεις ακόμα προσπαθήσει να με πετάξεις έξω μέσω των Πνευμάτων... Αλήθεια γιατί;»

«Λογαριασμό θα σου δώσω; Σήκω και φύγε!»

«Σαντέ'ενθιν, πιστεύω ότι είσαι τόσο κουρασμένη που δε *μπορείς* να επικαλεστείς τα Πνεύματα, για να με διώξεις. Πράγμα που σημαίνει πως κάπου αλλού έχεις χρησιμοποιήσει τις δυνάμεις σου. Αλλά πού; Και για ποιο σκοπό;»

«Μα την Έρημο, Κράντμον! σου λέω, *θέλω να κοιμηθώ!*» τόνισε, πάλι, η Ζιρκεφιανή.

«Έλα... Έχω κρατήσει το κρεβάτι ζεστό, μη φοβάσαι...»

«Είσαι καθαρά, Κράντμον!» σφύριξε η Σαντέ'ενθιν. «Εύχομαι να σε αιχμαλωτίσει η Αάνθα και να σε *κρεμάσει*· ή να σε βασανίσει αργά!»

Ο ευγενής από το Βασίλειο του Ωκεανού γέλασε. «Κι εγώ σ'αγαπώ, Σαντέ'ενθιν,» αποκρίθηκε. «Αλλά δε σ'το δείχνω και τόσο...» Σηκώθηκε απ'το κρεβάτι, βλέποντας πως δεν επρόκειτο να του έλεγε τίποτα, σχετικά με τις νυχτερινές της δραστηριότητες.

Φεύγοντας, ακούμπησε το χέρι του στον αριστερό της ώμο, και είπε: «Όνειρα γλυκά,» προτού ανοίξει την πόρτα και φύγει.

«Στην Έρημο!...» έφτυσε η Σαντέ'ενθιν. *Ακούς εκεί να προσπαθήσει να εκβιάσει EMENA!* συλλογίστηκε. «*Νόμιζα πως δε θα είχε μυστικά από μένα η...* Βασίλισσά μου,» αντήχησε η φωνή του Κράντμον στο μυαλό της. *Ποια νομίζει ότι είμαι; Ο καταραμένος νησιώτης!*

Έβγαλε τον μαύρο της μανδύα και τον έριξε σε μια καρέκλα. Έλυσε το επίσης μαύρο φόρεμα από πάνω της και το άφησε να γλιστρήσει στο πάτωμα. Κάθισε στο κρεβάτι, κλότσησε τις μπότες απ'τα πόδια της, και χώθηκε κάτω απ'τα σκεπάσματα. Τι κρύο μέρος που ήταν η Βόρεια Γη!

Η Σαντέ'ενθιν αναστέναξε. *Τουλάχιστον, ο Κράντμον είχε δίκιο σ'ένα πράγμα, συμπεράνε: όντως, ζέστανε το κρεβάτι...*

** ** *

Ο Κράντμον βάδιζε προς το δωμάτιο του, καθώς αναρωτιόταν τι μπορεί να έκανε η Σαντέ'ενθιν μες στη νύχτα. Απάντηση στο ερώτημά του δεν έβρισκε· πάντως, όποια κι αν ήταν η δουλειά της, συμπεριλάμβανε την χρήση πνευματικών δυνάμεων, γιαυτό κιόλας η Ζιρκεφιανή ήταν κατάκοπη...

Τι ακριβώς κάνει, όμως, η Πνευματοχτυπημένη; έσπαγε το κεφάλι του ο ξανθομάλλης ευγενής. Μόνο ένας άνθρωπος –εκτός απ'τον Πόνκιμ– μπορεί να ξέρει... μόνο ένας... Και, τώρα, ο Κράντμον τον ένιωθε κοντά του –πίσω απ'τον τοίχο.

Στράφηκε προς τα κει και είπε: «Βγες έξω, Τράνθλας!»

Καμία απόκριση.

«Βγες, λέω!»

Ο Κράντμον αισθάνθηκε την αύρα της «Νυφίτσας» –όπως τον αποκαλούσε η Σαντέ'ενθιν– ν'απομακρύνεται. Τον ακολούθησε, βαδίζοντας πλάι στον τοίχο. «Ξέρω πού είσαι, Τράνθλας,» δήλωσε. «Δε μπορείς να κρυφτείς από μένα. Βγες!»

«Έλα να με βρεις, Κράντμον...» αντήχησε μια φωνή απ'το εσωτερικό του τοίχου, και ο ευγενής, τώρα, ένιωσε την αύρα της Νυφίτσας ν'απομακρύνεται προς τα κει όπου δε μπορούσε αυτός να πάει, εκτός κι αν είχε τη δύναμη να περάσει μέσ'απ'τις πέτρες. «Χα-χα-χα-χα... Χα-χα-χα...»

Ο Κράντμον κοπάνησε τον τοίχο με τη γροθιά του. «Τράνθλας!»

Σιγή.

«Τράνθλας!»

Σιγή.

Η γροθιά του ευγενή από το Βασίλειο του Ωκεανού ξανακοπάνησε τον τοίχο, καθώς ο Κράντμον αισθανόταν το θυμό να φουντώνει μέσα του. «Τράνθλας, βγες! Σε προειδοποιώ, καταραμένη Νυφίτσα – βγες!»

Η σιγή είχε καταντήσει τρομαχτική, για τον ξανθομάλλη άντρα, που ένιωθε λες και κανείς στον Άρμπεναρκ δε μπορούσε να τον ακούσει.

«Τράνθλας! Το ξέρω πως είσαι εκεί!» Στην πραγματικότητα, όμως, οι πνευματικές του αισθήσεις δεν τον εντόπιζαν, πλέον. «Το ξέρω!»

«Αλήθεια, φίλτατε Κράντμον;» ακούστηκε μια φωνή πίσω του.

Ο ευγενής γύρισε, απότομα, τρομαγμένος, και αντίκρισε μια μαύρη, κουκουλοφόρο μορφή με κάπα. Καταράστηκε τον εαυτό του που είχε όλη του την προσοχή στραμμένη στη μεριά του τοίχου, πιστεύοντας πως εκεί κρυβόταν ο Τράνθλας, και είχε, επομένως, αφήσει τα νώτα του αφύλαχτα για λίγο. Αλλά πώς η διαολεμένη νυφίτσα το γνώριζε τούτο; Ένα ρίγος διαπέρασε τη ράχη του Κράντμον.

«Τράνθλας...!» σφύριξε.

«Επιθυμείς να ρωτήσεις κάτι, φίλε του Αφέντη μου;» ρώτησε εκείνος, μέσ' απ' το σκοτάδι της κουκούλας του.

«Επιθυμώ να εμφανίζεσαι όταν σε προστάζω να εμφανιστείς!» τόνισε ο Κράντμον.

Γέλασε ο Τράνθλας κάτω απ' την κουκούλα του, ή έτσι, απλά, φάνηκε στον ευγενή του Ωκεανού; «Μα, φίλτατε Κράντμον, δεν ήταν δυνατόν να περάσω μέσα από τον τοίχο, έτσι;... Φοβάμαι πως ούτε κι εγώ δε μπορώ να το πράξω αυτό...»

Ο Κράντμον τον έδειξε, κατηγορηματικά, με το δάχτυλό του. «Έχεις πάρει αέρα, Νυφίτσα!» αντιγύρισε. «Η Σαντέ' ενθιν έχει δικίο για σένα!»

«Χα-χα-χα-χα-χα...» Τώρα, το γέλιο του Τράνθλας ακούστηκε καθαρά. «Ας μην κάνουμε σαν παιδιά, φίλτατε Κράντμον. Προτιμότερο θα ήταν να μου πεις τι θέλεις από μένα, και υπόσχομαι να σε εξυπηρετήσω όσο δύναμαι...»

Ο Κράντμον τον ατένισε με τα γαλανά του μάτια στενεμένα. Ήταν βέβαιος πως η Νυφίτσα έλεγε ψέματα. Αλλά, τέλος πάντων... «Ξέρεις πού πήγε η Σαντέ' ενθιν απόψε, Τράνθλας;»

«Ναι.»

«Πού, λοιπόν;»

«Γιατί θέλεις να μάθεις;»

«Τι σε νοιάζει;»

«Τι σε νοιάζει εσένα πού πήγε η Σαντέ' ενθιν;»

«Με νοιάζει, Νυφίτσα! Μίλα!»

«Είμαι υποχρεωμένος;» έθεσε το ερώτημα ο Τράνθλας. «Τι θα έλεγες μια απάντηση για μια απάντηση; Πρέπει να πληρώνει κανείς για όλα τα αγαθά, έτσι; Και οι πληροφορίες είναι το πολυτιμότερο των αγαθών, αν δε λαθεύω, φίλτατε Κράντμον...»

»Συνεπώς, τώρα, είναι η ώρα για τη δική μου ερώτηση: Γιατί θέλεις να μάθεις πού πήγε η Σαντέ' ενθιν απόψε;»

Ο ευγενής έβαλε τα χέρια του στη μέση. «Είμαι περίεργος, Νυφίτσα.»

«Δεν είμαι βέβαιος πως λες αλήθεια, φίλτατε Κράντμον, αλλά η απάντηση είναι απάντηση, σωστά;»

Εκείνος ένευσε καταφατικά, με το κεφάλι του. *Ο Πόνκιμ πρέπει να σε κρεμάσει, καταραμένη Νυφίτσα!* συλλογίστηκε. *Και θα το κάνει – μην αμφιβάλλεις.*

«Και απαντάω κι εγώ, λοιπόν, στην ερώτησή σου,» συνέχισε ο Τράνθλας: «Η Σαντέ' ενθιν πήγε στα μπουντρούμια απόψε.»

«Και;» έκανε ο Κράντμον.

«Απάντησα, δεν απάντησα;» είπε ο Τράνθλας. «Αν θες κι άλλη απάντηση, πρέπει να μου δώσεις κι εσύ μία...»

Ο ευγενής του Ωκεανού έσφιξε τα δόντια του. «Με κουράζεις, Νυφίτσα!»

«Και τι θα κάνεις; Θα με χτυπήσεις; Ο Αφέντης Πόνκιμ θα δυσανεστηθεί πολύ μ' αυτό... Και δε θα ήθελες να τον δυσανεστήσεις, έτσι; Όχι τώρα, που έχει τόσες σκοτούρες στο κεφάλι του, ο καημένος...»

«Ρώτα!» γρύλισε ο Κράντμον.

«Είναι η Σαντέ' ενθιν καλή στο κρεβάτι, φίλτατε;»

Ο ευγενής του Ωκεανού πάγωσε. *Ξέρει!* συμπέρανε. *Ξέρει για μένα και τη Σαντέ'ενθιν!* Ένα ρίγος τον διαπέρασε, πάλι.

«Θέλει τόση σκέψη η ερώτησή μου;»

«*Είναι,*» απάντησε ο Κράντμον, μέσ'από σφιγμένα δόντια. Αντιλαμβανόταν πως δεν ενδιέφερε, φυσικά, τον Τράνθλας πόσο καλή ήταν η Σαντέ'ενθιν στο κρεβάτι, όμως ήθελε να δείξει στον νησιώτη ότι τίποτα δεν του ξέφευγε εντός των τειχών του παλατιού. *Και έξω;* αναρωτήθηκε ο ευγενής. *Αλήθεια, η Νυφίτσα ξέρει τι γίνεται και έξω απ'το παλάτι, στην Μάρβαθ;*

«Πολύ όμορφα,» είπε ο Τράνθλας. «Μπορείς, τώρα, να με ρωτήσεις εσύ, φίλτατε Κράντμον...»

«Πού στα μπουντρούμια πήγε η Σαντέ'ενθιν;»

«Θα σου πω την ακριβή διαδρομή,» αποκρίθηκε η Νυφίτσα. «Σίγουρα, δε θάχεις πρόβλημα μ'αυτό –πιο λεπτομερειακά δε γίνεται. Λοιπόν, κατέβηκε τις στριφτές σκάλες, μετά έστριψε αριστερά, προχώρησε και έστριψε δεξιά, ύστερα πάλι αριστερά, δεξιά, αριστερά, και δεξιά.»

«Στάσου λίγο!» μούγκρισε ο Κράντμον.

«Τι είναι, φίλτατε;»

«Τα είπες γρήγορα! Επανέλαβε.»

«Αυτό, νομίζω, αποτελεί άλλη απάντηση,» αποκρίθηκε ο Τράνθλας. «Επομένως, απαιτεί και μια ακόμα απάντηση από σένα· συμφωνείς;»

Ο ευγενής του Ωκεανού δε μπορούσε να διαφωνήσει, αφού έπαιζε αυτό... αυτό το παιχνίδι... το Παιχνίδι της Νυφίτσας. Κατένευσε.

«Πες μου, φίλτατε Κράντμον,» ζήτησε ο Τράνθλας, «έχεις ποτέ σκεφτεί να προδώσεις τον Αφέντη Πόνκιμ;»

«Όχι,» απάντησε, αμέσως, εκείνος.

«Μάλιστα...» είπε η Νυφίτσα, σα να κατάλαβε πολλά περισσότερα απ'την απάντησή του από ένα απλό *όχι*. «Τώρα, η απόκριση στη δική σου ερώτηση. Επαναλαμβάνω τη διαδρομή, φίλτατε: Η

Σαντέ'ενθιν κατέβηκε τις στριφτές σκάλες, έστριψε αριστερά, δεξιά, αριστερά, δεξιά, αριστερά, και δεξιά. Απλό;»

Ο Κράντμον προσπάθησε να πει τη διαδρομή από μέσα του: *Σκάλες – αριστερά – δεξιά – αριστερά – δεξιά – αριστερά – δεξιά*. Αυτό ήταν! Πήγαιναν εναλλάξ: μία αριστερά, μία δεξιά.

«Ικανοποιημένος;» ρώτησε ο Τράνθλας.

«Θα τα ξαναπούμε, Νυφίτσα,» υποσχέθηκε ο Κράντμον, και έφυγε από κοντά του, με γρήγορα βήματα, πηγαίνοντας στα μπουντρούμια. Κατέβηκε τις στριφτές σκάλες, επαναλαμβάνοντας μέσα του: *Αριστερά – δεξιά – αριστερά – δεξιά – αριστερά – δεξιά*.

Βρέθηκε πρόσωπο με πρόσωπο με τρεις δαιμονανθρώπους, οι οποίοι ήταν ντυμένοι με φολιδωτές πανοπλίες και βαστούσαν κοντάρια, ενώ στις ζώνες τους κρέμονταν ξίφη. Ένας έκλινε το κεφάλι του, αντικρίζοντας τον Κράντμον.

Ξέρουν ποιος είν'ο Αφέντης τους, σκέφτηκε εκείνος, καθώς έστριβε *–αριστερά!* Ύστερα *–δεξιά*. *Αριστερά*, πάλι. Και ακολούθησε τη διαδρομή του Τράνθλας, μέχρι που έφτασε στο τελευταίο *δεξιά*. Τώρα, δεξιά του βρισκόταν μια σειρά από έξι κλειστές, σιδερένιες πόρτες, και δεν ήξερε σε ποια να μπει...

Προσπάθησε να τις ανοίξει, μία-μία, μα τις βρήκε όλες κλειδωμένες.

«*ΝΥΦΙΤΣΑ!*» ούρλιαξε, σπάζοντας την εφιαλτική σιγή των μπουντρουμιών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11^ο

Ανεπίδεκτη

Σήκω, μικρή!»

Η Μάνζρα κούνησε την μελαχρινή κοπέλα απ'τον ώμο, καθώς εκείνη ήταν κουλουριασμένη μέσα στην κουβέρτα της, σ'έναν απ'τους θαλάμους του στρατώνα της Χάργκοχ.

«Μάλιστα...» μουρμούρισε. «Ναι...» Και ανακάθισε πάνω στην γούνα που ήταν απλωμένη στο πάτωμα, τρίβοντας, με τις παλάμες, τα μάτια της.

«Πρέπει να μάθεις να ξυπνάς πιο γρήγορα, Θάρκα,» τη μάλωσε η Μάνζρα. «Τι θα γινόταν, δηλαδή, άμα, τώρα, αντί για μένα ήταν μια δαιμονογυναίκα από πάνω σου, με το ξίφος της έτοιμο να σε καρφώσει; Τι θα γινόταν άμα άκουγες πως μας επιτίθονταν οι Μαγκραθμέλιοι; Θα έκανες, πάλι, τόση ώρα να συνέλθεις; Αλίμονο! Αν ήταν έτσι, θα μας είχαν παλουκώσει όλους τόσα χρόνια...»

Εν τω μεταξύ, η Θάρκα έβαζε, όσο ταχύτερα μπορούσε, τις μπότες της. Είχε βαρεθεί ν'ακούει τις κατσάδες της Μάνζρα. Η ίδια δεν ήθελε και τόσο να μάθει πώς να μάχεται· όμως, όταν το είχε πει αυτό στην ξανθιά πολεμίστρια, εκείνη της είχε απαντήσει: «Κανείς δε θέλει, αλλ'άμα δει τους δαιμονανθρώπους να χτυπούν την πύλη του, σηκώνει το σπαθί. Και, τώρα, οι Μαγκραθμέλιοι δεν έχουν, απλά, χτυπήσει την πύλη μας· την έχουν σπάσει και έχουν εισβάλει, μικρή! Πρέπει να τους αντιμετωπίσουμε, και χρειαζόμαστε όλους όσους μπορούν να πολεμήσουν.»

Μα, εγώ δε μπορώ να πολεμήσω, είχε σκεφτεί η Θάρκα, αλλά δεν είχε πει τίποτα, παρά μόνο κοιτούσε τη Μάνζρα, η οποία συνέχιζε:

«Η μητέρα σου ήταν γενναία· δε θες να της μοιάσεις;»

Δε θέλω να πεθάνω, σαν εκείνη. Αλλά ούτε αυτό είχε τολμήσει να το πει η μελαχρινή κοπέλα· μονάχα δάκρυα είχαν γεμίσει τα μάτια της, καθώς τη θυμόταν...

«Γιατί κλαις τώρα, μικρή;» την είχε ρωτήσει η Μάνζρα. «Δε σ'το είπα για ν'αρχίσεις να κλαις.»

Η Θάρκα, όμως, είχε ήδη φύγει από κοντά της, τρέχοντας και θέλοντας να μείνει μόνη...

«Τι σκέφτεσαι;» συνοφρυώθηκε η ξανθιά πολεμίστρια, κοιτώντας την μελαχρινή κοπέλα να κρατά τα κορδόνια της δεξιά της μπότας και να μην τα δένει.

«Τίποτα...» αποκρίθηκε η Θάρκα. Έδεσε τα κορδόνια και σηκώθηκε όρθια.

«Ετοιμη;»

«Ναι.»

«Ωραία. Φόρα την πανοπλία σου, πάρε το σπαθί σου, και πάμε για εκπαίδευση.»

Η Θάρκα άρχισε να ντύνεται με τη φολιδωτή της αρματωσιά.

«Αργείς, πάλι,» της είπε η Μάνζρα. «Πιο γρήγορα! Αν επιτίθονταν, τώρα, Μαγκραθμέλιοι τι θα έκανες; Θάπρεπε να την είχες βάλει σε λιγότερο από τρία λεπτά.»

«Λιγότερο από τρία λεπτά;...» έκανε η Θάρκα, παλεύοντας να δέσει τα καταραμένα λουριά που έμοιαζαν να την εχθρεύονται.

«Ναι –και μόνη σου,» τόνισε η Μάνζρα.

Η Θάρκα ξεφύσησε. Ήταν κουρασμένη απ'όλ'αυτά... τα οποία δεν της άρεσαν καθόλου, άλλωστε.

Όταν τελείωσε με την πανοπλία της, ακολούθησε τη Μάνζρα σε μια αυλή του στρατώνα της Χάργκοχ. Στο μέρος υπήρχαν διάσπαρτα βαρέλια και καφάσια, μερικά μεγάλα βράχια, κάμποσα σχετικά κοντά τείχη, μικρά χαντάκια, και ανδρείκελα, καμωμένα από πανί και άχυρο. Η μελαχρινή κοπέλα είχε βαρεθεί να βλέπει αυτό το μέρος –και δεν ήταν πολύς ο καιρός που εκπαιδευόταν.

«Δεν είναι κανείς εδώ, Μάνζρα,» παραπονέθηκε η Θάρκα. «Και είναι αυγή,» πρόσθεσε, ρίχνοντας μια ματιά προς την Ανατολή απ'όπου άρχιζαν να φαίνονται, πάνω απ'τα τείχη, οι φωτεινές ακτίνες του Λούντρινχ.

«Κι επειδή;» ανασήκωσε, αδιάφορα, τους ώμους της η ξανθιά πολεμίστρια.

«Είναι πολύ νωρίς!» έκανε η Θάρκα.

«Κι εσύ έχεις πολλά να μάθεις μέσα σε λίγο χρόνο,» τόνισε η Μάνζρα. «Τώρα, κλείσε τα μάτια σου και—»

«Αν κλείσω τα μάτια μου, θα με πάρει ο ύπνος...»

«Μη με διακόπτεις, όταν σου μιλάω, μικρή!» είπε, αυστηρά, η πολεμίστρια. «Λοιπόν, άκου: Κλείσε τα μάτια σου, μέτρα ως το δέκα, και, μετά, έλα να με βρεις. Θα είμαι κάπου στην αυλή.»

«Καλά...» αναστέναξε η Θάρκα, και έκλεισε τα μάτια της αρχίζοντας να μετράει.

Όταν τα άνοιξε, η Μάνζρα ήταν άφαντη. Τα μάτια της ερεύνησαν το χώρο γύρω της. Πού μπορούσε να είχε κρυφτεί η εκπαιδευτριά της; Πίσω από κείνο το τείχος; ή το άλλο παραδίπλα; Ή, μήπως, πίσω απ'τα βαρέλια;...

Η Θάρκα τράβηξε το σπαθί της και προχώρησε προς τη δίοδο που δημιουργείτο ανάμεσα στα βαρέλια και στο πρώτο μικρό τείχος. Ήταν σ'επιφυλακή κι έτοιμη για τη Μάνζρα. Διασχίζοντας το στενό πέρασμα, κοίταξε, πρώτα, δεξιά (προς τη μεριά του τείχους) και, ύστερα, αριστερά (προς τη μεριά των βαρελιών). Η Μάνζρα δεν ήταν πουθενά... Επομένως, μάλλον, είχε κρυφτεί πίσω απ'το άλλο τείχος... Ή μπορεί να είχε πάει κάπου πιο πέρα (υπήρχαν κι άλλες κρυψώνες στην αυλή), όμως ας κοίταζε, αρχικά, στα κοντινά μέρη. Έκανε να γυρίσει, και ίσα που κατάφερε να συγκρατήσει ένα ουρλιαχτό έκπληξης, βλέποντας, αναπάντεχα, μια λεπίδα μπροστά της.

«Είσαι χαζή, μικρή;» ρώτησε η Μάνζρα, κατεβάζοντας το όπλο της.

«Με κατατρόμαξες,» παραδέχτηκε η Θάρκα.

«Άμα τρομάζεις τόσο εύκολα, είσαι νεκρή από τώρα, σε διαβεβαιώνω,» τόνισε η Μάνζρα.

Η μελαχρινή κόρη της Σόλρα κατσούφιασε.

«Θες να μάθεις ποια θα ήταν σωστή τακτική, κοπελιά;» τη ρώτησε η έμπειρη πολεμίστρια. Η Θάρκα ένευσε καταφατικά, αν και θα μπορούσε να φάει το μεσημεριανό της και χωρίς να ξέρει (θα μπορούσε, συγκεκριμένα, να πέσει, τώρα, για ύπνο και χωρίς να ξέρει). «Έπρεπε να είχες έρθει απο κεί,» έδειξε η Μάνζρα. «Από την αριστερή μεριά των βαρελιών· έτσι θα έβλεπες και πίσω απ'τα βαρέλια και πίσω απ'το ένα τείχος. Ύστερα, θα προχωρούσες καταμήκος του εν λόγω τείχους και θα έστριβες –προσεκτικά– δεξιά, για να κοιτάξεις πίσω απ'το άλλο –αφού, καθώς παρατηρείς, αυτά τα δύο τείχη σχηματίζουν ένα λοξό T.»

Η Θάρκα έριξε μια ματιά στον τρόπο που βρίσκονταν τοποθετημένα τα βαρέλια και τα τείχη, συμπεραίνοντας πως η εκπαιδευτριά της είχε, αναμφίβολα, δίκιο.

«Εσύ, όμως,» συνέχισε η Μάνζρα, «έκανες το πιο κουτό πράγμα απ'όλα!» Τούτο δεν ανέβασε και τόσο το ηθικό της μελαχρινής κοπέλας. «Πηγες ανάμεσα στα βαρέλια και στο τείχος. Αυτό που θα σου πω, τώρα, να το θυμάσαι πάντα, μικρή: *Μην μπαίνεις ποτέ σε στενά μέρη, χωρίς καλό λόγο*. Γιατί, απλά, σ'ένα στενό μέρος ο εχθρός μπορεί να σε στριμώξει εύκολα· δεν το καταλαβαίνεις;»

Η Θάρκα κατένευσε, πάλι. «Πού ήσουν εσύ;» ρώτησε.

«Πίσω απ'τα βαρέλια.»

«Μα–!»

«Σε είδα να έρχεσαι και, την ώρα που έμπαινες ανάμεσα σ'αυτά και στο τείχος, έκανα το γύρω τους...»

Η Θάρκα αντιλαμβανόταν ότι την είχε πατήσει άσχημα. «Ποτέ δε θα γίνω καλή στη μάχη...» είπε.

«Ανοησίες,» αποκρίθηκε η Μάνζρα. «Θα γίνεις –αρκεί να το θελήσεις, επιτέλους!

»Τώρα, θα κρυφτείς εσύ και θα προσπαθήσω να σε βρω εγώ.» Η ξανθιά πολεμίστρια έκλεισε τα μάτια της. «Τι κάθεσαι; Μετράω, μικρή!»

Η Θάρκα έφυγε, τρέχοντας και πηγαίνοντας όσο πιο μακριά απ'την εκπαιδύτρια της μπορούσε. Κρύφτηκε πίσω από ένα κοντό τείχος, με το σπαθί γυμνολέπιδο στο δεξί της χέρι. Εκεί περίμενε, ακούγοντας μόνο την ανάσα της... και, ύστερ'από λίγο, άκουσε και τον μεταλλικό θόρυβο της πανοπλίας της Μάνζρα.

Έρχεται... σκέφτηκε, σφίγγοντας περισσότερο το μανίκι του όπλου στο χέρι της, ενώ αισθανόταν έναν πρωτόγνωρο ενθουσιασμό να διαπερνά το κορμί της.

Έπειτα, το κουδούνισμα της φολιδωτής αρματωσιάς της Μάνζρα έπαψε. Η Θάρκα συνοφρυώθηκε. *Γιατί σταμάτησε;* αναρωτήθηκε, προτού ακούσει ένα δυνατό *κλανκ!* όπως κάνει το ξίφος, όταν πέφτει στο έδαφος –είχε ακούσει πολλά ξίφη να πέφτουν στο έδαφος, στην καταστροφή της έπαυλης του Άρχοντα Ζάρβημ, και ήξερε... αλλά καλύτερα να μην το θυμόταν αυτό, τώρα.

Τι είχε συμβεί στη Μάνζρα; Η Θάρκα σηκώθηκε όρθια και κοίταζε τριγύρω. Η εκπαιδύτριά της δεν ήταν πουθενά. Μόνο μερικά κιβώτια έβλεπε εκεί κοντά, δυο ανδρείκελα εκατέρωθεν ενός χαντακιού γεμάτο νερό, και μερικούς βράχους παραδίπλα.

Θα έρθει... δε μπορεί... Η μελαχρινή κοπέλα γονάτισε, πάλι, βαστώντας το ξίφος της έτοιμο.

Μετά, από λίγο: «Τι ήταν, ξανά, αυτή η ανοησία, Θάρκα;»

Εκείνη γύρισε, αιφνιδιασμένη, και αντίκρισε την Μάνζρα να στέκεται πλάι σε κάτι βαρέλια, πίσω της.

«Πώς;...» ψέλλισε.

«Τι πώς;» έκανε, θυμωμένη, η Μάνζρα. «Αφού σηκώθηκες όρθια! Κι ένας τυφλός θα έβλεπε πού ήσουν!»

«Άκουσα κάτι να πέφτει, και...»

«Και; Τι; Με κάθε κουδούνισμα όπλου, θα πετάγεσαι έξω απ'την κρυψώνα σου, μικρή; Επίτηδες άφησα το σπαθί μου να πέσει, για να

δω την αντίδρασή σου.» Η Μάνζρα μόνο που δεν έβγαζε καπνούς απ'τα ρουθούνια.

«Συγνώμη...» είπε, αδύναμα, η Θάρκα. «Αλλά, ύστερα, πώς δε σε άκουσα να έρχεσαι; Η πανοπλία σου ακουγόταν, πριν...»

Η Μάνζρα κούνησε το κεφάλι της, ξεφυσώντας. «Η πανοπλία δεν ακούγεται, όταν κάνεις πολύ μικρά κι αργά βήματα.

»Τέλος πάντων, θα σου πω, τώρα, άλλο ένα πράγμα, και να το έχεις κι αυτό πάντα στο μυαλό: Όταν έχεις κρυφτεί, ποτέ μην βγαίνεις απ'την κρυψώνα σου, μέχρι να είναι καιρός να χτυπήσεις. Υπάρχουν κι εξαιρέσεις, βέβαια...»

«Όπως;» ρώτησε η Θάρκα.

«Φαντάσου να ήσουν κρυμμένη πλάι σ'ένα παράθυρο –ή δίπλα σε μια πόρτα– και, ξαφνικά, το δωμάτιο πίσω σου να έπιανε φωτιά... Καταλαβαίνεις τι εννοώ;»

Η κοπέλα ένευσε, με το κεφάλι.

«Το εύχομαι,» τη λοξοκοίταξε η Μάνζρα.

«Τι κάνουμε, τώρα;» ρώτησε η Θάρκα.

«Πάμε να ξιφομαχήσουμε παραπέρα, όπου το μέρος είναι πιο ανοιχτό,» είπε η εκπαιδευτριά της, και η κορακομάλλα κοπέλα την ακολούθησε.

«Με ασπίδες ή χωρίς;»

«Χωρίς.»

Η Θάρκα κατσούφιασε.

«Σταμάτα, συνέχεια, μ'αυτές τις γκριμάτσες!» έκανε, αυστηρά, η Μάνζρα. «Ν'αποκρούεις χτυπήματα με την ασπίδα και να επιτίθεται με το σπαθί είν'απλό. Τι γίνεται, όμως, όταν πρέπει να τα κάνεις και τα δύο με το ξίφος σου;» Η πολεμίστρια ύψωσε το λεπίδι της πάνω απ'τον ώμο κι απομακρύνθηκε απ'την εκπαιδευομένη της, τεντώνοντας το αριστερό της χέρι εμπρός. «Έλα, λοιπόν!»

Η Θάρκα κράτησε το όπλο της και με τις δυο γροθιές και πέρασε, αμέσως, στην επίθεση. Η Μάνζρα εύκολα απέκρουσε, με το σπαθί

της, της άρπαξε τον καρπό, με το ελεύθερό της χέρι, και της έβαλε τρικλοποδιά, σωριαζοντάς την κάτω.

«Σήκω γρήγορα!» πρόσταξε. «Γρήγορα!» δυνάμωσε τη φωνή της, και η Θάρκα πετάχτηκε, πάραυτα, στα μποτοφορεμένα πόδια της, με την καρδιά να βροντοκοπά κάτω απ' το αριστερό της στήθος.

Άρχισαν ν' ανταλλάσσουν σπαθιές, και η κλαγγή των συγκρουόμενων όπλων τους είχε γεμίσει την αυλή, ενώ κι άλλοι Σαραολνιανοί πολεμιστές και πολεμίστριες συγκεντρώνονταν, σιγά-σιγά, εδώ.

Η Θάρκα ξιφομαχούσε αγκομαχώντας· νόμιζε ότι τα πνευμόνια της είχαν πάρει φωτιά, και τα μηλίγγια της πονούσαν. Οι μύες των χεριών της έκαιγαν από το ανεβοκατέβασμα του ξίφους της, και φοβόταν μην παραπατήσει με κάθε βήμα που έκανε πίσω ή μπροστά.

Όταν ο Λούντρινχ βρισκόταν αρκετά ψηλά στον ουρανό και ο Βάνσπαρχ είχε αφήσει τη Δύση πολύ πίσω του, ο Μέρθναρ πλησίασε τις δυο γυναίκες που ξιφομαχούσαν, κρατώντας μια μεγάλη κούπα με νερό στο κάθε χέρι. «Διάλειμμα;» πρότεινε, χαμογελώντας. Ήταν ντυμένος με δερμάτινο παντελόνι και ψηλές μπότες, αλλά στο πάνω μέρος του σώματός του φορούσε μόνο ένα πέτσινo γιλέκο, και το στέρνο του γυάλιζε απ' τον ιδρώτα –προφανώς, κι εκείνος προπονείτο, πριν ζυγώσει τις πολεμίστριες.

Η Μάνζρα σταμάτησε μια επίθεση της Θάρκα. «Διάλειμμα;» συμφώνησε, μ' ένα μειδίαμα.

Η μελαχρινή κοπέλα, αμέσως, άρπαξε τη μια κούπα απ' το χέρι του Μέρθναρ και ήπιε το νερό μονορούφι.

«Έτσι όπως κάνεις, θα λένε ότι σε ξεθεώνω...» γέλασε, λαχανιασμένα, η Μάνζρα, παίρνοντας την άλλη κούπα απ' τον πολεμιστή και πίνοντας μια μεγάλη γουλιά.

«Με ξεθεώνεις;» τη διαβεβαίωσε η Θάρκα.

Η Μάνζρα την αγριοκοίταξε, και ο Μέρθναρ ήταν τώρα που γέλασε. «Από τι ώρα είστε εδώ;» ρώτησε.

«Απ' την αυγή,» τον πληροφόρησε η Θάρκα. «Έχει άλλο νερό;»

«Μην πίνεις πολύ,» της είπε η Μάνζρα.

«Γιατί;»

«Θα φουσκώσεις και δε θα μπορείς να πολεμήσεις.»

«Καλά...» έκανε η Θάρκα, απογοητευμένη· πραγματικά, δε θα έλεγε όχι γι' άλλη μια κούπα γεμάτη δροσερό νερό.

Σε λίγο, η Μάνζρα πρότεινε: «Θες να ξιφομαχήσεις με τον Μέρθναρ, μετά;»

Η Θάρκα έριξε μια επισταμένη ματιά στον στρατιώτη, απ' την κορυφή ως τα νύχια. Δεν είχε παρατηρήσει παλιότερα πόσο γοητευτικός ήταν... «Όχι.»

«Θα ξιφομαχήσεις,» της είπε η Μάνζρα.

«Μα—»

«Θα ξιφομαχήσεις. Τώρα, ξεφορτώσου την πανοπλία σου, γιατί ούτε κείνος φορά πανοπλία.»

«Όχι, δεν πειράζει,» αποκρίθηκε ο Μέρθναρ. «Εξάλλου, στην πραγματική μάχη, οι άλλοι δεν είναι πάντα το ίδιο αρματωμένοι με σένα.»

Η Μάνζρα δίστασε προς στιγμή, αλλά, έπειτα, κατένευσε, με μια γρήγορη κίνηση του κεφαλιού.

Ο Μέρθναρ τράβηξε το σπαθί του κι απομακρύνθηκε λίγο, περιμένοντας την Θάρκα.

Η Μάνζρα έπιασε την κοπέλα απ' τον ώμο λέγοντάς της: «Να θυμάσαι: οι άντρες είναι πιο δυνατοί, αλλά εσύ είσαι πιο γρήγορη.»

«Εντάξει,» απάντησε εκείνη. *Οι άντρες είναι πιο δυνατοί, αλλά εγώ είμαι πιο γρήγορη.*

Ωστόσο, δεν της φάνηκε και τόσο γρήγορος ο εαυτός της, όταν άρχισε ν' ανταλλάσσει σπαθιές με τον Μέρθναρ· ο άνθρωπος έμοιαζε νάχει την ταχύτητα του λιονταριού και το ξίφος νάναι, απλά, προέκταση του χεριού του. Ίσως να έφταιγε η αρματωσιά της, που ήταν βαριά και την καθυστερούσε...

Κάθε φορά που απέκρουε τη λεπίδα του, όλο της το κορμί ταρακουνιόταν, και δεν προλάβαινε να επιτεθεί η ίδια. Όμως, σε

κάποια στιγμή, ο Μέρθναρ έκανε ένα βήμα προς τα πίσω, περιμένοντάς την να χιμήσει. Ήταν σκυφτός, με τα πόδια ανοιχτά και βαστώντας το μανίκι του όπλου του με τις δυο χούφτες. Η Θάρκα έσφιξε τα δόντια της, ύψωσε το δικό της σπαθί πάνω απ'το κεφάλι, και, γρυλίζοντας, όρμησε, κατεβάζοντας τη λεπίδα. Ο αντίμαχός της απέκρουσε το χτύπημα, με μια μεγάλη κλαγγή. Η μελαχρινή κοπέλα συνέχισε να επιτίθεται· η μια σπαθιά πίσω απ'την άλλη, η μια σπαθιά πίσω απ'την άλλη –και το ατσάλι αντηχούσε στ'αφτιά της.

Ξαφνικά, το ξίφος του Μέρθναρ πετάχτηκε απ'τα χέρια του, αυτός σκόνταψε και έπεσε ανάσκελα. «Παραδίνομαι...» είπε, κουρασμένα. «Παραδίνομαι...»

Η Θάρκα τον κοίταξε παραξενεμένη. «Νίκησα;»

Ο Μέρθναρ γέλασε. «Αν δεν είχες, θα παραδινόμουν, μικρή;»

Και η Θάρκα γέλασε, δίνοντάς του το χέρι της, για να σηκωθεί όρθιος.

Η Μάνζρα, όμως, δε γελούσε. «Έλα λίγο, να σου μιλήσω,» ζήτησε απ'τον Μέρθναρ, και απομακρύνθηκαν, αφήνοντας τη νεαρή κοπέλα μόνη.

Όταν η ξανθιά πολεμίστρια ήταν βέβαιη πως η Θάρκα δε μπορούσε να την ακούσει, είπε στον φίλο της: «Γιατί την άφησες να νικήσει;»

«Έλα τώρα...» έκανε ο Μέρθναρ. «Δεν την άφησα.» Και πήγε να φύγει.

Η Μάνζρα τον έπιασε απ'τον αγκώνα. «Δεν είμαι χαζή –την άφησες.»

Εκείνος κοπάνησε τα χέρια στους μηρούς του. «Εντάξει, την άφησα –και;»

«Τι και; Άμα νομίζει ότι μπορεί να νικήσει τόσο εύκολα, ενώ, ουσιαστικά, δε μπορεί –όχι έτσι όπως πολεμούσε–»

«Μάνζρα,» την διέκοψε ο Μέρθναρ. «Χαλάρωσε λίγο. Δε χάθηκε το Φτερό!–»

«Μη λες τέτοια για το Φτερό,» τον λοξοκοίταξε η πολεμίστρια.
«Όχι αυτή την περίοδο, τουλάχιστον!»

Ο Μέρθναρ γέλασε, κοφτά, και συνέχισε: «Δεν πειράζει που την άφησα να νικήσει. Ίσα-ίσα, που της ανέβασα και λίγο το ηθικό. Εσύ, προφανώς, την έχεις κάνει να νομίζει πως δε μπορεί να νικήσει κανένα...»

«Αυτό το έχει κάνει μόνη της στον εαυτό της,» τόνισε η Μάνζρα.

«Καλά,» αποκρίθηκε ο Μέρθναρ, «όπως νομίζεις. Δε θ'αντειπώ...»

Επέστρεψαν στην Θάρκα, η οποία, τώρα, καθόταν πάνω σ'ένα βαρέλι, παρακολουθώντας δυο πολεμιστές που ξιφομαχούσαν. Το δικό της ξίφος ξεκουραζόταν, γυμνολέπιδο, στα γόνατά της.

«Τι λέγατε;» ρώτησε.

«Συζητούσαμε σχετικά με μια τεχνική που δεν εφάρμοσα σωστά,» απάντησε ο Μέρθναρ. Στράφηκε στην ξανθιά πολεμίστρια. «Θες να εξασκηθούμε λίγο, Μάνζρα, να την ξαναπροσπαθήσω;»

«Γιατί όχι;» είπε εκείνη.

«Βγάλε την πανοπλία σου, όμως,» ζήτησε ο Μέρθναρ. «Η Θάρκα με νίκησε λόγω της πανοπλίας της.»

Ναι, αυτά να της λες! μούγκρισε από μέσα της η Μάνζρα, αρχίζοντας να ξεφορτώνεται τη φολιδωτή της αρματωσιά. Σε λιγότερο από δύο λεπτά, την είχε ριγμένη σ'ένα σωρό στο έδαφος, κάνοντας τη Θάρκα να ζηλεύει, που εκείνη αργούσε τόσο με τη δική της πανοπλία. Τώρα, η ξανθιά πολεμίστρια ήταν ντυμένη με ένα πράσινο παντελόνι, καφετιές μπότες, και μια πέτσινη τουνίκα, με μακριά μανίκια.

«Ξεκουράσου, για λίγο, μικρή,» είπε στην εκπαιδευόμενη της, και πλησίασε τον Μέρθναρ, με το σπαθί της στο χέρι. Κι εκείνος βαστούσε το ξίφος του, καθώς το είχε σηκώσει από κάτω.

Η Θάρκα τούς παρακολουθούσε, καθώς μάχονταν... και τους θαύμαζε. Έμοιαζαν να ξιφομαχούν αριστοτεχνικά· χειρίζονταν τις λεπίδες τους όπως ο ζωγράφος το πινέλο του, όπως ο συγγραφέας την πένα του, όπως ο έμπειρος τζογαδόρος τα τραπουλόχαρτά του.

Τα όπλα τους συγκρούονταν, ξανά και ξανά. Και οι δυο πολεμιστές μια βρίσκονταν ο ένας κοντά στον άλλο, μια μακριά, μια κοντά πάλι, αλλά κανείς δεν είχε την ευκαιρία να χτυπήσει τον αντίπαλό του με γροθιές ή κλοτσιές, καθώς, κυριολεκτικά, χόρευαν και, διαρκώς, ήταν σε μια συγκεκριμένη απόσταση: την απόσταση των λεπίδων τους.

Μακάρι κι εγώ να μπορούσα να πολεμήσω έτσι... συλλογίστηκε η Θάρκα. *Αλλά δε μπορώ...*

Υστερα, ενώ η Μάνζρα και ο Μέρθναρ φαίνονταν συνεπαρμένοι απ'την φιλική τους αναμέτρηση (πραγματικά, έδειχναν να το διασκεδάζουν), η μαθητευόμενη πολεμίστρια αντίκρισε τη Νύχτα και την Μάερνομ να πλησιάζουν. Η πρώτη ήταν ντυμένη με δέρμα, όπως συνήθως, και ένα ξιφίδιο προεξείχε από τη μια της μπότα, καθώς κι ένα άλλο από τη ζώνη της. Η δεύτερη φορούσε τη φολιδωτή αρματωσιά και το κράνος της, απ'τις άκριες του οποίου έβγαιναν τα μακριά, ξανθά της μαλλιά. Η πολεμίστρια και η τυχοδιώχτρια, παρότι αδελφές, ήταν, εξ όψεως, σαν τη μέρα με τη... νύχτα. Η Θάρκα μειδίασε, σκεπτόμενη ότι το όνομα της μίας, όντως, ήταν Νύχτα.

«Καλημέρα,» είπε η κορακομάλλα γυναίκα στην κοπέλα. «Πώς τα πας;»

«Εντάξει...» αποκρίθηκε η Θάρκα, αλλ'απ'την έκφραση του προσώπου της, δεν έμοιαζε και τόσο εντάξει.

«Ψεύτρα,» είπε, φιλικά, η Νύχτα, μ'ένα χαμόγελο. «Κάτι σ'απασχολεί.»

«Ναι...» αναστέναξε η Θάρκα.

Η Νύχτα κάθισε στο βαρέλι πλάι της, ενώ η Μάερνομ παρέμεινε όρθια, κοιτώντας τη Μάνζρα και τον Μέρθναρ να μάχονται.

«Είσαι καλύτερη από την τελευταία φορά που είχαμε ξιφομαχήσει,» έλεγε ο τελευταίος στην πρώτη.

«Με έχεις ξεχάσει,» απάντησε η Μάνζρα, μειδιώντας στραβά, καθώς ιδρώτας έλουζε το μέτωπό της.

«Τι έχεις, λοιπόν;» ρώτησε η Νύχτα τη Θάρκα.

«Δε μ'αρέσει όλη αυτή η υπόθεση... αυτή η εκπαίδευση...» είπε εκείνη, ψιθυριστά, καθώς φοβόταν μην την ακούσει η Μάντζρα και την κατσαδιάσει, πάλι. «Δε θέλω να γίνω πολεμίστρια...»

Η Νύχτα ανασήκωσε τους ώμους της. «Τότε, *μη* γίνεις.»

«Άρνα, μην παρασύρεις την κοπέλα στον δικό σου κακό δρόμο, αδελφή,» είπε η Μάερνομ, και γέλασαν κι οι δυο.

Ύστερα, η τυχοδιώχτρια πήρε σοβαρό ύφος. «Σου έχω πει ότι προτιμώ να με λες Νύχτα. Και, αν η Θάρκα δε θέλει να γίνει πολεμίστρια, γιατί να γίνει, δηλαδή; Δεν υπάρχουν άλλες δουλειές;»

«Βρισκόμαστε σε πόλεμο... Νύχτα,» απάντησε η Μάερνομ. «Οι Μαγκραθμέλιοι έχουν εισβάλει στην πατρίδα μας. *Χρειαζόμαστε* πολεμιστές.»

«Σ'έναν πόλεμο δεν είναι οι στρατιώτες οι μόνοι που χρειάζονται,» διαφώνησε η Νύχτα. «Υπάρχει χώρος και γι'ανθρώπους μ'άλλα ταλέντα, εκτός απ'το να ανεβοκατεβάζουν ένα σπαθί.»

«Όπως;» ύψωσε ένα της φρύδι η Μάερνομ.

Η Νύχτα ανασήκωσε τους ώμους της. «Κατασκόπους... Διπλωμάτες... Αγγελιαφόρους... Μέχρι και μάγειρες!»

«Ξέρεις να μαγειρεύεις;» ρώτησε η Μάερνομ τη Θάρκα.

«Όχι...» απάντησε, αδύναμα, η κοπέλα.

«Τι μπορείς να κάνεις καλά;» θέλησε να μάθει η Νύχτα.

Η Θάρκα φάνηκε σκεπτική· τελικά, είπε, δειλά: «...Δεν ξέρω... Ίσως τίποτα...»

«Δεν είναι δυνατόν,» επέμεινε η Νύχτα· «κάτι θα μπορείς να κάνεις καλά. Απλά, δεν το έχεις ανακαλύψει ακόμα... Έχεις, για παράδειγμα, δοκιμάσει τη δουλειά του κατασκόπου, ή του διπλωμάτη, ή του αγγελιαφόρου;»

«Όχι,» παραδέχτηκε η Θάρκα.

«Τότε, ίσως θάπρεπε να τις δοκιμάσεις,» αποκρίθηκε η Νύχτα. «Τι λες κι εσύ, Μάερνομ;»

«Τι να πω; Εντάξει...» απάντησε εκείνη, κάπως αδιάφορα, μοιάζοντας απορροφημένη από την αναμέτρηση του Μέρθναρ και της Μάνζρα.

«Δε σταματάτε λίγο, ρε παιδιά;» τους πρότεινε η Νύχτα. «Θέλω να σας μιλήσω.»

«Τι είναι;» έκανε η Μάνζρα, αποκρούοντας το ξίφος του αντιπάλου της και πισωπατώντας.

«Σχετικά με τη Θάρκα,» εξήγησε η Νύχτα.

Η Μάνζρα πλησίασε, το ίδιο και ο Μέρθναρ, κι οι δυο τους ιδρωμένοι απ' την κορυφή ως τα νύχια.

«Λοιπόν;» ρώτησε η πρώτη.

«Πρέπει να της βρούμε μια δουλειά,» είπε η Νύχτα.

Η Μάνζρα συνοφρυώθηκε. «Δουλειά; Μα, αφού την εκπαιδεύω—»

«Δεν της αρέσει,» την έκοψε η τυχοδιώχτρια. «Δεν το βλέπεις; Και μη μου πεις κι εσύ ότι έχουμε πόλεμο και χρειαζόμαστε πολ—»

«Αυτό ακριβώς θα σου έλεγε. Γιατί έτσι δεν—;»

«Όπως είπα και στην Μάερνομ, στον πόλεμο, δεν χρειάζονται—»

«—οι πολεμιστές;» απόρησε η Μάνζρα.

«Δεν χρειάζονται μόνο οι πολεμιστές!» τόνισε η Νύχτα, εκνευρισμένη που, συνεχώς, η ξανθιά φίλη της τη διέκοπτε. «Μπορεί να γίνει κατάσκοπος, αγγελιαφόρ—»

«Μα, έχουμ' ήδη αρχίσει την εκπαίδευση!» διαφώνησε η Μάνζρα.

«Και πώς θα γίνει καλή πολεμίστρια, άμα δεν της αρέσει;» απαίτησε η τυχοδιώχτρια.

«Εσύ είσαι που την αποθαρρύνεις;» έκανε η Μάνζρα.

«Δεν το βλέπεις πως αντιπαθεί τη μάχη; Ποτέ δε θα γίνει καλή σε κάτι που δεν της αρέσει.»

«Σταμάτα να την αποθαρρύνεις! Φυσικά και θα γίνει καλή πολεμίστρια.»

«Ε, τώρα, να παραμυθιαζόμαστε;» Η Νύχτα είχε αρχίσει να θυμώνει. «Άνοιξε τα ματάκια σου και δεξ πως δεν της αρέσει!» Στράφηκε στη Θάρκα. «Σου αρέσει;»

Εκείνη έριξε μια επιφυλακτική ματιά στην Μάνζρα. Ξεροκατάπιε.
«Εεε... όχι δε μου αρέσει και τόσο...»

Η Μάνζρα έβαλε τα χέρια της στη μέση. «Και τι σου αρέσει, δηλαδή;» ρώτησε, χτυπώντας το μποτοφορεμένο πόδι της, νευρικά, στο έδαφος.

«...δεν ξέρω...» απάντησε, αδύναμα, η Θάρκα.

Η Μάνζρα αναποδογύρισε τα μάτια της, γρυλίζοντας.

«Πάντως, το σίγουρο είναι πως δεν της αρέσει το επάγγελμα της πολεμίστριας,» τόνισε η Νύχτα. «Γιατί να τη βασανίζεις με κάτι που απεχθάνεται;»

«Απεχθάνεται! Πολύ βαριά κουβέντα χρησιμοποιείς,» αντιγύρισε η Μάνζρα. «Ποιος είπε ότι το απεχθάνεται;»

«Όμως δεν της αρέσει.»

«Η δουλειά του αγγελιαφόρου πώς σου φαίνεται;» ρώτησε η Μάερνομ τη Θάρκα.

Εκείνη έκανε μια γκριμάτσα άγνοιας, σμίγοντας τα χείλη της.
«Καλή είναι...»

«Έχω ένα φίλο που θα είναι πρόθυμος να σου πει μερικά πράγματα, αν του το ζητήσω,» την πληροφόρησε η Μάερνομ, σκεπτόμενη τον Τόλριν, ο οποίος δεν ήταν ακόμα απόλυτα θεραπευμένος, μα θα μπορούσε να περιγράψει στην κοπέλα τη δουλειά του.

Η Θάρκα δεν απάντησε, κοιτάζοντας την πολεμίστρια αδελφή της Νύχτας αβέβαια.

«Λοιπόν;» ρώτησε η Μάερνομ. «Θες ή δε θες να του το ζητήσω;»

«Καλά... εντάξει... Ζήτησέ του το,» είπε, τελικά, η Θάρκα.

«Καλώς,» της χαμογέλασε, ενθαρρυντικά, η Μάερνομ. «Θα το κανονίσω να τον συναντήσεις το μεσημεράκι... ή, μάλλον, καλύτερα το απόγευμα. Συμφωνείς;»

«Ναι.»

Η Μάνζρα κούνησε το κεφάλι της. «Εγώ πάω να κάνω ένα μπάνιο,» δήλωσε. «Θα σας δω όλους στην τραπεζαρία, το μεσημέρι.»

«Έρχομαι μαζί σου,» είπε η Μέρθναρ, ακολουθώντας την, καθώς βάδιζε προς τα μπάνια του μεγάλου στρατώνα της Χάργκοχ.

** ** *

Η Τάθβιλ ξύπνησε, ακούγοντας την πόρτα του δωματίου της ν'ανοίγει. Βλεφάρισε, τρίβοντας τα μάτια της, κι αντίκρισε τον Σόλμορχ να μπαίνει, με δυο βιβλία παραμάσκαλα.

«Καλημέρα, αγάπη της ζωής μου,» είπε ο ευγενής. Άφησε τα βιβλία στο γραφείο και άνοιξε τα παντζούρια του κλειστού παραθύρου, σβήνοντας την άχρηστη πλέον λάμπα.

«Καλημέρα,» χασμουρήθηκε η Τάθβιλ, αισθανόμενη το τραυματισμένο της πόδι μουδιασμένο. Σηκώθηκε σε καθιστή θέση πάνω στο κρεβάτι. «Τα δάχτυλά μου κοντεύουν να παραλύσουν...» είπε.

Ο Σόλμορχ κοίταξε τα χέρια της. «Γιατί;» απόρησε, συνοφρυωμένος.

Η Τάθβιλ γέλασε. «Όχι αυτά τα δάχτυλα! Τα δάχτυλα του ποδιού μου, εννοώ. Δεν περπατάω, πια, σχεδόν καθόλου. Νομίζω πως πρέπει να βγάλω τον επίδεσμο του Φάλμαριν και να βαδίσω. Αισθάνομαι καλύτερα, ούτως ή άλλως. Στην πραγματικότητα, το μόνο που νιώθω, πλέον, είναι μουδιασμένη αφάνταστα. Ίσως να έχω θεραπευτεί εντελώς.»

Ο Σόλμορχ κάθισε στο κρεβάτι και πήρε το πόδι της στα γόνατά του. Σήκωσε το μακρύ της νυχτικό, κι άρχισε να λύνει το πανί που ήταν τυλιγμένο στο μηρό της.

«Δρας γρήγορα,» μειδίασε η Τάθβιλ.

«Το πρόβλημα με το να δρας γρήγορα είναι ότι πρέπει να σκέφτεσαι εξίσου γρήγορα, αν καταλαβαίνεις τι θέλω να πω,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ. Έβγαλε τον επίδεσμο του Φάλμαριν και αντίκρισε το τραύμα της Βαρονέσας με γουρλωμένα μάτια.

«Τόσο άσχημα είναι;» στράβωσε το στόμα της η Τάθβιλ, μην τολμώντας να κοιτάξει. Ύστερα, κοίταξε και γούρλωσαν και τα δικά της μάτια.

Μόνο μια μικρή ουλή υπήρχε, πλέον, στο μηρό της –τον οποίο, όμως, ένιωθε πάρα πολύ μουδιασμένο, αναμφίβολα απ' το μαντζούνι του Σοφού του Κύκλου του Φτερού.

«Δεν το πιστεύω...!» είπε.

Ο Σόλμορχ γέλασε. «Και παραπονιόσουν πως το γιατροσόφι του Φάλμαριν σε έτρωγε, και όλο μας κλαιγόσουνα...»

Αυτός είναι ο παλιός μου Σόλμορχ, συλλογίστηκε η Τάθβιλ, μειδιώντας. «Δεν κλαιγόμουνα,» του είπε, αυστηρά, δίνοντάς του ένα ψεύτικο χτύπημα στο μέτωπο, με την παλάμη της.

Ο Σόλμορχ γέλασε, πάλι, και την τσίμπησε πλάι στην ουλή της.

Η Βαρονέσα, φυσικά, δεν ένιωσε τίποτα, έτσι όπως ήταν μουδιασμένος ο μηρός της, αλλά: «Είσαι τρελός;» έκανε. «Θες να ξανανοίξεις την πληγή;»

Ο Σόλμορχ συνέχισε να γελά. Πήρε το πρόσωπό της ανάμεσα στις παλάμες του και της γέμισε το στόμα μ'ένα μακράς διαρκείας, χορταστικό, ηχηρό φιλί, που της έκοψε την ανάσα. «Άμα ξανανοίξει, θα την κλείσω,» είπε, και σηκώθηκε όρθιος, πλησιάζοντας το γραφείο, όπου είχε αφήσει τους δυο τόμους με τους οποίους μπήκε στο δωμάτιο παραμάσκαλα.

«Τι είν'αυτά τα βιβλία;» τον ρώτησε η Τάθβιλ, κατεβάζοντας τα πόδια της απ' το στρώμα του κρεβατιού, αλλά παραμένοντας καθιστή πάνω του. «Ο πατέρας μου σ'τα έδωσε;»

«Όχι.» Ο Σόλμορχ πήρε θέση στην καρέκλα του γραφείου.

«Πού τα βρήκες, τότε;» απόρησε η Τάθβιλ.

«Στη βιβλιοθήκη του παλατιού του Άρχοντα Σάλβινρ,» απάντησε ο ευγενής της οικογένειας Έχμελθ.

«Και τι βιβλία είναι;» θέλησε να μάθει η Βαρονέσα.

Ο Σόλμορχ στράφηκε, αργά, προς το μέρος της, να την αντικρίσει. «Βιβλία πολέμου...»

Η Τάθβιλ δε μίλησε αμέσως· δεν ήξερε τι ακριβώς να πει. Τελικά: «Απεχθάνεσαι τον πόλεμο,» κατάφερε ν' αρθρώσει.

«Τον απεχθάνομαι,» συμφώνησε ο Σόλμορχ. «Αλλά δεν ήμουν εγώ που τον κάλεσα εδώ, στη χώρα μου, στο Σαραόλν... Ωστόσο, πρέπει να τον αντιμετωπίσω, πρόσωπο με πρόσωπο... Δεν υπάρχουν πισωγυρίσματα, αγάπη μου· όχι σ'ετούτο τον κόσμο που έχουμε φτιάξει...»

Αυτός είναι, πάλι, ο καινούργιος Σόλμορχ, αναστέναξε η Τάθβιλ. «Μη μιλάς έτσι...» του ζήτησε.

«Γιατί;»

«Γιατί...» Η Βαρονέσα σηκώθηκε όρθια, και τον πλησίασε, κουτσαίνοντας, καθότι το μούδιασμα δεν είχε φύγει ακόμα απ'το πόδι της. Αγκάλιασε το κεφάλι του και το κράτησε κοντά στο στήθος της. «Γιατί θέλω πίσω τον παλιό Σόλμορχ...» Ένα δάκρυ κύλησε στο δεξί της μάγουλο.

Ο ευγενής σήκωσε το πρόσωπό του, να κοιτάξει το δικό της. «Μην κλαις, Τάθβιλ.»

Η Βαρονέσα κάθισε στα γόνατά του, έχοντας το ένα της χέρι τυλιγμένο πίσω απ'το λαιμό του. «Γιατί;» ρώτησε κι εκείνη, με τη σειρά της.

«Γιατί...» πήρε μια βαθιά ανάσα ο Σόλμορχ, «...αν κάνεις έτσι, θ'αρχίσω κι εγώ, σε λίγο, να κλαίω... Και, όντως, θα έπρεπε να κλαίω... Ποτέ δε μ'άρεσε ο πόλεμος –τον *απεχθανόμουν*– και τώρα... τώρα, είμαι αναγκασμένος να πολεμήσω, επειδή δε μπορώ να κάνω αλλιώς. Σιχαίνομαι τον εαυτό μου, πολλές φορές...»

«Μη σκέφτεσαι έτσι,» είπε η Τάθβιλ. «Οι δαιμονάνθρωποι βρίσκονται έξω απ'τα τείχη μας, έτοιμοι να μας κατασπαράξουν. *Πρέπει να πολεμήσουμε.*»

«Δυστυχώς,» συμφώνησε ο Σόλμορχ, ξεροκαταπίνοντας.

Η Τάθβιλ τον φίλησε, και έστρεψε το βλέμμα της στα βιβλία. Στο εξώφυλλο αυτού που ήταν από πάνω έγραφε: «*Περί τακτικής και μάχης σε ανοιχτό πεδίο*», του Αρχοντα Κροβνακάρ. Η Βαρονέσα το

παραμέρισε, για να δει τι έγραφε και στο εξώφυλλο του από κάτω τόμου: «Πολιορκία», της Βασίλισσας Ένκιρ.

«Αυτή δεν ήταν η γιαγιά του τωρινού μας –και χαμένου, δυστυχώς– Βασιλιά Βένγκριλ;»

Ο Σόλμορχ ένευσε καταφατικά, μειδιώντας. «Ήταν εξαιρετική στις πολιορκίες, έχω διαβάσει.»

Η Τάθβιλ σήκωσε ένα της φρύδι. «Μ’ό,τι απολαμβάνει ν’ασχολείται ο καθένας...»

«Καμία φορά, είσαι αναγκασμένος ν’ασχοληθείς και με τα πράγματα που δεν απολαμβάνεις,» είπε ο Σόλμορχ. «όπως εγώ τώρα.» Και άνοιξε το βιβλίο της Βασίλισσας Ένκιρ, γυρίζοντας το εξώφυλλο.

** ** *

Το απόγευμα, η Μάερνομ πήγε την Θάρκα στον Τόλριν. Η κοπέλα έμοιαζε να περπατά λες και την οδηγούσε σε κάνα δήμιο. *Γιατί δεν ηρεμεί λίγο;* απόρησε η ξανθιά πολεμίστρια. *Δε θα την κρεμάσει κανείς.*

Ο καστανομάλλης αγγελιαφόρος βρισκόταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι του, ανάμεσα σ’ άλλους τραυματίες από τη μάχη έξω απ’ το κάστρο της Βαρονίας της Τάθβιλ. Τελευταία ήταν κάπως καλύτερα και μπορούσε να σηκωθεί, με την υποστήριξη της Μάερνομ. Μάλιστα, ένα πρωινό είχαν κάνει και βόλτα μαζί –βαδίζοντας αργά, βέβαια, καθώς ο χτυπημένος άντρας δεν άντεχε το γρήγορο περπάτημα.

«Εδώ είμαστε,» είπε η πολεμίστρια στη μελαχρινή κοπέλα. «Ο Τόλριν, που σου έλεγα,» σύστησε το φίλο της. «Τόλριν, η Θάρκα.»

«Γεια...» χαιρέτισε, δειλά, η κόρη της Σόλρα.

«Γεια σου,» αποκρίθηκε εκείνος. «Η Μάερνομ μού είπε πως θέλεις να με ερωτήσεις κάτι...»

«Σκέφτομαι... ίσως, δηλαδή... δεν είμαι καθόλου σίγουρη ακόμα... Σκέφτομαι να γίνω αγγελιαφόρος... Πώς είναι η δουλειά;»

«Κάθισε, κατ'αρχήν,» την παρότρυνε ο Τόλριν, χτυπώντας, ελαφρά, με το χέρι του, το στρώμα του κρεβατιού. Η Θάρκα κάθισε· το ίδιο κι η Μάερνομ. «Λοιπόν...» συνέχισε ο καστανομάλλης άντρας, «όπως θα μπορείς να δεις, η δουλειά του αγγελιαφόρου είναι επικίνδυνη.»

Τα μάτια της μελαχρινής κοπέλας γούρλωσαν, προς στιγμή, αντικρίζοντας τα δεμένα τραύματα στον ώμο και στο στήθος του άντρα.

Η Μάερνομ γέλασε. «Είσαι ελεεινός τύπος!» τον κατηγόρησε. «Μην τον ακούς, Θάρκα.»

«Τότε, γιατί την έφερες εδώ;» ρώτησε ο Τόλριν.

«Έχεις μιλήσει με τον Άνεμο, τώρα τελευταία;» έκανε η Μάερνομ.

«Όχι. Δεν τον έχω δει ποτέ μου τον άνθρωπο... Ο φίλος της αδελφής σου, δεν είπες ότι είναι;»

«Ναι.»

«Και τι σχέση έχω εγώ μαζί του; –πέραν του ότι... καταλαβαίνεις.»

«Δεν έχεις καμια σχέση,» τον διαβεβαίωσε η Μάερνομ, «αλλά, για μια στιγμή, μου τον θύμισες.

»Τώρα, εξήγησε στην Θάρκα πώς τραυματίστηκες.»

«Σε μια μάχη,» είπε ο Τόλριν στην μελαχρινή κοπέλα. «Δεν είναι ό,τι πιο συνηθισμένο στη ζωή ενός αγγελιαφόρου.»

Αυτό φάνηκε να χαλάρωσε λίγο τη Θάρκα, που ρώτησε: «Και ποια είναι τα συνηθισμένα πράγματα στη ζωή ενός αγγελιαφόρου;»

«Να μεταφέρει μηνύματα από τον ένα άρχοντα στον άλλο,» είπε ο Τόλριν. «Ευνόητο, πιστεύω. Αλλά, πέρα απ'αυτό, πρέπει να ξέρεις και ιππασία. Εσύ ξέρεις;»

«Ναι.»

«Ωραία. Πέρα, όμως, και από την ιππασία, πρέπει να γνωρίζεις καλά τους δρόμους του Σαραόλν· δηλαδή, να μπορείς να μεταφέρεις ένα μήνυμα όσο πιο γρήγορα γίνεται –οι άρχοντες εκτιμούν την

ταχεία μεταφορά των μηνυμάτων τους, και σε πληρώνουν επιπλέον γι' αυτό. Πράγμα που σημαίνει πως πρέπει να μελετήσεις χάρτες του Βασιλείου.»

«Μ'αρέσουν οι χάρτες,» δήλωσε η Θάρκα.

«Είδες; βρήκες κάτι που σ'αρέσει,» της είπε η Μάερνομ.

«Και, πάλι, όμως, δε φτάνουν μόνο όσα σου ανέφερα μέχρι στιγμής,» συνέχισε ο Τόλριν. «Πρέπει να ξέρεις να χειρίζεσαι και το σπαθί –και, μάλιστα, αρκετά καλά, γιατί στους δρόμους, συχνά, ελλοχεύουν ληστές. Επίσης, σε περιπτώσεις όπως την τωρινή, με τους Μαγκραθμέλιους, πιστεύω, καταλαβαίνεις το λόγο που ένα σπαθί μπορεί να σου φανεί πολύ, πολύ χρήσιμο... Και να θυμάσαι πως, ως αγγελιαφόρος, θα είσαι, συνήθως, μόνη· δε θα έχεις συντρόφους. Επομένως, θα χρειάζεται ν'αντιμετωπίζεις κι όσους κινδύνους συναντάς επίσης μόνη.»

Η Θάρκα ήταν σκεπτική. Τι να έλεγε; Το να βρίσκεται μόνη μες στην ερημιά, ή σε έναν άδειο δρόμο το βράδυ, την τρόμαζε... Αλλά οι χάρτες της άρεσαν... Το ότι έπρεπε, όμως, να μάθει ξιφομαχία όχι.

«Λοιπόν, τι λες;» τη ρώτησε η Μάερνομ.

«Δεν ξέρω,» αναστέναξε η Θάρκα. «Πάλι, δε θα με εκπαιδεύσει η Μάνζρα στο σπαθί;»

«Υποθέτω πως ναι,» απάντησε η Μάερνομ.

«Σίγουρα, θα χρειαστείς το σπαθί σου ως αγγελιαφόρος,» τη διαβεβαίωσε ο Τόλριν. «Ίσως σπάνια, αλλά, όταν το χρειαστείς, θα σου είναι πολύτιμο, γιατί, απλά, η ζωή και η αποστολή σου θα κρέμονται απ'το πόσο καλά γνωρίζεις να μάχεσαι.»

Η Θάρκα στράφηκε στην πολεμίστρια πλάι της. «Μάερνομ... θα με μάθεις εσύ να ξιφομαχώ;»

Εκείνη συνοφρυώθηκε, μειδιώντας λεπτά. «Γιατί, η Μάνζρα δε σ'αρέσει;»

«Είναι...» *Στριμμένη*, ήθελε να πει, αλλά το αντικατέστησε με: «...πολύ αυστηρή.»

«Κι εγώ, νομίζεις, δε θα είμαι;» έθεσε το ερώτημα η Μάερνομ. «Το ίδιο αυστηρή θα είμαι κι εγώ. Άμα είναι να μάθεις κάτι, πρέπει να το μάθεις καλά.» Εξάλλου, γνώριζε τη Μάνζρα, και καταλάβαινε πως, αν της έπαιρνε έτσι τη θέση ως εκπαιδεύτρια της Θάρκα, σίγουρα, θα την πρόσβαλε...

«Καλά...» έκανε η κοπέλα, κατεβάζοντας το βλέμμα της. Ύστερα, το ύψωσε, πάλι, λέγοντας: «Φαίνεται πως, τελικά, δεν τη γλιτώνω χωρίς εκπαίδευση στο σπαθί.»

«Οπότε, απόλαυσέ το!» πρότεινε η Μάερνομ, χαμογελώντας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12^ο

Δυσάρεστα νέα

Ο Βένγκριλ ακόμα παρέμενε στην αφάνεια. Είχε ζητήσει απ'τον Δούκα Φερχ της Όρφαλχ να μην αποκαλύψει σε κανέναν την ταυτότητα του «μυστηριώδη επισκέπτη» του. Και ο Βασιλιάς του Σαραόλν ήταν βέβαιος πως, ως τώρα, πολλοί στην πόλη θα ψιθύριζαν διάφορα, και κακόβουλες φήμες θα άρχιζαν να κυκλοφορούν για τον Άρχοντα. Ο μονάρχης, φυσικά, δεν ήθελε ν'αμαυρωθεί τ'όνομά του Φερχ με ύποπτα λόγια, όμως, για την ώρα, θεωρούσε πως έπρεπε να μείνει κρυμμένος. Αργότερα, όταν είχε συγκεντρωθεί στρατός, για να κατευθυνθεί στη Χάργκοχ, θα φανεωνόταν, για να εμψυχώσει τους πολεμιστές. Γνώριζε πως ο ερχομός του Βασιληά τους, και μάλιστα μια τέτοια δύσκολη ώρα, αναμφίβολα, θα τους εμψύχωνε.

Τώρα, ήταν πρωί, και ο Βένγκριλ καθόταν στο περβάζι του παραθύρου του, αγναντεύοντας τον Ωκεανό, πέρα απ'το λιμάνι της Όρφαλχ. Ήξερε πως απο κεί, σύντομα, θα ερχόταν η Αάνθα.

Πιθανώς να έφτανε και σήμερα... Και αναρωτιόταν, είχε κάνει καλά που είχε φύγει, με τέτοια βιασύνη; Τι είχε καταφέρει; Απλά, είχε μάθει όσα συνέβαιναν στο Βασίλειό του μερικές μέρες αρχύτερα, και όλα τα συμβάντα τον ψυχοπλάκωναν... Η Δήνκα είχε πάρει το στρατό από τα δυτικά σύνορα, και οι δαιμονάνθρωποι είχαν εισβάλει· οι Αργκανθικιανοί είχαν απαγάγει την κόρη του (άραγε ο προδότης Πόνκιμ βρισκόταν σε συμμαχία με τον Βασιληά Κάρχοκ;). Προτιμότερο, ίσως, θα ήταν, τελικά, να είχε περιμένει την Αάνθα. Τώρα, η Βασίλισσα του Ωκεανού, αναμφίβολα, θα είχε θυμώσει μαζί του –και με το δίκιο της. Όμως καλύτερα έτσι... Ούτως ή άλλως, δε μπορούσε να μείνει μαζί της και να ενώσουν τα Βασίλειά τους, όπως εκείνη πρότεινε. Συνετότερο, λοιπόν, δε θα ήταν ν' απομακρυνθούν; Αλλά έτσι; Κατ' αυτό τον τρόπο;... Ο Βένγκριλ κούνησε το κεφάλι του μεπεδεμένος. *Ναι, έτσι!* σκέφτηκε. Δεν ήθελε να την πληγώσει, και, αν η Αάνθα είχε θυμώσει μαζί του, δε θα την πείραζε και τόσο ο χωρισμός τους.

Η πόρτα του δωματίου χτύπησε, και η φωνή του Φερχ ακούστηκε: «Αίργκνεβ; Να περάσω;»

«Φυσικά, Άρχοντά μου,» απάντησε ο Βένγκριλ, και ο Δούκας της Όρφαλχ μπήκε, ντυμένος στα γαλάζια –γαλάζιο πουκάμισο και γαλάζιο παντελόνι–, ενώ μια χρυσή ταινία ήταν περασμένη στον αριστερό του ώμο και μια πορφυρή, υφασμάτινη ζώνη στη μέση του, απ' όπου κρεμόταν θηκαρωμένο ένα λιγνό ξίφος.

«Καλημέρα, Βασιληά μου,» είπε, κλείνοντας.

«Τι νέα;» ρώτησε ο Βένγκριλ.

«Από τη Χάργκοχ τίποτα, Μεγαλειότατε,» απάντησε ο Φερχ.

«Σχετικά με το στρατό σου, εννοώ,» διευκρίνισε εκείνος.

«Ο προσωπικός μου στρατός είναι έτοιμος,» δήλωσε ο Δούκας. «Αυτό που προσπαθώ τώρα είναι να συγκεντρώσω επιπλέον μισθοφόρους, όπως πρότεινε ο Άρχοντας Σάλβινρ της Χάργκοχ, ώστε ν' αυξήσουμε τη δύναμή μας. Πώς είναι ποτέ δυνατόν

ν'αντιμετωπίσουμε διακόσιες χιλιάδες Μαγκραθμέλιους και πάνω, Βασιληά μου;»

«Αναμφίβολα, θα χρειαστούμε ένα σχέδιο,» είπε ο Βένγκριλ. Φάνηκε σκεπτικός. «Ο Σάλβινρ, σίγουρα, θα το έχει συμπεράνει αυτό, μέχρι στιγμής. Επομένως, πρέπει να τον δω...» Έτριψε τα γένια του, κοιτάζοντας το πάτωμα. «Πρέπει να του προσφέρω την άποψή μου –είμαι ο Βασιληάς τούτου του τόπου, άλλωστε.» Ύψωσε το βλέμμα του και είπε αποφασιστικά: «Θα φύγω, Άρχοντά μου, σήμερα.»

Ο Φερχ βλεφάρισε· φανερά, δεν περίμενε κάτι τέτοιο. «Βασιληά μου,» είπε, «γιατί δεν περιμένεις να συγκεντρώσουμε στρατό; Οι δρόμοι του Σαραόλν δεν είναι, πλέον, ασφαλείς, όπως θα–»

Ο Βένγκριλ κούνησε το χέρι, αποδοκιμαστικά, εμπρός του. «Μη μου λες για επικίνδυνους δρόμους, Δούκα μου. Έχω βαδίζει σε πολλούς επικίνδυνους δρόμους στη ζωή μου. Μέχρι χτες βάδιζα εκεί· γιατί όχι, λοιπόν, και σήμερα; Γιατί όχι και αύριο;» Σηκώθηκε απ'το περβάζι του παραθύρου. «Φεύγω...» *Και αφήνω την Αάνθα πίσω μου, πάλι... συλλογίστηκε. Δεν πειράζει, όμως... Είπαμε, καλύτερα έτσι... καλύτερα έτσι.* «Από σένα χρειάζομαι μόνο μερικές προμήθειες, ένα άλογα, και λίγα χρήματα.»

«Βασιληά μου!» εξεπλάγη ο Άρχων Φερχ. «Δε θα πάρετε, τουλάχιστον, τριάντα, σαράντα πολεμιστές μαζί σας;»

Ο Βένγκριλ φάνηκε σκεπτικός.

«Σας παρακαλώ, Βασιληά μου,» επέμεινε ο Δούκα της Όρφαλχ. «Είστε η ελπίδα αυτής της χώρας, ο Προστάτης του Σαραόλν και του Φτερού του Φοίνικα.»

«Ωραία τα προστάτεψα και τα δύο,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ, ειρωνευόμενος, συνειδητά, τον εαυτό του. «Αλλά... εντάξει, θα πάρω μαζί μου... δύο πολεμιστές.»

«Είναι αυτό συνετό;» έθεσε το ερώτημα ο Φερχ.

«Είναι,» δήλωσε ο Βένγκριλ. «Γιατί δε θέλω κανείς να ξέρει ότι είμαι στο Σαραόλν, όχι ακόμα. Φεύγοντας με τριάντα στρατιώτες, οι

ψίθυροι θα μεγαλώσουν· ο κόσμος θ' αρχίσει ν' αναρωτιέται ποιος ήταν αυτός ο άρχοντας που έφυγε απ' την πόλη με τόσους πολεμιστές. Σίγουρα, ήδη μουνιμουνίζουν σχετικά με το ποιος είν' ο μυστηριώδης φιλοξενούμενος του Άρχοντα Φερχ, έτσι;» Ο Δούκας ένευσε καταφατικά. «Επομένως, θα φύγω με δύο μαχητές.»

«Τους καλύτερους και πιο έμπιστους του παλατιού μου,» είπε ο Φερχ.

«Σου είμαι ευγνώμων, γι' ακόμα μια φορά, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ.

«Πηγαίνω να κάνω τις απαραίτητες προετοιμασίες,» είπε ο Δούκας της Όρφαλχ. «Μόλις όλα είναι έτοιμα, θα σε φωνάξω, Βασιληά μου.» Και έφυγε απ' το δωμάτιο.

Ο Βένγκριλ έριξε, πάλι, μια ματιά στον Ωκεανό, απ' το παράθυρο του δωματίου. Ένα εμπορικό πλοίο άραζε στο λιμάνι της πόλης.

** ** *

Ο Αετός έφτασε στην μικρή πόλη-λιμάνι Γκλάχεκ, του νησιού Μαρ-Γκναλ, και άραξε σε μια αποβάθρα. Ο αέρας είχε γίνει, πλέον, κρύος, καθώς είχαν αφήσει πολύ πίσω τους τη Νότια Γη και ζύγωναν τη Βόρεια, όπου η Ερία ήλπιζε να προφτάσει να ειδοποιήσει εγκαίρως τον Βασιληά Βένγκριλ του Σαραόλν.

Τώρα, στεκόταν κοντά στο κεντρικό κατάρτι του πλοίου, με την κάπα τυλιγμένη γύρω της, τα μαύρα, μακριά της μαλλιά ν' ανεμίζουν, και τον Όκ'φερν να στέκεται πλάι της, με την κουκούλα κατεβασμένη μπροστά στο πρόσωπό του. Ακόμα φοβόταν μήπως η Φ'νάριλμ τον αναγνωρίσει, παρότι η Ερία τού έλεγε –και επέμενε– ότι αποκλείεται, ακόμα κι αν τον καταλάβαινε, να του έκανε τίποτα. Οι οργανώσεις της Ζίρκεφ δεν είχαν δύναμη στα βόρεια του Άρμπεναρκ, και η Συντεχνία του Πορφυρού Αετού δε μπορούσε να τον βλάψει. Ωστόσο, εκείνος αγνοούσε τα λόγια της. *Τι ξεροκέφαλος!*... σκεφτόταν η Σαραολνιανή πολεμίστρια.

Και η Φ'νάριλιμ; Αυτή ήταν άλλο θέμα. Είχε θυμώσει που δε θα σταματούσαν στη Θέρληχ, πρωτεύουσα του Βασιλείου του Ωκεανού, γιατί πίστευε πως εκεί θα έπιανε καλές τιμές για τα εμπορεύματά της. Το ότι η Ερία τής είχε πει πως η ζήτηση για Ζιρκεφιανά μπαχαρικά είχε ανεβεί φοβερά στο Σαραόλν δε φαινόταν να την εντυπωσιάζει. Όμως δε μπορούσε να παρακούσει την πολεμίστρια, εφόσον νόμιζε πως ήταν απεσταλμένη της Τρίτης Συντεχνίας Εμπόρων της Ζίρκεφ. *Ευτυχώς που ακόμα πιστεύει ότι είμαι απεσταλμένη αυτής της Πνευματοχτυπημένης συντεχνίας*, έλεγε στον εαυτό της η Ερία.

«Τι κρύο είν'ετούτο;» έκανε ο Όκ'φερν πλάι της, καθώς ήταν κουκουλωμένος και τυλιγμένος στην κάπα του. «Θα παγώσω ζωντανός.»

Η Ερία γέλασε, καθώς τη διέκοψε απ'τις σκέψεις της. «Δεν κάνει δα και τόσο κρύο,» αποκρίθηκε. «Απλά, λίγο περισσότερο απ'ό,τι στη Ζίρκεφ.»

«Λίγο περισσότερο;» απόρησε ο Όκ'φερν. «Λίγο; Είσαι τρελή; Νόμιζα πως ποτέ δεν ήταν δυνατόν να έχει τόσο κρύο κάπου.»

«Και πού να δεις όταν χιονίζει στο Σαραόλν,» μειδίασε, μοχθηρά, η Ερία, προσπαθώντας να κάνει πλάκα, τρομάζοντάς τον.

Ο Όκ'φερν ρίγησε. «Δε βγαίνετε, τότε, ε;»

«Εγώ, προσωπικά, βγαίνω ξυπόλυτη,» είπε η Ερία, με σοβαρό ύφος.

Ο Όκ'φερν την κοίταξε σχεδόν τρομοκρατημένος.

Εκείνη γέλασε, πάλι. «Αστειεύομαι!» δήλωσε, κοπανώντας τον, με τη γροθιά της, στον ώμο. «Δε θέλω να πάθω κρυοπαγήματα.»

«Δηλαδή, δε βγαίνετε όταν χιονίζει,» συμπέρανε, ανακουφισμένος, ο Όκ'φερν. Είχε ακούσει ότι ήταν σκληροί οι Βόρειοι, αλλ'αυτό παραπήγαινε!

«Δε βγαίνουμε ξυπόλυτοι,» τόνισε η Ερία.

«Αλλά βγαίνετε;» Τελικά, όντως, ήταν περισσότερο σκληροί απ'ό,τι είχε ακούσει...

«Ναι, τυλιγμένοι σε κάπες, και με χοντρές, γούνινες μπότες στα πόδια,» εξήγησε η Σαραολνιανοί πολεμίστρια. «Και μη με κοιτάς να σου λέω κάτι εξωπραγματικό.»

Ο Όκ'φερν βλεφάρισε. «Καλά...» αποκρίθηκε, νιώθοντας το κορμί του ολίγον τι πιο παγωμένο από πριν.

Η Ερία στράφηκε στον Καπετάν Ρόγκβιπ, έναν μετρίου αναστήματος άντρα με άγρια όψη, ο οποίος στεκόταν ξυπόλυτος πάνω στο κατάστρωμα. Στο δεξί του αφτί κρεμόταν ένα σκουλαρίκι, ενώ στ'αριστερό τρία άλλα, μικρά. Φορούσε μια μισοκουρελιασμένη, μπλε τουνίκα και φαρδιά βράκα. Στους ώμους του βρισκόταν ριγμένη μια πορφυρή κάπα με γούνα, για να προστατεύεται απ'τον κρύο καιρό.

«Καπετάνιε,» φώναξε η Σαραολνιανή πολεμίστρια.

Εκείνος δεν την άκουσε, καθώς κάτι έλεγε σ'έναν μούτσο –ή, μάλλον, τον έβριζε, με τον, ως συνήθως, πολύ ευγενικό τρόπο των ναυτικών. Η Ζάτα, μια ψηλή, μελαχρινή γυναίκα με αλογοουρά ως τη μέση, Λοστρόμος του Αετού, τον σκούντηξε, δείχνοντάς του την Ερία, με τον αντίχειρά της.

«Τι 'ναι, κοπελιά;» τη ρώτησε ο Ρόγκβιπ. «Δε σε πρόσεξα.»

«Δε θα σταματήσουμε για πολύ εδώ, Καπετάνιε,» είπε η Σαραολνιανή πολεμίστρια. «Θα φύγουμε σύντομα, εντάξει; Βιαζόμαστε.»

«Ούτε να πιούνε ένα ποτό οι ναύτες μου, ρε κούκλα;» παραπονέθηκε ο Ρόγκβιπ.

Η Ερία ξεφύσησε. «Έστω... Αλλά αυτό μόνο: ένα ποτό, έτσι; Μετά, φεύγουμε.»

«Εγινε, κοπελιά,» συμφώνησε ο Ρόγκβιπ, αν και δεν έμοιαζε τόσο ευχαριστημένος με την απόφασή της.

«Πάμε κι εμείς για κανένα ποτό;» πρότεινε ο Όκ'φερν στην Ερία.

«Δεν έχουμε λεφτά για πέταμα...» έκανε εκείνη. «Αλλά... δε βαριέσαι, φτάνουμε στο Σαραόλν, κι εκεί, πια, δε θάχουμε χρηματικό πρόβλημα. Πάμε.»

Κατέβηκαν απ'το κατάστρωμα του *Αετού*, αλλά παρατήρησαν πως η Φ'νάριλιμ και οι άλλοι απεσταλμένοι του έμπορα Άκφορ της Ζίρκεφ έμειναν πίσω. Έμοιαζαν θυμωμένοι με τη συμπεριφορά της «εκπροσώπου της Τρίτης Συντεχνίας».

«Μάλλον, θα κάνουν παράπονα στη Συντεχνία, όταν επιστρέψουν στην πατρίδα τους,» είπε ο Όκ'φερν στην φίλη του, μειδιώντας.

«Λίγο μ'απασχολεί,» αποκρίθηκε εκείνη. «Εγώ τη δουλειά μου θα την έχω κάνει: θα βρίσκομαι στο Σαραόλν και θα έχω πάει να ειδοποιήσω τον Βασιληά Βένγκριλ για τον Πόνκιμ.»

«Ναι...» συμφώνησε, κάπως αδιάφορα, ο Όκ'φερν, που σκεφτόταν ότι δε θα ξανάβλεπε τη Ζίρκεφ και ότι θα ήταν αναγκασμένος να ζήσει, ίσως, το υπόλοιπο της ζωής του παγωμένος στην Βόρεια Γη.

«Το *Χρυσό Χέλι*.» Η Ερία έδειξε μια ταβέρνα. «Είχα φάει εδώ, όταν κατευθυνόμουν, μαζί με τους άλλους, στη Θέρληχ. Μου μοιάζει πολύς καιρός από τότε...»

«Ήταν καλό το φαγητό;» ρώτησε ο Όκ'φερν, μη θέλοντας να σκέφτεται την παγερή μοίρα που τον περίμενε.

«Σχετικά,» απάντησε η Ερία. «Αλλά πάμε γρήγορα, προτού οι ναύτες του Καπετάν Ρόγκμπιπ πιάσουν όλο το χώρο.»

Μπήκαν στο *Χρυσό Χέλι* και κάθισαν σ'ένα τραπέζι. Η ταβερνιάρισσα, μια ξανθιά γυναίκα με μπεζ ποδιά και λευκό πουκάμισο, τους πλησίασε.

«Εσύ κάτι μου θυμίζεις,» είπε στην Σαραολνιανή. «Έχεις ξαναπεράσει απο δώ;»

«Απορώ που με θυμάσαι,» συνοφρυώθηκε η Ερία.

«Ποτέ δεν ξεχνάω φάτσες,» εξήγησε εκείνη. «Ήσουν με κάμποσους... στρατιώτες, την προηγούμενη φορά, έτσι; Η αρχηγός τους ήσουν, νομίζω...»

Η Ερία ένευσε καταφατικά.

«Τι έγιναν οι άλλοι;» ρώτησε η ταβερνιάρισσα.

Τι τη νοιάζει; συλλογίστηκε η Σαραολνιανή. «Δουλειές,» απάντησε. «Θα θέλαμε κάτι να πιούμε.»

«Μπίρα;»

«Ναι.»

Η ταβερνιάρισσα έφυγε, πηγαίνοντας να πάρει κι άλλες παραγγελίες, καθώς οι ναύτες του Καπετάν Ρόγκβιπ μαζεύονταν στο *Χρυσό Χέλι*. Η Ερία συμπέρανε πως θ'αργούσε να φέρει τα ποτά τους.

Όσο περίμεναν, ο Όκ'φερν άκουγε μια γυναικεία φωνή πίσω του να λέει: «...δεν είναι ασφαλές το Βασίλειο, πλέον, φίλε μου...»

«Ίσως νάναι μια παροδική κρίση,» αποκρίθηκε μια αντρική φωνή. «Δεν έπρεπε να φύγεις, έτσι βιαστικά.»

«Δεν ήμουν η μόνη που πήρα αυτή την απόφαση, Τόζναροθ. Μετά απ'όσα ακούστηκαν, οι έξυπνοι έμποροι εγκατέλειψαν το Σαραόλν. Κι όσοι δεν το έχουν εγκαταλείψει ακόμα, θα το εγκαταλείψουν, πίστενέ με. Δαιμονάνθρωποι, σου λέω! Δεν είναι παίξε-γέλασε η κατάσταση. Και όλος ο στρατός έχει συναχθεί στ'ανατολικά σύνορα με το Αργκανθικ, οπότε δε μπορεί να προστατέψει το Βασίλειο. Κάποιο πρόβλημα υπάρχει με τους Αργκανθικιανούς, τ'οποίο φημολογείται πως σχετίζεται με την εξαφάνιση της Πριγκίπισσας Έρμελ. Έτσι, ποιος θα μας προφυλάξει απ'τους διαβόλους; Σύμφωνα με τα τελευταία π'άκουσα, καίγανε πόλεις και χωριά στα δυτικά του Βασιλείου. Να δεις εκεί τι έπαθαν οι έμποροι... Όσοι δεν σκοτώθηκαν επώδυνα, καταστράφηκαν... Επιπλέον....»

Ο Όκ'φερν τεντώθηκε προς τη μεριά της Ερία. «Αυτοί πίσω μας μιλάνε για το Σαραόλν,» της είπε. «Και δε θα πιστέψεις τι είν'αυτά που λένε: ότι έχουν εισβάλει οι δαιμονάνθρωποι, και τέτοια...»

«Τι!» έκανε η πολεμίστρια, σουφρώνοντας τα φρύδια της. «Με συγχωρείτε,» φώναξε στον άντρα και στη γυναίκα πίσω απ'τον Όκ'φερν. Ο πρώτος ήταν μελαχρινός με κοντά, σγουρά μαλλιά και ένα μεγάλο σκουλαρίκι στο δεξί αφτί· φορούσε καφετιά, τριμμένη τουνίκα, και μαύρη κάπα μ'ένα σχίσιμο –μάλλον, από σπαθί, έκρινε η Ερία– στη δεξιά μεριά. Η γυναίκα είχε πυρόξανθα μαλλιά, τα οποία έπεφταν ως τους ώμους της· τα μάτια της ήταν βαμμένα μοβ,

και φορούσε γαλάζιο φόρεμα με τριγωνική λαιμόκοψη, που αποκάλυπτε μικρό μέρος του στήθους της. Τους ώμους της σκέπαζε μια σκούρα-μπλε κάπα από μαλλί, με γούνα λύκου (;) γύρω απ'το λαιμό. Στον δεξή καρπό είχε περασμένο ένα μπρούτζινο βραχιόλι. «Με συγχωρείτε!» επανέλαβε η πολεμίστρια, δυναμώνοντας τη φωνή της, γιατί δεν την άκουσαν.

Οι άγνωστοι στράφηκαν στο μέρος της. «Τι θα θέλατε, κυρία μου;» ρώτησε η γυναίκα.

«Δεν το έκανα επίτηδες –να κρυφακούσω, εννοώ–, αλλά σας άκουσα να λέτε κάτι για το Σαραόλν,» αποκρίθηκε η Ερία. «Και, ξέρετε, επειδή είναι η πατρίδα μου, και επιστρέφω ύστερ'από κάποιο καιρό εκεί, θα ήθελα να μάθω τι συμβαίνει.» *Δε μπορεί να έχουν εισβάλει οι Μαγκραθμέλιοι. Αποκλείεται.*

«Σε περιμένει δυσάρεστη έκπληξη, φίλη μου,» είπε η γυναίκα. «Κατ'αρχήν, ονομάζομαι Ναραβέλια. Ίσως να μ'έχεις ακουστά...»

«Οχι,» παραδέχτηκε η πολεμίστρια.

«Είμαι εμπόρισα γούνας, λύκου ιδιαίτερα. Εσύ ποια είσαι;»

«Ερία με λένε. Τώρα, πες μου –τι συμβαίνει στο Σαραόλν;» Αισθανόταν ένα σφίξιμο στο στήθος. *Δε μπορεί να έχουν εισβάλει οι δαιμονάνθρωποι. Κάτι άλλο θα είναι.*

«Οι Μαγκραθμέλιοι έχουν εισβάλει από τα δυτικά σύνορα,» την πληροφόρησε η Ναραβέλια.

Όχι! φώναξε μέσα της η Ερία, νιώθοντας οργή και τρόμο να την πλημμυρίζουν. *Άργησα, τελικά –άργησα πολύ...*

«Καταστρέφουν ό,τι βρουν στο διάβα τους: καίνε πόλεις, χωριά – πανωλεθρία. Και ο στρατός όλος βρίσκεται στ' ανατολικά, και λένε πως προετοιμάζεται πόλεμος με το Άργκανθικ.»

«Γιατί;» απόρησε η Ερία. *Μα τα Πνεύματα, είναι ψέματα όλα!* Δεν ήθελε να πιστέψει αυτά που της έλεγε η εμπόρισα.

«Πάλι φήμες, αλλά οι Αργκανθικιανοί, μάλλον, έχουν απαγάγει την Πριγκίπισσα Έρμελ,» είπε η Ναραβέλια.

«Δε μπορεί!» Η Ερία ήταν απόλυτη. «Δεν έχουμε εχθρικές σχέσεις με το Άργκανθικ. Μη με κοροϊδεύεις!»

Η Ναραβέλια την κάρφωσε μ'ένα θυμωμένο βλέμμα. «Δε σε κοροϊδεύω, Ερία,» απάντησε, σταθερά. «Είναι όλα αλήθεια. Το ξέρω ότι θα σου φαίνονται απίστευτα, άμα έλεις καιρό από το Βασίλειο, μα είναι *όλα αλήθεια* –σε διαβεβαιώνω.»

Ανάθεμα!... Η πολεμίστρια νόμιζε ότι, ξαφνικά, την είχε χτυπήσει ένα αστροπελέκι κατακέφαλα.

«Και δεν είναι η Πριγκίπισσα η μόνη που έχει χαθεί,» συνέχισε η Ναραβέλια. «έχει χαθεί κι ο Βασιληάς.»

«*Όχι!*» έκανε η Ερία. «Είσαι σίγουρη;»

Η Ναραβέλια ένευσε. «Ναι. Πήγε στο Βασίλειο του Ωκεανού, για κάποιο λόγο, και κανείς δεν τον έχει ξαναδεί από τότε...»

Η Ερία ακούμπησε το μέτωπο στις παλάμες των χεριών της, που οι αγκώνες τους στηρίζονταν στο τραπέζι. «Δεν το πιστεύω αυτό... δεν το πιστεύω...»

«Λυπάμαι...» είπε η Ναραβέλια. «Και εγώ είμαι περισσότερο στενοχωρημένη από σένα. Είχα συμβόλαια με πολλούς κυνηγούς στο Σαραόλν, για να με προμηθεύουν με γούνα. Τώρα, πού θα πάω; Στο Βασίλειο του Ωκεανού δεν ξέρω κανένα. Εκτός από τον φίλο μου Τόζναροθ, απο δώ.» Έδειξε, κόσμια, τον άντρα που καθόταν στο ίδιο τραπέζι μ' αυτήν.

«Σου εύχομαι καλή τύχη,» της είπε η Ερία. Χολή είχε έρθει στο στόμα της, και το στομάχι της ήταν διπλωμένο.

«Εσύ τι θα κάνεις;» τη ρώτησε η Ναραβέλια. «Τώρα, που η κατάσταση είναι έτσι στο Σαραόλν, δε θα πας, ε;»

«Όχι,» απάντησε η Ερία, «τώρα, σίγουρα, θα πάω.»

«Δε θα σ'αρέσει αυτό που θα βρεις,» την προειδοποίησε η Ναραβέλια. «Ίσως οι δαιμονάνθρωποι νάχουν φτάσει ακόμα και στην πρωτεύουσα...»

«Όπως και νάχει, θα πάω,» δήλωσε η Ερία. *Το χρωστάω αυτό στο Βασιληά, επειδή άργησα...* συλλογίστηκε. *Μα, ο Βασιληάς έχει χαθεί,*

είπε μια φωνή μέσα της. *Το χρωστάω στο ίδιο το Σαραόλν, τότε!* αντιγύρισε η πολεμίστρια.

«Εσύ ρισκάρεις το κεφάλι σου,» ανασήκωσε τους ώμους της η Ναραβέλια. «Τώρα, με συγχωρείς· έχω επείγουσα δουλειά με τον κύριο.» Και στράφηκε στον Τόζναροθ, συνεχίζοντας την κουβέντα μαζί του.

«Ερία, είσαι σίγουρη για την απόφασή σου;» ρώτησε ο Όκ'φερν τη φίλη του. Όταν είχε αποφασίσει να πάει στη Βόρεια Γη με τη Σαραολνιανή γυναίκα, δεν ήξερε πως σ'αυτά τα μέρη γινόταν πόλεμος. Άλλωστε, κατευθυνόταν εκεί για ν'αποφύγει τον πόλεμο με τους Μαγκραθμέλιους στη Ζίρκεφ, και για να γλιτώσει από τη Συντεχνία του Πορφυρού Αετού, την οποία είχε προδώσει. *Η Μοίρα παίζει παράξενα παιχνίδια...* συλλογίστηκε ο καστανόξανθος Νότιος. *Μα την Έρημο και τον Ποταμό, πολύ παράξενα παιχνίδια!*

«Είμαι σίγουρη, Όκ'φερν,» δήλωσε η Ερία. «Θα επιστρέψω στο Σαραόλν.»

«Γιατί; Υποτίθεται πως θα πήγαινες μήνυμα στον Βασιληά, αλλά, τώρα, αυτός έχει χαθεί, και—»

«Και τι να κάνω; Η πατρίδα μου με χρειάζεται —θα πάω να πολεμήσω τους τρισκατάρατους δαίμονες, μέχρι που να σπάσει η λάμα του ξίφους μου απ'τους Μαγκραθμέλιους που θα έχει σκοτώσει!»

Ο Όκ'φερν καταλάβαινε πως δεν υπήρχε άλλη επιλογή απ'το να την ακολουθήσει. «Ανάθεμά σε, Ερία,» είπε· «έφυγα απ'τη Ζίρκεφ για ν'αποφύγω τον πόλεμο...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 13^ο

Ο Θάνατος και η Καταστροφή

Ένας άντρας στεκόταν μπροστά στο θρόνο του νέου Βασιληά του Σαραόλν. Είχε μακριά, σπαστά, καστανά μαλλιά, τα οποία έπεφταν ως τους ώμους του. Το πρόσωπό του ήταν σκληρό και είχε έντονες γωνίες και θεληματικό πηγούνι. Το βλέμμα του πέταγε σπίθες και φωτιά, και τα μάτια του δε βλεφάριζαν· δεν έδειχναν κανενός είδους δειλία. Ήταν, φαινομενικά, ένας από τους πιο δυναμικούς άντρες που είχε ποτέ του αντικρίσει ο Πόνκιμ· αλλά θα έπρεπε ν' αποδείξει και την αξία του –η εμφάνιση δεν έφτανε.

Υστερα, ο μονάρχης έστρεψε το βλέμμα του στην γυναίκα δίπλα στον καστανομάλλη· μόνο τα μαύρα μάτια του κινήθηκαν, και καθόλου ο ίδιος, καθώς είχε το σαγόνι του ακουμπισμένο στη γροθιά του. Ήταν ψηλή και όμορφη, καθώς μια πλούσια χαίτη από πορφυρά μαλλιά έπεφτε στην πλάτη της. Τα χαρακτηριστικά της έδειχναν δύναμη και πως μέσα της, όπως και στον άντρα, δεν κρυβόταν δειλία. *Αυτοί οι δυο μοιάζουν υπερβολικά*, συμπέρανε ο Πόνκιμ. Θα του φαίνονταν χρήσιμοι, πολύ χρήσιμοι. Γιαυτό κιόλας τους είχε καλέσει εδώ...

«Τα ονόματά σας,» πρόσταξε.

Ο άντρας έκανε μια βαθιά υπόκλιση. «Ονομάζομαι Καρνταμάρ, Μεγαλειότητα.»

«Νερενία, Βασιληά μου,» είπε η πορφυρομάλλα γυναίκα, καθώς κι εκείνη υποκλινόταν.

«Ποιες ήταν οι θέσεις σας στο παλιό Σαραόλν;» ρώτησε ο Πόνκιμ, βέβαιος πως δε θα του έλεγαν ψέματα.

«Δεν είχα καμία ιδιαίτερη θέση, Βασιληά μου,» δήλωσε η Νερενία· «ήμουν πολεμίστρια στον Σαραολνιανό στρατό της Μάρβαθ.

Ωστόσο, θα σας υπηρετήσω όσο καλύτερα δύναμαι.» Τα πράσινα μάτια της γυάλιζαν, καθώς άρθρωνε την τελευταία πρόταση.

Ενδιαφέρον... παρατήρησε ο Πόνκιμ. Και μια εικόνα παρουσιάστηκε στο μυαλό του: *Μια πορφυρομάλλα γυναίκα, η οποία βαστούσε μια δίλαβη, πλατυλέπιδη ρομφαία στις γροθιές της, που η μακριά της λάμα ήταν βουτηγμένη στο αίμα. Η ίδια η πολεμίστρια ήταν ντυμένη με μαύρη, αρθρωτή, ατσάλινη αρματωσιά, επίσης βουτηγμένη στο αίμα, ελάχιστο απ'τ'οποίο ήταν δικό της. Στα πόδια της κείτονταν νεκροί πολεμιστές, άνθρωποι... και ο Πόνκιμ είχε την αίσθηση ότι ήταν Σαραολνιανοί. Ανάμεσά τους βρισκόταν κι ένας άλλος... που δεν πρέπει νάταν πολεμιστής... Είχε μαύρα, μακριά μαλλιά, τα οποία, τώρα, έπεφταν ανακατεμένα στο πρόσωπό του. Αυτός δεν ήταν νεκρός, μα, σίγουρα, χαροπάλευε, αιμόφυρτος. Ο Βασιλιάς του Σαραόλν τον ήξερε... τον ήξερε... απλά, τώρα, δεν... Ή, μάλλον... Το όραμα χάθηκε, και ο Πόνκιμ βλεφάρισε. Πολύ ενδιαφέρον... συλλογίστηκε, μειδώντας σατανικά, καθώς αντίκριζε την Νερενία.*

Και στράφηκε στον Καρνταμάρ, υψώνοντας ένα του φρύδι. «Μεγαλειότητα,» είπε εκείνος, «ούτε εγώ ήμουν τίποτα παραπάνω από ένας απλό πολεμιστής.» Αλλά από τον τόνο με τον οποίο μιλούσε φαινόταν καθαρά πως θεωρούσε τον εαυτό του κάτι παραπάνω –κάτι πολύ παραπάνω– από έναν «απλό πολεμιστή».

Και άλλο ένα όραμα πέρασε μπροστά απ'τα μάτια του Πόνκιμ: *Ένας καστανομάλλης άντρας, ο οποίος βαστούσε πέλεκυ στο δεξί χέρι και κοντό, πλατυλέπιδο ξίφος στ'αριστερό, και στεκόταν ανάμεσα σε κουφάρια Σαραολνιανών πολεμιστών, με τα όπλα του αιματοβαμμένα, όπως η αρθρωτή, σκούρα-μπλε αρματωσιά του. Πάνω στους νεκρούς βρισκόταν, χαροπαλεύοντας, ένας μελαχρινός άντρας με μούσι. Ο Βασιλιάς τον αναγνώριζε... Πρέπει να ήταν ο... Το όραμα χάθηκε. Ο Δούκας Σάλβινρ της Χάργκοχ, συλλογίστηκε ο Πόνκιμ. Ναι, αυτός πρέπει να ήταν... Αλλά μπορεί να έκανε και λάθος...*

Από πού είχαν έρθει αυτά τα οράματα; Ποτέ δεν του είχε συμβεί κάτι παρόμοιο...

«Είστε και οι δύο διοικητές του στρατού μου, τώρα,» δήλωσε ο Πόνκιμ. «Του *ανθρώπινου* στρατού μου,» τόνισε. Στο τραπέζι των συμβούλων, ο Καρθαβλέρν, Βασιληάς της Νότιας Μάγκραθμελ, στράβωσε τη μούρη του.

Η Νερενία έπεσε στο ένα γόνατο· το ίδιο κι ο Καρνταμάρ.

«Σήκω, Στρατάρχισσα Νερενία,» πρόσταξε ο Βασιληάς του Σαραόλν. «Σήκω, Στρατάρχη Καρνταμάρ.»

Κι οι δυο σηκώθηκαν.

«Μας κάνετε μεγάλη τιμή, Μεγαλειότατε,» είπε ο καστανομάλλης άντρας.

«Πολύ μεγάλη,» πρόσθεσε η Νερενία.

«Έχω σχέδια για σας,» τους πληροφόρησε ο Πόνκιμ, μ'ένα χαμόγελο που τους πάγωσε ως το κόκαλο, παρά τ'αξιώματα που τους είχε δώσει. Το Στέμμα των Οφθαλμών άστραφτε στο κεφάλι του. «Τώρα, εξοπλιστείτε. Μία...» –έφερε στο μυαλό τα οράματά του– «...αρθρωτή πανοπλία θα ετοιμαστεί για τον καθένα σας ειδικά. Κι εσύ, Στρατάρχη Καρνταμάρ... εσύ θα έχεις ως όπλα σου, απο δώ και στο εξής, έναν πέλεκυ και ένα κοντό, πλατυλέπιδο ξίφος...» *Θάνατος*, σύριξε μια φωνή μέσα στο κρανίο του Πόνκιμ. *Θάνατος!* «Και θ'ακούς στο όνομα Θάνατος.»

«Ως προστάξετε, Μεγαλειότατε,» έκλινε το κεφάλι του εκείνος, παραξενεμένος κάπως απ'τα λόγια του νέου Βασιληά του Σαραόλν.

«Εσύ, Στρατάρχισσα Νερενία, θα φέρεις ως όπλο σου μια δίλαβη, πλατυλέπιδη ρομφαία. Και...» *Καταστροφή*, σύριξε, πάλι, η ίδια φωνή μες στο κεφάλι του Πόνκιμ. *Καταστροφή!* «...θ'ακούς στο όνομα Καταστροφή.»

«Μάλιστα, Βασιληά μου,» είπε η πορφυρομάλλα γυναίκα, κι εκείνη παραξενεμένη απ'τα λόγια του.

«Πηγαίνετε τώρα,» πρόσταξε ο Πόνκιμ. «Θα σας καλέσω, πάλι, όταν σας χρειάζομαι.»

Η Στρατάρχισσα Νερενία και ο Στρατάρχης Καρνταμάρ υποκλίθηκαν και έφυγαν από την αίθουσα του θρόνου με περήφανο (υπεροπτικό;) βηματισμό.

Ο Πόνκιμ είχε το συναίσθημα ότι θα του φαίνονταν πολύ χρήσιμοι... και ήταν ένα παράξενο συναίσθημα. Τόσο παράξενο όσα τα οράματα που είχε δει, ατενίζοντάς τους.

Ο Κράντμον σηκώθηκε απ'τη θέση του στο τραπέζι των συμβούλων και ζύγωσε το θρόνο του Βασιλιά. Στο κεφάλι του ήταν η χρυσή Κορόνα του Ωκεανού, σκαλισμένη έτσι ώστε να μοιάζει με πολλά όστρακα ενωμένα μεταξύ τους. Πίσω του αναδευόταν ένας γαλάζιος μανδύας, ο οποίος δενόταν γύρω απ'το λαιμό του και συγκρατιόταν με μια αργυρή πόρπη. Το πάνω μέρος του σώματός του έντυνε ένα μαύρο, γυαλιστερό πουκάμισο, και το κάτω ένα σκούρο-καφέ, πέτσινο παντελόνι και ψηλές, μελανές μπότες.

«Τι σημαίνουν όλ'αυτά, Πόνκιμ;» ρώτησε, δίχως να βάλει πολύ δύναμη στη φωνή του. Προφανώς, δεν επιθυμούσε να τον ακούσει κανείς άλλος εκτός απ'τον νέο Μονάρχη του Σαραόλν.

«Δε σε καταλαβαίνω, φίλτατε Κράντμον...» αποκρίθηκε εκείνος, μπλέκοντας τα δάχτυλα των χεριών του μεταξύ τους, ενώ είχε τους αγκώνες του ακουμπισμένους στους βραχίονες του θρόνου.

Φίλτατε Κράντμον. Έτσι τον αποκαλούσε ο Τράνθλας χτες βράδυ. Και ο ξανθομάλλης ευγενής σιχαινόταν τον Τράνθλας, τη Νυφίτσα· τον είχε κοροϊδέψει! του είχε πει ψέματα –και θα το πλήρωνε ακριβά. Φτάνει μόνο να τον έβρισκε απροστάτευτο... Ίσως να σκεφτόταν ένα σχέδιο μαζί με την Σαντέ'ενθιν, για να τον εξολοθρεύσουν... *Ίσως.* Γιατί η Ζιρκεφιανή, τον τελευταίο καιρό, δεν ήταν και τόσο ανοιχτή.

«Τι ήταν αυτή η ιστορία, Πόνκιμ;» επέμεινε ο Κράντμον. «Θάνατος και Καταστροφή; Από πού κι ως πού;»

«Από... ένα όραμα,» αποκρίθηκε ο Βασιλιάς, μειδιώντας λεπτά και μυστηριωδώς.

Ο Κράντμον κάγχασε. «Δεν περιμένεις να σε πιστέψω, βέβαια!...»

«Όπως αγαπάς, φίλτατε,» είπε ο Πόνκιμ. «Δεν πιστεύεις στα οράματα;»

Φίλτατε, πάλι! «Δεν έχω δει κανένα,» παραδέχτηκε ο ξανθομάλλης ευγενής του Ωκεανού.

«Εγώ μόλις είδα. Και νομίζω πως ήταν το μέλλον που είδα, Κράντμον.» Ο Μονάρχης του Σαραόλν θυμήθηκε που του έλεγε ο Αφέντης του, ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν, ότι μπορούσε να δει το μέλλον. Έτσι είχε προφητέψει πως εκείνος –ο Πόνκιμ– θα ήταν ο άνθρωπος ο οποίος θα έδινε στους δαίμονες την κυριαρχία πάνω στον Άρμπεναρκ. Όμως δεν του είχε πει ότι θα γινόταν Βασιληάς... Ούτε είχε μπορέσει να προδεί αυτό που συνέβη με τον Φάλμαριν... Αλλά ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν ήταν *αρχαίος δαίμονας* και είχε οράματα του μέλλοντος· δεν ήταν ένας απλός άνθρωπος, σαν τον Πόνκιμ. Ή, μάλλον, όχι ακριβώς «απλός», μα άνθρωπος, παραταύτα· και οι άνθρωποι δεν είχαν τη δύναμη να σχίζουν τις ομίχλες του μέλλοντος και να βλέπουν πίσω απ'αυτές...

Ο Κράντμον τον κοίταξε παραξενεμένος. Αναρωτιόταν αν είχε τρελαθεί, πράγμα που δε θεωρούσε και εντελώς απίθανο... «Δε σε πιστεύω,» δήλωσε.

«Κάνε ό,τι θέλεις,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. «λίγο μ'απασχολεί. Αλλά μη με ζαλίζεις με τη μουρμούρα σου.»

Τα χαρακτηριστικά του προσώπου του Κράντμον σφίχτηκαν απ'αυτή την προσβολή. *Μουρμούρα!* Γύρισε την πλάτη στον Μονάρχη του Σαραόλν και έφυγε, οργισμένος, απ'την αίθουσα του θρόνου, με τον γαλάζιο μανδύα να κυματίζει πίσω του. Δεν ήταν πρόπον κανείς να μιλάει έτσι στον μελλοντικό Βασιληά του Ωκεανού.

Μόλις ο ξανθομάλλης ευγενής βγήκε απ'το μεγάλο δωμάτιο, ο Καρθαβλέρν σηκώθηκε απ'τη θέση του στο τραπέζι των συμβούλων και ζύγωσε το θρόνο του Πόνκιμ. «Μεγαλειότατε,» είπε, αν και απεχθανόταν να απευθύνεται σ'έναν *άνθρωπο* με τέτοιο σεβασμό, «θα μπορούσα να σας μιλήσω;»

«Είσαι εδώ, δεν είσαι, Βασιληά μου;» αποκρίθηκε ο Μονάρχης του Σαραόλν, καρφώνοντάς τον με το σκοτεινό του βλέμμα. «Μίλα, λοιπόν.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Καρθαβλέρν. «Είναι σχετικά με τους... ανθρώπους... Μεγαλειότατε. Θα έχουμε τους ανθρώπους στην πόλη μας; Οι διοικητές μου παραπονιούνται, Με—»

«Πόλη μου,» τόνισε ο Πόνκιμ. «Και όποιος διοικητής σου έχει πρόβλημα με τους πολεμιστές μου, μπορεί να έρθει να μιλήσει σε μένα, προσωπικά, Βασιληά μου της Νότιας Μάγκραθμελ.»

Φανερά η απάντησή του δεν άρεσε στον Καρθαβλέρν. *Τι περίμενε ο ηλίθιος;* συλλογίστηκε ο Μονάρχης του Σαραόλν. *Να διώξω τους στρατιώτες μου; Ή να τους προσφέρω θυσία στους Μαγκραθμέλιους του;*

«Όπως επιθυμείτε... Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε ο δαιμονάνθρωπος. «Θα μπορούσα, τώρα, να σας ρωτήσω κάτι άλλο;»

«Φυσικά,» είπε ο Πόνκιμ, υποθέτοντας τι ήταν αυτό που ήθελε να τον ρωτήσει.

«Σχετικά με κείνο το θέμα της... διαδοχής του Θρόνου της Βόρειας Μάγκραθμελ, Μεγαλειότατε...» άρχισε ο Καρθαβλέρν· και ύψωσε τα φρύδια του. «Τι ακριβώς θα γίνει;»

Ο Πόνκιμ γέλασε. «Βιάζεσαι, Βασιληά μου της Νότιας Μάγκραθμελ...»

Τα μάτια του Καρθαβλέρν στένεψαν. «Είπατε πως θ'αποφασίζατε... Μεγαλειότατε.»

«Ναι, πράγματι,» παραδέχτηκε ο Πόνκιμ. «Αλλά δεν έχω αποφασίσει ακόμα.»

«...Πότε θα έχετε αποφασίσει;» θέλησε να μάθει ο Καρθαβλέρν.

Ο Πόνκιμ μόρφασε, θεατρικά. «Σε μια ώρα... Σε μια μέρα... Σε ένα μήνα... Ο χρόνος θα δείξει, Βασιληά μου. Αλλά, παρακαλώ, υπομονή, έως τότε.»

«Όπως νομίζετε, Μεγαλειότατε,» σφύριξε ο Καρθαβλέρν, και άρχισε να επιστρέφει στο τραπέζι των συμβούλων.

«Καρθαβλέρν,» είπε ο Πόνκιμ, κάνοντας τον να γυρίσει και να τον κοιτάξει πάνω απ'τον ώμο του. «Έχω μια δουλειά για σένα.»

Δεν είμαι ο υπηρέτης σου, άνθρωπε! γρύλισε εντός του ο Μαγκραθμέλιος. Αλλά θα παίξω τον υπηρέτη, πρόσθεσε, αν είναι να μου χαρίσεις τη Βόρεια Μάγκραθμελ. «Τι δουλειά, Μεγαλειότατε;»

«Το περισσότερο Σαραόλν, Βασιληά μου, πιθανώς δε θα γνωρίζει ότι έχει νέο μονάρχη,» είπε ο Πόνκιμ. «Θέλω, λοιπόν, να μεταφερθεί αυτό το μήνυμα από...» ...τους δαιμονανθρώπους σου, ήθελε να πει, αλλά άλλαξε γνώμη. «Ή, μάλλον, όχι... Όχι. Κάλεσε εδώ τον Στρατάρχη Καρνταμάρ. Γρήγορα.»

«Μάλιστα, Μεγαλειότατε,» έκλινε το κεφάλι του ο Καρθαβλέρν, και έδωσε προσταγές σ'έναν δαιμονάνθρωπο φρουρό της αίθουσας.

Ο Πόνκιμ έστρεψε το βλέμμα του στο τραπέζι των συμβούλων. «Κόρναλθορ,» είπε. «Θέλω κάτι από σένα.»

Ο σύμβουλος δημόσιας τάξης σηκώθηκε όρθιος και έκανε μια μικρή υπόκλιση. «Προστάξατε, Βασιληά μου.»

«Θέλω να συντάξεις μια επιστολή που θ'ανακοινώνει σ'όλους τους άρχοντες του Βασιλείου ποιος είν'ο νέος τους μονάρχης. Ύστερα, θα τη φέρεις εδώ, να την ελέγξω.» Ο Πόνκιμ ήξερε πως η τυφλή εμπιστοσύνη σ'αυτά που έγραφε κάποιος ήταν ηλίθια. Έτσι ο ίδιος κορόιδευε τον Βένγκριλ: έγραφε άλλες επιστολές από κείνες που του ανέθετε να γράψει ο τότε Βασιληάς του Σαραόλν. Δεν πρόκειται, λοιπόν, να έπεφτε στην ίδια παγίδα.

«Μάλιστα, Βασιληά μου,» αποκρίθηκε ο Κόρναλθορ, καθώς καθόταν, πάλι, στη θέση του και έπιανε δουλειά.

Ο Πόνκιμ περίμενε, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά του. «Αλφάρνα,» είπε σε λίγο.

«Ναι, Βασιληά μου;» απάντησε η σύμβουλος οικονομικών.

«Σύνταξε μια άλλη επιστολή, που θα προστάζει όλους τους άρχοντες του Βασιλείου να κάνουν τον οικονομικό απολογισμό των δουκάτων και των βαρονιών τους.»

«Μα, Μεγαλειότατε, αυτό γίνεται στο τέλος κάθε έτους...»

«Εγώ τον θέλω τώρα,» δήλωσε ο Πόνκιμ.

«Ως προστάξετε, Βασιληά μου,» είπε η Αλφάρνα, πιάνοντας δουλειά, όπως ο Κόρναλθορ.

Σε λίγο, ο σύμβουλος δημόσιας τάξης πλησίασε το θρόνο του Πόνκιμ και του έδωσε ένα κομμάτι χαρτί, το οποίο εκείνος διάβασε:

Πιστέ/ή του Βασιλείου, Αρχοντα/Αρχόντισσα [όνομα],

Σας ανακοινώνεται, επισήμως, ότι ο νέος Βασιλεύς του Σαραόλν και Προστάτης του Φτερού του Φοίνικα ονομάζεται Πόνκιμ, και κάθεται, από δικαίωμα κατάκτησης, στον Θρόνο.

[Υπογραφή Βασιληά]

[Υπογραφή συμβούλου δημόσιας τάξης]

«Όπως θα καταλαβαίνετε, Μεγαλειότητα,» είπε ο Κόρναλθορ, «τα ονόματα των αρχόντων και οι υπογραφές μας θα μουν μετά από την αντιγραφή του εν λόγω μηνύματος.»

«Ναι, το αντιλαμβάνομαι αυτό,» αποκρίθηκε, ψυχρά, ο Πόνκιμ. «Καλώς.» Επέστρεψε την επιστολή στον σύμβουλό του. «Δος το στους γραφιάδες να το αντιγράψουν οσάκις χρειάζεται, και, ύστερα, φέρε μου τα αντίγραφα να τα υπογράψω.»

«Μάλιστα, Μεγαλειότητα.» Ο Κόρναλθορ πήρε το έγγραφο και εγκατέλειψε την βασιλική αίθουσα.

Έπειτα, ήρθε η Αλφάρνα στον θρόνο του Πόνκιμ. (Μα πού ήταν, τέλος πάντων, ο Στρατάρχης Καρνταμάρ;) «Βασιληά μου, η επιστολή,» είπε, και του έδωσε ένα κομμάτι χαρτί.

Εκείνος το ανέγνωσε και της το επέστρεψε. «Εντάξει,» αποκρίθηκε. «Πήγαινε το κι εσύ στους γραφιάδες, να το αντιγράψουν όσες φορές χρειάζεται, και φέρε μου τα αντίγραφα να τα υπογράψω.»

«Μάλιστα, Μεγαλειότητα.» Η Αλφάρνα έφυγε από την αίθουσα του θρόνου, μαζί με την επιστολή.

Και καθώς περνούσε την πόρτα, έμπαινε (επιτέλους!) ο Στρατάρχης Καρνταμάρ (*Θάνατος!* σφύριξε μια φωνή μες στο κεφάλι του Πόνκιμ), ο οποίος υποκλίθηκε, λέγοντας:

«Με συγχωρείτε για τούτη την άπρεπη αργοπορία, Βασιλιά μου, μα με είχατε προστάξει να εξοπλιστώ.»

Και, πράγματι, τώρα ο άντρας ήταν ντυμένος με μια αρθρωτή πανοπλία από σκούρο-μπλε ατσάλι, που έκανε ιριδισμούς, και απ'το μαύρο, πέτσινο ζωνάρι του κρέμονταν ένας δίκοπος πέλεκυς και ένα κοντό, πλατυλέπιδο σπαθί.

Ο Πόνκιμ, ξαφνικά, θυμήθηκε πως και η αρματοψιά του Θανάτου, στο όραμά του, ήταν σκούρα-μπλε. Όμως ο ίδιος δεν είχε προστάξει τον άντρα να πάρει μία με αυτό το χρώμα. *Πολύ παράξενη... σύμπτωση...* σκέφτηκε ο Βασιλιάς του Σαραόλν. Επιπλέον, το τσεκούρι ήταν δίκοπο, επίσης όπως στο όραμα, ενώ εκείνος δεν είχε διατάξει τον Καρνταμάρ να πάρει δίκοπο ή όχι· απλά, του είχε πει να έχει, απο δώ και στο εξής, τον πέλεκυ και το κοντό, πλατυλέπιδο ξίφος ως όπλα.

«Έχω μια δουλειά για τους ανθρώπους σου, Στρατάρχη,» δήλωσε ο Πόνκιμ.

«Περιμένω κέλευσμα, Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε ο Θάνατος.

«Χρειάζομαι αγγελιαφόρους, για να πάνε στους διάφορους άρχοντες του Σαραόλν,» είπε ο Πόνκιμ.

«Μάλιστα, Μεγαλειότατε. Είναι έτοιμο το μήνυμα που επιθυμείτε να παραδώσετε;»

«Όχι ακόμα. Αλλά αποφάσισε ποιους θα στείλεις, Στρατάρχη· δε θέλω η επιστολή να χαθεί.»

«Θα κάνω ό,τι περνά απ'το χέρι μου για να μη συμβεί κάτι τέτοιο, Μεγαλειότατε.»

«Ωραία. Πήγαινε.»

Ο Στρατάρχης έκανε μια υπόκλιση, κι αποχώρησε απ'την αίθουσα του θρόνου.

Ο Πόνκιμ, στην αρχή, είχε σκεφτεί να στείλει Μαγκραθμέλιους αγγελιαφόρους στους άρχοντες του Σαραόλν, γιαυτό κιόλας είχε φωνάζει τον Καρθαβλέρν· όμως, ύστερα, θεώρησε πως θα ήταν προτιμότερο να έστελνε ανθρώπους –με άλλο μάτι, σίγουρα, θα τους έβλεπαν οι δούκες και οι βαρόνοι, απ’ό,τι τους δυτικούς τους γείτονες...

Κοίταξε έξω από ένα απ’τα παράθυρα της μεγάλης αίθουσας. Πλησίαζε μεσημέρι. Πράγμα που σήμαινε ότι, σύντομα, έπρεπε να καλέσει τον Κράντμον και τη Σαντέ’ενθιν στο δωμάτιό του, για την επισκευή του πνευματικού του καθρέφτη. Και την τελευταία δεν την είχε δει καθόλου σήμερα· μάλλον, κοιμόταν ακόμα –οι νυχτερινές της εργασίες την κούραζαν. Ο Μονάρχης του Σαραόλν δεν γνώριζε τι ήταν αυτές οι «νυχτερινές εργασίες», πάντως αφορούσαν τον πρώην-Φύλακα του Φτερού Ταεσάρ, τον οποίο, σύμφωνα με τις πληροφορίες του Τράνθλας, η Ζιρκεφιανή είχε κλειδαμπαρώσει σ’ένα δωμάτιο στα μπουντρούμια. Μέσα σ’αυτό το δωμάτιο ο πληροφοριοδότης του Πόνκιμ δε μπορούσε να δει, και δε μπορούσε να διαρρήξει και την κλειδωνιά του, παρότι είχε προσπαθήσει. Η Σαντέ’ενθιν αναμφίβολα την είχε κλειδώσει πνευματικά. Ο Βασιλιάς ήξερε πως, αν έβαζε σε λειτουργία όλες του τις δυνάμεις, θα κατάφερνε να τη σπάσει· όμως θ’άξιζε τον κόπο; Κατ’αρχήν, οι πνευματικές του δυνάμεις τού ήταν πολύτιμες, επί του παρόντος, επομένως δεν ήταν συνετό να τις ξοδεύει άσκοπα. Κατά δεύτερο λόγο, ας άφηνε την Ζιρκεφιανή να έκανε ό,τι ήθελε. Απο κεί θα καταλάβαινε, τελικά, πόσο πιστή τού ήταν. Σκόπευε να τον προδώσει, ή όχι;

Είχε δεν είχε τελειώσει τους συλλογισμούς του, όταν η Εδρισία μπήκε στην βασιλική αίθουσα, με τα μακριά, πολύχρωμα μαλλιά να πέφτουν στους ώμους της, μοβ, μαύρα, πράσινα, και πορτοκαλί, συγχρόνως. Φορούσε ένα μεταξωτό, λευκό φόρεμα, με ψηλό γιακά πίσω απ’το λαιμό και μεγάλο ντεκολτέ μπροστά, το οποίο έκρυβε

λίγα απ'τα δαιμονικά της θέλγητρα. Ως συνήθως, το ένα απ'τα μυτερά της δόντια ξεπρόβαλε ανάμεσα απ'τα σαρκώδη χείλη της.

Πλησίασε το θρόνο, κάνοντας μια μικρή υπόκλιση.

«Εδρισία,» μειδίασε, στραβά, ο Πόνκιμ. «Τι ευχάριστη έκπληξη.»

«Είπες ότι μπορώ να σε βλέπω κάθε μέρα στην αίθουσα του θρόνου,» του θύμισε η Μαγκραθμέλια κόρη του Βασιληά Χάμαγκορκ, τον οποίο εκείνος είχε σκοτώσει.

Ο Πόνκιμ γέλασε. «Έχεις καλή μνήμη,» παραδέχτηκε. «Θα ήθελες, όμως, κάτι;»

«Να καλέσω τον Βασιληά του Σαραόλν στην έπαυλή μου, για μεσημεριανό,» αποκρίθηκε η Εδρισία.

«Με όλους τους συζύγους σου μαζί;» ρώτησε ο Πόνκιμ.

Μια σκιά πέρασε απ'το πρόσωπό της. «Μην ανησυχείς· θα είμαστε μόνοι.»

«Δυστυχώς, γλυκιά Εδρισία, πνίγομαι στη δουλειά τα μεσημέρια,» την πληροφόρησε ο Πόνκιμ. «Όχι, όμως, και τα βράδια... τα οποία προτιμώ, άλλωστε.»

«Τότε, το βράδυ;» πρότεινε η Εδρισία.

«Τα μεσάνυχτα,» διόρθωσε ο Πόνκιμ.

Η Μαγκραθμέλια μειδίασε, δείχνοντας τα μυτερά της δόντια. «Εντάξει,» συμφώνησε. «Θα σε δω τα μεσάνυχτα, λοιπόν.» Και εγκατέλειψε τη βασιλική αίθουσα, δίχως ιδιαίτερη βιασύνη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 14^ο

Ψέματα και μισές αλήθειες

Τρεις ιππείς βγήκαν απ' την βόρεια πύλη της Όρφαλχ, κι οι τρεις τυλιγμένοι και κουκουλωμένοι σε κάπες, ώστε να μη φαίνονται τα πρόσωπά τους. Κανείς δε θα μπορούσε ποτέ να το φανταστεί, μα αυτός που βρισκόταν ανάμεσα στους άλλους δύο ήταν ο Βένγκριλ, ο Βασιληάς του Σαραόλν, που σκόπευε να φτάσει στη Χάργκοχ, δίχως να τον αντιληφθεί κανείς, και εκεί μόνο να αποκαλυφθεί, στον αδελφό του Άρχοντα Δούκα Σάλβινρ και Πρίγκιπα του Σαραόλν.

Ο μονάρχης έριξε μια ματιά δεξιά του, όπου ίππευε ο Σίνορμαρ· τώρα, δε φαίνονταν τα χαρακτηριστικά του, καθότι φορούσε κουκούλα, αλλά ήταν ένας μελαχρινός άντρας, με σγουρά, μακριά μαλλιά, τα οποία, συνήθως, έδενε αλογοουρά πίσω απ' το κεφάλι του· το πρόσωπό του στόλιζε ένα μουστάκι. Και απ' την όλη του στάση, όταν τον είχε πρωτοδεί ο Βένγκριλ στο παλάτι του Άρχοντα Φερχ, είχε καταλάβει πως επρόκειτο για έμπειρο πολεμιστή· ήταν ένας συγκεκριμένος τρόπος με τον οποίο στέκονταν, βάδιζαν, και φέρονταν οι έμπειροι πολεμιστές –ο Βασιληάς του Σαραόλν δεν μπορούσε να τον κατονομάσει, πάντως αυτός ο τρόπος *υπήρχε*. Ο Σίνορμαρ ήταν ντυμένος με ταξιδιωτικά ρούχα, αλλά από κάτω τους φορούσε αλυσιδωτό θώρακα, για να τον προστατεύει από εχθρικά χτυπήματα. Η καταγωγή του ήταν ευγενική, απ' ό,τι είχε μάθει ο Βένγκριλ: Λάσμαριν ονομαζόταν η οικογένειά του –μεγάλο τζάκι της Όρφαλχ.

Ο άλλος, που κάλπαζε στ' αριστερά του Μονάρχη του Σαραόλν, άκουγε στο όνομα Ρήφορβελ, κι αυτός από μεγάλο τζάκι –τους Τούρτζελ– και έμπειρος στην τέχνη του πολέμου. Μάλιστα, ο Δούκας Φερχ είχε πει στο Βασιλιά του πως, έξω από ακαταμάχητος

πολεμιστής, ήταν και πολύ καλός στην στρατηγική και στα σχέδια μάχης, και ο Βένγκριλ συμπέρανε πως τα προσόντα του Άρχοντα Ρήφορβελ πιθανώς να φαίνονταν, σύντομα, πολύτιμα στο Βασίλειο. Ο γόνος της οικογένειας Τούρτζελ ήταν ξανθός, με σγουρά, κοντά μαλλιά και μούσι, τα οποία, τώρα, κανείς δε μπορούσε να δει κάτω απ'την κουκούλα του. Πάνω απ'τον αλυσιδωτό του θώρακα φορούσε κι αυτός, όπως ο Άρχων Σίνορμαρ, ταξιδιωτικά ρούχα, για να μη δείχνει τίποτα παραπάνω από ένας απλός ταξιδιώτης.

Και ο ίδιος Βένγκριλ είχε αλυσιδωτό θώρακα μέσα απ'τα δικά του ταξιδιωτικά ρούχα —ο Δούκας Φερχ επέμενε για την όσο το δυνατόν καλύτερη προστασία του, και ο Βασιλιάς δεν είχε κανένα πρόβλημα με το να φορέσει πανοπλία, ούτε του ήταν ανέγνωρη η αίσθηση του μεταλλού επάνω του.

Οι τρεις τους ακολουθούσαν το δρόμο που οδηγούσε βόρεια και ανατολικά, προς το Δουκάτο Κάντνομ, το οποίο βρισκόταν νότια του Δουκάτου της Χάργκοχ. Και ο Βένγκριλ για το μόνο πράγμα που λυπόταν ήταν ότι άφηγε στην Αάνθα ένα ψυχρό (*αλλά αναγκαίο... αναγκαίο...*) δώρο...

** ** *

Η νύχτα είχε απλωθεί πάνω απ'το Βασίλειο του Σαραόλν, καθώς κι απ'τα βόρεια νερά του Ωκεανού, όταν η *Κυρά της Θάλασσας*, η βασιλική γαλέρα της Αάνθα, πλησίαζε το λιμάνι της Όρφαλχ, μαζί με τους τρεις δρόμωνες που είχαν απομείνει απ'το στόλο των τεσσάρων της Βασίλισσας.

Η ίδια στεκόταν στην πλώρη του πλοίου της, πλάι στον Ναύαρχο Νέρντιν. Μια γαλάζια κάπα, με γούνα στο λαιμό, ήταν τυλιγμένη γύρω της, ενώ τα μαλλιά της ανέμιζαν, λυτά, καθώς τα παρέσερνε ο άνεμος.

«Δεν έχετε έρθει ποτέ εδώ, έτσι, Βασίλισσά μου;» είπε ο Νέρντιν.

«Όχι,» αποκρίθηκε η Αάνθα, «δεν έχω ξανάρθει.» *Είναι, άραγε, ο Βένγκριλ σ' αυτή την πόλη; αναρωτιόταν. Ή, μήπως, έφυγε;... Μάλλον, θα έφυγε... συμπέρανε, απογοητευμένα. Θα πήγε, κατευθείαν, στην πρωτεύουσα του Βασιλείου του, τη Μάρβαθ, για να βρει τον προδότη Πόνκιμ... και τον Κράντμον, ίσως... Αλλά ο Κράντμον είναι δικός μου!*

Η Κυρά της Θάλασσας μπήκε στο λιμάνι, μαζί με τους τρεις δρόμωνες που την περιστοίχιζαν, ενώ όλα τα πλοία είχαν υψώσει λευκές σημαίες, για να δείξουν πως δεν έρχονταν εχθρικά στην Όρφαλχ. Ωστόσο, στις αποβάθρες είχαν ήδη συγκεντρωθεί, περίπου, εκατό Σαραολνιανοί στρατιώτες, με όπλα ξεθηκαρωμένα και βαλλίστρες υψωμένες.

«Ποιοι είστε;» ακούστηκε η φωνή μιας γυναίκας, που στεκόταν πρώτη, φορώντας αλυσιδωτή αρματωσιά και κράνος, το οποίο σκέπαζε το επάνω μέρος και τις πλευρές του κεφαλιού της· τα μακριά, καστανά της μαλλιά έβγαιναν απ' τις άκριές του και χύνονταν στους αρματωμένους ώμους της. Στο δεξί της χέρι βαστούσε σπαθί, ενώ στ' αριστερό ασπίδα.

«Είμαι η Αάνθα, Βασίλισσα του Ωκεανού και Προστάτιδα του Πορφυρού Κοχυλιού!» αποκρίθηκε η Αάνθα. «Δεν έρχομαι στην πόλη σας με εχθρικές διαθέσεις, παρά για να μιλήσω με τον Άρχοντά σας.»

Η καστανομάλλα πολεμίστρια θηκάρωσε το σπαθί της, και έκανε νόημα και στους υπόλοιπους να κατεβάσουν τα όπλα τους. Ύστερα, υποκλίθηκε προς τη μεριά της Βασίλισσας του Ωκεανού, λέγοντας: «Μας συγχωρείτε για τούτο το απαράδεκτο καλωσόρισμα, Μεγαλειοτάτη. Είστε, φυσικά, ευπρόσδεκτη στην Όρφαλχ.»

«Σ' ευχαριστώ, διοικήτρια,» είπε, ευγενικά, η Αάνθα.

«Θα ειδοποιήσουμε τον Άρχοντα Δούκα Φερχ αμέσως,» δήλωσε η πολεμίστρια. «Παρακαλώ, εάν επιθυμείτε, να σας συνοδέψουμε ως το παλάτι της πόλης.»

Η Αάνθα κατέβηκε απ' την *Κυρά της Θάλασσας*, μαζί με τον Ναύαρχο Νέρντιν και μια ντουζίνα πολεμιστές του Ωκεανού. Οι Σαραολνιανοί κοιτούσαν κάπως παραξενεμένοι τις κοραλλένιες πανοπλίες κι ασπίδες τους. Ήξεραν πως στο Βασίλειο του Ωκεανού χρησιμοποιούσαν τέτοιες, όμως οι περισσότεροι απ' αυτούς ποτέ δεν τις είχαν δει.

Σύντομα, η Βασίλισσα και οι συνοδοί της έφτασαν στο παλάτι και διέσχισαν τον κήπο του. Οδηγήθηκαν σε μια μεγάλη αίθουσα όπου και περίμεναν τον Άρχοντα Φερχ να έρθει. Τελικά, εκείνος κατέβηκε από μια μεγάλη σκάλα, ντυμένος με λευκό πουκάμισο και παντελόνι, ενώ τα ξανθά, μακριά του μαλλιά ήταν λυτά και έλαμπαν στο φως των κεριών του πολύφωτου. Στα πόδια του φορούσε ψηλές, μαύρες μπότες, και μια πορφυρή ταινία, κεντημένη με χρυσή κλωστή, περνούσε απ' τον αριστερό του ώμο. Στη μέση του δενόταν μια καφετιά πέτσινη ζώνη, απ' όπου κρεμόταν και το λιγνό του σπαθί, το θηκάρι του οποίου ήταν στολισμένο με ρουμπίνια και μαργαριτάρια, άργυρο και χρυσάφι.

Ο Δούκας της Όρφαλχ υποκλίθηκε. «Βασίλισσα Αάνθα, σας καλωσορίζω στο παλάτι μου. Η ομορφιά σας, οφείλω να ομολογήσω, κάνει τα πάντα μέσα σ' αυτό να φαίνονται γκριζα.»

Η Αάνθα μειδίασε, κοκκινίζοντας λίγο. «Σας ευχαριστώ για τα καλά σας λόγια, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε.

«Σε τι οφείλω αυτήν την απρόσμενη, μα ευχάριστη, επίσκεψη;» ρώτησε ο Φερχ.

«Έχω επείγουσες δουλειές στο Σαραόλν, Άρχοντά μου,» εξήγησε η Αάνθα, καθώς ο Δούκας της Όρφαλχ καθόταν σε μια απ' τις καρέκλες του τραπεζιού όπου ήταν ήδη καθισμένοι εκείνη και ο Ναύαρχος Νέρντιν. «Αναζητώ... Ή, μάλλον, ήρθε κάποιος πριν από λίγες μέρες στο παλάτι σας, Άρχοντά μου;»

«Τι ακριβώς εννοείται, Μεγαλειοτάτη;» ρώτησε ο Φερχ, με την απορία έκδηλη στο πρόσωπό του.

«Δεν ήρθε ο Βασιληάς Βένγκριλ;» είπε, ευθέως, η Αάνθα.

Ο Φερχ κούνησε αρνητικά το κεφάλι του. «Όχι... Όχι, Βασίλισσά μου. Αν είχε έρθει, αυτά θα ήταν τα πιο ευχάριστα νέα που έχουν να φτάσουν στην πόλη μου εδώ και καιρό. Άσχημα πράγματα συμβαίνουν στο Σαραόλν...»

«Δηλαδή;» ρώτησε η Αάνθα, περίεργη. Προφανώς, ο Βένγκριλ δεν είχε περάσει από την Όρφαλχ... ή είχε περάσει χωρίς να μιλήσει στον Άρχοντα Φερχ... ή ο τελευταίος της έλεγε ψέματα... *Μπορεί να μου λέει ψέματα;* αναρωτήθηκε η Βασίλισσα.

Ο Δούκας πρόσταξε μια υπηρέτρια να φέρει μια κούπα κρασί στον καθένα τους, και άρχισε να διηγείται στην Αάνθα όλα όσα συνέβαιναν στο Βασίλειο (όλα όσα ήξερε αυτός, τουλάχιστον): ότι οι Μαγκραθμέλιοι είχαν εισβάλλει από τα δυτικά, με ένα αρίφνητο φουσάτο· ότι η Βασίλισσα Δήνκα είχε προ πολλού μεταφέρει τον στρατό του Σαραόλν στα ανατολικά σύνορα· ότι οι Αργκανθικιανοί, μάλλον –γιατί δεν ήταν σίγουρο–, είχαν απαγάγει την Πριγκίπισσα Έρμελ· και, τέλος, ότι ο Δούκας Σάλβινρ της Χάργκοχ και Πρίγκιπας του Σαραόλν, καθότι αδελφός του Βασιλιά, είχε αρχίσει να συγκεντρώνει στρατό στην πόλη του, στέλνοντας επιστολές σ'όλους τους άρχοντες του Βασιλείου και ζητώντας τη βοήθειά τους, για να πολεμήσει τους δαιμονοανθρώπους. Φυσικά, δεν ανέφερε τίποτα για τον ερχομό του Βένγκριλ, όπως εκείνος του είχε ζητήσει...

«Όταν έρθει η Βασίλισσα Αάνθα στην πόλη σου, Άρχοντά μου, μην της μιλήσεις καθόλου για μένα,» του είχε πει. «Ούτε λέξη!»

Ο Φερχ είχε απορήσει μ'αυτό. «Μα, Βασιλιά μου, γιατί;...»

Και ο Βένγκριλ είχε φανεί πολύ προβληματισμένος. «Απλά, κάνε ό,τι σε προστάζω, Άρχοντά μου... Ό,τι σε προστάζω.»

«Πάντα στις διαταγές σας, Μεγαλειότατε,» είχε αποκριθεί ο Φερχ, αρχίζοντας να πιστεύει πως κάτι παράξενο συνέβαινε ανάμεσα στο Βασιλιά του Σαραόλν και τη Βασίλισσα του Ωκεανού.

Όταν ο Δούκας της Όρφαλχ τελείωσε την εξιστόρηση των δρώμενων στο Σαραόλν, η Αάνθα δεν ήξερε τι να πει. «Φαίνεται πως

έχετε μεγάλο πρόβλημα...» κατάφερε, τελικά, ν' αρθρώσει. *Και πού έχει πάει ο Βένγκριλ, μέσα σ' αυτό το χάος;... συλλογίστηκε.*

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Φερχ. «Όμως, πριν, Βασίλισσά μου, ρωτήσατε μήπως πέρασε ο Βασιλιάς μας απο δώ. Γιατί; Γνωρίζετε κάτι που εμείς αγνοούμε;» Καταλάβαινε πως έπρεπε να ζητήσει να μάθει για το μονάρχη του, αν ήταν να παίξει σωστά τον ρόλο του Άρχοντα ο οποίος δεν ήξερε πού βρισκόταν αυτός, επί του παρόντος.

«Ναι...» έκανε η Αάνθα. «Έχω κι εγώ μια ιστορία να σας διηγηθώ, Δούκα μου.» Και του είπε, εν συντομία, όλα όσα είχε περάσει με τον Βένγκριλ. Ή, μάλλον, όχι όλα· δε συμπεριέλαβε, ασφαλώς, τις πιο προσωπικές τους στιγμές, μήτε άφησε κανέναν υπαινιγμό για τη σχέση τους. Μάλιστα, πληροφόρησε τον Άρχοντα της Όρφαλχ πως ο Βασιλιάς του Σαραόλν, συνεχώς, ανησυχούσε για τη Βασίλισσά του και την κόρη του –πράγμα, που, ούτως ή άλλως, δεν ήταν ψέμα· γι'αυτό, άλλωστε, ο Βένγκριλ είχε φύγει τόσο βιαστικά απ'την πόλη-λιμάνι του Ωκεανού Βάλριθ.

«Μας φέρνετε καλά νέα, τολμώ να πω, Μεγαλειοτάτη,» αποκρίθηκε, τελικά, ο Φερχ. «Είχαμε τον Βασιλιά μας για χαμένο. Τώρα, τουλάχιστον, γνωρίζουμε πως είναι ζωντανός και, μάλλον, κάπου στο Σαραόλν. Απορώ γιατί δεν ήρθε να μ'επισκεφτεί...»

Η Αάνθα δυσκολεύτηκε να κάνει αυτή την ερώτηση: «Μπορεί τούτο να σημαίνει ότι... χάθηκε στη θάλασσα, ή κάτι παρόμοια δυσάρεστο;»

Ο Φερχ κούνησε το κεφάλι του, ξεφυσώντας. «Πραγματικά, δεν ξέρω, Βασίλισσά μου,» είπε. «Δυστυχώς, υπάρχει κι αυτή η πιθανότητα... Όμως ίσως ο Μεγαλειότατος να έχει κάποιο λόγο που δεν παρουσιάστηκε στο παλάτι μου.

»Προσωπικά, θα σας πρότεινα να επιστρέψετε στο Βασίλειό σας· το Σαραόλν βρίσκεται σε μεγάλο κίνδυνο, και, αναμφίβολα, θα κινδυνεύετε κι εσείς.»

«Δε μπορώ να φύγω, Άρχοντά μου,» διαφώνησε η Αάνθα. «Για δύο πολύ σημαντικούς για μένα λόγους: Ο ένας είναι ότι επιθυμώ να

μάθω τι συνέβη στον Βασιλιά σας, και αν είναι καλά· ο άλλος, ότι θέλω, πάση θυσία, να πιάσω τον προδότη και σφετεριστή του θρόνου μου Κράντμον.»

«Ίσως, θα ήταν προτιμότερο να αφήσετε κάποιον αντιπρόσωπό σας εδώ, Μεγαλειοτάτη, και η ίδια να επιστρέψετε στην Θέρληχ...» πρότεινε ο Δούκας Φερχ.

«Ευχαρίστως θα μείνω, Βασίλισσά μου, εάν με προστάξετε,» δήλωσε ο Νέρντιν, πάντα πιστός σ' αυτήν.

«Οχι, Ναύαρχε,» αποκρίθηκε η Αάνθα. «Στο Σαραόλν έχω δύο δουλιές τις οποίες προτιμώ να κάνω αυτοπροσώπως.»

Ο Φερχ ήξερε ότι είχε αποτύχει να την διώξει –ο ίδιος ο Βένγκριλ τον είχε προειδοποιήσει πάνω σ' αυτό το θέμα–, οπότε είπε: «Το παλάτι μου είναι στη διάθεσή σας, Μεγαλειοτάτη. Θα προστάξω να ετοιμαστούν χώροι διαμονής για εσάς και τους πολεμιστές σας.

»Με συγχωρείτε, για λίγο· επιστρέφω αμέσως...» πρόσθεσε, και σηκώθηκε απ' το τραπέζι.

«Παρακαλώ, με την ησυχία σας, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε η Αάνθα. Και, καθώς τον έβλεπε να βγαίνει από μια μικρή, ξύλινη πόρτα της αίθουσας και να την κλείνει πίσω του, αναρωτιόταν αν, όντως, της έλεγε ψέματα ή όχι. Είχε, τελικά, περάσει ο Βένγκριλ από δώ; Αυτός ο Δούκας το αρνιόταν, μα πώς ήταν δυνατόν ο Βασιλιάς του Σαραόλν να είχε έρθει στο Βασίλειό του δίχως να τον επισκεφτεί; Η Όρφαλχ ήταν, αναμφίβολα, η πρώτη του στάση, και, μάλλον, θα ήθελε ανεφοδιασμό και χρήματα. Με τι τρόπο, όμως, η Αάνθα να μάθαινε την αλήθεια; Σίγουρα, ο Φερχ ήταν πολύ πιστός στον Βένγκριλ, και, αν εκείνος τον είχε προστάξει να της πει ψέματα, δε θα μπορούσε να τον κάνει να της μιλήσει καθαρά...

Πάντως, τρομερά πράγματα συνέβαιναν στο Σαραόλν. Στράφηκε στον Νέρντιν και είπε: «Αυτό το Βασίλειο βρίσκεται στα όρια της διάλυσης, απ' ό,τι φαίνεται, Ναύαρχε.»

«Γιαυτό σας λέω, Βασίλισσά μου, φύγετε από δώ,» αποκρίθηκε εκείνος. «Θα φροντίσω εγώ το ζήτημα με τον σφετεριστή· και θα

μάθω πού είναι και ο Βασιληάς Βένγκριλ. Αν και το ενδιαφέρον σας δεν του αξίζει, οφείλω να ομολογήσω –όχι ύστερ’απ’τη συμπεριφορά του προς εσάς...»

«Έχω πάρει την απόφασή μου, Ναύαρχε: αυτά τα θέματα θα τα αναλάβω προσωπικά,» επέμεινε η Αάνθα. «Υπάρχει λόγος.»

«Όπως επιθυμεί η Βασίλισσά μου,» έκλινε το κεφάλι του ο Νέρντιν, αν και φανερά δεν ήταν ευχαριστημένος από τα λόγια της. Η πορφυρομάλλα γυναίκα είχε την εντύπωση πως, πολλές φορές –ή, ίσως, πάντα–, την έβλεπε σαν παιδί του. Είχε πολεμήσει μαζί με τον πατέρα και τη μητέρα της εναντίον του Χάρ’σραντ, στον Πόλεμο των Πειρατών, όπου εκείνοι πέθαναν· συνεπώς, μάλλον, το θεωρούσε υποχρέωσή του να νοιάζεται για την Αάνθα πολύ περισσότερο απ’ό,τι ένας απλός ναύαρχος για τη βασίλισσά του.

Ο Άρχοντας Φερχ δεν άργησε να επιστρέψει και να καθίσει, πάλι, στο τραπέζι. «Συγγνώμη εάν καθυστέρησα, Βασίλισσά μου,» είπε.

«Δεν καθυστερήσατε καθόλου, Δούκα μου,» τον διαβεβαίωσε η Αάνθα.

«Το δωμάτιό σας είναι έτοιμο, και μπορείτε να αναπαυθείτε εκεί,» την πληροφόρησε ο Φερχ. «Η, εάν αυτή είναι η επιθυμία σας, δε θα διστάσω να σας παραχωρήσω το δικό μου δωμάτιο.»

«Όχι, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε η Αάνθα. «Το δωμάτιο που έχετε ετοιμάσει είμαι βέβαιη πως θα είναι υπέρ αρκετό. Τώρα, όσον αφορά πού μπορεί να πήγε ο Βασιληάς Βένγκριλ, δε θα ήταν λογικό να κατευθύνθηκε στην Χάργκοχ, όπου ο αδελφός του και Δούκας της περιοχής συγκεντρώνει στρατό;»

«Πιθανώς,» είπε ο Φερχ, παριστάνοντας άγνοια. «Πιθανώς... Δεν έχω τρόπο να γνωρίζω, Μεγαλειοτάτη... Σύμφωνα μ’όσα ξέρουμε, ίσως να μην είναι καν στο Βασίλειο... Τι να σας πω;»

«Εσείς, πάντως, ετοιμάζετε στρατό, για να τον στείλετε στη Χάργκοχ, έτσι;» ύψωσε ένα της φρύδι η Αάνθα.

Ο Φερχ αντιλαμβανόταν πως σ’αυτό δε μπορούσε να πει ψέματα. «Ναι,» παραδέχτηκε. «Φυσικά. Δε θα διστάσω ούτε στιγμή να

πολεμήσω για το Βασίλειο –θα δώσω και την ίδια μου τη ζωή, αν χρειαστεί.»

«Χαίρομαι που είστε τόσο πιστός στο Σαραόλν, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε η Αάνθα. «Και, εκτός από όσους πολεμιστές συγκεντρώσετε, θα έχετε επιπλέον και τους δικούς μου.»

«Βασίλισσά μου, δε θα μπορούσα ποτέ να σας το ζητήσω...» έκανε ν'αρνηθεί ο Φερχ, αν και γνώριζε, εκ των προτέρων, την απάντηση της Μονάρχισσας του Ωκεανού...

...η οποία ήταν: «Μα δε μου ζητάτε τίποτα, Δούκα μου· σας προσφέρω τους μαχητές μου. Σίγουρα, δε μπορείτε ν'αρνηθείτε τη βοήθειά μου, μια τέτοια, δύσκολη για το Βασίλειό σας ώρα...»

«Έχετε δίκιο, Μεγαλειοτάτη,» συμφώνησε ο Φερχ. «Το Σαραόλν δε θα το ξεχάσει τούτο.»

«Ας ελπίσουμε πως θα υπάρχει Σαραόλν, ύστερα από αυτό τον πόλεμο, Δούκα μου,» είπε η Αάνθα. «Και, λόγω του έντονου κινδύνου, σκοπεύω η βοήθεια που θα προσφέρω να είναι ακόμα μεγαλύτερη.»

Ο Φερχ σήκωσε τα φρύδια του ερωτηματικά. «Τι εννοείτε, Βασίλισσά μου;»

«Θα στείλω μήνυμα στη Θέρληχ, να συγκεντρωθούν πλοία με μαχητές, τα οποία θα έρθουν εδώ, στην Όρφαλχ.»

«Η γενναιοδωρία σας μας σκλαβώνει όλους, Μεγαλειοτάτη,» είπε ο Φερχ, και το εννοούσε. *Γιατί ο Βασιληάς δεν τη θέλει στο Σαραόλν;* απόρησε. *Η βοήθειά της θα είναι πολύτιμη –ειδικά αν είναι πρόθυμη να φέρει τόσο στρατό στο Βασίλειό μας.* Δεν ήταν βέβαιος αν οι σκέψεις του αποτελούσαν προδοσία, πάντως, ακόμα κι αν πρόδιδε τον Βένγκριλ, σίγουρα δεν πρόδιδε το Σαραόλν, το οποίο θα θρυμματιζόταν από το πελώριο φουσάτο των Μαγκκραθμέλιων, αν κανείς δεν το υποστήριζε.

«Ναύαρχε Νέρντιν,» ρώτησε η Αάνθα, «θα φροντίσεις να φύγει αύριο το μήνυμα για το οποίο μίλησα στον Άρχοντα Φερχ;»

«Μάλιστα, Βασίλισσά μου,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Θα θέλατε, τώρα, να σας οδηγήσουν οι υπηρέτες μου στα δωμάτια που έχουν ετοιμαστεί για σας, Μεγαλειοτάτη;» είπε ο Δούκας της Ορφαλχ.

«Τίποτα δε θα μ'ευχαριστούσε περισσότερο, τούτη τη στιγμή, Άρχοντά μου,» παραδέχτηκε η Αάνθα. «Είμαι πολύ κουρασμένη από το ταξίδι μου, καθώς κι από όλα όσα έχουν συμβεί ως τώρα.» ...*τα οποία, μάλλον, δεν είναι ούτε το ένα δέκατο από όσα έχουν να συμβούν στο μέλλον*, πρόσθεσε νοερά, αισθανόμενη ένα βάρος να καταπλακώνει την καρδιά της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 15^ο

Γλυκό κρασί

Η Εδρισία έβλεπε, ξανά, τον φονιά του πατέρα της να μπαίνει στην έπαυλη η οποία της ανήκε από την κατάκτηση της Μάρβαθ και ύστερα. Την προηγούμενη φορά που τον είχε δει ήταν πρωί, ενώ τώρα νύχτα, μεσάνυχτα, και τα τέσσερα φεγγάρια του Άρμπεναρκ βρίσκονταν ψηλά στον ουρανό, λούζοντας τον κόσμο με την ασημένια τους λάμψη.

Ο Πόνκιμ ήταν ντυμένος με ένα χρυσοκέντητο πουκάμισο το οποίο άστραφτε στο φως των ψηλών δαυλών που βρίσκονταν ανάμεσα στα παλουκωμένα κεφάλια, τα οποία περιστοίχιζαν το λιθόστρωτο μονοπάτι που διέσχιζε τον κήπο της έπαυλης. Μια μελανή ζώνη, με χρυσή αγκράφα, κουλουριαζόταν στη μέση του. Το παντελόνι του έμοιαζε νάναι καμωμένο από μαύρο λυκοτόμαρο, και εξ ίσου μαύρα λουριά δένονταν πάνω του. Οι μπότες του Βασιληά του Σαραόλν έφταναν ως τα γόνατά του, και γυάλιζαν σαν κάποιος να είχε αφιερώσει όλο του το πρωινό τρίβοντάς τες. Στο κεφάλι του

βρισκόταν το Στέμμα των Οφθαλμών· τα μάτια επάνω του φαίνονταν ζωντανά στην Εδρισία, και δεν αποκλείεται να ήταν... άλλωστε, ο Πόνκιμ ήταν πανίσχυρος μάγος των– Η Μαγκραθμέλια κούνησε το κεφάλι της. Όχι «των ανθρώπων»· δεν ήταν άνθρωπος... όχι ακριβώς... Ήταν κάτι ανώτερο από άνθρωπος.

Κι από Μαγκραθμέλιος; αντήχησε, πάλι, εκείνη η φωνή μέσα της.

Η Εδρισία την αγνόησε, και έφυγε, γρήγορα, απ' το δωμάτιο όπου βρισκόταν, για να κατεβεί στον κήπο της. Ήταν ντυμένη μ' ένα μακρύ, μπλε φόρεμα, τόσο κολλητό επάνω της, που το ίδιο –ή σχεδόν το ίδιο– θα φάνταζε αν παρουσιαζόταν τελείως γυμνή. Στα πόδια της δένονταν μαύρα σανδάλια, με ψηλό τακούνι. Τα μαλλιά της χύνονταν στους ώμους της, και μια χτένα από ανθρώπινο κόκαλο τα συγκρατούσε απ' το να πέφτουν στο μέτωπό της. Τα χέρια της γυάλιζαν απ' τα δαχτυλίδια και τα βραχιόλια που φορούσε.

Συνάντησε τον Πόνκιμ σε ένα ξέφωτο του κήπου, απ' όπου φαίνονταν καθαρά τ' άστρα και τα τρία απ' τα τέσσερα φεγγάρια του Άρμπεναρκ –τα δύο απ' τα οποία ήταν μισογεμάτα και το τρίτο σχεδόν ολόκληρο. Ο Βασιληάς του Σαραόλν καθόταν σ' ένα τραπέζι, στρωμένο με όσα φαγητά προλάβαιναν να φτιάξουν οι μάγειρες της Εδρισία από το πρωί.

«Καλησπέρα, Αρχόντισσά μου,» χαιρέτισε ο μονάρχης, μ' ένα λεπτό μειδίαμα (το οποίο, στην αρχή, την εκνεύριζε, αλλά όχι πλέον), γεμίζοντας ένα κρυστάλλινο ποτήρι με κρασί για εκείνη και, έπειτα, ένα για τον εαυτό του.

Η Εδρισία χαμογέλασε και κάθισε, παίρνοντας το ποτήρι στο δεξί της χέρι και πίνοντας μια γουλιά. «Καλησπέρα, Βασιληά μου,» αποκρίθηκε. Και, κοιτώντας το κρασί, ρώτησε: «Δεν είναι τέλειο;»

«Είναι,» συμφώνησε ο Πόνκιμ, πίνοντας κι αυτός μια γουλιά. «Αναρωτιέμαι πόσο είναι αίμα και πόσο πραγματικό κρασί...»

«Όλο κρασί είναι, Βασιληά μου,» απάντησε, αμέσως, η Εδρισία. «Έχω ακούσει πως σε σας... τους ανθρώπους... δεν αρέσει το δικό σας αίμα...»

Ο Πόνκιμ γέλασε, αφήνοντας το ποτήρι στο τραπέζι, πλάι στο Στέμμα των Οφθαλμών. «Δεν εννοούσα αυτό, αγαπητή Εδρισία,» εξήγησε. «Εννοούσα τον πόλεμο. Τούτο το κρασί είναι Σαραολνιανό, σωστά; Δεν παράγετε κρασί στην Μάγκραθμελ, αν δε λαθεύω...»

Η Μαγκραθμέλια ένευσε. «Έτσι είναι. Το κρασί είναι σπάνιο για μας.» Ήπια απ' το κρυστάλλινο ποτήρι της.

«Τόσο σπάνιο όσο το ανθρώπινο αίμα, ή λιγότερο;» ρώτησε ο Πόνκιμ, βάζοντας ένα κομμάτι κρέας στο πιάτο του.

«Περισσότερο,» απάντησε η Εδρισία, πίνοντας κι άλλο κρασί.

Ο Πόνκιμ μειδίασε, βάζοντας και σαλάτα στο πιάτο του. «Το φαντάστηκα,» είπε.

Και η Εδρισία έβαλε φαγητό στο δικό της πιάτο. «Θα ήθελες να δοκιμάσεις ανθρώπινο αίμα απόψε, Βασιληά μου;»

«Κάποια άλλη στιγμή,» αρνήθηκε ευγενικά ο Πόνκιμ. Το ότι έκανε παρέα με Μαγκραθμέλιους δε σήμαινε πως έπρεπε ν'αντιγράφει και τις ελεεινές τους συνήθειες... «Τα αδέλφια σας στη Νότια Γη τρώνε και ανθρώπινη σάρκα· εσείς πώς και ποτέ δεν έχετε δοκιμάσει κάτι τέτοιο;» ρώτησε, επιθυμώντας ν'αλλάξει θέμα.

«Είναι αποκρουστικό...» στράβωσε τα χείλη της η Εδρισία· το ένα της μυτερό δόντι, όπως πάντα, ξεχώριζε ιδιαίτερα ανάμεσά τους.

Σ'αντίθεση με το να πίνετε ανθρώπινο αίμα... συλλογίστηκε, ειρωνικά, ο Πόνκιμ. Και μόνο η σκέψη τον αηδίαζε. «Τα αδέλφια σας της Νότιας Γης δεν—»

«Δεν είν'αδέλφια μας!» τον διέκοψε η Εδρισία, σταματώντας το φαγητό της. «Είναι, ουσιαστικά, προδότες. Όμως είναι του είδους μας —άνωτεροι απ'τους ανθρώπους—, και γι'αυτό μόνο τους σεβόμαστε.»

«Γιατί προδότες;» ρώτησε ο Πόνκιμ, πίνοντας μια μικρή γουλιά κρασί.

«Γιατί μας πρόδωσαν, φυσικά!» απάντησε η Εδρισία, με πάθος· τα δαιμονικά της μάτια γυάλιζαν.

«Πώς σας πρόδωσαν;» θέλησε να μάθει ο Βασιληάς του Σαραόλν.

«Ποτέ δε θέλησαν να υποταχθούν στην εξουσία μας,» εξήγησε η Εδρισία.

«Γιατί θα έπρεπε να υποταχθούν;» Ο Πόνκιμ συνέχιζε ήρεμα το φαγητό του.

«Για να νικήσουμε τους ανθρώπους –για να τους ταΐσουμε στις φωτιές που τάζαν εμάς τόσους αιώνες!» σφύριξε η Εδρισία. Ύστερα, ακούμπησε την πλάτη της στην καρέκλα, προσπαθώντας να ηρεμήσει, πίνοντας μια γουλιά κρασί. Η διάθεσή της είχε χαλάσει. «Επρόκειτο να γίνει μια συμμαχία, μεταξύ της Μάγκραθμελ της Βόρειας Γης και της Μάγκραθμελ της Νότιας Γης,» άρχισε να εξιστορεί η Μαγκραθμέλια, με πιο γαλήνιο τόνο στη φωνή της. «Μια μεγάλη συμμαχία που θα έφερνε την πτώση της ανθρώπινης φυλής... όμως οι Νότιοι αρνήθηκαν να υποταχθούν στην εξουσία μας, κι έτσι τίποτα δε συνέβη. Ήταν –και είναι– ηλίθιοι!»

«Γιατί θα έπρεπε εσείς να έχετε την εξουσία;» ρώτησε ο Πόνκιμ.

«Γιατί είμαστε ανώτεροι σε πολιτισμό κι εφευρέσεις απ’ αυτούς,» είπε η Εδρισία. «Επιπλέον, η κάποτε λαμπρή πόλη Νε’εραθ’ντάλ’καρ βρισκόταν στην Βόρεια Γη, όχι στη Νότια.»

«Μιλάς για την μεγαλύτερη πόλη των δαιμόνων, έτσι; Ξέρεις πού είναι, τώρα, τα ερείπιά της;»

«Όχι, Βασιληά μου,» κούνησε το κεφάλι της η Εδρισία. «Κανείς δεν γνωρίζει, πλέον. Πιθανώς να μην υπάρχουν, ύστερ’από τόσες χιλιετίδες...»

«Πιστεύω πως υπάρχουν, γιατί δεν ήταν καμωμένη μονάχα από φυσικά πετρώματα, μα κι απ’την πανάρχαιη μαγεία των δαιμόνων,» είπε ο Πόνκιμ.

«Τον αρχαίων δαιμόνων,» τόνισε η Εδρισία, γιατί οι Μαγκραθμέλιοι θεωρούσαν τους εαυτούς τους δαίμονες, όχι δαιμονοανθρώπους –δαιμονοανθρώπους τούς αποκαλούσαν μόνο οι άνθρωποι...

Ο Πόνκιμ έγεννε καταφατικά, μη θέλοντας να διαφωνήσει επάνω σ'ένα τέτοιο θέμα, εθίμων και παραδόσεων. «Ωστόσο,» πρόσθεσε, «ο Αφέντης και Δάσκαλός μου, Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν, ποτέ δε μου μίλησε για τη θέση της κάποτε λαμπρής Νε'εραθ'ντάλ'καρ... αν και άφησε υπαινιγμούς ότι τα ερείπια της υπάρχουν, κάπου στη Βόρεια Γη.»

Η Εδρισία ανασήκωσε τους ώμους της. «Δε γνωρίζω, Βασιληά μου. Ίσως κι ο Αφέντης να μη γνώριζε...»

«Αυτό είναι... αμφίβολο,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ, που ήταν βέβαιος πως ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν ήξερε –όμως, επί του παρόντος, δεν βρισκόταν κοντά του, για να τον ρωτήσει.

Η κόρη του Χάμαγκορκ δεν αποκρίθηκε, συνεχίζοντας το φαγητό της· η όρεξή της είχε επανέλθει, τώρα, που είχε ξεχάσει τους ηλίθιους Μαγκραθμέλιους της Νότιας Γης.

«Πες μου Εδρισία... πότε πρωτοεμφανίστηκε ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν σε σας;» ρώτησε ο Πόνκιμ. «Γιατί δεν πρέπει να ήταν μαζί σας την εποχή που προσπαθούσατε να κάνετε τη συμμαχία με τους Νότιους, έτσι δεν είναι;»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Ο Αφέντης παρουσιάστηκε... Φάνηκε σκεπτική. «Εγώ ήμουν αγέννητη τότε... Πρέπει να ήταν πριν από τριάντα χρόνια, νομίζω...»

Ο Πόνκιμ έτριψε το σαγόνι του. «Δηλαδή, αφού έσπασε η Μάγκραθμελ της Βόρειας Γης σε Βόρεια και Νότια...»

Η Εδρισία έγεννε καταφατικά. «Ναι, ναι... Μάλλον...» Ήπια μια γουλιά κρασί. «Τούτο το ποτό είναι πολύ καλό,» παρατήρησε, καθώς έβλεπε πως δυσκολευόταν να σταματήσει να πίνει. «...Αλλά αισθάνομαι κάπως άσχημα...» πρόσθεσε.

«Ζαλάδα;» ρώτησε ο Πόνκιμ, υποθέτοντας πως το κρασί την είχε χτυπήσει στο κεφάλι. Αν και δεν είχε πει τόσο πολύ, αφού δεν ήταν ιδιαίτερα συνηθισμένη σ'αυτό, πιθανώς να τη ζάλιζε...

«Οχι...» Έσμιζε τα χείλη της. «Το στομάχι μου...» αποκρίθηκε, και το έτριψε με το δεξί της χέρι, ακουμπώντας, πάλι, την πλάτη της

στην καρέκλα. Πήρε μια βαθιά ανάσα. «Και γιατί κάνει τόση ζέστη;...»

«Ζέστη;» απόρησε ο Πόνκιμ, αρχίζοντας να υπονιάζεται κάτι πολύ δυσάρεστο. «Ζέστη, Εδρισία;»

«Ναι.» Η Μαγκραθμέλια σηκώθηκε απ'την καρέκλα της. «Με συγχωρείς λίγο... δεν είμαι καλά...» Ήταν σκυφτή, κρατώντας το στομάχι της.

Τότε, κι ο Πόνκιμ ένιωσε μια ενόχληση εντός του... και το περιβάλλον άρχισε να γίνεται ολοένα και πιο ζεστό. Η σκέψη ήρθε αμέσως στον νου του: *Δηλητήριο!*

Η Εδρισία έκανε να βαδίσει, μα σκόνταψε και έπεσε στα τέσσερα, ξερνώντας ό,τι είχε μέσα της.

«Ανάθεμα!...» βλαστήμησε ο Πόνκιμ, καθώς πεταγόταν όρθιος. Αισθανόταν ένα ρίγος να τον διαπερνά–

–καθώς και κάτι άλλο: μια μοχθηρή αύρα –μια αύρα διψασμένη για εκδίκηση– στα δεξιά του.

Στράφηκε, απότομα, προτού το δηλητήριο αρχίσει να τον επηρεάζει τόσο όσο την Εδρισία. Ύψωσε τα χέρια του κι επικαλέστηκε τα Πνεύματα. Τα κλαδιά του κήπου έσπασαν εμπρός του· το ίδιο και οι κορμοί των δέντρων –και ένας δαιμονάνθρωπος φανερώθηκε, αιφνιδιασμένος, με τα κοκκινόμαυρα μάτια του γουρλωμένα· τα πορφυρά-μπλε μαλλιά του ανέμιζαν από τον ξαφνικό, απόκοσμο αέρα που είχε σηκωθεί.

Ο Πόνκιμ τον θυμήθηκε! Ήταν εκείνος που είχε αντικρίσει φεύγοντας απ'το σπίτι της Εδρισία, την προηγούμενη φορά.

Ο Μαγκραθμέλιος, αμέσως, γύρισε και ξεκίνησε να τρέχει, μανιασμένα.

«*ΕΛΛ ΠΙΣΩ, ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΕ ΨΕΥΔΟΔΑΙΜΟΝΑ!*» αντήχησε, σαν καμπάνα, η φωνή του Βασιλιά του Σαραόλν σ'όλη την έπαυλη, και τα Πνεύματα γράπωσαν τον δαιμονάνθρωπο και τον τράβηξε, βίαια, στο ξέφωτο, δίχως εκείνος να μπορεί ν'αντισταθεί, κοπανώντας την

πλάτη του στο τραπέζι. Σπασμένα γυαλιά και φαγητά πετάχτηκε τριγύρω.

Ο Πόνκιμ άδραξε, πνευματικά, κάμποσα απ'τα πρώτα και τα έθεσε μπροστά στο λαιμό του Μαγκραθμέλιου, που έτρεμε και δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλά του.

«*Ποιος είσαι;*» βρυχήθηκε ο Ελεγκτής Πνευμάτων. «*ΠΟΙΟΣ;*»

«Κ-κ-κομόρφιλ...» τραύλισε ο δαιμονάνθρωπος.

Ο Πόνκιμ αισθανόταν κάτι να κατατρώει τα σωθικά του, ενώ ο κόσμος, σιγά-σιγά, μετατρέποταν σε μια πύρινη κόλαση γύρω του.

Η Εδρισία σηκώθηκε στα γόνατα, προσπαθώντας να ψελλίσει κάτι αλλά αποτυχαίνοντας.

«Εσύ μας δηλητηρίασες!» φώναξε ο Πόνκιμ.

Ο Κομόρφιλ δε μίλησε, καθώς δάκρυα συνέχιζαν να τρέχουν απ'τα μαυροκόκκινα μάτια του.

«*Μίλα, καταραμένη ψευδοδαίμονα, ή ΠΕΘΑΝΕ!*» κραύγασε ο Πόνκιμ, γδέρνοντας το λαιμό του με τα κομμάτια γυαλιού και κάνοντας αίμα να τρέχει πάνω στη σάρκα του Μαγκραθμέλιου.

«...ναι...» κατάφερε ν'αρθρώσει ο Κομόρφιλ.

«Το αντίδοτο!» πρόσταξε ο Πόνκιμ. «Θέλω το αντίδοτο!»

«Δ-δε το έχω...» απάντησε ο Κομόρφιλ.

«*ΨΕΥΤΗ!*»

«*AA!*» ούρλιαξε ο δαιμονάνθρωπος από την πνευματική ισχύ που χτύπησε τον εγκέφαλό του, ψήνοντάς τον σαν κρέας πάνω απ'τη θράκα.

«*Πού είναι το ΑΝΤΙΔΟΤΟ;*» απαίτησε ο Πόνκιμ, ενώ τα μάτια του έκαιγαν με πραγματικό φως. Το αίμα έλουζε το λαιμό του Κομόρφιλ.

«Σ-στο δωμάτιό μου...» αποκρίθηκε, τρέμοντας.

«Πάμε εκεί, ψευδοδαίμονα,» γρύλισε ο Βασιλιάς του Σαραόλν, ελπίζοντας ότι θα προλάβαινε να φτάσει, προτού το καταραμένο υγρό κατάτρωγε τα σωθικά του.

** ** *

Ο Κομόρφιλ κοπάνησε βίαια στο πάτωμα του δωματίου του.

«Το αντίδοτο!» πρόσταξε ο Πόνκιμ, με το εξώκοσμο φως ακόμα να γεμίζει τις κόγχες των ματιών του.

«Μα-μα-μάλιστα, Αφέντη,» αποκρίθηκε ο Μαγκραθμέλιος, καθώς τσακιζόταν στο γραφείο του, ανοίγοντας ένα συρτάρι και παίρνοντας από μέσα ένα φιαλίδιο που περιείχε κάποιου είδους διαφανές υγρό. «Ορίστε...» Το έστρεψε στον Βασιληά του Σαραόλν, με τρεμάμενα χέρια.

Εκείνος το άρπαξε. «Αυτό δεν είναι το αντίδοτο!» φώναξε. Το δηλητήριο τον έκαιγε, καταβρόχθιζε την κοιλιά του.

«Είναι-είναι-είναι, Αφέντη μου!» Ο Κομόρφιλ έπεσε στα γόνατα. «Είναι!»

«ΨΕΥΔΕΣΑΙ!» αντήχησε η φωνή του Πόνκιμ παντού. «Και θα ΠΕΘΑΝΕΙΣ γι' αυτό!»

«Είναι! ΕΙΝΑΙ, Αφέντη μου!» ούρλιαξε, πανικόβλητος, ο Κομόρφιλ. «ΕΙΝΑΙ!»

Αυτό πρέπει να είναι, συλλογίστηκε ο Πόνκιμ, πασχίζοντας να μη διπλωθεί απ' τον πόνο. *Ο ψευδοδαίμονας μοιάζει τρομαγμένος αρκετά...* Άνοιξε το φιαλίδιο, έφερε το στόμιο στα χείλη του, και ήπιε... το ήπιε όλο, μέχρι την τελευταία σταγόνα...

...και ο πόνος σταμάτησε· ο κόσμος γύρω του άρχισε να γίνεται πιο δροσερός. Και τότε κατάλαβε πόσο ιδρωμένος ήταν: τα ρούχα κολλούσαν πάνω του, και έμοιαζε να είχε βρεθεί στη μέση κάποιας νυχτερινής καταιγίδας.

«Άλλο ένα,» πρόσταξε τον Μαγκραθμέλιο, «για την Εδρισία.»

«Δε... δεν έχω,» ψέλλισε ο Κομόρφιλ.

«Δώστο μου!» φώναξε ο Πόνκιμ, αρπάζοντας τον απ' τον τραυματισμένο του λαιμό, μέσω των Πνευμάτων, και σηκώνοντάς τον όρθιο. «*Τώρα!*»

Ξαφνικά, αίμα πετάχτηκε απ' το στόμα του Μαγκραθμέλιου και τα μάτια του αναποδογύρισαν, καθώς το κεφάλι του έγερνε προς τα πίσω.

«Διάολοι!» βρυχήθηκε ο Πόνκιμ, καθώς πετούσε παραδίπλα το άχρηστο κουφάρι του Κομόρφιλ· τον είχε σφίξει περισσότερο απ' όσο έπρεπε...

Κοίταξε ο ίδιος, βιαστικά, μέσα στο συρτάρι του γραφείου, για να διαπιστώσει πως ήταν γεμάτο με φιαλίδια. Ο τρισκατάρατος δαιμονάνθρωπος είχε εδώ ολόκληρη συλλογή από φαρμάκια! Ο Πνευματιστής είδε δύο διαφανή, σαν εκείνο που του είχε δώσει.

Ελπίζω αυτό να είναι, συλλογίστηκε, καθώς έπαιρνε το ένα κι έτρεχε έξω απ' το δωμάτιο. Για κάποιο λόγο είχε άγχος, σχετικά με το αν θα ζούσε ή θα πέθαινε η Εδρισία...

Όταν έφτασε στο ξέφωτο του κήπου, περνώντας ανάμεσα και πλάι από πανικόβλητους Μαγκραθμέλιους, αντίκρισε την κόρη του Χάμαγορκ ανάσκελα στο έδαφος. Από πάνω της ήταν γονατισμένος κάποιος θεραπευτής των διαβολανθρώπων, ο οποίος, μάλλον, προσπαθούσε να καταλάβει τι την είχε πιάσει. Τριγύρω στέκονταν άλλοι δαιμονάνθρωποι, μ' ανήσυχες εκφράσεις στα πρόσωπά τους.

«ΠΑΡΑΜΕΡΙΣΤΕ!» Η φωνή του Πόνκιμ πρέπει να τους τρόμαξε πολύ, γιατί άπαντες, πάραυτα, πετάχτηκαν πίσω, απομακρυνόμενοι απ' την Εδρισία.

Ο Βασιληάς του Σαραόλν γονάτισε δίπλα της, έβγαλε το φελλό απ' το φιαλίδιο, και τοποθέτησε το στόμιο στα χείλη της. «Πιες,» της είπε. «Πιες –είναι το αντιδοτο.»

Όταν η δαιμονογυναίκα είχε ρουφήξει όλο το υγρό, φάνηκε να είναι σε καλύτερη κατάσταση· κατ' αρχήν, μπορούσε να μιλήσει. «Πόνκιμ...» άρθρωσε. «Ήταν... ήταν ο Κομόρφιλ... ο επίσημός μου σύζυγος...»

«Είναι νεκρός,» την πληροφόρησε ο Ελεγκτής Πνευμάτων. «Τον σκότωσα.»

Τα λόγια του προκάλεσαν ένα μурμουρητό απ' τα στόματα των δαιμονοανθρώπων τριγύρω· και μια επιθυμία γεννήθηκε στο νου του Πόνκιμ να τους τσακίσει όλους, με τις πνευματικές του δυνάμεις, μα συγκρατήθηκε –δεν ήταν καιρός για τέτοια, τώρα...

Βοήθησε την Εδρισία να σηκωθεί στα πόδια της. Και δύο Μαγκραθμέλιοι ξεχώρισαν μέσ' απ' το πλήθος. Ο ένας ήταν ψηλός με μακριά, γαλαζόχρυση χαίτη, και ο άλλος μετρίου αναστήματος με κοντά, πορφυροπράσινα-μοβ μαλλιά.

«Ποιοι είστε εσείς;» απαίτησε ο Πόνκιμ, με το βασιλικό του ύφος, που έσπερνε τρόμο σ' όλους τους δαιμονοανθρώπους.

«Είμαι ο Ζόανβαρ,» αποκρίθηκε ο πρώτος.

«Κι εγώ ο Σάριλμαργκ,» δήλωσε ο δεύτερος.

«Σύζυγοί μου,» εξήγησε η Εδρισία.

«Θα πρέπει να προσέχεις τους συζύγους σου απο δώ και στο εξής, Αρχόντισσά μου,» είπε ο Πόνκιμ.

Τα χαρακτηριστικά του προσώπου του Ζόανβαρ στράβωσαν και τα φρύδια του έσμιξαν. «Τι εννοείς, άνθρωπε;» σφύριξε. «Ογκχχ! ...χχχχχ...» Έπεσε, ξαφνικά, στα γόνατα, καθώς μια δύναμη άρχισε να συνθλίβει το λαιμό του.

«Μεγαλειότατε,» διόρθωσε ο Πόνκιμ, σα να μη συνέβαινε τίποτα, ενώ ο Σάριλμαργκ και οι υπόλοιποι Μαγκραθμέλιοι είχαν γίνει άσπροι σαν το πανί.

Ελευθέρωσε τον Ζόανβαρ, ο οποίος έπεσε στα τέσσερα, αγκομαχώντας.

«Δε σε άκουσα καλά, Αρχοντά μου,» είπε ο Βασιλιάς του Σαραόλν.

«...Μεγαλειότατε...» ψέλλισε εκείνος.

«Τι...» Ο Σάριλμαργκ ξεροκατάπιε. «Τι ακριβώς συνέβη... Μεγαλειότατε;»

«Ο Κομόρφιλ επιχείρησε να μας δολοφονήσει,» απάντησε ο Πόνκιμ.

Η Εδρισία κατένευσε.

Ο Σάριλμαργκ φάνηκε να δειλιάζει· ύστερα, ρώτησε: «Γιατί;»

«Μάλλον, δε μπορεί να σου απαντήσει εκεί όπου βρίσκεται,» είπε η Εδρισία.

Και ο Πόνκιμ μειδίασε, διαβολικά. «Εκτός αν επιθυμείς, Άρχοντά μου, να σε στείλω σ' αυτόν, για να του κάνεις παρέα...»

«Όχι, Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε, αμέσως, ο Σάριλμαργκ, με τρεμάμενη φωνή, και απομακρύνθηκε τρεκλίζοντας, μαζί με τον Ζόανβαρ.

Μια δαιμονογυναίκα ζύγωσε την Εδρισία. «Υψηλοτάτη, τα μικρά... Έχουν ξυπνήσει...»

«Έρχομαι,» αποκρίθηκε η κόρη του Χάμαγκορκ.

«Θα σε συνοδέψω,» δήλωσε ο Πόνκιμ, κι εκείνη ένευσε καταφατικά.

** ** *

Η Εδρισία κρατούσε ένα μωρό στην αγκαλιά της· ένα μωρό που δε διέφερε και τόσο από ένα ανθρώπινο, εκτός του ότι είχε πρασινοκόκκινα μάτια. Δεν πρέπει να ήταν παραπάνω από ενός χρόνου. Ένα άλλο –περίπου, τριών χρονών πρέπει νάταν αυτό– βρισκόταν ξαπλωμένο σε ένα μικρό κρεβάτι παραδίπλα· δεν κοιμόταν, αλλά είχε, πλέον, πάψει να κλαίει, αφού του το είχε ηρεμήσει η μητέρα του.

«Πόσα παιδιά έχεις, Εδρισία;» ρώτησε ο Πόνκιμ, που στεκόταν πλάι στην πόρτα, με τα χέρια σταυρωμένα εμπρός του.

«Αυτά τα δύο,» απάντησε εκείνη. Χαμογέλασε προς το μέρος του. «Δεν πρόλαβα ακόμα να κάνω περισσότερα... αν και θέλω μια κόρη.» Το μωρό στην αγκαλιά της είχε πάψει να κλαίει.

Το υπονοούμενο ήταν φανερό στον Πόνκιμ, που μειδίασε στραβά. «Από άνθρωπο, Εδρισία;» είπε, προσπαθώντας να μιμηθεί τους Μαγκραθμέλιους όταν άρθρωναν τη λέξη «άνθρωπος».

«Γιατί όχι;» ανασήκωσε τους ώμους της εκείνη, καθώς έβαζε το βρέφος στην κούνια του και τραβούσε από πάνω του μια ημιδιαφανή μοβ κουρτίνα. «Πάμε,» είπε στον Βασιληά του Σαραόλν, ψιθυριστά, βλέποντας πως και τα δυο παιδιά της είχαν αρχίσει να κοιμούνται.

«Ποιος είναι ο πατέρας του καθενός;» ρώτησε ο Πόνκιμ, με χαμηλή, αλλά σταθερή, φωνή.

«Αυτός εδώ, ο Ράγκμιλ, είναι γιος του Κομόρφιλ,» απάντησε η Εδρισία, αναφερόμενη στο μωρό που πριν λίγο κρατούσε στην αγκαλιά της. «Ο άλλος, ο Χάμαγκορκ, είναι γιος του Ζόανβαρ.» Πλησίασε τον μονάρχη, που στεκόταν πλάι στην πόρτα, και έριξε άλλη μια ματιά στα παιδιά της. «Νομίζω...» πρόσθεσε, συνοφρυωμένη. «Αλλά τι σημασία έχει;...» Τεντώθηκε, φίλησε τα χείλη του, και βγήκε απ' το δωμάτιο, κάνοντάς του νόημα να την ακολουθήσει.

Ο Πόνκιμ την ακολούθησε, μ' ένα τελευταίο βλέμμα στον γιο του Κομόρφιλ.

«Αισθάνομαι κουρασμένη,» είπε η Εδρισία, έξω. «μάλλον, θα πάω για ύπνο... Συγγνώμη για ό,τι συνέβη, και χάλασε έτσι το δείπνο...» πρόσθεσε.

«Μην ανησυχείς,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. «δεν είναι κάτι πρωτότυπο. Φαίνεται πως παντού κάνω εχθρούς...» Φόρεσε το Στέμμα των Οφθαλμών, που, μέχρι στιγμής, κρατούσε στο χέρι, και άρχισε ν' απομακρύνεται. «Πρόσεχε τον εαυτό σου, Εδρισία,» είπε, καθώς έστριβε δεξιά, στον μακρύ, φωτιζόμενο από δαυλούς διάδρομο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 16°

Επικίνδυνοι δρόμοι

Ο αέρας και η βροχή άνοιξαν το παράθυρο μ'έναν δυνατό θόρυβο, που ξύπνησε την Αάνθα. Η πορφυρομάλλα γυναίκα έσφιξε στις γροθιές της την κουβέρτα μέσα στην οποία ήταν τυλιγμένη, καθώς τα μάτια της στρέφονταν στο νερό που άρχιζε να μπαίνει στο δωμάτιο και να μουσκεύει το πάτωμά του.

«Μα τον Ωκεανό...!» μουρμούρισε, ξέπνοη, καθώς σηκωνόταν απ'το κρεβάτι, δένοντας την γαλάζια ρόμπα επάνω της. Ζύγωσε το ανοιχτό παράθυρο και το έκλεισε, με κάποια δυσκολία, καθώς ο λυσσασμένος άνεμος τής έφερνε αντίσταση· επιπλέον, τα γυμνά της πόδια παραλίγο να γλιστρήσουν στο βρεγμένο πάτωμα.

Η Βασίλισσα κοίταξε τον κόσμο έξω απ'το κλειστό πλέον τζάμι. Αστραπές έσχιζαν τον μαύρο ορίζοντα, και ο Ωκεανός ήταν φουρτουνιασμένος. Η *Κυράς της Θάλασσας* χόρευε στο λιμάνι της Ορφαλχ, μαζί μ'όλα τα υπόλοιπα πλοία εκεί. *Κατάρα*, συλλογίστηκε η Αάνθα. *Σήμερα πρέπει να φύγει το μήνυμα για το Βασίλειό μου –δε θ'αφήσω αυτό τον άθλιο καιρό να μ'εμποδίσει!* Καταλάβαινε πόσο σημαντικό ήταν να έρθουν πολεμικά πλοία με στρατιώτες του Ωκεανού· το Σαραόλν βρισκόταν σε μεγάλο κίνδυνο από το φουσάτο των Μαγκραθμέλιων.

Η Αάνθα ευχόταν κι ο Βένγκριλ να ήταν εδώ. Σταύρωσε τα χέρια μπροστά της. *Γιατί έφυγε ο ηλίθιος;* σκέφτηκε, οργισμένη. *Τι νομίζει πως μπορεί να κάνει μόνος του;* Ευχόταν να μην έκανε καμια ανοησία... *Μην πεθάνεις, Βασιληά μου... Μην πεθάνεις...*

Έπρεπε να τον βρει. Δε μπορεί, κάποιος τρόπος θα υπήρχε να μάθει πού είχε κατευθυνθεί. Ίσως να μην είχε περάσει από το παλάτι του Άρχοντα Φερχ (πράγμα για το οποίο η Αάνθα δεν ήταν και τόσο

βέβαιη), μα, σίγουρα, θα είχε περάσει από το λιμάνι της Όρφαλχ. Οπότε, εκεί θα έψαχνε η Βασίλισσα του Ωκεανού· θα ρωτούσε μήπως είχε έρθει κάποιος άντρας σαν κι αυτόν.

Κάτι θα μάθαινε...

** ** *

«Ναύαρχε Νέρντιν!»

Η πόρτα του Ναύαρχου του Ωκεανού άνοιξε, και ο ίδιος παρουσιάστηκε, ντυμένος με μαύρο παντελόνι από δέρμα Μούρντας (ένα είδος μεγάλου ψαριού του Ωκεανού), καφετιές μπότες, κίτρινο, χοντρό πουκάμισο, και μελανό γιλέκο. Τα γκριζόμαυρα μαλλιά του ήταν καλοχτενισμένα, αλλά η δεξιά μεριά του προσώπου του αποκρουστική όπως πάντα, καθότι καμένη. Η Αάνθα, βέβαια, δεν έβρισκε την εμφάνισή του καθόλου τρομαχτική, γιατί γνώριζε τον Νέρντιν πολύ καλά για να τον φοβάται.

«Βασίλισσά μου,» χαιρέτησε ο άντρας, κλίνοντας το κεφάλι του. Παρότι την ήξερε από μικρό κοριτσάκι, πάντα –ακόμα και τότε– της μιλούσε με σεβασμό.

«Έχεις έτοιμο το μήνυμα, Ναύαρχε;» ρώτησε η Αάνθα.

«Μεγαλειοτάτη, αποκλείεται να φύγει κάποιος από τους δρόμους μας με τέτοια κακοκαιρία· θα βυθιστεί προτού διασχίσει δέκα μίλια...» αποκρίθηκε ο Νέρντιν. «Πιστεύω, το καταλαβαίνετε...»

«Ναι,» είπε η Αάνθα, νιώθοντας κάπως απογοητευμένη. Περίμενε ν'ακούσει πως κάποιο πλοίο θα μπορούσε να μεταφέρει το μήνυμα, αν και γνώριζε πως κάτι τέτοιο, μάλλον, θα ήταν ανέφικτο. «Ωστόσο, ας το έχουμε έτοιμο, να το αποστείλουμε μόλις μας δοθεί η ευκαιρία· δεν υπάρχει λόγος καθυστέρησης, ενώ πολλοί λόγοι για να βιαστούμε.»

Ο Νέρντιν έκλινε το κεφάλι του. «Ως προστάξετε, Μεγαλειοτάτη. Όμως... θα μπορούσα να σας πω και τη δική μου άποψη επάνω στο ζήτημα;

»Περάστε, κατ'αρχήν.» Παραμέρισε απ'την πόρτα, σαν πριν να είχε ξεχάσει τους τρόπους του.

Η Αάνθα μπήκε στο δωμάτιο και κάθισε στην πολυθρόνα που βρισκόταν μπροστά στο παράθυρο. Ήταν ντυμένη ταξιδιωτικά. Φορούσε μια τουνίκα από μαύρο πετσί, η οποία έπεφτε μέχρι τους μηρούς της, λαδί, βαμβακερό παντελόνι, και μελανές μπότες, που έφταναν ως το γόνατο. Στη μέση της τυλιγόταν μια λεπτή ζώνη, απ'όπου κρεμόταν ένα λιγνό ξιφίδιο, που η λαβή του ήταν στολισμένη με χρυσάφι κι ασήμι. Στην πλάτη της έπεφτε μια μαύρη κάπα, η κουκούλα της οποίας ήταν ριγμένη στους ώμους της Βασίλισσας του Ωκεανού.

«Μίλησέ μου ανοιχτά, Νέρντιν,» παρότρυνε το Ναύαρχό της η Αάνθα.

Εκείνος κάθισε στην ξύλινη καρέκλα του γραφείου, η οποία έτριξε. «Προσωπικά, είμαι επιφυλακτικός, σχετικά με το όλο ζήτημα, Βασίλισσά μου,» είπε. «Μήπως οδηγούμε τους στρατιώτες μας στην καταστροφή; Να σας θυμίσω τι συνέβη με τον σφετεριστή του θρόνου σας, ο οποίος έστειλε δέκα χιλιάδες μαχητές στα δάση της Νήσου Ράλβοχ, και, κατά πάσα πιθανότητα, είναι όλοι τους νεκροί; Δυστυχώς, εκείνη την περίοδο δε μπορούσα να κάνω τίποτα για να εμποδίσω αυτό το μάλλον δυσάρεστο γεγονός· βρισκόμουν στο παλάτι του αδελφού σας, Θέρεν, τον οποίο δεν καλέσατε στον γάμο σας. Ήταν ένας πολύ βιαστικός γάμος, θα όφειλα να ομολογήσω...»

Η Αάνθα δεν ήθελε ούτε καν να θυμάται ότι είχε παντρευτεί τον Κράντμον. *Πώς ήμουν τόσο ηλίθια; Πώς ήμουν τόσο τυφλή;* συλλογίστηκε. Πήρε μια βαθιά ανάσα. Αν περίμενε, μπορεί όλ'αυτά να μην είχαν συμβεί... Αλλά, βέβαια, δεν ήταν και λίγος ο καιρός που ο Κράντμον την ikέτευε να τον κάνει Βασιληά της. Πώς να γνώριζε τι είδους άνθρωπος ήταν, από τη στιγμή που έδειχνε έναν τελείως διαφορετικό χαρακτήρα; *Έπρεπε –έπρεπε να τον είχα καταλάβει!* μάλωσε τον εαυτό της η Βασίλισσα του Ωκεανού. Ήταν, όντως, ένας πολύ βιαστικός γάμος.

«Αρχικά, καλεσμένοι ήταν όλοι οι ευγενείς της Θέρληχ,» εξήγησε στον Ναύαρχο η Αάνθα. «Και μόλις που είχαν ειδοποιηθεί οι άλλοι άρχοντες της Νήσου Ράλβοχ. Σκόπευα, όμως, να κάνω, ύστερα, μια μεγάλη γιορτή, όπου θα καλούσα όλο το Βασίλειο.» Αναστέναξε. «Τέλος πάντων. Δεν επιθυμώ να συζητάω, τώρα, κάτι τέτοιο... Το θέμα είναι, πού θέλεις να καταλήξεις, Νέρντιν; Να μη φέρω στρατό στο Σαραόλν;»

«Αυτή η απόφαση είναι δική σας, Βασίλισσά μου,» αποκρίθηκε εκείνος· «εγώ, απλά, σας τονίζω ότι έχετε χάσει πολλούς μαχητές – δέκα χιλιάδες, συγκεκριμένα.»

«Κάποιους πολεμιστές, πάντως, πρέπει να φέρω εδώ, Ναύαρχε –και αρκετούς, μάλιστα,» είπε η Αάνθα. «Το χρωστάω στον Βένγκριλ...»

«Δε νομίζω πως χρωστάτε κάτι σ'έναν άνθρωπο που ήταν τόσο αγενής ώστε να–»

«Δεν τον κατηγορώ γι'αυτό, Ναύαρχε!» τον διέκοψε η Βασίλισσα. «Βρισκόταν υπό μεγάλη πίεση.»

Ο Νέρντιν την ατένισε με παγερό βλέμμα. «Όπως πιστεύετε, Μεγαλειοτάτη...» Είχε έναν τρόπο να της δείχνει ότι διαφωνούσε μαζί της ακόμα κι όταν έλεγε ότι συμφωνούσε. Η Αάνθα, όμως, θα προτιμούσε να της μιλούσε ευθέως... «Πόσα πλοία με πολεμιστές επιθυμείτε, λοιπόν, να καλέσετε;» τη ρώτησε, παίρνοντας ένα κομμάτι χαρτί από μια στοίβα, καθώς και την πένα απ'το μελανοδοχείο.

«Εκατόν-πενήντα δρόμωνες, γεμάτους,» δήλωσε η Βασίλισσα του Ωκεανού.

«Αυτή είναι πάνω απ'τη μισή μας ναυτική δύναμη,» της θύμισε ο Νέρντιν, δίχως να φαίνεται απ'τον τόνο της φωνής του αν ενέκρινε ή όχι την κίνησή της –πάντως, τα μάτια του μαρτυρούσαν πως η απάντηση ήταν όχι.

«Ναι, το γνωρίζω καλά αυτό,» είπε η Αάνθα. «Και θέλω, όταν τα πλοία είναι εδώ, να γυρίσουν, πάλι, στον Ωκεανό, να επανδρωθούν,

γί' άλλη μια φορά, και να έρθουν, ξανά, στην Όρφαλχ. Έτσι πρέπει να συγκεντρώσουμε κοντά στους ενενήντα χιλιάδες στρατιώτες...»

Ο Νέρντιν ένευσε καταφατικά (ακόμα, όμως, φαινόταν πως δεν ενέκρινε την κίνησή της), και είπε: «Θα πάρει χρόνο, ώσπου να συναχθούν όλοι αυτοί, Βασίλισσά μου.»

«Αν και ο χρόνος είναι πολύτιμος, Ναύαρχε, πιστεύω πως πρέπει να είμαστε ισχυροί, όταν έρθει η ώρα ν'αντιμετωπίσουμε τους Μαγκραθμέλιους.»

Ο Νέρντιν δίχως άλλη κουβέντα άρχισε να γράφει πάνω στο κομμάτι χαρτί που βρισκόταν στο γραφείο, εμπρός του.

** ** *

Η Ερία έριχνε κλεφτές ματιές στην Φ'νάριλιμ, προσπαθώντας να καταλάβει τη διάθεση της απεσταλμένης του εμπόρου Άκφορ, ενώ, συγχρόνως, φοβόταν πως είχε καταντήσει σαν τον Όκ'φερν, ο οποίος έτρεμε μην αντιλαμβανόταν η Ζιρκεφιανή ποιος πραγματικά ήταν. Η ξανθιά σγουρομάλλα γυναίκα με τους μεγάλους μπρούντζινους κρίκους στ'αφτιά δε φαινόταν και τόσο ανήσυχη –πέραν του ότι, φυσικά, ήταν θυμωμένη που η «εκπρόσωπος της Τρίτης Συντεχνίας» δε θα σταματούσε στη Θέρληχ, ώστε να πουλήσει τηνπραμάτεια της.

Ευτυχώς, δεν γνωρίζει τι συμβαίνει στο Σαραόλν, συλλογίστηκε η Ερία. Γιατί, έτσι και ήξερε, σίγουρα, δε θα ήθελε να πάει εκεί, και ούτε η «απεσταλμένη της Τρίτης Συντεχνίας» δε θα την κρατούσε, ούτε κανείς. Η μαυρομάλλα πολεμίστρια είχε ζητήσει, μάλιστα, απ'τον Καπετάν Ρόγκβιπ και τη Λοστρόμο του, Ζάτα, να φροντίσουν να μη σφυρίξει κανένας απ'το πλήρωμα τίποτα στην Φ'νάριλιμ, πράγμα για το οποίο φάνηκαν έκπληκτοι, μιας και δεν πρέπει να είχαν ακούσει τίποτα για την κατάσταση στο Βασίλειο της Ερία.

«Σοβαρολογείς, ρε κοπελιά;» την είχε ρωτήσει ο Ρόγκβιπ, ενώ η Ζάτα είχε συνοφρυωθεί, σταυρώνοντας τα χέρια κάτω απ' τα στήθη της.

«Ναι,» είχε απαντήσει η Ερία. «Δεν ακούσατε τίποτα στην Γκλάχεκ;»

«Όχι,» είχε κουνήσει το κεφάλι του ο Ρόγκβιπ.

«Μάθετε, όμως, αν κάποιος απ' τους ναύτες σας άκουσε, εντάξει; Με πλάγιο τρόπο, βέβαια· μην του πείτε τι συμβαίνει. Δε θέλω τίποτα να διαρρεύσει στην Φ'νάριλμ. Εξηγηθήκαμε; *Τίποτα.*»

Και, μάλλον, τίποτα δεν πρέπει ναχε διαρρεύσει, μέχρι στιγμής... Ο Καπετάν Ρόγκβιπ και η Ζάτα είχαν κρατήσει το μυστικό της, και, αν, τελικά, κάποιος απ' το πλήρωμά τους γνώριζε κάτι για το Σαραόλν, τον είχαν σωπάσει.

«Θα παρεξηγηθούμε άσχημα με τη Φ'νάριλμ, όταν φτάσουμε στο Βασίλειο...» είπε η Ερία στον Όκ'φερν, που καθόταν πλάι της, στην πλώρη του *Αετού*.

«Εννοείς λόγω της... όλης υπόθεσης, έτσι;» αποκρίθηκε εκείνος, κάτω απ' την κουκούλα του.

«Φυσικά,» απάντησε η Ερία.

«Πιστεύω θα καταφέρουμε να εξαφανιστούμε γρήγορα απ' τα μάτια της,» είπε ο Όκ'φερν. Αναστέναξε. «Αλλ' αυτό είναι το λιγότερο...»

«Μην κάνεις έτσι!» είπε η Ερία. «Δεν πηγαίνεις στην κρεμάλα.»

Ο Ζίρκεφιανός στράφηκε να την κοιτάξει. «Δεν είναι το ίδιο; Φεύγω από ένα βασίλειο όπου γίνεται πόλεμος για να πάω σ' ένα άλλο! Μεγάλη διαφορά...»

«Τι θέλεις; Να επιστρέψεις στη Ζίρκεφ;»

Ο Όκ'φερν κούνησε το κεφάλι του αρνητικά. «Όχι. Δεν έχει, πλέον, νόημα για μένα.» Ανασήκωσε τους ώμους. «Εξάλλου, τώρα που το καλοσκεφτομαι, ίσως οι ελπίδες επιβίωσής μου στο Σαραόλν να είναι καλύτερες, γιατί εκεί θα έχω να κάνω μόνο με τον πόλεμο, ενώ στην πατρίδα μου και με τη Συντεχνία του Πορφυρού Αετού, την οποία πρόδωσα.

»...Ωστόσο... Ερία, περίμενα κάτι άλλο... Λίγη ησυχία, ίσως...»

«Φοβάμαι πως αυτό δε θα το έχεις,» αποκρίθηκε η Σαραολνιανή πολεμίστρια· «όχι με τους Μαγκραθμέλιους μέσα στο Βασίλειο. Και... ελπίζω να αισθάνεσαι πολύ καλύτερα από τότε που φύγαμε απ'τη Ζίρκεφ...»

«Είμαι καλύτερα,» αποκρίθηκε ο Όκ'φερν, που σχεδόν όλα τα τραύματά του –τα οποία του είχαν προκαλέσει οι Νότιοι δαιμονάνθρωποι– είχαν θεραπευτεί, όσο ταξίδευε επάνω στον *Αετό*. «Όμως για πόσο;»

«Σταμάτα να είσαι έτσι –με καταθλίβεις!» είπε η Ερία. «...Όχι, βέβαια, πως χρειάζομαι εσένα για να με καταθλίβεις,» πρόσθεσε· «αυτό που συμβαίνει στην πατρίδα μου είναι αρκετό για να με κάνει να νιώθω γάλια. Αλλά... τουλάχιστον, προσπαθώ να σκέφτομαι ότι θα διώξουμε τους καταραμένους δαιμονανθρώπους, ανάθεμά τους!»

«Το εύχομαι...» είπε ο Όκ'φερν.

«Εγώ το ξέρω,» τόνισε η Ερία. «Δε μπορεί το Σαραόλν να πέσει έτσι! Τόσα χρόνια άντεξε με την απειλή της Μάγκραθμελ δυτικά του.

»Τέλος πάντων, άλλο ήθελα να σου πω τώρα.»

«Τι;»

«Αφού θα εμπλακούμε σε πόλεμο, Όκ'φερν, πρέπει να μάθεις να μάχεσαι.»

«Ξέρω πώς να μάχομαι.»

«Εννοώ να μάθεις *πραγματικά* πώς να μάχεσαι. Θα σε εκπαιδεύσω στο σπαθί.»

«Πότε; Δεν έχουμε χρόνο.» Η αλήθεια ήταν πως ο Ζιρκεφιανός δεν είχε και τόση διάθεση, τώρα, να διδαχτεί τα μυστικά της μάχης.

Η Ερία σηκώθηκε όρθια. «Έχουμε, αν αρχίσουμε από σήμερα.»

«Από *σήμερα*;» έκανε ο Όκ'φερν, γουρλώνοντας τα μάτια του.

«Από *τώρα*, καλύτερα,» διόρθωσε εκείνη.

Ο Ζιρκεφιανός ξεφύσησε. «Δε μπορώ, ούτως ή άλλως, γιατί θα πρέπει να βγάλω αυτή την κάπα και την κουκούλα.»

«Θα τη βγάλεις.»

«Όχι! Είσαι τρελή; Θα μ'αναγνωρίσει η Φ'νάριλιμ,» σφύριξε ο Όκ'φερν.

«Ανοησίες –δε θα σ'αναγνωρίσει.»

«Αν, όμως, μ'ανα–»

«Δε μπορεί να σου κάνει τίποτα, ακόμα κι αν σ'αναγνωρίσει,» τόνισε η Ερία. «Δε βρισκόμαστε κοντά στη Ζίρκεφ. Και, ως εκπρόσωπος της Τρίτης Συντεχνίας, θα πω ότι βρίσκεσαι υπό την προστασία μου, εντάξει;»

Ο Όκ'φερν φάνηκε να δυσανασχετεί.

«Σήκω!» πρόσταξε η Ερία. Πέταξε την κάπα από πάνω της και ξεσπάθωσε, χτυπώντας τον Ζιρκεφιανό στο γόνατο, με το πλατύ μέρος της λεπίδας της.

«Άστο καλύτερα...» είπε ο Όκ'φερν.

«Σήκω!» επανέλαβε η Σαραολνιανή πολεμίστρια, χτυπώντας τον, αυτή τη φορά, στο μπράτσο, με το πλατύ μέρος της λάμας του όπλου της.

«Σταμάτα, Ερία!» μούγκρισε ο Όκ'φερν.

«Έλα να με σταματήσεις!» αποκρίθηκε εκείνη, κοπανώντας τον, πάλι, στο ίδιο μπράτσο, αλλά πιο δυνατά.

Ο Ζιρκεφιανός αισθάνθηκε δάκρυα νάρχονται στα μάτια του απ'το τσουχτερό χτύπημα. «Είπα –σταμάτα!» γρύλισε, χιμώντας καταπάνω της.

Η Ερία απέφυγε την έφοδό του και τον σώριασε, φαρδύ-πλατύ, στο κατάστρωμα, μπλέκοντας το μποτοφορεμένο πόδι της ανάμεσα στα δικά του. Κατέβασε, ορμητικά, το πλατύ μέρος του ξίφους της στον δεξή του μηρό.

«Α!» φώναξε ο Όκ'φερν, και σηκώθηκε, πάραυτα, όρθιος τραβώντας το κοντόσπαθό του. «Το έχεις παρακάνει, Ερία!»

Η Σαραολνιανή πολεμίστρια γέλασε, δείχνοντάς του τη γλώσσα της.

Ο Ζιρκεφιανός χίμησε, αγνοώντας τον αγέρα που έπαιρνε την κουκούλα απ' το καστανόξανθό του κεφάλι. Το πλατύ μέρος του κοντόσπαθού του πήγε προς τον δεξή μηρό της Ερία. Εκείνη απέκρουσε, εύκολα.

«Αργείς,» του είπε.

Εκείνος ξαναεπιτέθηκε, πιο γρήγορα. Η πολεμίστρια απέφυγε το χτύπημά του, και ο άντρας παραλίγο να φύγει απ' την άκρη του πλοίου (!).

Η Ερία τον έπιασε απ' τον ώμο. «Όχι τόσο γρήγορα. Δε θα μπορείς να συγκρατήσεις τον εαυτό σου, δεν το βλέπεις;»

Ο Όκ'φερν στράφηκε να την κοιτάξει, με θυμωμένα μάτια. Ξεφύσησε. «Παράτα με, Ερία· δε θέλω να εκπαιδευτώ –έληξε.» Της γύρισε την πλάτη–

–και αισθάνθηκε, ξανά, ένα τσουχτερό χτύπημα στον δεξή μηρό!

«Γγρρρ!» έκανε, εξοργισμένος, ο Ζιρκεφιανός και της επιτέθηκε, στριφογυρίζοντας.

Η Ερία απέκρουσε την άγρια σπαθιά, με το λεπίδι της· και ο Όκ'φερν αισθάνθηκε ένοχος που είχε ορμήσει έτσι, απότομα. Τι θα γινόταν αν την τραυμάτιζε, κατά λάθος;...

«Τούτο ήταν καλύτερο,» μειδίασε η Σαραολνιανή, ενώ, πλέον, τα μάτια όλων στο κατάστρωμα ήταν στραμμένα στο μέρος τους.

«Καλύτερο;» έκανε ο Όκ'φερν.

«Ναι –συνέχισε!» τον παρότρυνε η Ερία, πισωπατώντας κι ετοιμάζοντας το σπαθί της. Χαμογέλασε, μοχθηρά. «Αλλιώς θα σε κάνω κόκκινο...»

«Κάποιες φορές, θέλω να σε σκοτώσω,» παραδέχτηκε ο Όκ'φερν.

«Αυτή είναι η ευκαιρία σου, λοιπόν!»

Εκείνος χίμησε, και ξεκίνησαν να ξιφομαχούν επάνω στην πλώρη, ενώ η Ερία έκανε αστεία και έδινε συμβουλές στον καστανόξανθο Ζιρκεφιανό. Η κλαγγή του ατσαλιού είχε γεμίσει τον αέρα.

** ** *

Η Αάνθα είχε βγει απ'το παλάτι του Άρχοντα Φερχ, λέγοντας πως ήθελε να κάνει μια βόλτα. Όλοι είχαν παραξενευτεί, λόγω της βροχής.

«Μ'αυτό τον άσχημο καιρό, Μεγαλειοτάτη;» είχε απορήσει ο Δούκας της Όρφαλχ. «Γιατί δεν περιμένετε να κοπάσει η καταιγίδα;»

«Σας ευχαριστώ για το ενδιαφέρον σας, Άρχοντά μου, μα μ'αρέσει να βαδίζω με τη βροχή,» είχε απαντήσει η Αάνθα.

Ο Νέρντιν, όμως, την κοιτούσε συνοφρυωμένος, με τα χείλη του σφιγμένα και την όψη του συννεφιασμένη. *Μάλλον, σκέφτεται πως ποτέ δεν έχω δείξει πόσο μ'αρέσει η βροχή...* συλλογίστηκε η Βασίλισσα. Όμως ο Ναύαρχος του Ωκεανού ήταν πολύ πιστός, για να πει κάτι που θα ρεζίλυνε την μονάρχισσά του. «Θα θέλατε κάποια συνοδεία;» τη ρώτησε μόνο.

«Καλύτερα όχι,» αποκρίθηκε η Αάνθα. «Προτιμώ να περπατήσω μόνη.»

«Κάτι τέτοιες μέρες, οι δρόμοι της Όρφαλχ είν'επικίνδυνοι, Μεγαλειοτάτη,» την προειδοποίησε ο Άρχοντας Φερχ, «παρά τις προσπάθειές μου, φυσικά, να πάψει αυτό να υφίσταται.»

Η Αάνθα, όμως, αγνόησε την προειδοποίησή του, λέγοντας πως δε θ'αργούσε πολύ να επιστρέψει, πως μπορούσε να φροντίζει τον εαυτό της, και πώς θα φορούσε κουκούλα και κάπα, συνεπώς κανείς δε θα την αναγνώριζε, για να της κάνει σκόπιμα κακό.

Γιατί, τότε, είχε το ενοχλητικό συναίσθημα ότι την παρακολουθούσαν;

Έριξε μια ματιά πίσω της, αλλά δεν είδε κανέναν. *Η ιδέα μου είναι, συμέρανε, και συνέχισε να βαδίζει στους σκοτεινούς δρόμους του λιμανιού, οι οποίοι ήταν υπερβολικά στενοί, και πολλοί σκεπασμένοι με μεγάλα βόλτα. Επιπλέον, η βροχή τούς είχε πλημμυρίσει, και η Αάνθα περπατούσε μέσα σε νερό που έφτανε σχεδόν ως τα γόνατά της.*

Μέχρι στιγμής, είχε απαντήσει τρεις ανθρώπους και τους είχε ρωτήσει για τον Βένγκριλ. Όχι ακριβώς για τον *Βένγκριλ*, δηλαδή, αλλά για έναν άντρα με τα χαρακτηριστικά του... ο οποίος, μάλλον, λεγόταν Λίργκνεβ.

Η πρώτη, μια εμπόρισσα από το Βασίλειο του Ωκεανού, ψηλή, σωματώδης, με μακριά, μαύρα μαλλιά, και ντυμένη με χοντρή, μπλε κάπα, είχε πει: «Πολλοί άνθρωποι έρχονται και φεύγουν απ'το λιμάνι, συντρόφισσα· δεν ξέρω άμα είδα τον συγκεκριμένο. Πάντως, δεν έχω κάνει συναλλαγές μαζί του. Άμα είχα κάνει συναλλαγές, συντρόφισσα, θα τονε θυμόμουνα, τον μπαγαπόντη. Θυμάμαι όλους με τους οποίους συναλλάσσομαι –δεν ξεχνώ ποτέ φάτσες εγώ.»

Λίγο, όμως, βοηθούσε την Αάνθα το ότι η κυρία δεν ξεχνούσε ποτέ φάτσες, από τη στιγμή που δεν είχε συναντήσει τον Βένγκριλ.

Ο δεύτερος που είχε ρωτήσει η Βασίλισσα του Ωκεανού ήταν ένας τύπος που προσπαθούσε να βγάλει τον τροχό της άμαξάς του από τη λάσπη του δρόμου, χοντρός, με ξυρισμένο κεφάλι, και ντυμένος με βρόμικα ρούχα (τα οποία, επί του παρόντος, πλένονταν από τη βροχή).

«Δε μας παρατάς, ρε κούκλα!» είχε απαντήσει, μόλις η Αάνθα ζήτησε να του κάνει μια ερώτηση. «Στραβή είσαι; Δε βλέπεις ότι έχει φρακάρει τούτο το Πνευματοχτυπημένο πράμα στη λάσπη! Αϊ φώναξε κανέναν νάρθει από κείνη κει την ταβέρνα! Άιντε, σβέλτα!»

Η Βασίλισσα του Ωκεανού κοιτάζει το οικοδόμημα που έδειχνε ο άντρας, το οποίο δεν είχε προσέξει πριν. Τον άφησε, δίχως κουβέντα, και πλησίασε το καπηλειό –όχι με σκοπό να φωνάξει κάποιον, για να τον βοηθήσει με τη ρόδα (*Πώς τολμά να μιλά έτσι, ο άνθρωπος! ακόμα κι εγώ μην γνωρίζω ποια είμαι.*), αλλά μήπως μάθει τίποτα για τον Βένγκριλ.

Ο τρίτος που είχε συναντήσει ήταν ένας κουκουλοφόρος τύπος έξω από την εν λόγω ταβέρνα. Δε μπορούσε να διακρίνει καλά τα χαρακτηριστικά του προσώπου του, μα δεν την πείραζε· την ίδια ερώτηση του έκανε, όπως και σ'όλους. Αυτός της απάντησε πως δεν

είχε ποτέ του αντικρίσει τον άντρα που του περιέγραφε, και έφυγε βιαστικά.

Ύστερα, η Αάνθα είχε δει τον χοντρό, που πριν λίγο πάσχιζε να βγάλει τον τροχό της άμαξιάς του από τη λάσπη, να έρχεται, γρήγορα, προς το μέρος της, φωνάζοντας κάτι, μες στη βροχή, το οποίο εκείνη δε μπορούσε ν'ακούσει. Οπότε, είχε φύγει τόσο βιαστικά, όσο ο προηγούμενος τύπος με την κουκούλα· δεν ήθελε να μπλέξει πουθενά, στα καλά καθούμενα...

Και τώρα, περιπλανιόταν στους δρόμους του λιμανιού άσκοπα, ελπίζοντας να βρεθεί κάποιος, πάλι, στο διάβα της, για να τον ρωτήσει. *Βένγκριλ, πού στον Ωκεανό εξαφανίστηκες; γρύλισε μέσα της. Θα τον σκοτώσω –θα τον βρω και, μετά, θα τον σκοτώσω!*

Ένας θόρυβος πίσω της.

Η Αάνθα γύρισε, τρομαγμένη, ενώ το χέρι της πήγε στη λαβή του ξιφιδίου που κρεμόταν στη μέση της. Το μόνο, όμως, που αντίκρισε ήταν μερικά κασόνια πεσμένα στο πλημμυρισμένο πλακόστρωτο. Ποιος μπορεί να τα είχε ρίξει; Ίσως, η βροχή, ένας ποντικός, ένας γάτος... ή αυτός που την ακολουθούσε.

Σαχλαμάρες! κανείς δεν την ακολουθούσε.

Συνεχίζοντας να βαδίζει μέσα στο νερό, η Βασίλισσα του Ωκεανού παρατήρησε μια ταβέρνα στο τέλος ενός στενού δρόμου της Όρφαλχ. *Αφού δεν μπήκα, τελικά, στην προηγούμενη, θα μπω σ'αυτήν, σκέφτηκε. Και μακάρι να βρω κάποιο στοιχείο για τον Βένγκριλ.* Το περπάτημα της έγινε ταχύτερο, και–

–τότε ήταν που ένα χέρι την άρπαξε απ'τον αριστερό ώμο, στριφογυρίζοντάς την τόσο απότομα που σωριάστηκε στο πλημμυρισμένο πλακόστρωτο, βρέχοντας τα ρούχα της κάτω απ'την κάπα.

Η Αάνθα αντίκρισε έναν άντρα πάνωθ' της, ο οποίος την κοιτούσε μειδώντας μοχθηρά κι αποκαλύπτοντας σπασμένα και σαπισμένα δόντια. Τα περισσότερα μαλλιά στο κεφάλι του ήταν πεσμένα, αλλά ακόμα αρκετές τρίχες απέμεναν. Στο δεξί του χέρι βαστούσε ένα

μακρύ κομμάτι ξύλο –ένα ρόπαλο–, το οποίο χάιδευε με το αριστερό.

«Άμα δε φωνάζεις πολύ, θα περάσεις μια χαρά,» της είπε, ενώ το χαιρέκακο μειδίαμα συνέχιζε να στολίζει το πρόσωπό του.

Δύο άλλοι άντρες παρουσιάστηκαν δεξιά κι αριστερά του. Ο ένας είχε μακριά, μαύρα μαλλιά, τα οποία έπεφταν κάτω απ'τους ώμους του, και ήταν υπερβολικά λεπτός· φαρδιά ρούχα τον έντυναν. Ο άλλος ήταν μυώδης και φορούσε μισοσχισμένη τουνίκα και πέτσινο παντελόνι· τα δικά του μαλλιά ήταν κόκκινα και κοντά, και στο χέρι του βαστούσε μια χοντρή αλυσίδα.

Η Αάνθα ξεθηκάρωσε το ξιφίδιο απ'τη μέση της, καθώς πάλευε με το νερό, για να σηκωθεί. Πρέπει νάχε μπλεχτεί στην κάπα της, μα τα Πνεύματα!

«Ηρεμα, σκύλα!» μούγκρισε ο ροπαλοφόρος, και έκανε να την κοπανήσει κατακέφαλα, με το κομμάτι ξύλο που κρατούσε.

Η Βασίλισσα του Ωκεανού ύψωσε το αριστερό της χέρι, για να προστατευτεί, και δέχτηκε το χτύπημα στον πήχη. Δάγκωσε το κάτω της χείλος, τόσο δυνατά που μάτωσε, προκειμένου να πνίξει την κραυγή της. Ίσως να είχε σπάσει κάποιο κόκαλο... δεν ήξερε... Πάντως, πονούσε.

«Ξαναχτυπήστε την, και θα πεθάνετε όλοι, αργά,» αντήχησε μια φωνή, μέσ'απ'το θόρυβο της βροχής.

Η τρεις άντρες στράφηκαν πίσω τους και αντίκρισαν τον Ναύαρχο Νέρντιν. Η μισή καμένη όψη του ήταν τόσο εφιαλτική, τούτη την υγρή και σκοτεινή μέρα, που τρομοκρατούσε ακόμα και την Αάνθα, η οποία την είχε συνηθίσει. Ή, μήπως, έφταιγε η οργή του νησιώτη που τον έκανε να φαίνεται τόσο άγριος;

«Ποιος είσαι, γέρο;» φώναξε ο ροπαλοφόρος. «Ο μπαμπάς της;»

Ο κοκκινομάλλης γέλασε. «Πάρε δρόμο, ξιπασμένε!» Και τίναξε την αλυσίδα του προς το μέρος του Νέρντιν.

Εκείνος φάνηκε, απλά, να σηκώνει το χέρι του και να την αρπάζει, λες και δεν ήταν τίποτα το σημαντικό. Τράβηξε, απότομα, τον

έκπληκτο άντρα προς το μέρος του και τον κλότσησε στην κοιλιά, με το μποτοφορεμένο του πόδι. Εκείνος διπλώθηκε, βογκώντας, και ο Ναύαρχος του Ωκεανού τού έδωσε μια ανάστροφη γροθιά στο σαγόνι, σωριάζοντάς τον, αναίσθητο, στον πλημμυρισμένο δρόμο. Το νερό άρχισε να παρασέρνει τα δόντια του, μαζί με άφθονο αίμα.

Την επόμενη στιγμή, ο λιγνός μαυρομάλλης χιμούσε στον Νέρντιν, έχοντας τραβήξει ένα στιλέτο μέσ' απ' τα φαρδιά του ρούχα. Ο νησιώτης τού έπιασε τον καρπό, καθώς η λεπίδα ήταν έτοιμη να του μπηχτεί στο στομάχι, και τον έσπρωξε πάνω σ' έναν τοίχο, κοπανώντας του εκεί το κεφάλι, δύο φορές, και ρίχνοντάς τον ξερό στο πλακόστρωτο.

Πάραυτα, έσκυψε, για ν' αποφύγει το ρόπαλο του τελευταίου άντρα και να τον γρονθοκοπήσει, μ' όλη τη δύναμη του ώμου του, στο διάφραγμα. Εκείνος έβγαλε έναν πνιχτό ήχο απ' το στόμα και έπεσε στο νερό, ενώ το ξύλινο όπλο γλιστρούσε απ' τα δάχτυλά του. Ο Νέρντιν τον κλότσησε κατακέφαλα, σταματώντας τους σφαδασμούς του, και αδιαφορώντας αν τον είχε σκοτώσει ή όχι.

Η Αάνθα κοιτούσε τον Ναύαρχο χάσκοντας. Ποτέ ξανά δεν είχε δει έναν τόσο μεγάλο σε ηλικία άντρα να μάχεται έτσι. Όταν του επιτέθηκε ο πρώτος κακοποιός με την αλυσίδα, νόμιζε πως ήταν τυχαίο που κατάφερε να την αρπάξει και να τον αδρανοποιήσει. Έτσι, καθώς του χίμησε ο δεύτερος με το στιλέτο, η Βασίλισσα του Ωκεανού κρατούσε την ανάσα της, φοβούμενη πως, σίγουρα, θα τον σκότωσε. Όμως, όταν είδε πως εξουδετέρωσε κι αυτόν, δεν είχε, πλέον, αμφιβολία ότι θα ξεπάστρευε και τον τρίτο.

Ο Νέρντιν την ζύγωσε, με δυο γρήγορα βήματα, και τη βοήθησε να σηκωθεί στα πόδια της. «Βασίλισσά μου...» είπε, με τρεμάμενη φωνή. «Είστε καλά;»

«...Ναι...» αποκρίθηκε η Αάνθα, παρατηρώντας στο πρόσωπό του πως ο θυμός είχε αντικατασταθεί από την ανησυχία του γι' αυτήν. *Τόσο πολύ νοιάζεται για μένα; αναρωτήθηκε, κάπως παραξενεμένη.*

«Ναι,» είπε, πιο σταθερά και σίγουρα. «Καλά είμαι, Ναύαρχε. Λίγο το χέρι μου με πονάει μόνο...» Θηκάρωσε το ξιφίδιο στη μέση της.

Ο Νέρντιν ψηλάφισε τον αριστερό της πήχη, με τα χοντρά, δουλεμένα του δάχτυλα. «Δεν είναι σπάσιμο, ευτυχώς,» τη διαβεβαίωσε. «Αλλά, σίγουρα, θα έχετε μια μεγάλη μελανιά γι' αρκετές μέρες, Βασίλισσά μου.»

«Πώς βρέθηκες εδώ;» τον ρώτησε η Αάνθα, πράγμα που πριν δεν είχε περάσει καθόλου απ' το νου της· απλά, ήταν ευγνώμων που ο Ναύαρχος βρισκόταν εκεί, κοντά της.

«Αργήσατε, Μεγαλειοτάτη,» απάντησε ο Νέρντιν, «και ήρθα να σας βρω.»

Η Αάνθα δεν ήξερε αν έλεγε αλήθεια ή ψέματα· ίσως να την είχε ακολουθήσει από την αρχή... Δεν είχε, όμως, σημασία. «Πάμε στο παλάτι,» πρότεινε, κουρασμένη. Θα έψαχνε για τον Βένγκριλ κάποια άλλη στιγμή.

«Δεν έπρεπε να είχατε πάει βόλτα, μέσα στην καταιγίδα, Βασίλισσά μου,» της είπε ο Νέρντιν, καθώς βάδιζαν στους στενούς δρόμους της Ορφαλχ, με το νερό να φτάνει ως τα γόνατά τους. «Ο Άρχοντας Φερχ σάς είχε προειδοποιήσει.»

«Ηθελα... ήθελα να πάρω αέρα, Ναύαρχε,» αποκρίθηκε η Αάνθα. «Να ξεσκάσω λίγο.»

«Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη.» Ήταν πασιφανές πως δεν πίστευε λέξη απ' όσα του έλεγε...

** ** *

«Φαίνεται πως κάποιοι σε έχουν βάλει στο μάτι,» είπε ο Κράντμον.

Ο Πόνκιμ καθόταν στον Θρόνο του Σαραόλν, με το Στέμμα των Οφθαλμών στο κεφάλι. Αυτή η κορόνα είχε αρχίσει να τον βαραίνει όσο τα προβλήματα γύρω του. Τελικά, δεν ήταν καθόλου εύκολη δουλειά να είσαι βασιλιάς –ακόμα και γι' αυτόν. Έπρεπε να προσέχεις τους πάντες και τα πάντα, γιατί όλοι σχεδίαζαν κάτι· όλοι

ψηθύριζαν· όλοι μηχανορραφούσαν. Όλοι όσοι βρίσκονταν, τούτη τη στιγμή, εμπρός του –καθώς και άλλοι πολλοί– ύφαιναν πλεκτάνες στο νου τους, και όχι μόνο...

Το τραπέζι των συμβούλων ήταν γεμάτο με όλους τους ανθρώπινους συμβούλους του Πόνκιμ (οι οποίοι παλιότερα ήταν σύμβουλοι του Βένγκριλ), καθώς και με τον Καρθαβλέρν, Βασιληά της Νότιας Μάγκραθμελ της Βόρειας Γης, την Εδρισία, κόρη του μακαρίτη Βασιληά Χάμαγκορκ και Πριγκίπισσα της Βόρειας Μάγκραθμελ της Βόρειας Γης, τον αδελφό της Σαγκμέρεγκοθ, Πρίγκιπα της Βόρειας Μάγκραθμελ, τον Κράντμον πρώην-σφετεριστή του Βασιλείου του Ωκεανού και Εκλεκτό του αγνοούμενου αρχαίου δαίμονα Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν, και την Σαντέ'ενθιν, Αρχιέρεια του Φιδιού, στη Ζίρκεφ, η οποία, παραδόξως, δεν είχε αργήσει και τόσο να ξυπνήσει σήμερα.

«Πολλοί με έχουν βάλει στο μάτι, φίλτατε Κράντμον,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ, ρίχνοντας ένα σκοτεινό βλέμμα σ'όσους βρίσκονταν κάτω απ'τον θρόνο του. «Και σκοπεύω να τους βρω και να τους εξολοθρεύσω... όλους.»

Ο ήρεμος τόνος με τον οποίο μιλούσε για τέτοια πράγματα έκανε, όπως πάντα, το δέρμα του Καρθαβλέρν να μυρμηγκιάζει. Η Εδρισία, ωστόσο, υπομειδιούσε ευχαριστημένη, προσέχοντας κανείς να μην δει το χαμόγελό της· ο Πόνκιμ θα την έκανε Βασίλισσα της Βόρειας Μάγκραθμελ, χωρίς να χρειαστεί να υποβληθεί στη Δοκιμασία της Διαδοχής –ήταν ο μόνος... άνθρωπος (όχι είναι παραπάνω από άνθρωπος!) που είχε τη δύναμη να καταφέρει κάτι τέτοιο. Από τη μεριά του, ο αδελφός της Σαγκμέρεγκοθ ήταν επιφυλακτικός με τον νέο Βασιληά του Σαραόλν· δεν τον φόβιζε –εκείνος ήταν γιος της Βόρειας Μάγκραθμελ, όχι σκουλήκι της Νότιας, σαν τον Καρθαβλέρν!–, αλλά έπρεπε να παραδεχτεί πως η δύναμη και η επιρροή του ήταν αξιοσημείωτες. Ο καταραμένος *άνθρωπος* ήξερε να ελίσσεται καλύτερα από οποιονδήποτε– Μπα, όχι... Αποκλείεται. Αποκλείεται να ήξερε να ελίσσεται καλύτερα από οποιονδήποτε

Μαγκραθμέλιο· όμως, αδιαμφισβήτητα ήξερε να ελίσσεται καλύτερα από οποιονδήποτε ηλίθιο *άνθρωπο*.

«Τι περιμένουμε εδώ;» τον ρώτησε, απορώντας γιατί τον είχε καλέσει στην αίθουσα του θρόνου, πρωί-πρωί.

«Ξεχνιέστε, Υψηλότατε,» είπε ο Πόνκιμ. «Είμαι Βασιληάς και απαιτώ να μου απευθύνονται ανάλογα.» Μιλούσε ήρεμα· δεν ύψωνε τον τόνο της φωνής του, αλλά, για κάποιο λόγο, όλων το αίμα είχε παγώσει μέσα στο δωμάτιο –εκτός απ'του Κράντμον και της Σαντέ'ενθιν.

«Βασιλιά μου,» πρόσθεσε ο Σαγκμέρεγκοθ, απλά. *Οι τίτλοι δεν έχουν καμία αξία, άνθρωπε, συλλογίστηκε. Μπορώ να σε αποκαλώ όπως θέλεις, αλλά μην αυταπατάσαι ότι θα δειλιάσω να σε σκοτώσω την επόμενη στιγμή, λόγω του τίτλου σου.*

Ο Πρίγκιπας της Βόρειας Μάγκραθμελ ήταν ένας ψηλός δαιμονάνθρωπος, περισσότερο αθλητικός από τους περισσότερους, με μύες οι οποίοι διαγράφονταν μέσα απ'το πορφυρό του πουκάμισο. Τα μαλλιά του ήταν μακριά, και έπεφταν, λυτά και ανάλαφρα, στους ώμους και στην πλάτη του, γυαλίζοντας μπλε, κόκκινα και μοβ, καθώς τα χτυπούσε το φως που έμπαινε απ'το παράθυρο. Επίσης, ο Πόνκιμ παρατηρούσε πως ο διαβολάνθρωπος αδελφός της Εδρισία ασκούσε μια παράξενη έλξη στις ανθρώπινες γυναίκες: η Μινράδλιν (που, αναμφίβολα, ήταν μια καλλονή), σύμβουλος δημοσίων έργων, η Αλφάρνα, σύμβουλος οικονομικών, και η Μερκάθα, σύμβουλος δικαιοσύνης, τον κοιτούσαν καλά-καλά, καθώς μιλούσε. *Αυτό μπορεί να φανεί επικίνδυνο, στο μέλλον, συλλογίστηκε ο Βασιληάς του Σαραόλν. Όμως, ούτως ή άλλως, ο καλός μας Πρίγκιπας της Βόρειας Μάγκραθμελ δεν θα έχει και πολύ μέλλον... Χα-χα-χα-χα-χα-χα...*

«Περιμένουμε την άφιξη της Σαλντίρα,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ στον Σαγκμέρεγκοθ.

«Πιστεύεις ότι αυτή έβαλε τον Κομόρφιλ να δολοφονήσει εσένα και την Εδρισία;» ρώτησε ο Πρίγκιπας. «Βασιλιά μου,» πρόσθεσε, «να να τότε ξεχάσει.

«Όχι,» είπε ο Πόνκιμ. «Αν το είχε κάνει, θα το ήξερα. Όμως δεν εκτέλεσε καλά τις διαταγές της...»

«Ποιος έχει πάει να τη φωνάζει;» ρώτησε ο Σαγκμέρεγκοθ. «Γιατί αργεί τόσο πολύ;»

«Δεν είναι μακριά, Πρίγκιπά μου,» τον διαβεβαίωσε ο Πόνκιμ. «Τώρα... μπαίνει.»

Η Σαλντίρα μπήκε στην αίθουσα του Θρόνου του Σαραόλν, ντυμένη με μαύρο δέρμα και με έναν μεταξωτό μανδύα ν' ανεμίζει πίσω της. Στη ζώνη της ήταν θηκαρωμένα δύο κεντριά θανάτου, αλλά ο Πόνκιμ ήξερε πως αυτά δεν ήταν ούτε το ένα τέταρτο των όπλων που έκρυβε πάνω της· γιατί γνώριζε τα πάντα για την Μητριάρχη της *Μαύρης Αυγής* –τα πάντα. Το δαιμονικό φυλαχτό που κρεμόταν πάνω στα στήθη της, μέσα απ' τη φορεσιά της, του τα έδειχνε όλα. Ο Βασιλιάς του Σαραόλν βρισκόταν μέσα στο μυαλό της.

Η Μαγκραθμέλια υποκλίθηκε μπροστά στο θρόνο του. «Μεγαλειότατε.»

«Σαλντίρα,» είπε ο Πόνκιμ. «Καλή σου μέρα. Ο φίλτατος Πρίγκιπας Σαγκμέρεγκοθ απο δώ είχε αρχίσει ν' ανησυχεί για την υγεία σου...»

Η Σαλντίρα στράφηκε στο μέρος του γιου του Χάμαγκορκ.

*Σου φαίνεται εύκολο θύμα, Μητριάρχη; τη ρώτησε ο Πόνκιμ. Ε;
Εξαρτάται... από την κατάσταση πάντα, Αφέντη...*

Ναι, έτσι φαντάστηκα κι εγώ...

«Απλά, ήμουν περίεργος,» είπε ο Σαγκμέρεγκοθ, μορφάζοντας αδιάφορα.

«Σαλντίρα, με έχεις απογοητεύσει,» δήλωσε ο Πόνκιμ.

«Πώς, Βασιλιά μου;» ρώτησε η δαιμονογυναίκα. *Τι είναι πάλι;*

Παρακούς τις προσταγές μου! «Δεν με προστατεύεις όσο χρειάζεται, αγαπητή Σαλντίρα,» εξήγησε ο Πόνκιμ. «Νόμιζα ότι είχαμε μια συμφωνία εμείς οι δυο.» *Την οποία δεν μπορείς να ξεχάσεις, όσο κι αν θες, έτσι δεν είναι;*

Το ξέρω ότι είσαι μέσα μου κάθε λεπτό, απάντησε η Μητριάρχης. *Σε μισώ, Αφέντη!*

Αυτό είναι ευχάριστο, γέλασε μέσα στο κεφάλι της ο Πόνκιμ.

«Ακόμα έχουμε, Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε η Σαλντίρα.

«Χαίρομαι που το ακούω...» είπε ο Βασιληάς του Σαραόλν. «Και δεν ήταν η συμφωνία μας να με προστατεύεις –εσύ και όλη η *Μαύρη Αυγή*– από τους διάφορους... κακόβουλους που επιθυμούν να με βλάψουν;»

«Ναι, Μεγαλειότατε,» παραδέχτηκε η Σαλντίρα.

«Τότε γιατί δεν το κάνεις, Μητριάρχη;» Αυτή τη φορά η φωνή του αντήχησε σαν καμπάνα μέσα στην αίθουσα του θρόνου. Και η δαιμονογυναίκα αισθάνθηκε έναν καυτό πόνο μέσα στο κεφάλι της· έσφιξε τις γροθιές της και προσπάθησε να μην σωριαστεί στο πάτωμα, καθώς τα πάντα στριφογύριζαν γύρω της.

«Δε... δεν καταλαβαίνω τι εννοείτε, Μεγαλειότατε...» ξεροκατάπιε η Σαλντίρα, πασχίζοντας να κρατήσει τη φωνή της σταθερή. *Σταμάτα τον πόνο!* «ούρλιαξε».

Ο πόνος έπαψε. «Χτες βράδυ, ο Κομόρφιλ, επίσημος σύζυγος της Εδρισία, επιχείρησε να δολοφονήσει εμένα κι αυτήν,» είπε ο Πόνκιμ. «Γιατί δεν ήταν εκεί κάποια από τις Μαγκραθμέλιές σου, για να κάνει κάτι, Μητριάρχη;»

«Θα... θα τιμωρηθούν για... που δεν σας πρόσεξαν, Μεγαλειότατε... Την επόμενη φορά... δε θα είναι έτσι. Το υπόσχομαι,» είπε η Σαλντίρα, προσπαθώντας ακόμα να συνέλθει απ'τον καυτό πόνο στο κεφάλι της. Ήταν λες και κάποιος είχε πυρακτώσει το κρανίο της, και, τώρα, αυτό, σιγά-σιγά, κρύωνε...

«Φρόντισε να μην ξανασυμβεί κάποιο παρόμοιο... *λάθος*, Σαλντίρα,» πρόσταξε ο Πόνκιμ.

Η Μητριάρχης της *Μαύρης Αυγής* υποκλίθηκε. «Μάλιστα, Μεγαλειότατε.»

«Μπορείς να πηγαίνεις,» την πληροφόρησε ο Πόνκιμ, κάνοντας μια αποδεσμευτική κίνηση με το χέρι του.

Η Σαλντίρα έφυγε απ'την αίθουσα του θρόνου, νιώθοντας τυχερή.

«Μας θέλεις για κάτι άλλο, Βασιληά μου;» ρώτησε ο Σαγκμέρεγκοθ.

«Όχι,» απάντησε εκείνος.

Ο Πρίγκιπας σηκώθηκε απ'τη θέση του και έκανε μια σύντομη υπόκλιση. «Τότε, να πηγαίνω, καθότι έχω κάποιες εργασίες.»

«Ασφαλώς,» είπε ο Πόνκιμ. *Διασκέδασε τη ζωή σου, όσο ακόμα την έχεις, δαιμονάνθρωπε, συλλογίστηκε.*

Μόλις ο Σαγκμέρεγκοθ βγήκε απ'την αίθουσα, κι η Εδρισία σηκώθηκε στα πόδια της, λέγοντας: «Μεγαλειότατε, κι εγώ έχω μια επείγουσα δουλειά· πρέπει να αποφασίσω ποιος θα είναι, απο δώ και στο εξής, ο επίσημός μου σύζυγος...»

Ο Πόνκιμ ένευσε καταφατικά, δίχως να μιλήσει, και η κόρη του Χάμαγκορκ εγκατέλειψε το μεγάλο δωμάτιο.

«Μεγαλειότατε, έχουμε κάτι να σας πούμε,» είπε η Αλφάρνα, καθώς αυτή, η Μινράδλιν, και ο Κόρναλθορ σηκώνονταν απ'τις θέσεις τους στο μεγάλο τραπέζι.

«Μιλήστε μου,» τους παρότρυνε ο Πόνκιμ.

«Κάναμε μια έρευνα, Βασιληά μου,» είπε η Μινράδλιν, «στα μέρη γύρω απ'την Μάρβαθ. Ήταν δική μου πρωτοβουλία, για να μάθω πόσες, και πόσο μεγάλες, είναι οι ζημιές εκεί, αλλά η Αλφάρνα και ο Κόρναλθορ ενδιαφέρθηκαν επίσης, ο καθένας για τους δικούς του λόγους, για τους οποίους θα σας πουν οι ίδιοι...»

«Τι ζημιές έχουμε, λοιπόν, Μινράδλιν;» ρώτησε ο Πόνκιμ.

«Πολλές, Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε η σύμβουλος δημοσίων έργων. «Σπίτια έχουν καταστραφεί, δεξαμενές το ίδιο, φράχτες χωραφιών, στάβλοι, πανδοχεία, ταβέρνες—»

«Εντάξει, εντάξει.» Ο Πόνκιμ ύψωσε το χέρι του. «Κατάλαβα, εν γένει. Και φαντάζομαι πώς θα είναι η εικόνα και σ'όλα τα μέρη δυτικά του Βασιλικού Δουκάτου. Σε προτρέπω να λάβεις όλα τα απαραίτητα μέτρα, Μινράδλιν, ώστε να επιδιορθωθούν οι ζημιές, με το μικρότερο δυνατό κόστος.»

«Μάλιστα, Βασιληά μου,» έκλινε το κεφάλι της η σύμβουλος δημοσίων έργων, και ξανακάθισε στη θέση της.

«Αλφάρνα;»

«Μάλιστα, Μεγαλειότητα.»

«Τι θα ήθελες εσύ;»

«Όπως είναι ευνόητο, με τις προαναφερθείσες από την Μινράδλιν καταστροφές, το οικονομικό επίπεδο των εν λόγω περιοχών έχει πέσει τρομερά· πρέπει να λάβουμε κάποια μέτρα και σ'αυτό τον—»

«Όχι ακόμα,» είπε ο Πόνκιμ.

«Μα, Βασιληά μου—»

«Δεν υπάρχει βιασύνη. Ή, μάλλον, *υπάρχει*, αλλά θέλω, πρώτα, να έχω στα χέρια μου τον απολογισμό των οικονομικών όλων των δουκάτων και των βαρονιών του Βασιλείου. Οπότε, θα χρειαστεί να περιμένεις, Αλφάρνα, μέχρι να επιστρέψουν οι αγγελιαφόροι μου...»

«Όπως επιθυμείτε, Μεγαλειότητα.»

«Κόρναλθορ;»

«Εγώ, Βασιληά μου, θα σας μιλήσω για την προστασία των υπηκόων του Βασιλείου,» είπε ο σύμβουλος δημόσιας τάξης. «Ε... όπως καταλαβαίνετε, έχουν διαλυθεί φυλάκια, φρουρές δεν υπάρχουν... Γενικά, οι περιοχές απ'όπου πέρασε ο Μαγκραθμέλιος στρατός είναι αφύλακτες, καθότι όλοι οι προστάτες τους είναι νεκροί... Αυτά τα μέρη χρειάζεται να επανδρωθούν· να υπάρξει κάποια στοιχειώδης φύλαξη, τουλάχιστον... Ξέρετε, για τους ληστές και—»

«Σε κατανοώ, απόλυτα, Κόρναλθορ,» τον διέκοψε ο Πόνκιμ, ψώνοντας το χέρι του. «Μισό λεπτό...

»Κάλεσε την Στρατάρχισσα Νερενία,» πρόσταξε έναν δαιμονάνθρωπο φρουρό.

Και, σε λίγο, η πορφυρομάλλα γυναίκα βρισκόταν στην αίθουσα του Θρόνου του Σαραόλν, όπως την είχε δει ο Βασιληάς στο όραμά του, ντυμένη με αρματωσιά από μαύρο ατσάλι –αν και ο ίδιος δεν της είχε πει πώς ακριβώς να ντυθεί· απλά, να φορέσει αρθρωτή πανοπλία. Παράξενη ήταν όλη αυτή η υπόθεση... Και η φωνή ακόμα ακουγόταν απόμακρη στο νου του: *Καταστροφή...*

Η Καταστροφή υποκλίθηκε. «Προστάξτε, Μεγαλειότατε.»

«Κόρναλθορ, εξήγησε στην Στρατάρχισσα το πρόβλημα,» ζήτησε ο Πόνκιμ.

Ο σύμβουλος δημόσιας τάξης υπάκουσε, και μίλησε σχετικά στην Νερενία.

«Θα βάλω όσες φρουρές επιθυμείτε, Μεγαλειότατε,» δήλωσε η Καταστροφή, αμέσως μόλις τελείωσε ο μελαγχρινός άντρας με το μουστάκι.

«Όσες επιθυμεί ο φίλτατος Κόρναλθορ,» διόρθωσε ο Πόνκιμ. «Θεώρησε πως τα λόγια του, σχετικά με το εν λόγω ζήτημα, βγαίνουν απ'τα δικά μου χείλη.»

«Μάλιστα, Βασιληά μου,» έκλινε το κεφάλι της η Νερενία.

«Σε θέλω, όμως, και για κάτι άλλο.»

«Οτιδήποτε, Μεγαλειότατε,» δε δίστασε καθόλου να πει η Καταστροφή.

«Οι πολεμιστές σου απο δώ και στο εξής θα φέρουν το Μάτι του Σαραόλν επάνω στις αρματωσιές τους. Όποιος δεν φέρει το εν λόγω έμβλημα, θα θεωρείται προδότης.»

«Όπως επιθυμείτε, Βασιληά μου.»

«Και οι στρατιώτες των δουκών και των βαρόνων που θα αποφασίσουν να υποταχθούν στην εξουσία μου, επίσης, θα φέρουν το Μάτι του Σαραόλν,» δήλωσε ο Πόνκιμ. «Έτσι, θα αναγνωρίζω ποιος είναι προδότης και ποιος όχι... Και, σύντομα, οι εχθροί μου

μέσα στο Βασίλειο θα μειωθούν στο ελάχιστο... και, μετά, θα εξαφανιστούν.»

** ** *

Η Αάνθα ήπια κρασί απ'την κούπα της. *Ανάθεμα αυτό τον τρισκατάρατο καιρό!* συλλογιζόταν. *Πώς θα σε βρω, Βένγκριλ;*

Ήταν τυλιγμένη σε μια ζεστή κουβέρτα, έχοντας βγάλει τα βρεγμένα της ρούχα. Ο θεραπευτής του παλατιού του Άρχοντα Φερχ –ένας γηραιός άντρας που ονομαζόταν Λάρμορ– τύλιγε το χτυπημένο της χέρι με ένα πανί, το οποίο είχε μουσκέψει με μια ουσία που η Βασίλισσα του Ωκεανού ούτε ήθελε να σκέφτεται από τι ήταν φτιαγμένη.

«Μεγαλειοτάτη, σας είχα προειδοποιήσει...» είπε, μελαγχολικά, ο Δούκας της Όρφαλχ, που βρισκόταν, επί του παρόντος, στο δωμάτιό της. «Παρά τις φιλότιμές μου προσπάθειες, κακοπράγμονες τριγυρίζουν –και φοβάμαι πως πάντα θα τριγυρίζουν– στην πόλη μου... Ίσως έτσι να είναι η φύση των λιμανιών...»

«Δεν τίθεται θέμα, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε η Αάνθα. «Το φταιξίμο ήταν όλο δικό μου· μην ανησυχείτε γι' αυτό.»

«Δεν ήθελα να πω κάτι τέτοιο, Μεγαλειοτάτη,» τη διαβεβαίωσε ο Φερχ. «Είναι φυσικό, όμως, ν' ανησυχώ για σας. Δεν φιλοξενώ συχνά Βασιληάδες και Βασίλισσες στο παλάτι μου.»

Η Αάνθα αμφέβαλλε για το τελευταίο. *Κανείς δεν παρακούει τις προσταγές σου εδώ, Βένγκριλ;* αναρωτήθηκε. «Ευχαριστώ για το ενδιαφέρον σας, Άρχοντά μου· το εκτιμώ.» Το βλέμμα της στράφηκε στον Νέρντιν που στεκόταν πλάι στην πόρτα. «Ήμουν τυχερή που ο Ναύαρχος έτυχε να περνάει απο κεί...» Μειδίασε.

«Αυτό πρέπει να πάρει το πρήξιμο απ' το χέρι σας, το συντομότερο δυνατό, Μεγαλειοτάτη,» είπε ο θεραπευτής Λάρμορ. «Τώρα, καλύτερα θα ήταν να αναπαυθείτε.»

Η Αάνθα ένευσε καταφατικά. «Ναι, κι εγώ θα το προτιμούσα.»

«Θα κανονίσω το μεσημεριανό σας να έρθει εδώ, Βασίλισσά μου,» είπε ο Φερχ.

«Ευχαριστώ,» αποκρίθηκε η Αάνθα, καθώς ξάπλωνε στο κρεβάτι της, συνεχίζοντας να είναι τυλιγμένη στην κουβέρτα.

Ο Άρχοντας Φερχ έφυγε απ'το δωμάτιο, μαζί με τον θεραπευτή του.

«Ό,τι χρειαστείτε, Μεγαλειοτάτη, φωνάξτε με,» είπε ο Ναύαρχος Νέρντιν, και ακολούθησε τους δύο Σαραολιανούς άντρες.

Η Αάνθα αναστέναξε, καθώς άκουσε την πόρτα να κλείνει. Αισθανόταν μπερδεμένη... και αυτή η καταιγίδα δεν έλεγε να πάψει! Ανάθεμα! όσο συνέχιζε δε μπορούσε ούτε να στείλει μήνυμα στη Θέρληχ, ούτε να ψάξει για τον Βένγκριλ. Ίσως, όμως, κατάφερνε να τον εντοπίσει αλλιώς... Ίσως...

Τέντωσε το χέρι της, άνοιξε το συρτάρι του κομοδίνου, και από μέσα πήρε έναν μεγάλο δερματοδεμένο τόμο: *Μια Γενική Μελέτη των Πνευμάτων*, της Θαλάρια Σόντβορν. Γύρισε μερικές σελίδες του βιβλίου, ώσπου έφτασε στο μέρος που μιλούσε για τα όνειρα.

Τα όνειρα... Ίσως μπορέσω να τον βρω στα όνειρα... συλλογίστηκε η Αάνθα.

Αλλά, ένα δεκάλεπτο αφότου άρχισε να διαβάζει, την πήρε ο ύπνος....

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 17^ο

Η Χόλκραδ φέρνει νέα στην Χάργκοχ

υνατός αέρας φυσούσε και χιόνι έπεφτε, όταν η Χόλκραδ, ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, και η Αλζάρα έφτασαν στην Χάργκοχ, τυλιγμένοι στις κάπες τους και με τις κουκούλες

στα κεφάλια.

Το πρώτο πράγμα που παρατήρησαν ήταν ο μεγάλος στρατός που είχε συγκεντρωθεί έξω απ'τα τείχη της πόλης, έχοντας στήσει σκηνές και καρφώσει λάβαρα στο έδαφος, των οποίων οι σημαίες κυμάτιζαν τρελά, καθώς τις έπαιρνε ο αγέρας. Κάποιοι στρατιώτες στέκονταν φρουροί, βαστώντας κοντάρια κι ασπίδες, ενώ μεγάλες φωτιές ήταν αναμμένες εκεί κοντά, για να λιγοστεύουν το κρύο –όσο ήταν δυνατό κάτι τέτοιο. Πάνω στα τείχη της πόλης, επίσης, υπήρχαν φρουρές, και οι αρματωσιές των πολεμιστών άστραφταν, στα σημεία που αποκαλύπτονταν κάτω απ'τις κάπες τους.

«Το κρύο της χώρας σας αρχίζει να μου γίνεται συνήθεια,» είπε η Αλζάρα. «Δε μου φαίνεται, πλέον, τόσο παράξενο, όσο πριν.»

«Είναι σαφώς καλύτερα να μη σε τρομάζει εκείνο που, σίγουρα, θα έχεις ν'αντιμετωπίσεις,» είπε η Χόλκραντ, καθώς έμπηγε το ξύλινο μπαστούνι της στο λεπτό στρώμα χιονιού στο έδαφος. Η μάγισσα είχε πάρει το μακρύ κομμάτι ξύλο στο δρόμο, υποστηρίζοντας πως την βοηθούσε στο βάδισμα.

«Έτσι είναι, πράγματι,» συμφώνησε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, γνέφοντας καταφατικά. Η όρασή του ακόμα δεν είχε επανέλθει, αλλά η Χόλκραντ τον είχε μάθει να χρησιμοποιεί τα Πνεύματα για να βλέπει, επομένως δεν είχε πρόβλημα στο να κινείται ή να αλληλεπιδρά με το περιβάλλον. Ωστόσο, αισθανόταν άσχημα, καθώς σκοτάδι τύλιγε τα πάντα γύρω του, και μόνο αύρες μπορούσε να «δει». Όμως, όπως είχε μόλις πει η μάγισσα, είναι καλύτερα να μη σε τρομάζει εκείνο που, σίγουρα, θα έχεις ν'αντιμετωπίσεις· και ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, σίγουρα, θα είχε ν'αντιμετωπίσει την έλλειψη της όρασης, οπότε καλά θα έκανε να μη φοβάται το σκοτάδι...

Πλησίασαν το στρατόπεδο, και βάδισαν στον δρόμο που ανοιγόταν ανάμεσα στις σκηνές και οδηγούσε ως την ανοιχτή πύλη της Χάργκοχ. Μπήκαν στην πόλη και πήγαν στο παλάτι.

«Ζητάμε να δούμε τον Άρχοντα Σόλμορχ της οικογένειας Έχμελθ,» δήλωσε η Χόλκραδ στους φύλακες που στέκονταν εκατέρωθεν της καγκελόπορτας του κήπου.

Εκείνοι έμοιαζαν τόσο παγωμένοι, που δεν είχαν όρεξη ούτε ν'ανοίξουν το στόμα τους, για να της απαντήσουν· όμως την είσοδο την άνοιξαν, και γρήγορα, μάλιστα, χωρίς ερωτήσεις στη μάγισσα και στους συντρόφους της.

Η Χόλκραδ, ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, και η Αλζάρα προχώρησαν πάνω σε ένα απ'τα λιθόστρωτα μονοπάτια του κήπου του Σάλβινρ, Δούκα της Χάργκοχ και Πρίγκιπα του Σαραόλν.

Κρρρρρ! Κρρρρρ! ακούστηκε, ξάφνου, ένας ήχος απ'τα αριστερά τους.

Η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια στράφηκε, απότομα, προς τα κει, κι αντίκρισε ένα αλλόκοτο πτηνό, χοντρό, με μαύρο τρίχωμα, το οποίο έμοιαζε να είχε τυλιχτεί στα φτερά του, για να προστατευτεί απ'το κρύο, ακριβώς όπως ένας άνθρωπος θα τυλιγόταν μέσα στην κάπα του· τα μάτια του ήταν στενά και γυάλιζαν μ'ένα φωτεινό, σμαραγδί χρώμα –συγκεκριμένα, περισσότερο με δυο σχισμές απ'όπου έβγαινε πράσινο φως έμοιαζαν.

«Τι είν'αυτό το πλάσμα;» ρώτησε η Αλζάρα.

Η Χόλκραδ μειδίασε, λεπτά. «*Βόνζβαρκ*,» απάντησε. «Ζουν βόρεια του Σαραόλν, σε χώρες όπου λίγοι έχουν βαδίσει...»

«Και πώς βρέθηκε τούτο εδώ;» θέλησε να μάθει η Ζιρκεφιανή.

«Κάποτε άρεσε στον Δούκα Σάλβινρ να πλανιέται σε ανέγνωρα μέρη,» εξήγησε η Χόλκραδ. «...και στον Βασιλιά...» πρόσθεσε. «Εκεί πρέπει να βρήκε το συγκεκριμένο πτηνό.»

Μέχρι τώρα, όμως, είχαν φτάσει μπροστά στην κεντρική είσοδο του παλατιού, και η μάγισσα είπε στους φύλακες: «Ζητάμε να δούμε τον Άρχοντα Σόλμορχ Έχμελθ· να περάσουμε;»

Η πολεμίστρια που στεκόταν στα δεξιά της μεγάλης πόρτας κατένευσε, και τους άνοιξε, για να μπουν. Σ'έναν διάδρομο, είπαν σε μια υπηρέτρια να καλέσει τον Άρχοντα Σόλμορχ, και κάθισαν σ'ένα

μικρό σαλονάκι του παλατιού, όπου ένα μεγάλο τζάκι ήταν αναμμένο, ζεσταίνοντας τον χώρο.

Η Αλζάρα έτριψε τα χέρια της κοντά του, καθώς περίμεναν. Ύστερα, η υπηρέτρια επέστρεψε, λέγοντας: «Ακολουθήστε με, παρακαλώ.» Εκείνοι σηκώθηκαν απ'τον καναπέ όπου είχαν καθίσει και βάδισαν πίσω της, ώσπου έφτασαν σε μια αρκετά μεγάλη αίθουσα, όπου αρκετοί άνθρωποι βρίσκονταν γύρω από ένα τραπέζι –ανάμεσά τους ο Σόλμορχ, η Τάθβιλ, και ο Σάλβινρ.

«Χαίρετε, Αρχοντές μου,» είπε η Χόλκραδ, με μια μικρή υπόκλιση.

«Παρακαλώ, καθίστε,» τους παρότρυνε ο Σάλβινρ, που ήταν ντυμένος με μια μαύρη, μάλλινη τουνίκα με χρυσά σιρίτια.

«Ευχαριστούμε, Δούκα μου,» αποκρίθηκε η μάγισσα, και κάθισε στο τραπέζι, μαζί με τους συντρόφους της.

«Άνθρωπε-Με-Μισή-Ψυχή, είσαι καλά;» ρώτησε ο Σόλμορχ, παραξενεμένος, καθώς παρατήρησε πως το βλέμμα του άντρα που κάποτε ονομαζόταν Ράθμαλ ήταν, κάπως, απλανές.

«Αρκετά καλά, φίλε μου... Σόλμορχ.» Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή δεν ήξερε αμέσως ποιος ήταν που του μιλούσε, καθώς οι αύρες όλων των ανθρώπων που βρίσκονταν συναγμένοι εδώ τον μπέρδευαν.

«Δεν δείχνεις καλά, πάντως...» είπε η Νύχτα, η οποία τον είχε μάθει από την περίοδο που ταξίδευαν στη Ζίρκεφ μαζί, και, τώρα, της φαινόταν πολύ περίεργος –πιο περίεργος από τότε.

«Όλα θα εξηγηθούν, μόλις σας διηγηθώ τι συνέβη στην Μάρβαθ,» είπε η Χόλκραδ, καθώς σηκωνόταν όρθια, για να είναι βέβαιη πως άπαντες την έβλεπαν και την άκουγαν.

«Είμαστε όλο αφτιά,» δήλωσε ο Άνεμος, καθώς σταύρωνε τα χέρια μπροστά του.

«Πού είναι ο Φάλμαριν;» ρώτησε η Μάνζρα.

«Κι αυτό θα εξηγηθεί σύντομα,» της είπε η μάγισσα. Σιγή απλώθηκε γύρω απ'το ξύλινο τραπέζι, και η μυστηριώδης Ελέγκτρια Πνευμάτων, της οποίας το όνομα ο απλός λαός άκουγε μόνο σε

ψηθύρους και φοβόταν, άρχισε να διηγείται. Τους μίλησε για την κρυφή είσοδο στο παλάτι της Μάρβαθ, όπου την είχε οδηγήσει ο Κύριος του Πύργου του Φτερού, για να εξολοθρεύσουν τον Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν, όταν εκείνος θα πήγαινε εκεί που νόμιζε πως βρισκόταν το Κέντρο Σταθερότητας της Βόρειας Γης και το Φτερό του Φοίνικα. Τότε, δεν γνώριζαν πως τους ακολουθούσαν ο Φάλμαριν, η Αλζάρα, και ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, αλλά, τελικά, ευτυχώς που τους είχαν ακολουθήσει, αλλιώς δε θα είχαν καταφέρει να νικήσουν τον αρχαίο δαίμονα και τους υπηρέτες του. Τώρα, το ψεύτικο Στήριγμα Ισχύος είχε καταστραφεί, ο Κύριος του Πύργου του Φτερού είχε σκοτωθεί, ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν και ο Φάλμαριν είχαν εξαφανιστεί (αν ήταν νεκροί ή όχι, κανείς δε γνώριζε), και, από τη δυνατή λάμψη που πετάχτηκε, ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή είχε χάσει το φως του.

«Και πού είναι το πραγματικό Κέντρο Σταθερότητας της Βόρειας Γης;» απόρησε ο Σάλβινρ. «Δε μπορεί να σοβαρολογείς, Χόλκραδ! Εγώ, ο Βένγκριλ, και η Βόνα πάντα πιστεύαμε πως βρισκόταν στο παλάτι, πίσω από κείνη την πανίσχυρη πόρτα, προστατευμένο απ'τους Φύλακες του Φτερού. Και ο πατέρας μας το ίδιο πρέπει να πίστευε.»

«Ελάχιστοι είναι εκείνοι οι οποίοι γνωρίζουν πού βρίσκεται το Φτερό του Φοίνικα, Δούκα μου,» αποκρίθηκε η Χόλκραδ.

«Είσαι εσύ μέσα σ'αυτούς τους ελάχιστους, μάγισσα;» ρώτησε ο Άνεμος, έχοντας το σαγόνι ακουμπισμένο στη γροθιά του. Η όλη υπόθεση του είχε κινήσει τρομερά το ενδιαφέρον.

«Τώρα, ναι,» δήλωσε η Χόλκραδ.

«Πού είναι, λοιπόν;» απαίτησε η Τάθβιλ.

«Βαρονέσα μου, φυσικά, δεν περιμένετε να σας το αποκαλύψω τούτο· αρκεί να σας πω πως το Φτερό του Φοίνικα είναι καλά προστατευμένο εκεί όπου βρίσκεται –πολύ καλύτερα απ'ό,τι θα ήταν στο παλάτι της Μάρβαθ.»

«Δηλαδή, μεγαλώσαμε πιστεύοντας σε κάτι, ουσιαστικά, ανύπαρκτο;» είπε ο Σάλβινρ. «Δεν πάω να υποστηρίξω πως λες ψέματα, Χόλκραδ, αλλά, ναι, όλ' αυτά μου *μοιάζουν* ψέματα!»

«Ποτέ δεν ήταν το Φτερό του Φοίνικα ανύπαρκτο, Άρχοντά μου,» τόνισε η μάγισσα. «Απλά, βρισκόταν αλλού από εκεί όπου θεωρούσατε· κι αυτό για την καλύτερη προστασία του.»

«Τελικά, ο πατέρας μας το ήξερε;» ρώτησε ο Σάλβινρ, γιατί η προηγούμενη απάντηση της μάγισσα δεν είχε ξεκαθαρίσει αυτό το θέμα.

«Όχι,» αποκρίθηκε, ευθέως, η Χόλκραδ. «Ο Βασιλιάς Γκάλφερντ δεν γνώριζε τίποτα. Ούτε η μητέρα του, Βασίλισσα Ένκιρ.»

«Τότε, *ποιοι* ξέρουν;» απαίτησε ο Άνεμος.

«Κάποιοι τους οποίους δε μπορώ να επονομάσω,» δήλωσε, μυστηριακά, η μάγισσα, καθώς ξανακαθόταν στην καρέκλα της.

«Οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού,» συμπέρανε ο Σόλμορχ.

«Δεν είπα ονόματα, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε η Χόλκραδ, στρεφόμενη στο μέρος του.

«Δε χρειάστηκε· ο τίτλος τους τους προδίδει,» είπε ο ευγενής. «Αλλά, ούτως ή άλλως, τι σημασία έχει να γνωρίζουμε ποιοι ξέρουν πού βρίσκεται το Κέντρο Σταθερότητας, όταν δεν το ξέρουμε εμείς οι ίδιοι.»

«Εμένα, προσωπικά, μου φτάνει που είναι καλά προστατευμένο, όπου κι αν βρίσκεται,» είπε ο Μπάχτον, και η Μάνζρα, η Νύχτα, ο Μέρθναρ, και ο Έντρηλ ένευσαν καταφατικά.

«Αν υπάρξει, όμως, κάποια ανάγκη...;» έθεσε το ερώτημα ο Σάλβινρ. «Αν το Κέντρο βρεθεί, τελικά, σε κίνδυνο; Τότε, τι γίνεται; Πώς θα το προφυλάξουμε, άμα δεν γνωρίζουμε πού είναι;»

«Εάν βρεθεί σε κίνδυνο, Δούκα μου,» είπε ο Άρχοντας Ζάρβημ, καπνίζοντας, ήρεμα, το τσιμπούκι του, «δε νομίζω να μπορούμε να κάνουμε τίποτα, για να το προφυλάξουμε.»

«Το αμφιβάλλω, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ο Σάλβινρ. «Η στρατιωτική υποστήριξη δεν είναι καθόλου ευκαταφρόνητη.»

«Δε χρειάζεται στρατιωτική υποστήριξη –όχι για την ώρα, τουλάχιστον,» είπε η Χόλκραδ. «Πάντως, ακόμα κι αν ήθελα να σας αποκαλύψω τη θέση του, δε μπορώ· είμαι ορκισμένη να μη μιλήσω.»

«Νομίζω πως αυτό δίνει τέλος σε τούτη την κουβέντα, περί του Κέντρου,» συμπέρανε ο Ζάρβημ. «Το θέμα είναι τι κάνουμε απο δώ και πέρα· πώς δρούμε...»

«Πώς είναι η κατάσταση στη Μάρβαθ, τώρα;» ρώτησε ο Σόλμορχ· και διευκρίνισε: «Πολιτικά, εννοώ –ποιος άρχει–, γιατί καταλαβαίνω ότι η πόλη θάναι, σίγουρα, σμπαρالياσμένη.»

«Δεν γνωρίζουμε,» αποκρίθηκε η Χόλκραδ.

«Ίσως θα έπρεπε να μάθουμε,» είπε η Τάθβιλ. «Να στείλουμε κάποιον.»

«Οι περιοχές από κείνη τη μεριά του Σαραόλν, τώρα, θα είναι πολύ, πολύ επικίνδυνες,» συμπέρανε ο Σόλμορχ.

«Ναι,» συμφώνησε η Βαρονέσα. «Αλλά δεν είναι φρόνιμο, γι'αυτό το λόγο, να μείνουμε στην άγνοια.»

«Φήμες δε θ'αργήσουν να φτάσουν εδώ,» είπε ο Μπάχτον.

«Δε μπορούμε να βασιστούμε στις φήμες· πολλές φορές υπερβάλουν, ή δεν αληθεύουν –ή ένα μεγάλο μέρος τους δεν αληθεύει.»

«Η Τάθβιλ έχει δίκιο σ'αυτό,» συμφώνησε ο Σόλμορχ. «Χρειαζόμαστε μια μικρή ομάδα που θα ταξιδέψει ως το Βασιλικό Δουκάτο, για να μάθει τι συμβαίνει εκεί.»

«Εθελοντές,» είπε ο Σάλβινρ. «Όποιος αποφασίσει να πάει σ'αυτά τα μέρη ρισκάρει το κεφάλι του.»

«Πληρώστε εμένα και τη Νύχτα, και θα πάμε,» δήλωσε ο Άνεμος.

Ο Σόλμορχ στένεψε τα μάτια του, γιατί δε συμπαθούσε και τόσο τον μελαχρινό τυχοδιώκτη. «Γιατί να πληρώσουμε εσένα, όταν έχουμε μισθοφόρους ήδη πληρωμένους;» έθεσε το ερώτημα.

«Γιατί οι μισθοφόροι σου, μάλλον, θα πάνε να σκοτωθούν.» *Παλατοπόντικα*, πρόσθεσε νοερά ο Άνεμος. «Από την άλλη, εγώ κι η

Νύχτα, θα μπούμε στο Βασιλικό Δουκάτο χωρίς να μας πάρει κανείς χαμπάρι, και θα μάθουμε πολύ πιο γρήγορα τι συμβαίνει.»

«Ποια είναι η τιμή σου, τυχοδιώχτη;» ρώτησε, ευθέως, ο Σάλβινρ.

«Εκατό χρυσές κορόνες για μένα, εκατό για τη Νύχτα,» απάντησε ο Άνεμος.

Ο Σόλμορχ κάγχασε. «Δεν είσαι καλά...» Και με σοβαρό ύφος: «Βρισκόμαστε σε καιρό πολέμου· χρειάζομαστε τα χρήματά μας—»

«—για να τα ξοδεύετε σε ανθρώπους σαν κι εμένα,» τον διέκοψε ο Άνεμος. «Έτσι δεν είναι;»

«Οι τιμές άλλων είναι λογικότερες,» τόνισε ο Σόλμορχ.

Ο Άνεμος ήταν έτοιμος ν'απαντήσει, όταν ο Σάλβινρ παρενέβη, υψώνοντας την φωνή του: «Θα έχεις τα χρήματα, αλλά φρόντισε να κάνεις τη δουλειά σου σωστά!»

«Μην ανησυχείτε γι' αυτό, Δούκα μου,» τον καθησύχασε η Νύχτα. «Ό,τι συμβαίνει στο Βασιλικό Δουκάτο, δίχως αμφιβολία, θα το μάθουμε.»

«Ωραία,» αποκρίθηκε ο Σάλβινρ.

Ο Σόλμορχ δεν έμοιαζε και τόσο ευχαριστημένος, καθώς πίστευε πως ο Άνεμος και η Νύχτα, ουσιαστικά, λήστευαν το θησαυροφυλάκιο του αδελφού του Βένγκριλ.

«Πώς, όμως, είναι η κατάσταση εδώ;» ρώτησε η Χόλκραδ.

Ο Σάλβινρ τής εξήγησε ότι είχαν σταλεί μηνύματα στους δούκες και τους βαρόνους του Βασιλείου, ώστε να συγκεντρωθεί στρατός στη Χάργκοχ, για να πολεμήσει τους δαιμονανθρώπους.

«Μακάρι να μαζετούν πολλοί, Δούκα μου,» είπε η μάγισσα, «γιατί το φουσάτο των Μαγκραθμέλιων αριθμεί πάνω από τριακόσιες χιλιάδες μαχητές —κοντά στις τετρακόσιες, συγκεκριμένα.»

«Προφανώς, έχουν έρθει, κυριολεκτικά, ολόκληρες η Βόρεια και η Νότια Μάγκραθμελ στο Σαραόλν,» συμπέρανε ο Έντρηλ.

Η Χόλκραδ ένευσε καταφατικά.

«Έχουμε κάτι περισσότερο να συζητήσουμε γύρω από τούτο το τραπέζι;» θέλησε να μάθει ο Σόλμορχ.

Ο Σάλβινρ έριξε μια ματιά σε όλους, αλλά κανένας δε μίλησε. «Νομίζω πως όχι, φίλε μου,» του απάντησε. «Αλλά γιατί ρωτάς;»

«Γιατί θέλω να μιλήσουμε ιδιαιτέρως, εγώ, εσύ, και η Χόλκραδ,» δήλωσε ο Σόλμορχ.

«Τι έχουμε να πούμε;» απόρησε η μάγισσα.

«Υπάρχει λόγος που ζήτησα να μιλήσουμε *ιδιαιτέρως*,» εξήγησε ο γόνος της οικογένειας Έχμελθ.

«Τι είναι, Σόλμορχ;» του ψιθύρισε η Τάθβιλ, που καθόταν πλάι του.

«Θα σου πω μετά,» υποσχέθηκε εκείνος.

Ο Σάλβινρ σηκώθηκε απ'τη θέση του. «Ελάτε,» είπε στον ευγενή και στη μάγισσα, και εγκατέλειψαν το μεγάλο δωμάτιο.

Ο Άνεμος χτύπησε το χέρι του, θεατρικά, πάνω στο τραπέζι. «Η συνεδρίαση λύεται,» δήλωσε, και όλοι άρχισαν να φεύγουν, καθώς μια βαβούρα γέμιζε τον αέρα από τις κουβέντες αναμεταξύ τους.

«Λυπάμαι για ό,τι συνέβη, Άνθρωπε-Με-Μισή-Ψυχή,» είπε η Νύχτα, καθώς πλησίαζε τον πρώην-Ράθμαλ, χαϊδεύοντας το μάγουλό του. Είχαν περάσει τόσα μαζί –την είχε βοηθήσει τόσο, όταν τον χρειαζόταν–, που τον αισθανόταν, πλέον, σαν αδελφό της –ή, καλύτερα, σαν πραγματικό της φίλο.

«Μη λυπάσαι, Νύχτα,» αποκρίθηκε εκείνος, με το βλέμμα του απλανές. «Η ζωή ποτέ δεν ήταν ιδιαίτερα καλή μαζί μου. Εξάλλου, ακόμα μπορώ να δω, με τον τρόπο μου –η Χόλκραδ μού έδειξε.»

«Τι σου έδειξε η Χόλκραδ;» τον ρώτησε ο Άνεμος, καθώς κι αυτός ερχόταν κοντά.

«Πώς να βλέπω,» εξήγησε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή.

«Δηλαδή, τώρα, βλέπεις;» απόρησε ο Άνεμος. «Νόμιζα πως εκείνη η λάμψη σε είχε τυφλώσει...»

«Βλέπει,» δήλωσε η Αλζάρα, τυλίγοντας το χέρι της πίσω απ'τη μέση του Ανθρώπου-Με-Μισή-Ψυχή, «μέσω των Πνευμάτων.»

«Μπορεί να γίνει αυτό;»

«Μπορεί,» τον διαβεβαίωσε η Ζιρκεφιανή. «Εξάσκηση μόνο χρειάζεται.» Ακούμπησε το κεφάλι της στον ώμο του άντρα που κάποτε ονομαζόταν Ράθμαλ.

«Εκείνο για το οποίο εγώ λυπάμαι πολύ είναι που χάθηκε ο Φάλμαριν,» είπε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή. «Ήταν ένα με μένα· ήταν ο Πνευματικός μου Αδελφός. Και... το παράξενο είναι πως ακόμα τον αισθάνομαι, αλλά σα να βρίσκεται κάπου μακριά... πολύ μακριά. Ίσως να ζει αλλού... Η Χόλκραδ, όμως, μου λέει πως μπορεί να είναι νεκρός και να νιώθω την παρουσία του στον Κόσμο των Πνευμάτων.» Ένα δάκρυ έτρεξε στο δεξί του μάγουλο, και η Αλζάρα το μάζεψε, με δύο της δάχτυλα.

«Θα μου λείψει ο μάγος,» παραδέχτηκε ο Άνεμος, «ακόμα κι αν μ'εκνεύριζε με τον πληθυντικό του.»

Οι άλλοι μειδίασαν.

«Είναι, πραγματικά, θλιβερό αυτό που συνέβη,» συμφώνησε η Νύχτα, καθώς η Μάνζρα, ο Μέρθναρ, και ο Μπάχτον έρχονταν κοντά τους, ρωτώντας κι αυτοί για τον Φάλμαριν.

«Είναι νεκρός;» θέλησε να μάθει η ξανθιά πολεμίστρια.

«Δεν έχουμε ιδέα,» την πληροφόρησε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή.

«Δε μπορεί να πέθανε έτσι...» είπε ο Μέρθναρ, κουνώντας το κεφάλι του. «Πάντα νόμιζα πως τίποτα δε μπορούσε να βλάψει τον Φάλμαριν. Βρήκατε το πτώμα του;»

«Αυτός και ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν *χάθηκαν* μέσα στη λάμψη που τύφλωσε τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή,» εξήγησε η Αλζάρα· «κανένα πτώμα δεν βρέθηκε.»

«Τότε, δε μπορεί νάναι νεκρός!» συμπέρανε ο Μέρθναρ.

«Ούτε κι ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν;» έθεσε το ερώτημα η Μάνζρα. «Αν είναι έτσι, ο δαίμονας θα επιστρέψει...»

«Δε θα επιστρέψει,» είπε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή. «Δεν το νομίζω, τουλάχιστον. Πρέπει να είναι κάπου πολύ, πολύ μακριά.»

«Στο ίδιο μέρος με τον Φάλμαριν;» ρώτησε ο Μέρθναρ.

«Δε μπορώ να το ξέρω τούτο. Αν και σκοπεύω να προσπαθήσω να το μάθω...»

«Τι εννοείς;» συνοφρυώθηκε η Αλζάρα.

«Ο καιρός θα δείξει. Αφού μπορώ να τον αισθάνομαι λίγο τώρα, ίσως αργότερα να τον αισθάνομαι όλο και περισσότερο, και, τελικά, να καταλάβω πού βρίσκεται.

»Πάντως, ένα είναι το βέβαιο: όταν κι οι δυο τους χάθηκαν, ο Φάλμαριν προσπαθούσε, με όλη του την ψυχική δύναμη, να σπρώξει τον Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν στη Λήθη, όσο εκείνος αντιστεκόταν.»

«Τότε, βρίσκονται εκεί... στη Λήθη,» είπε ο Άνεμος, αν και δεν ήξερε τι σήμαινε ακριβώς αυτή η λέξη.

«Όχι,» αποκρίθηκε η Αλζάρα. «Όπως μας εξήγησε και η Χόλκραδ, αν είχαν σταλεί στη Λήθη, δε θα τους θυμόταν, τώρα, κανείς.»

«Πώς δε θα τους θυμόταν;» έκανε ο Άνεμος, «αφού γνωρίσαμε τον Φάλμαριν και ακούσαμε για τον Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν.»

Η Αλζάρα κούνησε το κεφάλι της. «Δεν έχει σημασία· θα είχατε ξεχάσει τα πάντα γι'αυτούς, αν στέλνονταν στη Λήθη.»

«Δεν το πιστεύω,» είπε ο Άνεμος· «είναι, καθαρά, προκατάληψη.»

«Δεν είναι,» επέμεινε η Αλζάρα. «Αλλά, ούτως ή άλλως, λίγο μετράει, τώρα, τι πιστεύεις και τι όχι.»

«Καλά...» σταύρωσε τα χέρια μπροστά του ο Άνεμος. «Τι ώρα θα σερβιριστεί το φαγητό;» ρώτησε. «Μεσημέρι είναι, και έχω πεθάνει της πείνας.»

«Στον στρατώνα πρέπει να έχει ήδη σερβιριστεί,» τον πληροφορήσε η Μάνζρα. «Θα έρθετε να φάτε εκεί;»

Η Νύχτα κατένευσε.

** ** *

Όταν ο Σάλβινρ έκλεισε τη διπλή, ξύλινη πόρτα, αυτός κι η Χόλκραδ κάθισαν στον καναπέ του μικρού σαλονιού, ενώ ο Σόλμορχ

σε μια πολυθρόνα, αντίκρυ τους. Κανείς άλλος δεν βρισκόταν στο δωμάτιο.

«Τι είναι, λοιπόν;» ρώτησε ο Δούκας της Χάργκοχ τον ευγενή της οικογένειας Έχμελθ.

«Αφορά τον Πόνκιμ.» Το βλέμμα του Σόλμορχ στράφηκε στην Χόλκραδ.

Η μάγισσα άρχισε να καταλαβαίνει για τι πράγμα ήθελε να μιλήσει ο ευγενής. «Σ’ακούμε,» δήλωσε.

«Τον γιο σου. Και του Βένγκριλ. Παρατήρησα πως δεν ανέφερες τίποτα γι’ αυτό το θέμα γύρω απ’ το τραπέζι.»

«Νομίζω πως οι περισσότεροι το γνωρίζατε ήδη.»

«Πράγματι,» συμφώνησε ο Σόλμορχ. «Και καλύτερα που δεν είπες κάτι, γιατί έχουμε πάρει μια απόφαση αναμεταξύ μας.»

«Για το καλό του Βασιλείου, πάλι,» πρόσθεσε ο Σάλβινρ, με κάποια μελαγχολία στη φωνή του.

«Και τι απόφαση είναι αυτή;» θέλησε να μάθει η Χόλκραδ.

«Ο Βένγκριλ δε γνωρίζει ποιος είναι ο γιος του, σωστά;» είπε ο Σόλμορχ.

«Δεν γνωρίζει καν ότι έχει γιο,» τόνισε η μάγισσα.

«Ωραία. Και θα ήθελα να παραμείνει έτσι. Αυτό είναι που αποφασίσαμε: να μην πούμε τίποτα στον Βένγκριλ· ούτε στη Δήνκα.»

«Καταλαβαίνω... αλλά εγώ δε μπορώ να κάνω κάτι, αν ο ίδιος ο Πόνκιμ αποφασίσει να του αποκαλύψει την αλήθεια... Επιπλέον, στη θέση που βρίσκεται η Δήνκα –αιχμάλωτη του γιου μου–, δε νομίζω να έχει μεγάλη διαφορά τι θα μάθει. Και εκείνος πιθανώς ήδη να της το έχει πει... ή μπορεί να είναι νεκρή· μην ξεχνάμε ότι οι Μαγκραθμέλιοι έχουν εισβάλει στην Μάρβαθ.

»Ελπίζω να αντιλαμβάνεσαι πόσο λίγη σημασία έχει τι θα μαρτυρήσω εγώ και τι όχι –που σε διαβεβαιώνω πως δε θα μαρτυρήσω τίποτα.»

Ο Σόλμορχ φάνηκε σκεπτικός. «Έχεις δίκιο, Χόλκραδ,» είπε, τελικά. «Όμως το θεώρησα σωστό να σε πληροφορήσω για την απόφασή μας, παρ'όλ'αυτά...»

«Και καλά έκανες,» ένευσε η μάγισσα. «θέλω να γνωρίζω τι συμβαίνει. Δε μ'αρέσει να με πιάνουν απροετοίμαστη.

»Τώρα, έχω κάτι να σας πω για τον Βένγκριλ.»

«Για τον Βένγκριλ;» έκανε ο Σάλβινρ, ξαφνιασμένος. «Και γιατί δεν το είπες πριν;»

«Γιατί ήμασταν πολλοί γύρω απ'το τραπέζι και η κατάσταση η οποία θα σας περιγράψω τόσο παράξενη, που θα με περνούσαν για τρελή, ή ψεύτρα.»

«Μου έχεις κινήσει την περιέργεια, Χόλκραδ,» παραδέχτηκε ο Σόλμορχ, συνοφρυωμένος. «Τι είναι;»

«Ο Βένγκριλ είναι ζωντανός, κατ'αρχήν. *Ισως*. Γιατί δεν ξέρω μετά από την τελευταία μας συνάντηση...»

«Συνάντηση;» γούρλωσε τα μάτια του ο Σάλβινρ. «Τον συνάντησες; Είναι εδώ; στο Σαραόλν;»

«Θα σας εξηγήσω, Δούκα μου,» αποκρίθηκε η μάγισσα, και του είπε για το όνειρό της με τον Βασιληά, όπου εκείνη πολέμησε τον Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν, και ο Βένγκριλ βυθίστηκε σ'ένα χάσμα το οποίο άνοιξε στο έδαφος.

«Κι εγώ που νόμιζα πως ήταν κάτι σημαντικό...» γέλασε ο Σάλβινρ. «Χόλκραδ, δε μπορεί να σοβαρολογείς... Ένα όνειρο; Και τι σημασία έχει;»

«Δεν είναι όλα τα όνειρα ίδια, Αρχοντά μου,» τον πληροφόρησε εκείνη. «Κάποια είναι πιο ζωντανά απ'τ'άλλα. Δεν έχεις ακούσει για ανθρώπους που πεθαίνουν στον ύπνο τους;»

Ο Δούκας ένευσε.

«Η μητέρα της Τάθβιλ πέθανε στον ύπνο της,» πρόσθεσε ο Σόλμορχ.

«Πολλοί –οι περισσότεροι!– απ’αυτούς τους ανθρώπους που πεθαίνουν ‘στον ύπνο τους’, ουσιαστικά, πεθαίνουν στα όνειρά τους,» εξήγησε η Χόλκραδ.

«Δηλαδή, ονειρεύονται πώς πεθαίνουν, και πεθαίνουν;» ρώτησε ο Σάλβινρ, δύσπιστα.

«Κάπως έτσι,» συμφώνησε η Χόλκραδ, γνέφοντας καταφατικά. «Όλα τα όνειρα δεν προέρχονται από σένα, αλλά εσύ πηγαίνεις σε ορισμένα όνειρα.»

«Δεν το καταλαβαίνω...» κούνησε το κεφάλι του ο Σάλβινρ. «Αλλά, αν ξέρεις ότι ο Βένγκριλ είναι καλά, μου φτάνει.»

«Με τη Δήνκα τι θα γίνει;» ρώτησε η Χόλκραδ.

«Κανείς μας δε γνωρίζει πού την έχει ο Πόνκιμ,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ.

«Ίσως, όμως, ο Άνεμος και η Νύχτα καταφέρουν να μάθουν,» πρόσθεσε ο Σάλβινρ. «Και, τότε, μπορούμε να επιχειρήσουμε να τη σώσουμε απ’τα νύχια του.»

Ο Σόλμορχ ένευσε καταφατικά, παρότι θεωρούσε την τιμή των δύο τυχодиωχτών υπερβολική.

«Υπάρχει κάτι άλλο να πούμε;» ρώτησε η Χόλκραδ. «Γιατί, όπως θα καταλαβαίνετε, είμαι κουρασμένη απ’το ταξίδι μου.»

«Τελειώσαμε,» απάντησε ο ευγενής της οικογένειας Έχμελθ. «Το μόνο που ήθελα να σου τονίσω είναι η συμφωνία μας με τους άλλους.»

«Μην ανησυχείς για τούτο· από τα χείλη μου δε θα διαρρεύσει το μυστικό,» τον διαβεβαίωσε η Χόλκραδ. «Μην ξεχνάς πως κάποιον λόγο είχα για να κρύψω, εξ αρχής, το γιο του Βένγκριλ απ’αυτόν και όλο τον υπόλοιπο κόσμο.»

** ** *

«Τι είπατε;» ρώτησε η Τάθβιλ.

Ο Σόλμορχ έβγαλε τις μπότες του και κάθισε μπροστά στο τζάκι. «Για τη συμφωνία μας να κρύψουμε την αλήθεια από τον Βένγκριλ, σχετικά με τον γιο του.»

«Μόνο αυτό;»

«Ναι.» Ο ευγενής έμοιαζε προβληματισμένος, καθώς κοιτούσε τις φλόγες να χορεύουν εμπρός του.

«Πεινάς;» είπε η Τάθβιλ.

«Σχετικά.»

«Ωραία, γιατί έχω ζητήσει να φέρουν φαγητό.» Τότε, η πόρτα χτύπησε. «Μάλλον, ήρθε.» Η Βαρονέσα άνοιξε, και τράβηξε μέσα ένα τραπεζάκι με πιάτα επάνω, τα οποία άχνιζαν. Το κύλησε, πηγαίνοντάς το πλάι στον Σόλμορχ, και κάθισε κοντά του.

Εκείνος έπιασε ένα πιρούνι και πασπάτευσε τα ζυμαρικά. «Είμαι περισσότερο μπερδεμένος από ποτέ στη ζωή μου...» είπε.

Η Τάθβιλ έκοψε ένα κομμάτι απ'το κρέας της, τρώγοντάς το. «Φαίνεται,» μειδίασε.

«...Και ο μόνος άνθρωπος που ίσως μπορούσε να δώσει μια λύση σ'όλ'αυτά έχει χαθεί...» συνέχισε ο Σόλμορχ, σα να μην την είχε ακούσει καθόλου.

«Ο Φάλμαριν;» ρώτησε η Βαρονέσα.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος, και έφαγε μια πιρουνιά απ'τα ζυμαρικά.

«Όταν η Νύχτα και ο Άνεμος επιστρέψουν από το Βασιλικό Δουκάτο, θα έχουμε κι άλλες πληροφορίες πάνω στις οποίες να βασιστούμε.»

Η Σόλμορχ κατένευσε. «Και έπειτα, το όλο ζήτημα είναι να συγκεντρωθούν εδώ οι στρατοί του Βασιλείου, για να διώξουμε τους δαιμονανθρώπους... Απλό, έτσι;»

Αλλά, στην πραγματικότητα, δεν το θεωρούσε καθόλου απλό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 18^ο

Οι αγγελιαφόροι του Ματιού του Σαραόλν

Έχοντας διασχίσει το μισό Δουκάτο Κάντνομ, ο Βένγκριλ είχε δει μισθοφόρους να ταξιδεύουν σε ομάδες των είκοσι και των τριάντα, ή σε μικρούς στρατούς των εκατό και των διακοσίων ανθρώπων· επίσης, είχε αντικρίσει και μεγάλους στρατούς να συγκεντρώνονται, αριθμώντας χίλιους μαχητές και άνω. Όλοι αυτοί, σύντομα, θα κατευθύνονταν προς την Χάργκοχ, όπου τους είχε καλέσει ο αδελφός του, Σάλβινρ, για να πολεμήσουν εναντίον των Μαγκραθμέλιων, που αποζητούσαν να πνίξουν το Βασίλειο του Σαραόλν στο αίμα.

Ο Βένγκριλ, όμως, και οι δύο συνοδοί του κανέναν από τους πολεμιστές δεν πλησίασαν, γιατί ο Βασιληάς δεν επιθυμούσε ακόμα ν' αποκαλύψει ποιος ήταν. Μάλιστα, οι τρεις τους έμοιαζαν με απλοί ταξιδιώτες, καθώς τα όπλα και οι πανοπλίες τους ήταν κρυμμένα κάτω από ρούχα και κάπες.

Τώρα, ήταν πρωί· είχαν σηκωθεί με την αυγή, καβαλώντας τ' άτια τους, και ακολουθούσαν τη λιθόστρωτη δημοσιά προς τα βόρεια, όταν είδαν δύο έφιππες φιγούρες να κατευθύνονται νότια, η μία απ' τις οποίες βαστούσε ένα λάβαρο, που κυμάτιζε στον ψυχρό αγέρα. Το λάβαρο τούτο δεν το είχε ξαναντικρίσει ο Βένγκριλ· δεν του θύμιζε αυτό κανενός δούκα ή βαρόνου: ήταν μια κόκκινη σημαία, στο κέντρο της οποίας υπήρχε ένα μάτι, μαύρο, αλλά με χρυσή κόρη.

«Αυτό το έμβλημα...» είπε ο Βασιληάς. «Σε ποιον ανήκει;»

«Δεν γνωρίζω, Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε ο Σίνορμαρ, ο ένας από τους δύο του συνοδούς και ευγενής της οικογένειας Λάσμαριν της Ορφαλχ. «Δεν το έχω ξαναδεί ποτέ...»

«Εσύ, Ρήφορβελ;» ρώτησε ο Βένγκριλ τον άλλο του συνοδό.

«Ούτε εγώ, Βασιληά μου,» απάντησε εκείνος κάτω απ'την κουκούλα του. «Και να φανταστείς πως γνωρίζω τα οικοσχημα των περισσότερων δουκών και βαρόνων του Βασιλείου...»

Το χέρι του Σίνορμαρ πήγε στη λαβή του σπαθιού του. «Ας είμαστε προσεκτικοί, Μεγαλειότατε. Τούτοι οι καιροί είναι επικίνδυνοι,» τόνισε, στενεύοντας τα σκοτεινά του μάτια. Ο Βένγκριλ ήταν βέβαιος πως μικρή αφορμή ήθελε για να τραβήξει το ατσάλι του.

«Ας τους ρωτήσουμε από πού έρχονται,» πρότεινε, «για να μάθουμε ποιοι είναι.»

«Ως προστάξετε, Βασιληά μου.» Ο Ρήφορβελ κάλπασε πρώτος, ενώ οι άλλοι δύο άντρες τον ακολουθούσαν, καθώς κατευθυνόταν προς τους δύο ιππείς, ο ένας εκ των οποίων έφερε το άγνωστο λάβαρο, που κυμάτιζε τρελά, καθώς το χτυπούσε ο άνεμος.

Για κάποιο παράξενο λόγο, το μαύρο μάτι με τη χρυσή κόρη έκανε τον Βένγκριλ ανήσυχο· ένα ρίγος διαπέρασε τη ράχη του.

Ο Ρήφορβελ τράβηξε τα γκέμια του αλόγου του· το ζώο χρεμέτισε, κλοτσώντας τον αέρα, και έπαψε να καλπάζει. «Σταματήστε!» φώναξε ο ευγενής στους καβαλάρηδες. «Σταματήστε!»

Εκείνοι σταμάτησαν εμπρός τους: ένας άντρας και μια γυναίκα, ντυμένοι με φολιδωτές αρματωσιές και κάπες. Ο πρώτος ήταν που βαστούσε την πορφυρή σημαία με το μαύρο μάτι.

«Τι είναι, ταξιδιώτη;» ρώτησε η πολεμίστρια.

«Από πού έρχεστε;» θέλησε να μάθει ο Ρήφορβελ.

«Από τη Μάρβαθ,» αποκρίθηκε εκείνη.

Ο Βένγκριλ έσφιξε τα χαλινάρια στα γαντοφορεμένα χέρια του. *Από τη Μάρβαθ; Και τι Πνευματοχτυπημένο έμβλημα είν'αυτό που έφερετε;*

«Και ποιανού σημαία είν'ετούτη;» απαίτησε ο Ρήφορβελ.

«Του Πόνκιμ, του νέου Βασιληά του Σαραόλν,» δήλωσε η γυναίκα.

Ο Βένγκριλ και ο Σίνορμαρ ξεσπάθωσαν ταυτοχρόνως· ακόμα και ο ήχος των λεπίδων τους, καθώς τραβιόνταν απ'τα θηκάρια,

μπλέχτηκε, λες και το ατσάλι τραγουδούσε. Ο Ρήφορβελ, όμως, έπιασε μόνο τη λαβή του ξίφους του· ήταν βέβαιος πως, ούτως ή άλλως, μπορούσε να το ξεθηκαρώσει πολύ πιο γρήγορα από τους δύο μαχητές εμπρός του.

Η πολεμίστρια τράβηξε το δικό της σπαθί, καθώς και ο σημαιοφόρος. «Τι σημαίνει αυτό;» φώναξε η πρώτη. «Ο νέος Βασιληάς δε θ' ανεχτεί ληστές στους δρόμους του Βασιλείου του!»

«Δεν είμαστε ληστές,» δήλωσε ο Ρήφορβελ.

«Πες το, Βασιληά μου, και θα κάνω αυτή τη σημαία κομμάτια!» είπε ο Σίνορμαρ, σφίγγοντας τα δόντια του και βαστώντας το σπαθί γερά στη γροθιά του.

Μια τυφλή οργή είχε καταλάβει τον Βένγκριλ. «*Κάντη κομμάτια!*» γρύλισε, και ο σπαθοφόρος όρμησε καταπάνω στον καβαλάρη με το λάβαρα, κραδαίνοντας το σπαθί του και στοχεύοντας το κοντάρι που εκείνος βαστούσε.

Ο στρατιώτης ύψωσε το ξίφος του κι απέκρουσε το αρχικό –και άγριο– χτύπημα του Σίνορμαρ, το οποίο τον έκανε να κλυδωνιστεί πάνω στον ίππο του, καθώς ο ευγενής σταματούσε το δικό του άλογο και σπάθιζε, πάλι, τούτη τη φορά πετυχαίνοντας το στέλεχος της σημαίας και πετώντας την, απ' τη λαβή του πολεμιστή, στο έδαφος.

Το μαύρο μάτι με την χρυσή κόρη γέμισε χώματα και σκόνη.

«Ααααααρρ!» Η πολεμίστρια επιτέθηκε στον Σίνορμαρ, με το ξίφος της υψωμένο, αλλά ο Ρήφορβελ μπήκε στο δρόμο του αλόγου της κι απέκρουσε τη σπαθιά της, με τη λεπίδα του, η οποία άστραψε στο φως του Λούντρινχ, που είχε ανατείλει πριν από λίγη ώρα.

«Μην σκοτώσετε κανέναν!» πρόσταξε ο Βένγκριλ, έτοιμος να εφορμήσει κι ο ίδιος, μόλις έβρισκε άνοιγμα.

«Είστε τυχεροί σήμερα!» φώναξε ο Σίνορμαρ, αρχίζοντας να ρίχνει σπαθιά μετά τη σπαθιά στη λάμα του ξίφους του αντίμαχού του. Ο άντρας έχασε την ισορροπία του εντελώς επάνω στο άλογο, και σωριάστηκε στο πλακόστρωτο της δημοσίας.

«Παραδόσου!» είπε ο Ρήφορβελ στην πολεμίστρια.

«Ποτέ!» γρύλισε εκείνη, σταματώντας το ξίφος του με το δικό της.

Τότε, και ο Σίνορμαρ στράφηκε εναντίον της, κάνοντας το άτι του να γυρίσει.

«Σκοτώστε τους!» πρόσταξε ο Βένγκριλ, αλλάζοντας την αρχική του διαταγή.

«Εντάξει –παραδίνομαι!» φώναξε η πολεμίστρια, ρίχνοντας το ξίφος της τον δρόμο, για να κουδουνίσει στο πλακόστρωτο.

Αυτό το κόλπο πάντα πιάνει... συλλογίστηκε ο Βένγκριλ, υπομειδιώντας. «Καλώς. Δείξτε έλεος,» είπε, αφιππεύοντας.

Ο Ρήφορβελ έκανε νόημα στην πολεμίστρια να κατεβεί απ'το άλογό της. Εκείνη υπάκουσε, και οι δύο ευγενείς σωματοφύλακες του Βασιληά, επίσης, ξεκαβαλίκησαν, φέρνοντας τους αιχμαλώτους τον έναν κοντά στον άλλο, και στεκόμενοι ο Σίνορμαρ μπροστά κι ο Ρήφορβελ πίσω τους, με τα σπαθιά έτοιμα, σε περίπτωση που οι υποτακτικοί του Πόνκιμ έκαναν καμία «εξυπνάδα», επιχειρώντας να φύγουν.

Ο Βένγκριλ κατέβασε την κουκούλα απ'το κεφάλι του.

Η πολεμίστρια και ο πολεμιστής γούρλωσαν τα μάτια τους, κοιτώντας τον μ'ανοιχτό το στόμα. «Βασιληά μου...!» ψέλλισε η γυναίκα.

«Τι συμβαίνει στην Μάρβαθ;» ρώτησε ο Βένγκριλ, θηκαρώνοντας το ξίφος του.

Η πολεμίστρια ξεροκατάπιε, τρέμοντας. «Δαιμονάνθρωποι, Βασιληά μου... εισέβαλαν... κατέστρεψαν τα πάντα... και-και ήταν πολλοί για να τους εμποδίσουμε...»

Ο Βένγκριλ στένεψε τα μάτια του. «Και πώς είναι ο Πόνκιμ Βασιληάς;»

«Φαίνεται να ελέγχει τους... τους Μαγκραθμέλιους, Βασιληά μου. Ασκή κάποια εξουσία επάνω τους... τον υπακούνε...»

«Και τι είν'αυτό το λάβαρο;» απαίτησε ο Βένγκριλ, δείχνοντας την σημαία που βρισκόταν πεσμένη στο δρόμο.

«Το-το Μάτι του Σαραόλν... Β-βασιληά μου,» τραύλισε η πολεμίστρια.

«Το Μάτι του Σαραόλν;» έκανε ο Βένγκριλ, σφίγγοντας τα δόντια του. «Τούτο το σύμβολο έχει ο Πόνκιμ;» φώναξε.

«Ναι...» αποκρίθηκε η γυναίκα· τα χείλη της έτρεμαν.

Ο Βένγκριλ σήκωσε τη σημαία απ' το πλακόστρωτο, τράβηξε το σπαθί του, και διαπέρασε την χρυσή κόρη του μαύρου οφθαλμού, με τη λεπίδα του. Ύστερα, πέταξε το λάβαρο έξω απ' τη δημοσιά, ανάμεσα στα χόρτα.

«Και γιατί ερχόσασταν προς τα δω;» απαίτησε.

«Για... για να μεταφέρουμε δύο μηνύματα, Βασιληά μου... στην Δούκισσα Τουάθα της Κάνντομ,» εξήγησε η πολεμίστρια.

«Δος μου τα μηνύματα,» πρόσταξε ο Βένγκριλ. Εκείνη του τα έδωσε και τα δύο, και ο Βασιληάς του Σαραόλν θηκάρωσε το ξίφος του και άνοιξε το πρώτο, σπάζοντας τη βασιλική σφραγίδα του Πόνκιμ (ένα ορθάνοιχτο μάτι).

Πιστή του Βασιλείου, Αρχόντισσα Τουάθα,

Σας ανακοινώνεται, επισήμως, ότι ο νέος Βασιλεύς του Σαραόλν και Προστάτης του Φτερού του Φοίνικα ονομάζεται Πόνκιμ, και κάθεται, από δικαίωμα κατάκτησης, στον Θρόνο.

Κι από κάτω υπήρχαν δύο υπογραφές: η μία ήταν του Πόνκιμ, και η άλλη του Κόρναλθορ, συμβούλου δημοσίας τάξης.

Ο Κόρναλθορ; συλλογίστηκε ο Βένγκριλ. «Το προδοτικό κάθαρμα!» Τσάκισε το μήνυμα μέσα στη γροθιά του και το πέταξε στα χόρτα, πλάι στο κουρελιασμένο Μάτι του Σαραόλν.

«Τι έγραφε, Βασιληά μου;» ρώτησε Ρήφορβελ.

«Ο Πόνκιμ ανακοινώνει στην Δούκισσα Τουάθα την άνοδό του στον Θρόνο του Σαραόλν,» εξήγησε ο Βένγκριλ, καθώς έσπαγε τη σφραγίδα του δεύτερου μηνύματος και το άνοιγε.

Πιστή του Βασιλείου, Αρχόντισσα Τουάθα,

Ο νέος Βασιλεύς του Σαραόλν, Πόνκιμ, προστάζει να γίνει ο οικονομικός απολογισμός του Δουκάτου σας, και να σταλούν, το συντομότερο δυνατό, τα αποτελέσματα στην πρωτεύουσα.

Δύο υπογραφές, πάλι: μία του Πόνκιμ, και μία της Αλφάρνα, συμβούλου των οικονομικών.

Η Αλφάρνα! σκέφτηκε, οργισμένος, ο Βένγκριλ. *Θα πληρώσει κι αυτή για την προδοσία της.* Τσάκισε, ξανά, την επιστολή μέσα στη γροθιά του και την πέταξε απ' την άλλη μεριά του δρόμου.

Τράβηξε το ξίφος του και έθεσε την αιχμή μπροστά στο πρόσωπο της πολεμίστριας του Πόνκιμ.

«Σας παρακαλώ, Βασιληά μου, όχι!» έκανε εκείνη. «Δεν είχα άλλη επιλογή! Θα με σκότωναν –θα με σκότωναν, Βασιληά μου!»

«Δεν είναι η δουλειά σου να πεθάνεις για το Βασίλειο, αν χρειαστεί;» είπε ο Βένγκριλ, και είδε τρόπο στα γουρλωμένα μάτια της γυναίκας, ενώ ο άντρας πλάι της είχε γίνει άσπρος σαν το πανί και δε μπορούσε να μιλήσει. «Αλλά, ούτως ή άλλως, δεν πρόκειται να σε σκοτώσω,» δήλωσε ο Βασιληάς του Σαραόλν. «Κανέναν απ' τους δυο σας.» Ωστόσο, δεν κατέβασε την αιχμή της λεπίδας του από μπρος της. «Όμως ακούστε με καλά: Θα επιστρέψετε στον προδότη –στον σφετεριστή που κάθεται στο θρόνο μου!– και θα του πείτε πως επέστρεψα, και πως το κεφάλι του δε θ'αργήσει να παλουκωθεί πάνω από το... *Μάτι του Σαραόλν.*»

«Ναι, Βασιληά μου!» αποκρίθηκε η πολεμίστρια. «Ναι, Βασιληά μου!»

«Πηγαίνετε!» πρόσταξε ο Βένγκριλ, κατεβάζοντας το σπαθί του.

Ο Ρήφορβελ και ο Σίνορμαρ έκαναν χώρο, για ν'ανεβεί η πολεμίστρια στο άλογό της και ο πολεμιστής πίσω της (το δικό του

άλογο είχε φύγει, αφηνιασμένο), προτού ξεκινήσουν να καλπάζουν, κατευθυνόμενοι βόρεια.

«Τι κάνουμε, τώρα, Βασιληά μου;» ρώτησε ο Ρήφορβελ.

«Συνεχίζουμε την πορεία μας προς τη Χάργκοχ,» απάντησε ο Βένγκριλ. «Και στη Μάρβαθ να πάμε, δε μπορούμε να διώξουμε εμείς οι τρεις τον Πόνκιμ, όσο εκείνος έχει την υποστήριξη όλων των Μαγκραθμέλιων.» Καβαλίκησε τ'άτι του. «Εξάλλου, πρέπει να μιλήσω με τον Σάλβινρ, να μάθω τι συμβαίνει, και να σχεδιάσουμε μαζί πώς θα γίνει το Σαραόλν, ξανά, δικό μας –και πού θα παλουκώσουμε τα κεφάλια των δαιμονανθρώπων.»

** ** *

Ο Σόλμορχ, η Τάθβιλ, ο Άρχων Ζάρβημ, ο Σάλβινρ και η οικογένειά του, ο Έντρηλ, και η Χόλκραδ έπαιρναν το μεσημεριανό τους γύρω από ένα μεγάλο, ξύλινο τραπέζι, στο κέντρο του οποίου βρισκόταν ένα ψητό ζαρκάδι, περιτριγυρισμένο από διάφορα ορεκτικά, σαλάτες, δυο κανάτες με κρασί, και δύο με μπίρα.

Η πόρτα της αίθουσας άνοιξε και ένας στρατιώτης παρουσιάστηκε, ντυμένος με φολιδωτή αρματωσιά. Υποκλίθηκε και είπε: «Δούκα μου, ένας αγγελιαφόρος βρίσκεται στο παλάτι, και ζητά να σας δει επειγόντως. Υποστηρίζει πως έρχεται από την Μάρβαθ, φέρνοντας νέα από τον Βασιληά, αλλά αρνείται να πει τίποτ'άλλο.»

...*Νέα από τον Βασιληά...*

Αυτή η πρόταση χτύπησε σαν καμπάνα μέσα στο κεφάλι όλων.

«Από τον Βασιληά;» απόρησε ο Σόλμορχ. «Μα ο Βένγκριλ νόμιζα πως δεν ήταν στο Σαραόλν!»

«Δεν ξέρω, Αρχοντά μου,» αποκρίθηκε ο στρατιώτης. Και προς τον Σάλβινρ: «Θα τον δεχτείτε, Δούκα μου;»

«Ασφαλώς,» είπε εκείνος. «Αφήστε τον να περάσει.»

«Μάλιστα.» Ο πολεμιστής υποκλίθηκε, πάλι, και παραμέρισε, για να μπει στο μεγάλο δωμάτιο ένας μελαχρινός άντρας με κοντά

μαλλιά. Φορούσε πράσινη κάπα, και κάτω απ'αυτήν φολιδωτή πανοπλία, ενώ ένα μακρύ ξίφος ήταν θηκαρωμένο στο πλευρό του.

«Φέρνω μηνύματα απ'τον Βασιλιά στον Δούκα Σάλβινρ της Χάργκοχ,» δήλωσε, κοιτώντας όλους όσους κάθονταν στο τραπέζι.

Ο Σάλβινρ σηκώθηκε όρθιος. «Εγώ είμαι ο άνθρωπος που ζητάς. Δώσε μου τα μηνύματα.»

Ο άντρας ζύγωσε, και άφησε στο προτεταμένο χέρι του Άρχοντα δύο τυλιγμένες επιστολές, οι οποίες είχαν ως σφραγίδα τους ένα ορθάνοιχτο μάτι.

Ο Σάλβινρ συνοφρυώθηκε. «Από ποιον είπες ότι τα φέρνεις τούτα;» ρώτησε τον αγγελιαφόρο.

«Από τον Βασιλιά,» απάντησε, σταθερά, ο άντρας.

«Από ποιον Βασιλιά;» απαίτησε ο Σόλμορχ. «Ο Βένγκριλ δεν είναι εδώ.»

«Παρακαλώ, διαβάστε, Δούκα μου,» είπε ο αγγελιαφόρος στον Σάλβινρ, αγνοώντας τον ευγενή της οικογένειας Έχμελθ. «Αυτό πρώτα.»

Ο Άρχοντας της Χάργκοχ ξεφύσησε, σπάζοντας τη σφραγίδα του μηνύματος που έδειξε ο άντρας. Μόλις το ανέγνωσε, τα χαρακτηριστικά του προσώπου του ζάρωσαν, σαν από απέχθεια. «Έπρεπε να το περιμένω τούτο...!» σφύριξε.

«Τι λέει;» ρώτησε η σύζυγός του Λάρκνα.

«Ότι ο Πόνκιμ, τώρα, είναι ο νέος Βασιλιάς του Σαραόλν,» απάντησε ο Σάλβινρ.

«Ποιος θα το δεχτεί αυτό;» φώναξε, αμέσως, ο Σόλμορχ, χύνοντας, κατά λάθος, το κρασί του στο τραπεζομάντιλο. Αμέσως, μια υπηρέτρια έτρεξε να το σκουπίσει. Ο ευγενής στράφηκε στον αγγελιαφόρο. «Πώς τολμάς να έρχεσαι εδώ, φέρνοντας τέτοιο μήνυμα;»

«Έτσι με διέταξαν, Άρχοντά μου,» απάντησε ο άντρας, κοιτώντας τον υπεροπτικά.

«Δε μ'αρέσει το ύφος σου καθόλου!» είπε ο Σόλμορχ, ενώ σηκωνόταν απ' τη θέση του. «Φρουροί, συλλάβετέ τον!» πρόσταξε· η φωνή του αντήχησε δυνατή, μέσα στην τραπεζαρία.

Πανικός, τώρα, φάνηκε στα μάτια του άντρα, καθώς ένας πολεμιστής και μια πολεμίστρια τον ζύγωναν εκατέρωθεν, και εκείνος κοιτούσε τριγύρω, ψάχνοντας για πιθανές διεξόδους.

«Όχι!» παρενέβη η Τάθβιλ, ενώ κι αυτή σηκωνόταν όρθια. Στράφηκε στον ευγενή της οικογένειας Έχμελθ. «Σόλμορχ, θα σκοτώσεις έναν αγγελιαφόρο;»

«Είναι προδότης!» τόνισε εκείνος. «Κι εξάλλου, είπα 'συλλάβετέ τον', όχι 'σκοτώστε τον'.»

Ο Σάλβινρ έριξε μια ματιά σ'όλους, βρισκόμενος φανερά σε δύσκολη θέση, ενώ ο Ζάρβημ κάπνιζε ανήσυχα την πίπα του, δαγκώνοντάς την. «Παρακαλώ, συγκρατήστε τα νεύρα σας,» ζήτησε ο Δούκας της Χάργκοχ. «Κι άλλο μήνυμα μάς περιμένει.» Και έσπασε τη βασιλική σφραγίδα του Πόνκιμ στην δεύτερη επιστολή.

Μόλις τη διάβασε, στράφηκε στον αγγελιαφόρο. «Γιατί;» απαίτησε. «Ο Βασιληάς σου—όχι ο δικός μας Βασιληάς, πάντως, συλλογίστηκε—«δε δίνει λόγο.»

«Δεν ξέρω για τι πράγμα μιλάτε, Δούκα μου,» αποκρίθηκε ο αγγελιαφόρος, έχοντας χάσει την αρχική του αυτοπεποίθηση, και κοιτώντας, με τις άκριες των ματιών του, μια την πολεμίστρια δεξιά του και μια τον πολεμιστή στ'αριστερά.

«Ο... σφετεριστής ζητά να κάνω τον οικονομικό απολογισμό του Δουκάτου μου, αλλά παραλείπει να εξηγήσει γιατί,» είπε ο Σάλβινρ.

«Και πώς να γνωρίζω εγώ, Δούκα μου;» ρώτησε ο άντρας. «Ένας απλός μαντατοφόρος είμαι... Πάντως, ο Μεγαλειότατος θα έχει, αναμφίβολα, τους λόγους του...»

«Αδιαφορώ για τους Πνευματοχτυπημένους του λόγους!» φώναξε ο Σάλβινρ, σχίζοντας στα δύο την επιστολή. Έδειξε τον αγγελιαφόρο με το δεξί του χέρι. «Ούτε τον αποδέχομαι ως Βασιληά μου! Αυτό να πας να του πεις!»

Ο άντρας έκλινε το κεφάλι του. «Μάλιστα, Δούκα μου.»

«Τώρα –πήγαινε! Εξαφανίσου από μπροστά μου, προδότη!»

Ο αγγελιαφόρος του Πόνκιμ βγήκε, γρήγορα, απ' το δωμάτιο.

«Με συγχωρείτε,» είπε ο Σάλβινρ στους υπόλοιπους, και έφυγε κι αυτός απ' την τραπεζαρία. Η Λάρκνα τον ακολούθησε, κάνοντας νόημα στους γιους της να μείνουν εκεί όπου κάθονταν.

«Ανάθεμα...!» έκανε ο Σόλμορχ, καθώς έπαιρνε, πάλι, θέση στην καρέκλα του.

«Ήταν αναμενόμενο,» είπε η Χόλκραδ, που έμοιαζε πιο ήρεμη απ' όλους μέσα στο δωμάτιο. «Ένα από τα αναμενόμενα, τουλάχιστον.»

«Νόμιζα πως οι Μαγκραθμέλιοι θα σκότωναν τον Πόνκιμ, όταν πέθαινε ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ, γεμίζοντας, ξανά, την κούπα του με κρασί.

«Αν ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν στελνόταν στη Λήθη,» διόρθωσε η Χόλκραδ, «τότε, ναι, η πιθανότητα να τον σκοτώσουν θα ήταν μεγάλη. Τώρα, όμως, θυμούνται ότι ο Αφέντης τους είχε επιλέξει τον Πόνκιμ, άρα είναι σημαντικός γι' αυτούς.»

«Και τι αλλάζει έτσι;» ρώτησε ο Σόλμορχ. «Για μας,» διευκρίνισε.

«Ίσως, τίποτα,» απάντησε η Χόλκραδ. «Ίσως, πολλά. Εξαρτάται πώς θα εξελιχτούν τα πράγματα.»

«Όπως είναι τώρα;» έθεσε το ερώτημα η Τάθβιλ.

«Όπως είναι τώρα...» Η Χόλκραδ συνοφρυώθηκε. «Όπως είναι τώρα, μπορεί να υπάρξει μεγάλο πρόβλημα, Βαρονέσα μου...»

«Τι πρόβλημα;» θέλησε να μάθει εκείνη.

«Το προφανές, κόρη μου,» είπε ο Ζάρβημ. «Επιστολές σαν κι ετούτη— σήκωσε το πρώτο μήνυμα του Πόνκιμ απ' το τραπέζι—δε θα έχουν σταλεί μονάχα σε μας, αλλά και σε άλλους, δούκες και βαρόνους. Και πόσοι απ' αυτούς θα συμμαχήσουν με μας, πόσοι με τον νέο Βασιλιά του Σαραόλν;»

«Όλοι με μας δε θα έρθουν;» είπε η Τάθβιλ. «Είναι το λογικό. Θα υποταχθούν στον σφετεριστή; Στον *δαιμονόφιλο* σφετεριστή του θρόνου;»

«Με ποιον θα είναι πιο ασφαλείς, κόρη μου; Μ'εμάς, ή μ'αυτόν – που έχει τετρακόσιες χιλιάδες Μαγκραθμέλιους πίσω του και την Μάρβαθ στο χέρι;»

Ο Σόλμορχ έσφιξε την χρυσή κούπα στη γροθιά του. «Δε θα υπάρξει έλεος για όσους μας προδώσουν!» δήλωσε, με πέτρινη όψη.

«Πρέπει να δράσουμε γρήγορα, ώστε να μη χρειαστεί να φτάσουμε εκεί, Άρχοντά μου,» διαφώνησε ο Έντρηλ.

«Έχουμε *ήδη* δράσει,» του θύμισε ο Σόλμορχ: «έχουμε στείλει δικά μας μηνύματα σε όλους, ζητώντας στρατό. Συνεπώς, όποιος μας αγνοήσει είναι προδότης!»

«Αυτό αληθεύει,» παραδέχτηκε ο Έντρηλ. «Όμως, αν δε βρούμε έναν τρόπο να τους κάνουμε να έρθουν με το μέρος μας, είμαστε χαμένοι... Και τότε, δε θα έχει, πλέον, σημασία ποιος είναι προδότης και ποιος όχι...»

Ο Σόλμορχ βλεφάρισε. *Έχει δίκιο*, σκέφτηκε. *Πόσο αιμοδιψής έχω καταντήσει...* Ήπια μια μεγάλη γουλιά κρασί απ'την κούπα του.

«Έχετε κάτι να προτείνεται, διοικητά;» ρώτησε η Τάθβιλ.

«Να στείλουμε δεύτερο αγγελιαφόρο, εξηγώντας επακριβώς την κατάσταση,» απάντησε ο Έντρηλ. «Είναι το πρώτο που μου έρχεται στο νου, Βαρονέσα μου...»

«Και δεν είναι άσχημη ως ιδέα,» τον διαβεβαίωσε ο Ζάρβημ. «Αλλά καλά θα κάνουμε να φανούμε ιδιαίτερα πειστικοί... Όμως, αν δεν φανούμε, τότε, πώς πρέπει να δράσουμε;»

«Φοβάμαι ότι, μην έχοντας όλο το Σαραόλν μαζί μας, είμαστε καταδικασμένοι, με έναν τόσο μεγάλο στρατό Μαγκραθμέλιων μέσα στο Βασίλειο,» είπε ο Έντρηλ.

«Που σημαίνει ότι μια συμμαχία, τώρα, επιβάλλεται – μια συμμαχία με το Άργκανθικ,» τόνισε ο Ζάρβημ.

Κανένας δε φάνηκε να συμφωνεί αμέσως· όλοι δυσανασχετούσαν.

«Ακόμα δεν το βλέπετε, ε;» είπε ο πατέρας της Τάθβιλ. «Τα γεγονότα στρέφονται εναντίον μας· χάνουμε περισσότερο έδαφος απ' αυτό που κερδίζουμε –και, ούτως ή άλλως, δεν είχαμε πολύ αρχικά.»

«Θα πρέπει να συζητήσουμε το θέμα με τον Σάλβινρ, πρώτα,» αποκρίθηκε, τελικά, ο Σόλμορχ, και ο Έντρηλ και η Τάθβιλ έγνεψαν καταφατικά, δίχως να μιλήσουν.

** ** *

Το απόγευμα ο Σάλβινρ βγήκε απ' τα προσωπικά του διαμερίσματα, και ο Σόλμορχ, η Τάθβιλ, ο Άρχοντας Ζάρβημ, ο Διοικητής των Πορφυρών Σπαθιών Έντρηλ, και η Χόλκραδ τον συνάντησαν, για να κουβεντιάσουν.

«Φτάσαμε στο συμπέρασμα ότι θα ήταν συνετό να συμμαχήσουμε με το Άργκανθικ,» είπε ο Ζάρβημ, καθισμένος σε μια πολυθρόνα. Ο Δούκας καθόταν αντίκρυ του, σε μια άλλη πολυθρόνα, και οι υπόλοιποι είχαν πιάσει τον καναπέ, παραπέρα.

«Δε χρειάζομαι Αργκανθικιανούς,» αποκρίθηκε ο Σάλβινρ. Ήταν φανερά θυμωμένος, έτσι όπως είχαν έρθει τα πράγματα. «Όταν συγκεντρώσω το στρατό μου, θα τσακίσω τον Πόνκιμ και τους δαιμονοανθρώπους του.»

«Όμως δε θα συγκεντρώσεις το στρατός σου, φοβάμαι,» εξήγησε ο Ζάρβημ, ανάβοντας την πίπα του.

Ο Σάλβινρ συνοφρυώθηκε. «Μα τα Πνεύματα, τι εννοείς;»

«Οι δούκες και οι βαρόνοι του Σαραόλν δε θα έρθουν στο πλευρό μας –όχι όλοι, τουλάχιστον.» Και του εξήγησε πού είχαν καταλήξει, αφότου εκείνος έφυγε απ' την τραπεζαρία: πολλοί από τους άρχοντες του Βασιλείου θα υποτάσσονταν στον Πόνκιμ, επειδή εκείνος ήταν η μεγαλύτερη δύναμη μέσα στο Σαραόλν.

Ο Σάλβινρ κούνησε το κεφάλι του, αρνητικά και απόλυτα. «Όχι! δε θέλω να πιστέψω κάτι τέτοιο. Δεν είναι προδότες!»

«Ποιος, όμως, επιθυμεί να πεθάνει;» έθεσε το ερώτημα ο Ζάρβημ. «Ο Πόνκιμ μπορεί, εύκολα, να στείλει το Μαγκραθμέλιο στρατό του ενάντια σε όποιον τολμήσει να μην τον αναγνωρίσει ως μονάρχη του· μην αμφιβάλλεις καθόλου ότι, σύντομα, θα τον στείλει και εναντίον μας. Και πώς μπορούμε ν'αμυνθούμε; Μόνο με επιπλέον στρατιωτική δύναμη. Δηλαδή, χρειαζόμαστε τη συμμαχία με το Άργκανθικ.»

«Τι λέτε οι υπόλοιποι;» ρώτησε ο Σάλβινρ, στρεφόμενος σ'όσους κάθονταν στον καναπέ.

«Ούτε εγώ εμπιστεύομαι τόσο τους Αργκανθικιανούς,» είπε ο Σόλμορχ, «όμως δεν έχουμε και πολλές επιλογές...»

Ο Έντρηλ ένευσε καταφατικά. «Δυστυχώς...»

«Είναι ο πιο λογικός τρόπος δράσης,» συμφώνησε η Τάθβιλ.

«Χόλκραδ, γιατί δε μιλάς;» είπε ο Σάλβινρ.

«Δεν είναι η θέση μου να μιλάω για στρατιωτικά ζητήματα, Δούκα μου,» απάντησε η μάγισσα. «Εξάλλου, δε βρίσκω παράλογο αυτό που σκέφτεστε...»

Ο Σάλβινρ έτριψε τα γένια του. «Εντάξει,» είπε, τελικά, «θα συμμαχήσουμε με το Άργκανθικ. Ελπίζω, τουλάχιστον.»

«Χρειαζόμαστε εκπροσώπους, επομένως,» κατέληξε ο Ζάρβημ. «Και προτείνω να είμαι ανάμεσά τους.»

«Πατέρα, άστο καλύτερα, σε μένα και το Σόλμορχ,» είπε η Τάθβιλ.

Ο Ζάρβημ ρουθούνισε, φυσώντας καπνό. «Σιγά μην αφήσω ένα τόσο σημαντικό θέμα σ'εσάς, τα κουτάβια,» αποκρίθηκε, μειδιώντας στραβά. «Θα έρθω θέλετε δε θέλετε!»

«Αναμφίβολα, θα χρειαστούμε τις συμβουλές σου, Άρχοντά μου,» ένευσε ο Σόλμορχ. «Συνεπώς, θα είμαστε η Τάθβιλ, εσύ, κι εγώ, έτσι;» ρώτησε.

Ο Σάλβινρ κατένευσε. «Κρίνω πως είστε αρκετοί. Απο κεί και πέρα, βέβαια, θα χρειαστείτε πολεμιστές μαζί σας, ως συνοδεία.»

«Θα πάρουμε τη Μάνζρα, τη Μάερνομ, τον Μέρθναρ, και κάποιους άλλους στρατιώτες –σύνολο πενήντα. Νομίζω πως φτάνουν,» είπε η Τάθβιλ.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Σάλβινρ. «Έχουμε ειρήνη με τους Αργκανθικιανούς· δε θα υπάρξει πρόβλημα...»

«Ελπίζω να μη μας περιμένει καμία... δυσάρεστη έκπληξη...» είπε ο Σόλμορχ, σκεπτικός.

«Αυτό, μάλλον, θα το ανακαλύψουμε καθ'οδόν,» απάντησε η Τάθβιλ. «Για την ώρα, θα καλέσω την Μάνζρα, τον Μέρθναρ, και τη Μάερνομ, για να συζητήσουμε.»

«Θα τους ειδοποιήσω,» δήλωσε ο Έντρηλ, και σηκώθηκε όρθιος, όπως κι οι υπόλοιποι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 19^ο

Ζάρντβακ

Ο Κάλ'μλιρβ, ο Γκόρ'θλαμπ, και η Νάρντα είχαν αφήσει πίσω τους την Ακτή της Βηλβένμηθ και τους κινδύνους της, έχοντας, πλέον, περάσει σε πιο φιλόξενο έδαφος (όσο μπορούσαν να είναι «φιλόξενα» τα εδάφη της Ζίρκεφ): την Ακτή του Ωκεανού. Οι ληστές που είχαν μαχαιρώσει την πρώην-κλέφτρα των Αρωματισμένων στο στάβλο, εκείνο το βράδυ, δεν είχαν ξαναπαρουσιαστεί· δεν τους είχαν ακολουθήσει.

«Μάλλον, δεν απομακρύνονται πολύ απ'τα λημέρια τους, τα δειλά τσακάλια,» είχε υποθέσει ο Γκόρ'θλαμπ.

«Δειλά τσακάλια, ξεδειλά τσακάλια, κοπέλι μου, εμείς θα ήμασταν που θα τρέχαμε, να πούμε, έτσι κι εμφανιζόντουσαν πάλι,» είχε αποκριθεί ο Κάλ'μλιρβ.

Ο πυρετός της Νάρντα είχε, πλέον, καταλαγιάσει, και από το πρωί τούτης της ημέρας και έπειτα εκείνη αισθανόταν πολύ, πολύ καλύτερα από πριν. Μπορούσε να κάθεται μόνη της στη σέλα, δίχως να χρειάζεται την υποστήριξη του Κάλ'μιλριβ... ο οποίος άλλωστε, συνεχώς, τη χούφτωνε, ο λιμανοπόντικας! *Δεν έχει καθόλου τσίπα επάνω του!* συλλογίστηκε η Νάρντα, καθώς θυμόταν πώς την πασπάτευε, όταν την είχε πάνω στ'άλογό του.

Τώρα, οι τρεις τους έφταναν σε μια πόλη της Ακτής του Ωκεανού, η οποία ήταν περιτειχισμένη από ένα αρκετά ψηλό, ξύλινο τείχος, και στις επάλξεις της στέκονταν Ζιρκεφριανοί πολεμιστές, που οι αιχμές των κονταριών τους άστραφταν στο απογευματινό φως των δίδυμων ήλιων του Άρμπεναρκ, και οι μορφές τους φάνταζαν μαύρες. Η δυτική πύλη, προς την οποία κατευθύνονταν οι καβαλάρηδες, ήταν καμωμένη από χοντρό ξύλο και διπλή· τα δύο φύλλα της έστεκαν ορθάνοιχτα, καθώς μερικοί ταξιδιώτες έμπαιναν.

«Πώς τηνε λένε τούτην την πόλη;» μουρμούρισε ο Κάλ'μιλριβ, καθώς ο Ανώνυμος έκανε κύκλους στον αέρα, πάνω απ'το κεφάλι του. «Πώς τηνε λένε; Κοίτα να δεις τι πάθαμε, ρε φίλε μου! Δε θυμάμαι τ'όνομά της, τώρα δα... Χμμμ...» Έριξε μια θυμωμένη ματιά στον πρασινοκίτρινο παπαγάλο. «Αυτό το σκατοπούλι φταίει, πάλι!»

«Ζάρντβακ τη λένε, γατούλη μου,» τον βοήθησε η Νάρντα, τεντώνοντας τη ράχη της πάνω στη σέλα και προσπαθώντας να ξεμουδιάσει την τραυματισμένη της ωμοπλάτη.

«Ναι, βέβαια! Ζάρντβακ!» είπε ο Κάλ'μιλριβ. «Αρχίζω να γερνάω, φαίνεται...»

«Σε χτύπησε κάποιος απ'τους ληστές στο κεφάλι, γλύκα;» τον ρώτησε, πειραχτικά, η Νάρντα.

Ο Κάλ'μιλριβ τής έριξε ένα άγριο βλέμμα, μουγκρίζοντας· εκείνη γέλασε, ενώ ο Γκόρ'θλαμπ μειδίασε, συγκρατημένα, έχοντας πάντα στο μυαλό την αθυροστομία του συντρόφου του.

Πέρασαν την πύλη, μπαίνοντας στους πλακόστρωτους δρόμους της πόλης, κανένas απ'τους οποίους δεν ήταν ίσιος· όλοι τους έμοιαζαν με μισοκουλουριασμένα φίδια, που ακόμα κι αυτών οι ουρές θα είχαν μουδιάσει, έτσι και είχαν πάρει τέτοια σχήματα. Τα σπίτια δε, φαίνονταν να είναι το ένα στοιβαγμένο πάνω, ή δίπλα, στ'άλλο· αυτά, άλλωστε, ήταν που δημιουργούσαν τους παραμορφωμένους δρόμους (αν μπορούσε ποτέ ένας δρόμος να ήταν παραμορφωμένος!). Πολλών τους ορόφους ένωναν γέφυρες από σχοινί και ξύλο, τόσο κακοφτιαγμένες, που ο Κάλ'μλιρβ, και μόνο που της ατένιζε, αισθανόταν σα να είχε υψοφοβία –αν και δεν είχε, στην πραγματικότητα.

«Σκατοπόλη ανέκαθεν, να 'ούμε,» μουρμούρισε, κάτω απ'την ανάσα του.

Και ύστερα ήταν που πρόσεξε κάτι διαφορετικό απ'όσες προηγούμενες φορές είχε έρθει: ο κόσμος εδώ πέρα σα να είχε αυξηθεί. Στα μπαλκόνια κάθονταν τέσσερις και πέντε άνθρωποι συγκεντρωμένοι, ενώ σε κάμποσες οροφές καμια εικοσάδα (!)· τα πανδοχεία ήταν γεμάτα, και στις γωνίες των δρόμων (όχι πως οι δρόμοι ήταν τίποτ'άλλο *παρά* γωνιές) βρίσκονταν ντουζίνες ολόκληρες αντρών και γυναικών, τυλιγμένων σε κάπες ή σε κουβέρτες.

«Ρε σεις σύντροφοι... τι γίνεται δω, μα τα Πέντε Κύματα;...» έκανε ο Κάλ'μλιρβ.

«Πρόσφυγες, φίλε μου,» αποκρίθηκε ο Γκόρ'θλαμπ, καθώς ο Ανώνυμος κατέβαινε απ'τον ουρανό, για να καθίσει στον ώμο του. «Από την Γκόνμορχ, ίσως... ή κι από αλλού.»

«Σωστός, κοπέλι μου,» κατένευσε ο Κάλ'μλιρβ, ρίχνοντας μια επιφυλακτική ματιά στον παπαγάλο, λες και το πουλί ήταν έτοιμο να του χιμήσει, με το χοντρό ράμφος και τα νύχια του. «Πραγματικά, αρχίζει και τα χάνει ο εγκέφαλός μου, μα τα Πέντε Κύματα! –έπρεπε να το είχα σκεφτεί...

»Το καταραμένο φουσάτο των δαιμονανθρώπων κάνει, αναμφίβολα, καλά τη δουλειά του...» παρατήρησε. «Ας ελπίσουμε η Βασίλισσα να τους κρατήσει... αλλά φοβάμαι πολύ για την κατάληξη όλης τούτης της ανακατωσούρας...»

Η Νάρντα ρίγησε. Δεν ήθελε η Ζίρκεφ να καταστραφεί. *Αν καταστραφεί, πού θα πάμε; συλλογίστηκε. Τι θα κάνουμε;*

Και, σα να διάβασε το νου της, ο Κάλ'μλιρβ συνέχισε, λέγοντας: «Τουλάχιστο, σύντροφοι, ν'αγοράσουμε κείνο το ρημάδι που λέγαμε, για να γλιτώσουμε τα τομάρια μας κι όσων άλλων μπορούμε...»

«Πού θα βρούμε άνθρωπο ο οποίος να πουλά το πλοίο του, μέσα σε τούτη... την πόλη των προσφύγων;» ρώτησε ο Γκόρ'θλαμπ, ρίχνοντας μια ματιά τριγυρνώντας, καθώς έστριβαν δεξιά, δεξιά, και αριστερά, και δεξιά σε έναν στριφτό δρόμο, που έκανε τον ξυρισμένο ναυτικό να ζαλίζεται.

«Θα ψάξουμε, κοπέλι μου!» απάντησε, αμέσως, ο Κάλ'μλιρβ. «Στα πανδοχεία και στα καπηλειά, και στα μέρη όπου συνάζονται τα μέλη των εμπορικών συντεχνιών. Πάντως, θα βρούμε τον άνθρωπό μας μέχρι να βυθιστούν οι ήλιοι, και θα κλείσουμε την απαραίτητη συμφωνία μαζί του.»

«Γιατί τέτοια βιασύνη;» θέλησε να μάθει η Νάρντα.

«Γιατί διαισθάνομαι πως ο χρόνος μας λιγοστεύει, κούκλα,» είπε ο Κάλ'μλιρβ. «Η άμμος κοντεύει να γεμίσει την κλεψύδρα, άμα καταλαβαίνεις τι εννοώ.»

Η Νάρντα φάνηκε προβληματισμένη. *Ανοησίες του Κάλ'μλιρβ! Η Βασίλισσα θα γλιτώσει τη Ζίρκεφ από την καταστροφή –θα σκοτώσει αυτόν τον Μάργκανθελ, και θα διαλύσει τον δαιμονικό του στρατό.*

«Ας βρούμε, όμως, πρώτα, μέρος ν'αφήσουμε τα ζώα μας,» πρότεινε ο μελαχρινός ναυτικός με την πορφυρή κορδέλα στα μαλλιά. «Να, εδώ, σύντροφοι!» έκανε, δείχνοντας ένα πανδοχείο δέκα μέτρα παρακάτω, μόλις έστριψαν δεξιά. *Η Ουρά του Φιδιού,* έγραφε η κυματιστή, ξύλινη ταμπέλα πάνω απ'την πόρτα του. Ο

Κάλ'μλιρβ μειδίασε. «Όλα τα πανδοχεία εδώ να χάμω, ρε γαμώτο, έχουνε φιδίσια ονόματα!... Θυμάσαι, ρε σύντροφε, τι γέλιο είχαμε ρίξει, όταν είχαμε πρωτόρθει στην Ζάρντβακ;»

Κι ο Γκόρ'θλαμπ μειδίασε, δείχνοντας τα δόντια του. «Ναι. Πώς τα λέγανε τα άλλα; *‘Το Στόμα του Φιδιού’*, *‘Τα Μάτια του Φιδιού’*, *‘Το Μάτι του Φιδιού’* (Μεγάλη διαφορά από το προηγούμενο, ε; Χαχα...), *‘Τα Δόντια του Φιδιού’*, και... *‘Η Ουρά του Φιδιού’*, βέβαια.»

«Γελιότητες των κατοίκων τούτης της κυματοπνιγμένης πόλης,» μούγκρισε ο Κάλ'μλιρβ. «Αντί να κλαίνε για την αθλιότητα των δρόμων τους, αστειεύονται με τα φίδια και τέτοιες ιστορίες...»

«Ξέρεις, βέβαια... λέγεται ότι υπάρχει κι άλλος λόγος για όλα τούτα τα φίδια—»

«Σς!» τον διέκοψε, πάραυτα, ο Κάλ'μλιρβ. «Τι είν'ετούτα που ξεστομίζεις, ρε κοπέλι μου; Τάχεις χάσει πιο πολύ από μένα, να πούμε; Θες να μπλέξουμε πουθενά και να μας τραβάνε, πάνω που πάμε να βγάλουμε χρήμα;»

«Ηρέμησε, γατούλη μου,» έκανε η Νάρντα, γελώντας. «Ήταν τόσο σπουδαίο αυτό που πήγε να πει ο Γκόρ'θλαμπ; Τι ήταν;»

«Άστο καλύτερα,» αποκρίθηκε ο Κάλ'μλιρβ.

Η Νάρντα συνοφρυώθηκε σκεπτική. *Φίδια...* «Μήπως εννοεί ότι είναι μπερδεμένη εδώ η Αίρεσ— Μ!» Ο Κάλ'μλιρβ τής έκλεισε το στόμα εγκαίρως.

«Α!» γρύλισε, ύστερα, καθώς εκείνη του δάγκωσε την παλάμη. «Είσαι παλαβή, ρε κούκλα; Τι ήταν αυτό που πήγες να πεις! Για συγκρατήσουμε λίγο. Δε μας αφορά το θέμα —μπήκες;»

«Καλά...» ένευσε η Νάρντα.

Ο Κάλ'μλιρβ κατέβηκε απ'τ'άτι του, προτείνοντας στους συντρόφους του να κάνουν το ίδιο, καθώς το οδηγούσε προς τον στάβλο πλάι από την *Ουρά του Φιδιού*.

«Πολλά άλογα έχετε δω, σύντροφε,» είπε στον σταβλίτη, παρατηρώντας το εσωτερικό του οικοδομήματος.

«Λόγω των προσφύγων, φ'λαράκο,» αποκρίθηκε εκείνος —ένας ψηλόλιγνος άντρας με σγουρά, μαύρα μαλλιά, κομμένα κοντά.

«Πόσο πάει το στάβλισμα;» ρώτησε ο Κάλ'μλιρβ.

«Πέντε ασημένια το ζώο.»

«ΤΙ!» Ο ναυτικός με την πορφυρή κορδέλα γούρλωσε τα μάτια του. «Πας καλά, ρε άρχοντα, ή να βουτήξω απ' την πρύμνη;»

«Δε θα βρεις πουθενά χαμηλότερη τιμή,» δήλωσε ο σταβλίτης. «Ψηλότερη ίσως, μα χαμηλότερη όχι, φ'λαράκο.»

Ε, βέβαια, οι πρόσφυγες, μα τα Πέντε Κύματα! συλλογίστηκε ο Κάλ'μλιρβ. *Αυτός ο Μάργκανθελ θα μου χρωστάει λεφτά, όταν όλη τούτ'η ιστορία τελειώσει!* «Καλά, ρε παλικάρι, μη δαγκάς...» ξεφύσησε. «Τρία ζώα έχουμε... Τσίμπα!» Του πέταξε ένα χρυσό νόμισμα του Βασιληά Ντάθ'μαρ, το οποίο πήρε μέσ' απ' την τουνίκα του (είχε βγάλει μερικά απ' το σεντούκι, για να μη χρειάζεται να τ'ανοίγει, όποτε έπρεπε να πληρώσει τίποτα ψιλά —αν κι αμφέβαλε, τώρα, πόσα «ψιλά» θα πλήρωνε, έτσι όπως είχαν τιναχτεί οι τιμές).

Ο σταβλίτης το έπιασε στον αέρα. «Άλλα πέντε αργύρια, φ'λαράκο. Τρία άλογα δεν έχετε;»

«Ναι, ναι, ναι, ναι...» έκανε ο Κάλ'μλιρβ, καθώς έβγαζε άλλη μια χρυσή κορόνα. «Δε μου λες, ρέστα έχεις;»

«Δεν έχω τίποτ'άλλο από ρέστα, φ'λαράκο.» Πήρε το χρυσό νόμισμα, και άρχισε να ψαχουλεύει μέσα σ'ένα σακούλι, για τα ρέστα του ναυτικού. Τελικά, του έδωσε, κατά σειρά: ένα αργύριο, τέσσερα χάλκινα, ένα αργύριο, εννιά χάλκινα (*Τον έκφυλο, θα με γεμίσει στρογγυλά κομματάκια από μέταλλο!*), ένα αργύριο, τρία χάλκινα (*Αυτό παραπάει!*)... και άρχισε να ψάχνει διεξοδικά, μαζεύοντας στη χούφτα του κέρματα (*Τι στ'ανάθεμα κάνει εκεί, μα τα Πέντε Κύματα; Τέσσερα χάλκινα θέλω ακόμα!*), προτού του παραδώσει δώδεκα δισκάκια από σίδηρο (!).

«Τι είν' αυτά;» έκανε ο Κάλ'μλιρβ, χάνοντας την ψυχραιμία του.

«Σιδήρια, φ'λαράκο,» απάντησε ο σταβλίτης.

«Ρε κοπέλι μου, θα με κάνεις να πάω να πέσω απ' τις αποβάθρες, και κοντεύω να σαρανταρίσω, ο μπαγαπόντης;»

«Τι τρέχει, κύριος; Δεν είναι αρκετά τα ρέστα σου;»

«Μας κοροϊδεύεις, σύντροφε;» συνοφρυώθηκε ο Κάλ'μλιρβ, ρίχνοντάς του ένα σκοτεινό βλέμμα. «Ξέρεις από πότε έχουνε να χρησιμοποιηθούνε τα σιδήρια, να πούμε; Από τότε που βρισκόσουνα στην κοιλιά της μάνας σου κι εγώ μόλις είχα ξεπηδήσει απ' την κοιλιά της δικιάς μου!»

«Αλλά χρησιμοποιούνται ξανά,» τόνισε ο σταβλίτης. «Τώρα, πάρτα και δρόμο! Όπου κι άμα τα δώσεις –τουλάχιστο, μέσα στην Ζάρντβακ– θα τα δεχτούνε κανονικά.»

Ο Κάλ'μλιρβ τα πήρε. «Καλώως...

»Πάντως, έτσι και δεν τα δεχτεί ένας, θα τα ξαναπούμε, μπαγαπόντη μου,» τον προειδοποίησε, προτού φύγει απ' τον στάβλο, αφήνοντάς του τα άλογα –αφότου είχε πάρει, φυσικά, το σεντούκι πάνω απ' το δικό του· αυτό το μπαούλο ήταν, για την ώρα, το σημαντικότερο πράγμα στην κατοχή του.

«Ακούς εκεί, σιδήρια!...» μούγκρισε, καθώς αυτός, η Νάρντα, και ο Γκόρ'θλαμπ έμπαιναν στην πλημμυρισμένη από κόσμο τραπεζαρία της *Ουράς του Φιδιού*.

«Σε περιόδους σαν κι ετούτη, πολλά αλλόκοτα συμβαίνουν,» είπε ο ξυρισμένος φίλος του, κοιτώντας τριγύρω και προσπαθώντας να εντοπίσει ένα άδειο τραπέζι. Όταν είδε πως όχι άδειο τραπέζι δεν υπήρχε, αλλά και μπόλικοι ήταν εκείνοι που κάθονταν –ή κοιμόνταν– στο πάτωμα, πρότεινε: «Ας πιάσουμε κι εμείς καμια γωνία, σύντροφοι...»

«Ξεφτίλα...» μουρμούρισε ο Κάλ'μλιρβ. «Θα βρομίσουμε ποδαρίλα, μα τα Πέντε Κύματα, που να τους πνίξουν τους λιμανόγατους όλους...!»

«Α! Α! Α! Τρικυμία, καπ'τάνιε! Τρικυμία! Α! Α! Α!» έκρωξε ο Ανώνυμος, γαντζωμένος στον ώμο του Γκόρ'θλαμπ.

Πήραν θέση στο πάτωμα, όσο πιο μακριά απ'τον υπόλοιπο κόσμο μπορούσαν (πράγμα δύσκολο ως απίθανο).

«Πρέπει να ξεκινήσουμε την αναζήτησή μας για το πλοίο που λέγαμε,» πληροφόρησε ο μελαχρινός ναυτικός με την πορφυρή κορδέλα τους συντρόφους του. «Αλλά πού θ'αφήσουμε τούτο το μπαούλο;» πρόσθεσε, ψιθυριστά, μην τον πάρει κάνα «πεταχτό» αφτί.

«Μάλλον, δεν θα τ'αφήσουμε πουθενά, γατούλη μου,» αποκρίθηκε η Νάρντα.

«Και θα το κουβαλάμε μαζί μας, ρε λιμανόγατά μου;» απόρησε ο Κάλ'μλιρβ. «*Επικίνδυνο.*»

Η Νάρντα ανασήκωσε τους ώμους της. «Δεν έχουμ' άλλη επιλογή, έτσι δεν είναι;»

«Τι θα πάρετε;» ρώτησε μια σερβιτόρα, στεκόμενη από πάνω τους. Ήταν καστανή, με μακριά, σγουρά μαλλιά, και φορούσε μια λευκή, τριμμένη ποδιά πάνω από ένα καφέ, βρόμικο φόρεμα.

«Πόσο πάει η μπίρα;» θέλησε να μάθει ο Κάλ'μλιρβ, έχοντας μια υποψία ότι η τιμή της θα πλησίαζε την μία χρυσή κορόνα.

«Ένα αργύριο και τρία χάλκινα,» απάντησε η σερβιτόρα.

Έχουνε λωλαθεί όλοι! μούγκρισε από μέσα του ο Κάλ'μλιρβ. «Φέρε μια, ρε κούκλα,» αναστέναξε.

«Και μία για μένα,» είπε η Νάρντα.

«Και για μένα,» πρόσθεσε ο Γκόρ'θλαμπ.

Τελικά, πάλι καλά που με γέμισε ο σταβλίτης με ψιλά, συμπέρανε ο Κάλ'μλιρβ, πληρώνοντας τη σερβιτόρα.

«Να το πάρουμε, λοιπόν, μαζί μας το μπαούλο;» ρώτησε, σκεπτικός, μόλις η κοπέλα έφυγε.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Νάρντα.

«Κι εγώ νομίζω πως αυτό είναι το καλύτερο που έχουμε να κάνουμε,» είπε ο Γκόρ'θλαμπ. «Δε βλέπεις πόσοι ψωμόλυσσες είναι εδώ; Θα τ'αρπάξουν με την πρώτη ευκαιρία.»

Η Νάρντα έγενεψε καταφατικά, με το κεφάλι.

«Εντάξει,» συμφώνησε ο Κάλ'μλιρβ, αγκαλιάζοντας το σεντούκι, ενώ, συγχρόνως, προσπαθούσε να βγάλει την πίπα μέσα απ'την τουνίκα του. Όταν τα κατάφερε, την άναψε κι άρχισε να καπνίζει.

«Με τόση βρόμα εδώ μέσα, είν'απαραίτητο να συμβάλεις κι εσύ στη δυσοσμία;» τον ρώτησε η Νάρντα.

«Φυσική ανάγκη, γλύκα,» απάντησε ο Κάλ'μλιρβ, κάνοντάς τη να αναποδογυρίσει τα μάτια της και να μουρμουρίσει μια βρισιά.

«Καλά, ε, μας έχουνε γράψει κανονικά...» παρατήρησε ο ναυτικός με την πορφυρή κορδέλα, ύστερα από κάνα δεκάλεπτο. «Ακόμα ναρθούνε οι μπίρες –και βιαζόμαστε, μα τα Πέντε Κύματα!

»Ε! κοπελιά,» φώναξε στη σερβιτόρα. Εκείνη δε φάνηκε να τον άκουσε, καθώς μετέφερε δύο πιάτα με ψητή σαύρα. «Κοπελιά!» Άφησε τα πιάτα με την ψητή σαύρα πάνω στο τραπέζι όπου κάθονταν έξι άντρες, οι οποίοι χίμησαν στο φαγητό σα λιμασμένοι. «Κοπελιάααα!» κραύγασε ο Κάλ'μλιρβ, δημιουργώντας, με τις παλάμες του, ένα χωνί γύρω απ'τα χείλη του, και κάνοντας τον Ανώνυμο να αναπνηδήσει, κρώζοντας, πάνω στον ώμο του Γκόρ'θλαμπ. Τότε, η σερβιτόρα γύρισε. «Παραμέρισε λίγο τα μαλλιά απ'τ'αφτιά σου, ρε κούκλα –δεν θ'άκουγες ούτε τους νομάδες της ερήμου Σνέορμ, άμα έρχονταν κατά μιλιούνια, να πούμε!»

«Τι είναι;» ρώτησε εκείνη. «Θέλεις κάτι, ρε φίλε;»

«Τις μπίρες που παραγγείλαμε, εδώ και δυο φεγγάρια,» είπε ο Κάλ'μλιρβ.

«Είχατε παραγγείλει *μπίρες*;» συνοφρυώθηκε η σερβιτόρα.

«Καλά, ρε κούκλα, θα μας βγάλεις παλαβούς; Δεν παραγγείλαμε τρεις μπίρες;»

Η κοπέλα τον κοίταξε καχύποπτα. «Δεν πιστεύω να πας να με κλέψεις... Τόχουνε ξανακάνει το κόλπο, και—»

«Τράβα, ρε κοπελιά, να φέρεις τις μπίρες, μα τα Πέντε Κύματα, μην αρχίσω να τρελαίνομαι!» φώναξε ο Κάλ'μλιρβ.

Η σερβιτόρα τον αγριοκοίταξε, και έφυγε, γυρίζοντάς του την πλάτη.

Η Νάρντα γέλασε. «Ψυχραιμία, ρε γατούλη μου,» πρότεινε. «Δύο είναι, και προσπαθούνε να εξυπηρετήσουν όλους τους πελάτες.»

«Τους λεχρίτες, θες να πεις...» διόρθωσε ο Κάλ'μλιρβ, μουγκρίζοντας πίσω απ'τον καπνό του τσιμπουκιού του.

Οι μπίρες, τώρα, δεν άργησαν να έρθουν. Η μούρη της σερβιτόρας, ωστόσο, ήταν κατεβασμένη ως τα γόνατα, και ο ναυτικός με την πορφυρή κορδέλα αποφάσισε να την ανεβάσει λίγο, δίνοντας στην κοπέλα ένα χάλκινο νόμισμα, απ'αυτά με τα οποία τον είχε εξοπλίσει ο σταβλίτης. «Για τον κόπο σου, κούκλα,» της είπε.

Εκείνη χαμογέλασε, πονηρά. «Άμα έχεις κι άλλα τέτοια, όμορφε, έλα να με βρεις μόλις σκοτεινιάσει...» πρότεινε.

«Θα το θυμάμαι,» αποκρίθηκε ο Κάλ'μλιρβ, ανταποδίδοντας, τυπικά, το μειδίαμα.

Εκείνη έφυγε, πάλι, και η Νάρντα στράφηκε στο μέρος του. «Δεν πιστεύω να—!»

«Ούτε που μου πέρασε απ'το νου, γλύκα,» είπε ψέματα ο ναυτικός με την πορφυρή κορδέλα, πίνοντας μια γουλιά απ'την μπίρα του. «Σαν ούρα γάτας είναι, να 'ούμε...» συμπέρανε, στραβώνοντας το στόμα του. «Λοιπόν! δεν την κάνουμε, τώρα, σύντροφοι, για να βρούμε κείνον που θα μας πουλήσει το σκαρί του;»

«Κάτσε, ντε, να πιούμε τη μπίρα, πρώτα,» είπε η Νάρντα.

«Ποιο; Το γατοκάτουρο; Το πίνουμε στο δρόμο! Πάμε,» επέμεινε ο Κάλ'μλιρβ, και σηκώθηκε, με το τσιμπούκι στο στόμα, την κούπα του στο αριστερό χέρι, και το σεντούκι με τα λεφτά του Βασιληά κάτω απ'την δεξιά μασχάλη.

** ** *

«Αύριο φεύγουμε για το Άργκανθικ, εμείς, εσείς, και πενήντα στρατιώτες,» είπε η Τάθβιλ στον Μέρθναρ, τη Μάερνομ, και τη Μάνζρα, που βρίσκονταν στο δωμάτιό της.

«Στο Άργκανθικ;» απόρησε η τελευταία. «Γιατί;»

«Για να κάνουμε μια συμμαχία με τους Αργκανθικιανούς,» εξήγησε ο Σόλμορχ. «Πρέπει να μας βοηθήσουν ν'αντιμετωπίσουμε τους Μαγκραθμέλιους, αλλιώς είμαστε καταδικασμένοι.»

«Και ο στρατός που θα συγκεντρώσει ο Δούκας;» ρώτησε ο Μέρθναρ.

«Δεν είμαστε βέβαιη ότι θα μαζευτούν όλοι,» απάντησε η Τάθβιλ, και του διηγήθηκε όσα είχαν συζητήσει με τον πατέρα της, τον Σάλβινρ, και τον Έντρηλ.

Ο Μέρθναρ φάνηκε σκεπτικός. «Πρέπει να έχετε δίκιο: πολλοί θα πάνε με τον Πόνκιμ, απλά και μόνο επειδή είναι ισχυρότερος, αυτή τη στιγμή.»

«Προδότες,» μουρμούρισε η Μάερνομ, σφίγγοντας τη λαβή του ξίφους που κρεμόταν θηκαρωμένο στη ζώνη της.

«Αυτό σκέφτηκα κι εγώ, αρχικά,» είπε ο Σόλμορχ, «αλλά, όπως μου εξήγησε ο Έντρηλ, λίγη σημασία θα έχει το ποιος είναι προδότης και ποιος όχι, αν χάσουμε τούτο τον πόλεμο. Ο Πόνκιμ και οι δαιμονάνθρωποι του θα κυριεύσουν το Σαραόλν.»

Η Μάνζρα έγενεψε καταφατικά. «Καταλαβαίνουμε. Τώρα, θα θέλατε να βρούμε πενήντα κατάλληλους ανθρώπους, για να μας συνοδεύουν στο Άργκανθικ;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Τάθβιλ. «και να είστε όλοι έτοιμοι, για να φύγουμε με την αυγή.»

Η Μάνζρα έριξε μια ματιά έξω απ'το παράθυρο, παρατηρώντας πως ο Λούντρινχ χανόταν στη Δύση. «Λίγο χρόνο έχουμε,» παρατήρησε.

«Οπότε, καλύτερα να τον χρησιμοποιήσετε σωστά,» πρότεινε ο Σόλμορχ, με ένα προστακτικό, αρχοντικό ύφος. Αν παλιότερα έλεγαν στην Τάθβιλ ότι ο φίλος της θα μιλούσε κάποτε έτσι, θα το θεωρούσε αστείο και θα γελούσε· τώρα, όμως, δε γελούσε καθόλου. Δεν ήξερε κατά πόσο θετική ή αρνητική ήταν η αλλαγή του Σόλμορχ, αλλά, σίγουρα, την ξένιζε ο καινούργιος του χαρακτήρας.

«Ακριβώς,» συμφώνησε μαζί του.

«Βαρονέσα μου, θα μπορούσα να μείνω, καλύτερα, εδώ, και κάποιος άλλος να με αντικαταστήσει;» πρότεινε η Μάερνομ, που, δίχως αμφιβολία, σκεφτόταν, πάλι, τον αγγελιαφόρο φίλο της.

Κάποτε πρέπει να μάθει πως μια πολεμίστρια κάνει πρώτ'απ' όλα το καθήκον της, σκέφτηκε η Τάθβιλ. «Όχι· σε χρειάζομαι στο Αργκανθικ, γι' αυτό σε κάλεσα,» αποκρίθηκε.

«Βαρονέσα μου, θα πρότεινα να έρθει μαζί μας και η Θάρκα, η κόρη της μακαρίτισσας Σόλρα, αρχηγού της φρουράς της έπαυλης του πατέρα σας,» είπε η Μάνζρα.

«Γιατί;»

«Έχω αναλάβει την εκπαίδευσή της, και, φεύγοντας, αυτή θα διακοπεί. Αν, όμως, μας συντροφεύσει, θα μπορέσω να συνεχίσω, και πιθανώς να της μάθω και κάποια επιπλέον πράγματα,» εξήγησε η Μάνζρα. «Αν το εγκρίνεται, φυσικά...»

«Δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα,» δήλωσε η Τάθβιλ. «Αρκεί η ίδια η Θάρκα να μη μας είναι πρόβλημα.»

«Μην ανησυχείτε γι' αυτό, Βαρονέσα μου.»

«Τότε, πηγαίνετε να ετοιμαστείτε. Φεύγουμε με την αυγή.»

Ο Μέρθναρ, η Μάερνομ, και η Μάνζρα χαιρέτισαν στρατιωτικά και βγήκαν απ' το δωμάτιο.

Ο Σόλμορχ σηκώθηκε απ' την καρέκλα όπου καθόταν και πλησίασε την Τάθβιλ, που στεκόταν όρθια, ντυμένη μ' ένα μαύρο φόρεμα, τα χρυσά κουμπιά του οποίου ο ευγενής της οικογένειας Έχμελθ άρχισε να ξεκουμπώνει.

Εκείνη του άρπαξε χέρια, με τα δικά της. «Τι κάνεις εκεί;» ρώτησε, υψώνοντας, δήθεν αυστηρά, ένα φρύδι της. «Δε ντρέπεσαι καθόλου;»

«Όχι.» Ο Σόλμορχ τής έβαλε τρικλοποδιά, ρίχνοντάς την στο κρεβάτι και πέφτοντας πάνω της, καθώς φιλούσε το λαιμό της.

Ακόμα και τα φιλιά του είχαν αλλάξει, παρατήρησε η Τάθβιλ...

** ** *

Η Μάερνομ κάθισε πλάι στον Τόλριν, καθώς εκείνος ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι του, στον στρατώνα, με τον ώμο και το στήρνο του δεμένα μ'επίδεσμους. Ο αγγελιαφόρος πρόσεξε ότι η πολεμίστρια φίλη του ήταν σφιγμένη, σαν να ήθελε κάτι να του πει, αλλά να δίσταζε να μιλήσει.

«Τι είναι;» ρώτησε, χαϊδεύοντας το χέρι της.

Η Μάερνομ πήρε μια βαθιά ανάσα. «Φεύγω, πάλι,» είπε. Αναστέναξε. «Ανάθεμα την Βαρονέσα...!»

«Πού σε στέλνει, τώρα;» θέλησε να μάθει ο Τόλριν.

«Με πρόσταξε να την ακολουθήσω στο Άργκανθικ, όπου θα πάει να κάνει μια συμμαχία,» εξήγησε η Μάερνομ. «Της ζήτησα να μείνω πίσω –να με αντικαταστήσει κάποιος άλλος–, αλλά...» Κούνησε το κεφάλι. «Τη μισώ!» δήλωσε.

«Για να σε θέλει μαζί της, πρέπει να πιστεύει πως έχεις κάτι να της προσφέρεις,» είπε ο Τόλριν. «Νομίζω ότι σου έχει ιδιαίτερη εκτίμηση, από τότε που ξετρύπωσες εκείνους τους Αργκανθικιανούς κατασκόπους.»

«Αν είναι τέτοια η εκτίμησή της, να μου λείπει!» αποκρίθηκε η Μάερνομ, μορφάζοντας.

Ο Τόλριν μειδίασε. «Είναι καλό να έχεις γνωριμίες σε υψηλά πόστα,» τόνισε.

«Εγώ θα ήθελα, καλύτερα, να είμαι εδώ, κοντά σου.»

«Αν μείνεις εδώ, κοντά μου δε θα είσαι.»

«Τι εννοείς;» απόρησε η Μάερνομ.

Ο Τόλριν γέλασε. «Θα έρθω στο Άργκανθικ.»

«Τι!» έκανε η ξανθιά πολεμίστρια, έκπληκτη.

«Αυτό που άκουσες,» είπε εκείνος: «θα έρθω στο Άργκανθικ.» Ανασηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι και φίλησε τα χείλη της.

«Μα... μα –είσαι χτυπημένος!» έκανε η Μάερνομ.

«Όχι τόσο, ώστε να μη μπορώ να σηκωθώ και να ιππεύσω ένα άλογο,» εξήγησε ο Τόλριν. «Αισθάνομαι, πλέον, το μεγαλύτερο μέρος της δύναμής μου να έχει επανέλθει.»

«Η Βαρονέσα, όμως, δεν είπε τίποτα για—»

«Δε νομίζω η Βαρονέσα να έχει πρόβλημα με έναν αγγελιαφόρο. Σίγουρα, θα με χρειαστεί, για να της μεταφέρω κάποιο μήνυμα από το Άργκανθικ εδώ, ή από μια πόλη του Άργκανθικ σε μια άλλη.»

Η Μάερνομ τον κοίταξε με το μέτωπό της ζαρωμένο.

«Μη με κοιτάς έτσι,» χαμογέλασε ο Τόλριν. «Θα δεις που θα με δεχτεί μαζί σας.» Τεντώθηκε, πάλι, και την φίλησε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 20^ο

Η τιμή ενός πλοίου

Γκόρ'θλαμπ παλικάρι μου, θα πας στα πανδοχεία και στα καπηλειά, στη βόρεια μεριά της πόλης, και στις αποβάθρες. Εσύ, κοπελιά,» είπε ο Κάλ'μλιρβ στη Νάρντα, «θα ψάξεις στη νότια μεριά· έγινε;»

Η ξανθιά γυναίκα έγνεψε καταφατικά, με το κεφάλι της, γύρω απ'το οποίο ήταν τυλιγμένο ένα πορφυρό μαντίλι. «Αλλά εσύ πού θα πας, γατούλη μου;» ρώτησε.

«Θα επισκεφτώ την Δεύτερη και την Τρίτη Συντεχνία των Εμπόρων,» εξήγησε ο Κάλ'μλιρβ. «Αυτές, να πούμε, έχουνε χτίρια εδώ. Κείνο που με προβληματίζει, όμως, είναι—χαμήλωσε τη φωνή του, γιατί βρίσκονταν στο δρόμο, έξω απ'την *Ουρά του Φιδιού*, και πολλοί μπαγαπόντηδες και πρόσφυγες τούς κοιτούσαν—«να πάρω το σεντούκι μαζί μου, ή να το δώσω σε σένα ή στον σύντροφο απο δώ;» Έδειξε, με το μουςάτο του σαγόνι, τον Γκόρ'θλαμπ.

«Κανένας μας δεν είναι ασφαλής μ'ένα σεντούκι παραμάσκαλα,» τόνισε εκείνος, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά του. «Τελικά, ίσως θα ήταν πιο καλά να το κρύψουμε.»

«Πού;» ρώτησε η Νάρντα. «Η πόλη είναι γεμάτη πρόσφυγες.»

«Πρέπει να υπάρχει κάποιος τρόπος,» είπε ο Γκόρ'θλαμπ. «Κάποιο ερείπιο εδώ κοντά, ίσως;...»

«Βλέπεις κάνα ερείπιο εσύ;» ρώτησε ο Κάλ'μλιρβ. «Εγώ όχι. Άσε που όλα τα ερείπια θάναι γεμάτα με τούτους τους λεχρίτες!» Έριξε μια ματιά τριγύρω, στους ανθρώπους που κάθονταν στις γωνίες του δρόμου, προσπαθώντας να κρατά τη φωνή του χαμηλή.

«Τότε, τι θα γίνει;» είπε ο Γκόρ'θλαμπ, συνοφρυωμένος.

Ο Κάλ'μλιρβ φάνηκε να δυσανασχετεί. «Ρε γαμώτο, τι πάθαμε... Φτούσου, ρε!...» μουρμούρισε, κάτω απ'την ανάσα του.

«Πάρτο μαζί σου, γατούλη μου,» πρότεινε η Νάρντα. Μειδίασε. «Έχω την εντύπωση πως κανείς δε θα το φυλάει καλύτερα από σένα...»

«Ναι, αλλά το παλικάρι απο δώ»—έδειξε, πάλι, με το σαγόνι του, τον Γκόρ'θλαμπ—«είναι πιο τρομαχτικό, με το πλατύ του γιαταγάνι στη μέση.

»Λοιπόν, αποφάσισα: εσύ θα πάρεις το μπαούλο, σύντροφε.» Και έβαλε το σεντούκι στην δεξιά μασχάλη του ξυρισμένου στο κεφάλι ναυτικού, αναγκάζοντας τον να πιάσει την μπίρα του με το άλλο χέρι (ο Κάλ'μλιρβ είχε ήδη αφήσει τη δική του έξω απ'την *Ουρά του Φιδιού*, αποκαλώντας την «γατοκάτουρο»).

«Καλά,» αποκρίθηκε εκείνος, «αλλά μην αρχίσεις να με βρίζεις, αν τύχει και χαθ—»

«ΜΗ!» φώναξε ο Κάλ'μλιρβ, κάνοντας όλους τους πρόσφυγες στο δρόμο να στραφούν στο μέρος του. Ύστερα, χαμήλωσε τη φωνή του: «*Μην* το γρουσουλεύεις, ρε λιμανόγατέ μου!»

Η Νάρντα αναποδογύρισε τα μάτια της.

«Και άσ'αυτό το γκαντεμοπούλι να φύγει από πάνω σου, επιτέλους!» συνέχισε ο Κάλ'μλιρβ, και πήγε να χτυπήσει τον

Ανώνυμο –που καθόταν στον ώμο του Γκόρ’θλαμπ– με το πίσω της παλάμης του. Εκείνος πέταξε πάνω απ’τα κεφάλια τους, κρώζοντας.

«Στριμάδι ο Καπ’τάνιος! Στριμάδι ο Καπ’τάνιος! Α! Α! Α!»

Η Νάρντα γέλασε, και ο μελαχρινός ναυτικός με την πορφυρή κορδέλα τής έριξε ένα φαρμακερό βλέμμα, πίσω απ’τον καπνό του τσιμπουκιού του. Η ξανθιά γυναίκα ήπια μια μεγάλη γουλιά απ’την μπίρα της, για να κρύψει το χαμόγελό της.

«Το λοιπόν, μάγκες –άντε, αρχίζουμε την αναζήτηση,» είπε ο Κάλ’μλιρβ. «Αρκετά τόχουμε καθυστερήσει το θέμα. Θα είμαστε όλοι εδώ, στο ίδιο σημείο, μια ώρα αφότου βυθιστούν οι ήλιοι.»

Ο Γκόρ’θλαμπ κατένευσε, και ξεκίνησε να βαδίζει προς τα βόρεια, ενώ η Νάρντα προς τα νότια. Ο μελαχρινός ναυτικός με την πορφυρή κορδέλα ακολούθησε τον πρώτο.

«Ως κάποιο σημείο θάρθω μαζί σου, σύντροφε,» τον πληροφόρησε, «γιατί, άμα δεν μ’εγκαταλείπει η μνήμη μου, τα χτίρια της Δεύτερης και της Τρίτης Συντεχνίας των Εμπόρων είναι κοντά στις αποβάθρες της Ζάρντβακ, σωστά;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Γκόρ’θλαμπ.

Καθώς βάδιζαν στους στριφτούς δρόμους της πόλης, το σκοτάδι, απλωνόταν, αφού οι δίδυμοι ήλιοι του Άρμπιναρκ όδευαν ο ένας προς την Ανατολή και ο άλλος προς τη Δύση. Οι σκιές πλήθαιναν, και το μέρος γινόταν σαφώς πιο επικίνδυνο. Οι δύο ναυτικοί μπορούσαν να δουν σκοτεινές φιγούρες να τους κοιτάζουν από γωνίες, ή ανθρώπους τυλιγμένους μέσα σε κουβέρτες να τους ατενίζουν πεινασμένα, λες και ήθελαν να τους καταβροχθίσουν. Ο Κάλ’μλιρβ ανατρίχιασε κάποια στιγμή, που έπρεπε να περάσουν ένα στενό δρομάκι, ανάμεσα από δυο σχετικά μεγάλες συντροφίες προσφύγων.

Ανάθεμά με! συλλογίστηκε. *Κάνω σαν κατουρημένος λιμανόγατος!...* Το δεξί του χέρι βρισκόταν κοντά στη λαβή του πλατιού μαχαριού στη μέση του.

Άκουσε ένα κρώξιμο στον ουρανό και κοίταξε ψηλά: το πτηνό της συμφοράς ακόμα τους ακολουθούσε! *Κάποτε, πρέπει να το καθαρίσω, πρέπει...*

«Άμα δεν κάνω λάθος, κοπέλι μου, κάπου εδώ χωρίζουμε, ε;» Ο Κάλ'μλιρβ κοίταξε το μέρος γύρωθέ τους. Ναι, αυτή πρέπει να ήταν η σωστή στροφή... Ανάθεμα τούτη την πόλη –σκέτος λαβύρινθος!

«Ναι,» αποκρίθηκε ο ξυρισμένος ναυτικός.

«Το μπαούλο και τα μάτια σου, σύντροφε!» του ψιθύρισε, επιτακτικά, ο Κάλ'μλιρβ.

«Μη φοβάσαι, φίλε μου,» είπε ο Γκόρ'θλαμπ. Χάιδεψε τη λαβή του γιαταγανιού του, με το δεξί χέρι (έχοντας προ πολλού πει και πετάξει τη μπίρα του και πάρει το μπαούλο κάτω απ'την αριστερή μασχάλη). «Μη φοβάσαι καθόλου.»

«Τέτοια θέλω ν'ακούω, κοπέλι μου!» μειδίασε ο Κάλ'μλιρβ, χτυπώντας τον στον ώμο. «Τέτοια!»

Και έστριψε σ'έναν καμπουριασμένο (*Σαν την καμπούρα της γιαγιάς μου είναι!*) δρόμο, δεξιά, αδειάζοντας την πίπα του και βάζοντάς την μες στην τουνίκα που φορούσε. Καθώς βάδιζε, έστριβε, ξανά και ξανά –δεξιά, αριστερά, αριστερά, δεξιά, δεξιά, αριστερά, δεξιά, αριστερά....

Καλά δεν πάμε για την Τρίτη Συντεχνία;... αναρωτήθηκε, κοιτώντας τριγύρω.

«Φτούσου, ρε!» μουρμούρισε, καθώς αντιλήφθηκε πως δεν πήγαινε καθόλου, μα καθόλου, καλά. Γύρισε απο κεί όπου είχε έρθει, και έστριψε κάπου αλλού. Πάλι, κάτι δεν κόλλαγε. *Τι στ'ανάθεμα; Ξαναγύρισε και έστριψε, κοιτώντας μέσα σ'έναν εντελώς σκοτεινό δρόμο, κάτω από μια μεγάλη καμάρα. Δύο γατίσια μάτια γυάλισαν και, ύστερα, χάθηκαν, τόσο γρήγορα όσο είχαν εμφανιστεί. Ούτε εδώ δεν πρέπει νάναι, μα τα Πέντε Κύματα!* Γύρισε, πάλι, και ζύγωσε μια συντροφιά έξι προσφύγων, που κάθονταν γύρω από μια φωτιά.

«Ε, σύντροφοι,» είπε. «Ψάχνω το χτίριο της Τρίτης Συντεχνίας των Εμπόρων, να πούμε, αλλά δεν το βρίσκω, ρε σεις... Μπορείτε να με βοηθήσετε, να πούμε;»

«Οχι, ξένε,» απάντησε ένας άντρας, που έτρωγε ένα κομμάτι ψητό κρέας (*Είναι αρουραίος, ρε γαμώτο, ή είναι μόνο η ιδέα μου;*). «Δεν ξέρουμε την πόλη· δεν είμαστε' απο δώ. Πήγαινε.»

«Και πρόσεχε τα βήματά σου,» πρόσθεσε μια γέρικη, γυναικεία φωνή, και μια κουκούλα στράφηκε στο μέρος του ναυτικού. Μέσα της δυο λευκά, κρύα μάτια γυάλιζαν, και ένα πρόσωπο γεμάτο ρυτίδες φαινόταν. *Είναι τυφλή*, συλλογίστηκε ο Κάλ'μλιρβ, αναριγώντας. Κάτι σ' αυτή τη γρια τον τρόμαζε. «Οι δαίμονες βαδίζουν ανάμεσά μας. Οι δαίμονες χορεύουν· χορεύουν σε κάθε προσταγή του Κυρίου τους, που ήρθε ν' αδράξει τις ψυχές μας.»

Ανάθεμα! εννοεί τον Μάργκανθελ· τον Μάργκανθελ, τον τρελό μισό-Θεό. Αλλά πού ξέρει τούτη για δαύτον; απόρησε ο ναυτικός.

«Μη νοιώθεις φοβισμένος από κείνο που έρχεται, ξένε,» είπε η γρια. «γιατί θα έρθει. Ναι, αναμφίβολα, θα έρθει...»

Ο Κάλ'μλιρβ καθάρισε το λαιμό του. «Θα ήθελα, καλύτερα, να μάθω πού είναι το χτίριο της Τρίτης Συντεχνίας. Ίσως έχετε υπόψη σας, μάγκες, κάποιον που να ξε—»

«Φοράς μια πορφυρή κορδέλα, ξένε;» ρώτησε η γρια.

«Τι...» *Πώς διάολο το κατάλαβε, μα τα Πέντε Κύματα; Είναι τυφλή...* «Τι σχέση έχει αυτό, μαντάμ;»

«Φορά μια πορφυρή κορδέλα, ναι,» ψιθύρισε ένας άντρας πλάι στην γριά, αρκετά δυνατά, ώστε να μπορεί ο Κάλ'μλιρβ να τον ακούσει.

«Φτιάξε το σκάφος σου γερό, ξένε,» τον συμβούλεψε εκείνη. *Ξέρει για το πλοίο που θέλω ν' αγοράσω;* απόρησε ο ναυτικός. *Αποκλείεται—τυχαία μιλά.* «Φτιάξτο γερό, γιατί το πλήρωμα θα είναι μεγάλο· θα είναι μεγάλο, ξένε.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε ο Κάλ'μλιρβ, με λίγο τρεμάμενη φωνή. «Προφανώς, δεν γνωρίζετε πού είναι η Συντεχνία, να πούμε. Καλό

σας βράδυ, να πούμε.» Και έφυγε, γρήγορα, από κοντά τους, στρίβοντας δεξιά, αριστερά, δεξιά, δεξιά...

Σταμάτησε τον εαυτό του.

Πού πας, ρε λιμανόγατε; Ξεφύσησε. Τι έπαθα, μα τα Πέντε Κύματα; Τι κάθομαι κι ακούω κάτι τέτοια; Πρώτη φορά είναι που έχω πέσει πάνω σε ψευτομάντισσα;

Όμως αυτή η μάντισσα ήξερε πολλά. *Ήξερε ότι φορούσα πορφυρή κορδέλα, ενώ ήταν τυφλή! Ήξερε για το πλοίο μου.*

Δεν βαριέσαι, όμως –πρέπει να βρω τη Συντεχνία. Που να με πάρουν τα Πέντε Κύματα!...

«Φτιάξε το σκάφος σου γερό, ξένε... Φτιάξτο γερό, γιατί το πλήρωμα θα είναι μεγάλο.»

Καλό δεν είν'αυτό; αναρωτήθηκε ο Κάλ'μλιρβ. Θα μαζέψουμε πολύ χρήμα, άμα το πλήρωμα είναι μεγάλο.

Μπήκε στην πρώτη ταβέρνα που πέτυχε, για να ρωτήσει για την Τρίτη Συντεχνία. *Το Δηλητήριο του Φιδιού, έγραφε η ταμπέλα πάνω απ'την ξύλινη, μισάνοιχτη πόρτα της.*

Ελπίζω μόνο να μην το ρίχνουν μες στα ποτά, συλλογίστηκε ο Κάλ'μλιρβ, καθώς περνούσε ανάμεσα από γεμάτα τραπέζια και πλησίαζε την μελαχρινή γυναίκα πίσω απ'το μπαρ.

** ** *

Η Νάρντα ρωτούσε στα πανδοχεία και στις ταβέρνες που έβρισκε στο δρόμο της.

Στα *Δόντια του Φιδιού*, συνάντησε έναν άντρα ντυμένο αρκετά καλά, ο οποίος έμοιαζε με έμπορος. «Με συγχωρείτε, κύριε, μήπως γνωρίζετε κάποιον εδώ που να θέλει να πουλήσει το σκάφος του; Ένα σκάφος όχι και σε τόσο καλή κατάσταση, το οποίο να μπορώ ν'αγοράσω για πεντακόσια χρυσά νομίσματα, ή και λιγότερο.»

Ο άντρας έτριψε το μαύρο γένι στο σαγόνι του. «Κοπελιά, θα πας να ρωτήσεις την Σαρντ'νάα, στη *Γλώσσα του Φιδιού*. Αυτή τα ξέρει κάτι τέτοια· πολύ μπασμένη μπαγαπόντισσα, σου λέγω.»

«Πώς θα φτάσω εκεί;» ρώτησε η Νάρντα.

«Εύκολο είναι! Η *Γλώσσα του Φιδιού* βρίσκεται κοντά στο ανατολικό τοίχος του κάστρου της Αρχόντισσας.»

Η Νάρντα έφυγε απ'τα *Δόντια του Φιδιού* και ξεκίνησε να βαδίζει. Στο νότιο άκρο της πόλης γνώριζε πως βρισκόταν το κάστρο της Αρχόντισσας Ανθρί'ινα.

Σε κάποιο σημείο στα στριφτά δρομάκια, είχε την εντύπωση πως την ακολουθούσαν, όμως, ύστερ'από λίγο, ο ήχος των ύποπτων βημάτων χάθηκε. Μάλλον, το γεγονός ήταν εντελώς τυχαίο...

** ** *

«Και πού έχεις τα λεφτά για να πληρώσεις τον πωλητή, μάγκα μου;» ρώτησε ο καστανός άντρας, με τα μακριά, λαδωμένα μαλλιά και το γένι, στους μηρούς του οποίου καθόταν μια κορακομάλλα πουτάνα, με μαύρο, πέτσινο στηθόδεσμο και σκούρα-μοβ, υφασμάτινη περισκελίδα.

«Έχεις υπόψη σου κάποιον τέτοιο άνθρωπο, ή όχι;» επέμεινε ο Γκόρ'θλαμπ, καρφώνοντάς τον μ'ένα θυμωμένο βλέμμα.

«Άλλο σε ρώτησα!» μούγκρισε ο άντρας. «Και κανείς δεν παίζει με τον Ντάρθλιγκ τον Πορφυρό!»

«Κι εγώ άλλο σε ρώτησα, αλλά ακόμα περιμένω απάντηση,» τόνισε ο Γκόρ'θλαμπ.

«Άνοιξε το μπαούλο, μάγκα μου, να δούμε κι εμείς τι κουβαλάς!» τον πρόσταξε ο Ντάρθλιγκ. «Δεν είναι σωστό να κρύβουμε τα κάλλη μας. Έτσι, κούκλα;» ρώτησε την πουτάνα στα πόδια του, περνώντας το δάχτυλό του μέσα στο στηθόδεσμό της, ενώ εκείνη χασκογελούσε.

Ο Γκόρ'θλαμπ είχε αντιληφθεί τους μαχαιροβγάλτες που τον κοιτούσαν από τριγύρω, καθισμένοι σε κοντινά τραπέζια του πανδοχείου. Καταλάβαινε ότι είχε μπλέξει άσχημα μ'αυτούς τους λεχρίτες, αλλά, αν έφευγε ήσυχα, πιθανώς να μην κατέληγε η όλη υπόθεση σε καυγά. Ωστόσο, είχε το χέρι κοντά στη ζώνη του, όπου κρεμόταν το μεγάλο του γιαταγάνι.

«Μάλλον, θα πρέπει να ψάξω αλλού,» είπε, και στράφηκε προς την πόρτα.

Τότε, αισθάνθηκε κάποιον να τον αγγίζει στον ώμο. Γύρισε, και αντίκρισε μια γυναίκα με κοντά, πορφυρά μαλλιά να βαστά στιλέτο και να στέκεται σε απόσταση μισού μέτρου απ'αυτόν. Ήταν ντυμένη με καφέ δέρμα, και απ'τη μύτη της κρεμόταν ένας μεγάλος, μπρούτζινος χαλκάς.

«Το μπαούλο ή τη ζωή σου,» απείλησε, πλησιάζοντας τη λιγνή λεπίδα στην κοιλιά του.

«Θες το μπαούλο;» ρώτησε ο Γκόρ'θλαμπ.

«Δεν είσαι και τόσο χαζός, τελικά.»

«Εντάξει, πάρτο.» Ο ξυρισμένος ναυτικός έπιασε το σεντούκι με τα δυο χέρια και της το κοπάνησε καταπρόσωπο. Εκείνη παραπάτησε, με μια κραυγή, και έπεσε πάνω στο τραπέζι απ'όπου είχε έρθει.

«Λιμανόσκυλ—!» Ένας άντρας έκανε να σηκωθεί, πιάνοντας το μακρύλαβο τσεκούρι του, αλλά ο Γκόρ'θλαμπ τον κλότσησε στο σαγόνι, σωριάζοντάς τον αιμόφυρτο στο πάτωμα.

«Καθαρίστε τον, τον κερατά!» κραύγαζε ο Ντάρθλιγκ ο Πορφυρός, καθώς ο ναυτικός με το ξυρισμένο κεφάλι περνούσε ανάμεσα απ'τον κόσμο του πανδοχείου, σπρώχνοντας βίαια και βγαίνοντας απ'την πόρτα —πάνω στην οποία ένα μαχαίρι καρφώθηκε, μόλις αυτός την είχε κλείσει.

** ** *

Ερημα τα βλέπω όλα, να πάρει και να σηκώσει!

Ο Κάλ'μλιρβ ζύγωσε το μονώροφο, ξύλινο χτίριο. Απ' τα παράθυρα του ισογείου που ήταν ανοιχτά μόνο σκοτάδι φαινόταν· το ίδιο κι απ' αυτά του ορόφου.

Ελπίζω, τουλάχιστον, να είναι κάποιος μέσα, συλλογίστηκε, καθώς πλησίαζε την πόρτα του χτιρίου της Τρίτης Συντεχνίας και χτυπούσε, δυνατά, δύο φορές.

«Συγγνώμη για το ακατάλληλο της ώρας, να πούμε, αλλά είναι ανάγκη. Ανοίξτε,» φώναξε... και περίμενε... περίμενε... περίμενε...

«Τους παναθεματισμένους λιμανόγατους!...» μουρμούρισε, κάτω απ' την ανάσα του· και είχε σηκώσει τη γροθιά του να ξαναχτυπήσει, όταν η πόρτα άνοιξε, αναπάντεχα, και μια γυναίκα παρουσιάστηκε.

Ο Κάλ'μλιρβ βλεφάρισε: δεν ήταν καθόλου ευκαταφρόνητης εμφάνισης η κυρία. Είχε μακριά, πυρόξανθα μαλλιά, ανακατεμένα απ' τον ύπνο, και γύρω απ' το κορμί της έπεφτε μια ρόμπα διχτυωτή, καμωμένη από μετάξι. Ανάμεσα απ' τα ανοίγματα του ρούχου, ο ναυτικός μπορούσε να δει ότι η γυναίκα φορούσε μόνο εσώρουχα.

Κατέβασε τη γροθιά του ήρεμα. «Λίγο χειρότερα αντανakλαστικά να είχα, κούκλα, και θα σ' την έφερνα!» μειδίασε.

«Ποιος είσαι και γιατί χτυπάς έτσι, τέτοια ώρα;» απαίτησε εκείνη.

«Δεν είναι και τόσο αργά, ρε κοπελιά,» αποκρίθηκε ο Κάλ'μλιρβ. «Ούτε οι ήλιοι δεν έχουνε βασιλέψει ακόμα, να πούμε.»

«Για μένα είναι αργά, ρε φίλε! Υπάρχει κάποιο πρόβλημα;» έκανε η γυναίκα, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά της.

Πνευματοχτυπημένη είναι, συμπέρανε ο Κάλ'μλιρβ. «Δε μου λες, εδώ είν' το χτίριο της Τρίτης Συντεχνίας των Εμπόρων;»

«Εδώ είναι,» απάντησε, βαριεστημένα, η γυναίκα, καθώς χασμουριόταν –όμως η βαριεστιμάρα της, κατά κάποιο τρόπο, φαινόταν προσποιητή...

«Κι εσύ ποια είσαι; Γιατί δε σε ξέρω;»

«Θάπρεπε;» Υπήρχε ανησυχία στη φωνή της, ή ήταν η ιδέα του;

Ο Κάλ'μλιρβ ανασήκωσε τους ώμους. «Οχι. Όμως ξέρω πολύ κόσμο στη Ζίρκεφ. Ποια είσαι, έτσι κι αλλιώς;»

«Δική μου δουλειά δεν είν' αυτό; *Εσύ*, όμως, τι δουλειά έχεις εδώ;» τον ρώτησε, σα να ήθελε να τον ξεφορτωθεί το συντομότερο δυνατό. *Έχει φιλόξενο πνεύμα, σου λέω, η κυρία*, συλλογίστηκε ο Κάλ' μλιρβ. «Θέλω να κάνω μια ερώτηση.»

«Κάντη, λοιπόν!»

«Ξέρεις, ψάχνω για κάποιον (έμπορο ή μη, δε με νοιάζει) που να πουλά το καράβι του για πεντακόσες χρυσές κορόνες ή λιγότερο. Η κατάσταση του σκαριού αδιάφορη, μέχρις ενός σημείου· όχι νάναι και μόνο ο σκελετός, άμα καταλαβαίνεις τι θέλω να πω.»

Η γυναίκα χασμουρήθηκε, πάλι, κρύβοντας το στόμα με το χέρι της. Έτριψε το δεξί της μάτι, λέγοντας: «Όχι, ρε φίλε, δε μπορώ να σε βοηθήσω· φύγε.»

«Σκέψου, δικιά μου!» επέμεινε ο Κάλ' μλιρβ. «Ολόκληρη παναθεματισμένη συντεχνία είστε· δε μπορεί ένας έμπορός σας να μην πουλά το πλοίο του!»

«Δεν το πουλά! Εντάξει;» Η γυναίκα έκανε να κλείσει την πόρτα, αλλά ο ναυτικός την άρπαξε, γρήγορα, και την άνοιξε, πάλι, σπρώχνοντας πίσω την «καταραμένη λιμανόγατα» και μπαίνοντας στο δωμάτιο.

«Δες αν κάποιος πουλάει!» της είπε.

Το μέρος όπου είχε, τώρα, βρεθεί ήταν ένα πολύ συμπαθητικό σαλόνι με μεγάλο, ξύλινο (ακριβό ξύλο από τη ζούγκλα Βάργκοχ, απ' ό,τι έκρινε ο Κάλ' μλιρβ) τραπέζι και αναμμένο τζάκι στη γωνία. Μπροστά στο τζάκι ήταν ένας καναπές, και ανάμεσα στα δύο ένα κοντό τραπεζάκι —κι αυτό απ' το ίδιο ακριβό ξύλο—, πάνω στο οποίο βρισκόταν ένα κρυστάλλινο ποτήρι με κρασί και μια μακριά, λιγνή πίπα, απ' την οποία καπνός αναδιδόταν, διαγράφοντας ουρές διαβόλων στον αέρα. Το υπόλοιπο δωμάτιο τύλιγαν σκιές, οπότε ο Κάλ' μλιρβ δε μπορούσε να διακρίνει τίποτ' άλλο τριγύρω.

«*Βγες έξω!*» γρύλισε η γυναίκα, εξοργισμένη.

«Είπα, δες, ρε κούκλα, μην πουλάει κανείς,» αποκρίθηκε ο ναυτικός. «Υπάρχει λόγος που σ' το ζητάω, μα τα Πέντε Κύματα! Δε

συνηθίζω να χτυπάω τις πόρτες του λαού, άμα δεν έχω λόγο! Ξεκόλλα, να πούμε, και δες!»

Η γυναίκα έδειξε τον δρόμο έξω. «Βγες!» πρόσταξε.

«Αααχ!...» μούγκρισε ο Κάλ'μλιρβ. «Δε θα συνεννοηθούμε...!»

»Τι θα σου κοστίσει να δεις, ρε κούκλα;» τη ρώτησε.

Εκείνη έκλεισε την πόρτα με δύναμη, και έβαλε τα χέρια στη μέση της. «Πού ακριβώς να δω, ρε φίλε;»

Κοίτα τι κορίτσαρος που είναι η στρίγκλα... συλλογίστηκε ο Κάλ'μλιρβ, παρατηρώντας την, κάτω απ'τη διχτυωτή της ρόμπα. «Στους καταλόγους σας! Ξέρω γω, ρε κοπελιά; Η Τρίτη Συντεχνία των Εμπόρων της Ζίρκεφ δεν είν'εδώ, να πούμε; Και δεν βρίσκεται κανείς άλλος, τώρα, μέσα σε τούτο το κυματοπνιγμένο χτίριο; Μόνο εσύ είσαι;»

«Να βλέπεις τη δουλειά σου,» απάντησε η γυναίκα.

Ο Κάλ'μλιρβ αναστέναξε, και κάθισε σε μια απ'τις καρέκλες του τραπεζιού, η οποία έτριξε. «Αυτό προσπαθώ να κάνω, αλλά δε μ'αφήνεις.»

«Ποιος σου είπε να καθίσεις; Εδώ είναι η Τρίτη Συντεχνία, όχι καπηλειό για λεχρίτες!» τόνισε η γυναίκα.

Ο Κάλ'μλιρβ σηκώθηκε όρθιος, οργισμένος. «Τόχεις παρακάνει, ρε λιμανόγατά μου! Λεχρίτη να πεις—! Τέλος πάντων...» έκανε, μέσ'από σφιγμένα δόντια. «Μια πληροφορία θέλω, μα τα Πέντε Κύματα! Ξεκόλλα και δες αν πουλάει κανείς το πλοίο του.»

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε η γυναίκα, με πιο χαμηλό τόνο στη φωνή της από πριν. «Δεν έχουμε κατάλογους για τέτοια πράγματα. Τώρα, μου αδειάζεις τηγωνιά;»

«Δε σε πιστεύω,» δήλωσε ο Κάλ'μλιρβ. «Ακόμα κι αν δεν έχετε καταλόγους, κάτι θα ξέρεις. Εμπόρισσα δεν είσαι;»

«Καταλαβαίνεις πως, αν φωνάξω τη φρουρά, θα σε χώσει στη στενή, ρε φίλε;» είπε η γυναίκα.

«Τότε, γιατί δεν την έχεις φωνάξει ακόμα;» έθεσε το ερώτημα ο Κάλ'μλιρβ, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά του.

Η γυναίκα σούφρωσε τα χείλη της, για κάποιο λόγο διστακτική. «Γιατί δε θέλω να σε κλειδαμπαρώσουν, εντάξει; Σου κάνω χάρη, γιαυτό φύγε ήρεμα και χωρίς φασαρία.»

Ο Κάλ'μλιρβ συνοφρυώθηκε. «Ξέρεις τι πιστεύω, κοπελιά; ότι δε θέλεις να τη φωνάξεις για να μη βρει εσένα εδώ...»

Η γυναίκα γέλασε (νευρικά;). «Είσαι μεθυσμένος, μου φαίνεται. Δίνε του!»

«Τούτο το χτίριο είναι έρημο, έτσι; Κανείς δεν είναι μέσα—»

«Ανοησίες· φυσικά, είναι κι άλλοι!»

«—αλλιώς θα είχαν καταφτάσει, μ' όλη τούτη τη φασαρία—»

«Πολύ εύκολα δε βγάζεις συμπεράσματα;»

«—Οπότε, μάλλον, μπήκες κρυφά, όταν όλοι έλειπαν, και δε θες κανείς να το μάθει...»

Παρατήρησε πως, όσο μιλούσαν, η γυναίκα πισωπατούσε προς μια σκοτεινή γωνία του δωματίου.

«Τι στον Ωκεανό πας να κάνεις εκεί;» Ο Κάλ'μλιρβ τη ζύγωσε, με γρήγορα βήματα.

Τα γαλανά μάτια της γυναίκας γυάλισαν, μες στο σκοτάδι, καθώς τράβηξε από κάπου —κάτι —ένα όπλο —μια βαλλίστρα χειρός!

«Ανάθεμά σε, λιμανοπουτάνα!» Ο Κάλ'μλιρβ τής κοπάνησε, πάραυτα, τον καρπό, εκτοξεύοντας τη βαλλίστρα πάνω στο τραπεζάκι, μπροστά στο τζάκι· το ποτήρι με το κρασί έσπασε, και η λιγνή πίπα έπεσε στο πάτωμα.

Η πυρόξανθη γυναίκα τον κλότσησε, γρήγορα, στ' αχамνά, και τον έσπρωξε από μπρος της, τρέχοντας προς το τηλέμαχο όπλο. Ο ναυτικός βόγκησε, διπλωμένος, αλλά άρπαξε την πλάτη της ρόμπας της· όπως ήταν διχτυωτή, τα δάχτυλά του εύκολα γαντζώθηκαν πάνω της. *Η βαλλίστρα!* ήταν η μόνη σκέψη στο νου του.

Η γυναίκα γύρισε, απότομα, για να τον γρονθοκοπήσει στο σαγόνι, όμως ο Κάλ'μλιρβ ήδη τής χιμούσε. Και, καθώς εκείνη είχε παραπατήσει, απ' το τράβηγμα του ρούχου της, ο ναυτικός δε δυσκολεύτηκε να τη σωριάσει στο πάτωμα και να βρεθεί επάνω της.

Η γυναίκα γρύλιζε και ούρλιαζε, προσπαθούσε να τον γρατσουνίσει, να τον δαγκώσει, να τον χτυπήσει, πάλι, ανάμεσα στα πόδια, αλλά ο Κάλ'μλιρβ την άρπαξε απ'το λαιμό, κολλώντας την κάτω.

«Θα σε σκοτώσω!» σφύριξε. «Μια ερώτηση ήρθα να κάνω, και πήγες να μου φυτέψεις ολάκερο βέλος στ'άντερα, σκύλα!»

«Χαμηλότερα απ'τ'άντερα σκόπευα να σ'το φυτέψω!» έκρωξε εκείνη, καθώς τα δάχτυλά του έσφιγγαν το λαιμό της.

Ο Κάλ'μλιρβ τη χαστούκισε, δυνατά, κάνοντας αίμα να πεταχτεί απ'τα χείλη της. «Ποια είσαι;» απαίτησε. «Λέγε, άμα δε θες να πεθάνεις από έλλειψη αέρα!»

«Ωρ...» έκανε εκείνη, μη μπορώντας να πάρει ανάσα. Ο ναυτικός χαλάρωσε λίγο τη λαβή του. «...Ωρβλα...» ολοκλήρωσε η γυναίκα. «Ωρβλα.»

«Και ξέρεις αν κανένας έμπορας πουλάει το αναθεματισμένο πλοίο του, τελικά;» ρώτησε ο Κάλ'μλιρβ.

Η Ωρβλα έβηξε δυνατά, και είπε: «Όχι, καταραμένε! –δεν είμαι καν της Τρίτης Συντεχνίας, κατάλαβες;»

«Δε θες κάποιος από την Τρίτη Συντεχνία να μάθει ότι ήσουν εδώ, έτσι;» Εκείνη δεν αποκρίθηκε. «Έτσι;» Ο Κάλ'μλιρβ τής πίεσε το λαιμό.

«...ναι...» έκρωξε η Ωρβλα.

Ο Κάλ'μλιρβ τής έδειξε τα δόντια του, μοχθηρά. «Και γιατί, τώρα, εγώ να μην τρέξω να τους το πω; Γιατί να μη σε παραδώσω σ'αυτούς; Μάλλον, θα με πληρώσουν κιόλας!»

«Μίλα για μένα, κι έχεις μπλέξει άσχημα, φιλαράκο!» απείλησε η Ωρβλα, καθώς εκείνος δεν έσφιγγε, πια, τόσο το λαιμό της. «Πολύ άσχημα!»

«Μπούρδες!»

«Έτσι λες, ε; Έχω φίλους σε υψηλές θέσεις, παλιομπαγαπόντη! Θα σε κάνω να μαρτυρήσεις γι'αυτό! Θα ευχηθείς να ήσουν νεκρός, όταν τελειώσω μαζί σου!»

«Μπούρδες!» επανέλαβε ο Κάλ'μλιρβ.

«Σου λένε τίποτα οι λέξεις *Αίρεση του Φιδιού*;» Τα γαλανά της μάτια γυάλισαν, πάλι.

«Ψέματα!»

«Δε θα πεις τίποτα σε κανέναν γι' αυτό που είδες σήμερα εδώ,» τόνισε η Ώρβλα. «Αλλιώς θα το μετανιώσεις. Με καταλαβαίνεις;»

Ο Κάλ' μλιρβ δε μίλησε, προσπαθώντας να διακρίνει αν, όντως, του έλεγε ψέματα ή όχι.

«Τώρα, άφησέ με,» πρόσταξε η Ώρβλα. «*Άφησέ με.*»

Ο Κάλ' μλιρβ την άφησε, καθώς σηκωνόταν όρθιος, και βάδισε μες στο δωμάτιο.

Μόλις η πυρόξανθη γυναίκα στάθηκε στα πόδια της, τον είδε να τη σημαδεύει με τη βαλλίστρα χειρός, μπροστά απ' το τζάκι.

«Τι κάνεις, μα τη Ζούγκλα;» είπε.

Ο Κάλ' μλιρβ πήρε ένα τυλιγμένο χαρτί απ' το καναπέ.

«Άστο κάτω!» φώναξε η Ώρβλα.

«Να το ανοίξω;»

«Όχι!»

Ο Κάλ' μλιρβ το άνοιξε, με το ένα χέρι, ενώ με το άλλο συνέχιζε να τη σημαδεύει.

«*Όχι!*» ούρλιαξε η Ώρβλα.

«Μη φωνάζεις, γλύκα,» είπε ο ναυτικός. «Έτσι θα σε πάρουν χαμπάρι όσοι ήθελες ν' αποφύγεις.» Συνοφρυώθηκε, κοιτώντας το χαρτί. «Εμπορεύματα...» παρατήρησε. «Του εμπόρου Νόφρικ.» Ύψωσε τα φρύδια του. «Όπλα! Ενδιαφέρον...»

«Για μένα ίσως, αλλά όχι για σένα,» τόνισε η Ώρβλα, ξεφυσώντας. «Άστο τώρα... δε σ' απασχολεί.»

«Προορισμός: Κόλπος των Πνιγμένων, Μπρελβ,» διάβασε ο Κάλ' μλιρβ. «Μπρελβ; Αυτό το νησί δεν είναι στην—»

«—Βηλβένμηθ.»

«Ναι.» Ο ναυτικός συνοφρυώθηκε. «Γιατί τα πάνε τα όπλα εκεί;» Αυτή η περιέργειά μου! γρύλισε μέσα του. *Η κούκλα έχει δίκιο* —δε μ' αφορά το ζήτημα.

«Κάποιο λόγο έχουν. Κάποιο λόγο έχω κι εγώ που είμαι εδώ. Τώρα, θα τ'αφήσεις; Θα φύγεις, επιτελούς;»

«Τον Νόφρικ τον ξέρω,» της είπε ο Κάλ'μλιρβ.

«Πώς!» Η Ωρβλα γούρλωσε τα μάτια της.

«Τον Νόφρικ τον ξέρω,» επανέλαβε ο ναυτικός.

Τα γουρλωμένα μάτια της γυναίκας, πάραυτα, στένεψαν. «Είσαι συνεργός του!»

Ο Κάλ'μλιρβ γέλασε. «Φυσικά και όχι. Τον σιχαίνομαι τον τύπο. Μια φορά κι έναν καιρό, να πούμε, οι λεχρίτες του παραλίγο να πυρπολήσουν το πλοίο μου, λόγω παρεξηγήσεως.»

«Ποιος είσαι;» απαίτησε η Ωρβλα.

Ο Κάλ'μλιρβ μειδίασε. «Α... ερώτηση για ερώτηση, κούκλα. Πες μου το πραγματικό σου όνομα, κατ'αρχήν.»

«Σ'το εί-»

«Το *πραγματικό* σου όνομα, κούκλα,» τόνισε ο ναυτικός.

Η πυρόξανθη γυναίκα αναστέναξε. «Ρενά'ερα.»

«Ρενά'ερα,» επανέλαβε ο ναυτικός. Και μετά: «Ρενά'ερα; Η-»

«Ναι, η κόρη της Αρχόντισσας Ανθρί'ινα,» τον διαβεβαίωσε η γυναίκα.

«Και τι κάνεις εδώ;» απόρησε ο Κάλ'μλιρβ. «Με... αυτή την αμφίεση, να πούμε...» Της έριξε, ξανά, ένα βλέμμα από πάνω ως κάτω, καθώς η διχτυωτή της ρόμπα κάλυπτε λίγα και αποκάλυπτε πολλά.

Η Ρενά'ερα σταύρωσε τους πήχεις μπροστά της, κρύβοντας το στήθος της απ'τα μάτια του. «Κατασκοπεύω.»

«Για την Αρχόντισσα;»

«Ναι.»

«Και τι ήταν εκείνες οι σάχλες για την Αίρεση του Φιδιού;»

«Ψέματα, για να σε τρομάξω,» παραδέχτηκε η πυρόξανθη γυναίκα.

«Τώρα, ποιος είσαι εσύ;»

«Κάλ'μλιρβ, με λέμε,» απάντησε ο ναυτικός. «Με έχεις ακουστά;»

«Όχι. Τι επαγγέλλεσαι;»

«Κάποτε –προτού βουλιάξει το πλοίο μου– ασχολιόμουν με το εμπόριο. Δούλευα για την Έκτη Συντεχνία.»

«Γιαυτό δε σε ξέρω,» συμπέρανε η Ρενά'ερα. «Εδώ συχνάζουν έμποροι της Δεύτερης και της Τρίτης Συντεχνίας. Εσύ πρέπει νάσουν, συνήθως, στην Γκόνμορχ...»

«Ναι,» ένευσε ο Κάλ'μλιρβ.

«Ξέρεις πού είναι ο Νόφρικ;»

«Γιατί θες να μάθεις;»

«Πηγαίνει όπλα στους πειρατές της Βηλβένμηθ,» εξήγησε η Ρενά'ερα.

«Το φοβόμουν αυτό,» είπε ο Κάλ'μλιρβ.

«Λοιπόν, πού είναι; Στην αρχή, δε γνωρίζαμε ποιος ήταν εκείνος που τους εφοδίαζε· τώρα, όμως, το μάθαμε, μ'ετούτο το χαρτί που βρήκα. Και η μητέρα μου θα ευχαριστηθεί ιδιαίτερα, αν της πω και πού βρίσκεται ο εφοδιαστής τους.»

«Εγώ τι έχω να κερδίσω απ'την όλη φάση;» ρώτησε ο Κάλ'μλιρβ.

«Είμαι πλούσια,» του θύμισε η Ρενά'ερα.

«Σε πολλούς τομείς, θα όφειλα να ομολογήσω,» αποκρίθηκε ο ναυτικός, σηκώνοντας ένα φρύδι του. «Πάντως, τα χρήματά σου μ'ενδιαφέρουν, για την ώρα. Κρατάς το λόγο σου, γλύκα;»

«Μη με λες γλύκα· μου τη δίνει,» αποκρίθηκε η Ρενά'ερα. «Και, ναι, φυσικά και κρατάω το λόγο μου. Τώρα, λέγε, πού είν'ο Νόφρικ;»

«Για στάσου λίγο,» είπε ο Κάλ'μλιρβ.

«Τι είναι, πάλι;»

«Γιατί, όταν μου άνοιξες, έμοιαζες μόλις νάχες ξυπνήσει; Αν ήρθες εδώ για να κάνεις αυτή τη δουλειά, σίγουρα, δε θα ήθελες να διανυκτερεύσεις...»

Η Ρενά'ερα αναστέναξε. «Κάνεις λάθος· έπρεπε να διανυκτερεύσω.»

Ο Κάλ'μλιρβ συνοφρυώθηκε.

«Θες να σου πω και γιατί;» έκανε εκείνη.

«Ναι.» Ο Κάλ'μλιρβ έβαλε το χαρτί με τα εμπορεύματα μέσα στην τουνίκα του, πλησίασε το τραπέζι, κάθισε, έβγαλε το τσιμπούκι του απ'την τσέπη, το άναψε, κι άρχισε να καπνίζει· όλ'αυτά ενώ δεν είχε πάψει καθόλου να σημαδεύει, με τη βαλλίστρα, την πυρόξανθη γυναίκα. «Θέλω.»

«Η... μητέρα μου... Έχω ένα... πρόβλημα μαζί της... Γιαυτό δε μπορώ να επιστρέψω στο κάστρο. Και, καθότι δεν έχω λεφτά επάνω μου, για να μείνω σε πανδοχείο, προτίμησα τούτο το έρημο, για την ώρα, χτίριο από τους δρόμους. Εσύ δε θα το προτιμούσες;»

Ο Κάλ'μλιρβ γέλασε. «Υπάρχουνε, τελικά, και πιο γκαφατζήδες από μένα!

»Και, για πε, ρε κούκλα, γιατί σε έδιωξε η μάνα σου απ'το κάστρο; Τι πρόβλημα έχεις μαζί της; Και γιατί, αφού έχεις πρόβλημα, σκοπεύεις να της πας το χαρτί με τα εμπορεύματα του Νόφρικ;»

«Για να με συγχωρέσει, βέβαια,» εξήγησε η Ρενά'ερα. «Το ξέρω ότι δεν έχει ιδιαίτερα... μεγάλη καρδιά, αλλά, άμα της κάνω μια τόσο μεγάλη χάρη, θα ευχαριστηθεί και με το παραπάνω –καιρό τώρα ψάχνει να βρει τον εφοδιαστή των πειρατών.»

«Αχά...» έκανε ο Κάλ'μλιρβ, καπνίζοντας ήρεμα. «Και τι είπαμε πως ήταν κείνο το πρόβλημά σου μαζί της;...»

«Δεν το είπαμε ακόμα,» του θύμισε η Ρενά'ερα.

«Ε, να το πούμε, τότε.»

«Ναι... Εεε... έδειρα –λίγο– τον άντρα που η μάνα μου ήθελε να με κάνει να παντρευτώ,» εξήγησε η πυρόξανθη γυναίκα.

Ο Κάλ'μλιρβ γέλασε, πάλι. «Πράγματι, υπάρχουν και πιο γκαφατζήδες από μένα!

»Ποιος ήταν ο 'τυχερός', κούκλα;»

«Ο Σόρντ'κφαρ, ο—»

«—νέος Άρχοντας της Σόνμολ. Ναι, τον έχω υπόψη μου, τον μπαγαπόντη.

»Αλλά, τώρα, σύμφωνα μ'όλ'αυτά που μου είπες, ποιος μου εγγυάται ότι η μαμάκα σου θα με πληρώσει;»

«Κοίτα, η μάνα μου είναι στρίγκλα και νευρική» (Κατά μάνα κατά κόρη... συλλογίστηκε ο ναυτικός.), «αλλά, άμα της κάνεις χάρη, δεν το ξεχνά· θα σε πληρώσει –και καλά.»

«Ναι...» είπε ο Κάλ'μιλριβ. «Λοιπόν, δεν έχω τίποτα να χάσω, νομίζω –ελπίζω,» διόρθωσε, αμέσως. «Άκου πώς θα γίνει η φάση, να πούμε: Θα κρατήσω το χαρτί, ως εγγύηση, εσύ θα πας στη μάνα σου, θα της πεις για μένα, και, όταν έρθεις με τα λεφτά, θα σου δώσω και το χαρτί και θα σου πω πού ήταν την τελευταία φορά ο Νόφρικ. Έγινε, κοπελιά;»

Η Ρενά'ερα έμεινε να τον κοιτάζει, για λίγο· ύστερα: «Έγινε!» είπε. «Αλλά... για πόσα λεφτά μιλάμε;»

Ο Κάλ'μιλριβ καθάρισε το λαιμό του. «Λάθος έκφραση· με συγχωρείς. Δε θέλω ακριβώς 'λεφτά'· μια... караβέλα θέλω.»

«Τι!» έκανε η Ρενά'ερα. «Αυτό είναι υπερβολικό. Δε θα το δεχτεί η μάνα μου. Αποκλείεται, σου λέω. Πες κάτι άλλο. Μια караβέλα είναι περίπου—»

«—τριάντα χιλιάδες χρυσά νομίσματα.»

«Ναι. Και, τώρα, με τον πόλεμο στα ανατολικά, θα είναι ακόμα πιο ακριβή. Άσε που μας χρειάζονται τα χρήματά μας. Πες κάτι άλλο· δε θα σ' τη δώσει. Θα μπλέξουμε κι οι δυο.»

Ο Κάλ'μιλριβ κούνησε το κεφάλι του, ξεφυσώντας. Καταλάβαινε πως η Ρενά'ερα είχε δίκιο. «'Ντάξει, ρε κούκλα. Ένα εμπορικό, τότε. Κάπου δέκα χιλιάδες νομίσματα είναι.»

Εκείνη φάνηκε να δυσανασχετεί. «Καλά,» είπε, στο τέλος, γνέφοντας.

«Πήγαινε, τώρα.»

Η Ρενά'ερα τού γύρισε την πλάτη, καθώς πλησίαζε τα ρούχα της, που ήταν ριγμένα στον καναπέ. «Μην κοιτάς σα λιμασμένος,» τον προειδοποίησε.

«Μη σε νοιάζει, κοπελιά,» αποκρίθηκε ο Κάλ'μιλριβ... και, φυσικά, δεν πήρε καθόλου τα μάτια του από πάνω της, καθώς εκείνη έβγαζε τη διχτυωτή της ρόμπα και άρχιζε να ντύνεται με δέρμα και ύφασμα.

** ** *

«Τι τον καθυστερεί τόσο;» είπε η Νάρντα, κάνοντας βόλτες μπροστά από την *Ουρά του Φιδιού*, με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά της.

«Λες να έπαθε τίποτα;» συνοφρυώθηκε ο Γκόρ'θλαμπ, ενώ ο Ανώνυμος —που ήταν γαντζωμένος στον ώμο του— κοιτούσε τριγύρω, τις σκιές που έριχναν οι κρεμασμένοι στους τοίχους δαυλοί, καθώς οι δίδυμοι ήλιοι του Άρμπεναρκ είχαν βασιλέψει, εδώ και δύο ώρες.

«Ποτέ δεν ήμουν καλύτερα, σύντροφοι!» φώναξε ο Κάλ'μλιρβ, ξεπροβάλλοντας από μια γωνία και κάνοντάς τους και τους δυο ν'αναπηδήσουν.

«Άργησες, γλύκα,» είπε η Νάρντα, και έπεσε πάνω του, κουλουριάζοντας τα χέρια της πίσω απ'το λαιμό του και κλείνοντάς του το στόμα μ'ένα δυνατό φιλί, ενώ αγνοούσε τον πόνο από την πληγή στην ωμοπλάτη της. Τον άφησε, λέγοντας: «Σου βρήκα τον έμπορο που ήθελες. Τον λένε—»

«Δε χρειάζεται, πια, αυτός, λιμανόγατά μου,» τη διέκοψε ο Κάλ'μλιρβ, μειδιώντας. «Έχουμε πλοίο τώρα, και το λένε *‘Ο Νότιος Άνεμος’*.»

Η Νάρντα βλεφάρισε. «Μου κάνεις πλάκα...»

«Όχι,» δήλωσε ο Κάλ'μλιρβ. Το χαμόγελό του έφτανε ως τ'αφτιά.

«Πώς απέκτησες πλοίο, ρε σύντροφε;» απόρησε ο Γκόρ'θλαμπ. «Θα μας παλαβώσεις;»

«Η Αρχόντισσα Ανθρί'να μου το δώρισε.»

Η Νάρντα και ο Γκόρ'θλαμπ τον κοιτούσαν καλά-καλά, σα να ήταν τρελός.

Ο Κάλ'μλιρβ γέλασε. «Ηρθε, μου έδωσε ένα φιλί»—η ξανθιά γυναίκα τον αγριοκοίταξε—«στο μάγουλο, και είπε: ‘Ξέρεις πού είναι ο άνθρωπος που ψάχναμε εδώ και τόσο καιρό;’ ‘Ναι,’ απάντησα.

‘Τουλάχιστον, ξέρω πού ήταν την τελευταία φορά· και δεν πρέπει νάναι μακριά και τώρα.’ ‘Τότε, θα σου δώσω εκατό πλοία, όχι ένα!’ μειδίασε η τύπισσα, και με ξαναφίλησε.» Αυτή τη φορά, τον είχε φιλήσει στο στόμα (*Και δεν ήταν άσχημη για εξηντάρα, η λιμανόγατα!*), αλλά ο ναυτικός προτίμησε να μην αναφέρει τίποτα, στην παρουσία της Νάρντα. «Βέβαια, εκατό τρόπος του λέγειν, σύντροφοι,» είπε ο Κάλ’μλιρβ. «Τόσα δεν έχει ούτε η ίδια!» Γέλασε, πάλι. «Πάμε να τα πιούμε και να σας τα πω πιο αναλυτικά!»

Προχώρησε προς την *Ουρά του Φιδιού*, ενώ ο Γκόρ’θλαμπ και η Νάρντα ακόμα έμοιαζαν πολύ παραξενεμένοι και δύσπιστοι...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 21^ο

«Θα έρθω, υπό έναν όρο.»

Ο *Αετός* έφτασε στο λιμάνι της Όρφαλχ, όταν ο Λούντρινχ και ο Βάνσπαρχ είχαν σχεδόν εξαφανιστεί στην Δύση και στην Ανατολή, αντίστοιχα. Μόνο λουρίδες φωτός είχαν, πλέον, απομείνει απ’αυτούς, και τα τέσσερα φεγγάρια του Άρμπεναρκ είχαν κάνει την εμφάνισή τους.

«Πού θα πάμε τώρα, Ερία;» ρώτησε η Φ’νάριλιμ, η απεσταλμένη του εμπόρου Άκφορ.

Η Σαραολνιανή «εκπρόσωπος της Τρίτης Συντεχνίας Εμπόρων της Ζίρκεφ» στράφηκε στο μέρος της, και απάντησε: «Θα σας δείξω. Κατεβάστε, πρώτα, το εμπόρευμα.»

Η Φ’νάριλιμ ένευσε καταφατικά, με το κεφάλι, και πρόσταξε τους άντρες της να φέρουν την πραμάτεια απ’το αμπάρι, καθώς ο *Αετός* άραζε σε μια αποβάθρα, ρίχνοντας άγκυρα.

Ο Όκ'φερν, φορώντας (πάλι) την κουκούλα του (Συνεχίζει να φοβάται μην τον αναγνωρίσουν, παρ'όλες τις φορές που ξιφομαχήσαμε στο κατástρωμα! συμπέρανε, έκπληκτη, η Ερία), τράβηξε την Σαραολνιανή πολεμίστρια από τον καρπό, απομακρύνοντάς την απ'τους Ζιρκεφιανούς. «Τι θα κάνουμε τώρα;» τη ρώτησε. «Θα καταλάβ—»

«Έχω ένα σχέδιο,» τον σόπασε εκείνη.

«Γιατί με πιάνει ανατριχίλα, όταν τ'ακούω αυτό, αγάπη της ζωής μου;» έθεσε το ερώτημα ο Όκ'φερν.

Η Ερία ανασήκωσε τους ώμους της, μειδιώντας. «Είσαι προκατειλημμένος,» κατέληξε.

Ο Αετός είχε, πλέον, αράξει, και η Φ'νάριλιμ πρόσταζε τους κουβαλητές να κατεβάσουν την πραμάτεια απ'το καράβι. Και ο Όκ'φερν κι η φίλη του κατέβηκαν στις αποβάθρες.

«Πού πάτε;» ρώτησε η Ζιρκεφιανή.

«Πρέπει να κανονίσω κάτι,» αποκρίθηκε η Ερία. «Θα επιστρέψω, το συντομότερο δυνατό, για να σας συναντήσω.» Και, μην περιμένοντας την απάντηση της Φ'νάριλιμ, εκείνη κι ο Όκ'φερν μπήκαν στους στενούς δρόμους της Όρφαλχ. «Πάμε στο παλάτι,» πρότεινε η Σαραολνιανή, καθώς βάδιζαν γρήγορα.

«Στο παλάτι;» απόρησε ο καστανόξανθος Ζιρκεφιανός.

«Ναι,» είπε η Ερία, «για να επισκεφτούμε τον Άρχοντα Φερχ.»

Ο Όκ'φερν τυλίχτηκε πιο καλά στην κάπα του. «Εντάξει. Αλλά τι κρύο είν'αυτό, πάλι, σήμερα, μα την Έρημο!»

«Σήμερα δεν έχει κρύο,» τον πληροφόρησε η Ερία, καθώς περπατούσε πρώτη στους στενούς δρόμους, οδηγώντας τον.

«Δηλαδή, να τα βγάλω όλα και ν'αρχίσω να χορεύω γυμνός;» ρώτησε, ειρωνικά, ο Όκ'φερν.

Η Ερία σταμάτησε και στράφηκε στο μέρος του. «Αυτό θα ήταν πολύ ενδιαφέρον,» μειδίασε στραβά, και τον φίλησε, τυλίγοντας τα χέρια της πίσω απ'το λαιμό του.

Ύστερα, συνέχισαν το δρόμο τους, ενώ ο Όκ'φερν κοιτούσε καχύποπτα τον κόσμο τριγύρω. «Εκτός από το κρύο και τις αμφιέσεις των ανθρώπων,» παρατήρησε, «έχω την εντύπωση πως τούτο το λιμάνι είναι το ίδιο με οποιοδήποτε της Ζίρκεφ – τουλάχιστον, το ίδιο επικίνδυνο, παρά τις μικρές διαφορές τους...»

«Κάνεις λάθος,» απάντησε η Ερία. «Η Όρφαλχ δεν είναι έτσι. Δεν έχει καμια σχέση με την Γκόνμορχ, για παράδειγμα.»

«Εσύ ξέρεις καλύτερα, υποθέτω...» αποκρίθηκε ο Όκ'φερν, ενώ, συγχρόνως, έριχνε μια λοξή ματιά σε μια σκιά, που χάθηκε μέσα σ'ένα σοκάκι.

Όταν βρέθηκαν μπροστά στην πύλη του κήπου του παλατιού της Όρφαλχ, οι φρουροί εκεί τούς κοίταξαν με περιέργεια.

«Είμαι η Διοικήτρια Ερία του δεύτερου τάγματος των *Αργυρών Σπαθιών* της Μάρβαθ,» είπε η μαυρομάλλα πολεμίστρια. «Θα ήθελα επειγόντως να δω τον Άρχοντα Φερχ. Υπάρχει ανάγκη.»

«Δεν είναι βέβαιο ότι ο Άρχοντας θα μπορεί να σας δεχτεί, τέτοια ώρα,» αποκρίθηκε ο ένας φρουρός, φανερά δύσπιστος ότι ήταν Διοικήτρια του δεύτερου τάγματος των *Αργυρών Σπαθιών*. Αυτός κι ο συνάδελφός του, ωστόσο, άνοιξαν την καγκελόπορτα, και η Ερία κι ο Όκ'φερν μπήκαν.

Ένας υπηρέτης τούς είπε να περιμένουν έξω απ'την πύλη του παλατιού. Ύστερα, επέστρεψε και τους οδήγησε σ'ένα σαλονάκι, όπου κάθονταν δύο άνθρωποι: μια πορφυρομάλλα γυναίκα, λουσάτα ντυμένη, και ένας άντρας με γκριζόμαυρα μαλλιά και αποκρουστική όψη, καθώς το μισό του πρόσωπο, μάλλον, ήταν καμένο.

Η Ερία γούρλωσε τα μάτια της. «Μεγαλειοτάτη!» αναφώνησε.

Ο Όκ'φερν φάνηκε παραξενεμένος, καθώς έβγαζε την κουκούλα του.

Η Αάνθα, Βασίλισσα του Ωκεανού, σηκώθηκε όρθια. Φορούσε ένα φόρεμα από σκούρο-μπλε μετάξι, και ανάμεσα στα στήθη της κρεμόταν ένα ασημένιο περιδέραιο. Συνοφρυώθηκε, κοιτώντας τη

μαυρομάλλα γυναίκα μπροστά της. «...Η Ερία, έτσι δεν είναι;» είπε, καθώς άρχιζε να τη θυμάται.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Σαραολνιανή πολεμίστρια, κάνοντας μια υπόκλιση. «Είχαμε συναντηθεί όταν είχα έρθει στο παλάτι σας, για να μάθω σχετικά με τα πλοία που χάνονταν.»

Κι ο Όκ'φερν γούρλωσε τα μάτια του, καθώς τώρα αντιλήφθηκε ποια ήταν η πανέμορφη, πορφυρομάλλα γυναίκα εμπρός του. Όπως η Ερία, έκανε κι εκείνος μια βαθιά υπόκλιση.

«Τι βρήκατε, τελικά, εκεί;» ρώτησε η Αάνθα. «Και δεν ήταν κι άλλοι μαζί σας;»

«Πολλά συνέβησαν, Μεγαλειοτάτη. Και θα σας τα διηγηθώ όλα,» αποκρίθηκε η Ερία. «Αλλά έχω παραξενευτεί πολύ που σας συναντώ εδώ...»

Η Αάνθα ήταν έτοιμη να μιλήσει, όταν ο Άρχων Φερχ μπήκε στο σαλόνι. «Ερία!» είπε. «Τι ευχάριστη έκπληξη. Ο Φάλμαριν μού είχε αναφέρει πως βρισκόσουν ακόμα στην Ζίρκεφ.»

«Επέστρεψα,» χαμογέλασε η Ερία.

Ο Φερχ γέλασε. «Αυτό είναι προφανές! Πού είναι οι υπόλοιποι;» Συνοφρυώθηκε. «Μη μου πεις ότι...»

«Όχι, δεν είναι νεκροί,» αποκρίθηκε η Ερία. «Τουλάχιστον, δεν πιστεύω να είναι.»

«Παρακαλώ, καθίστε,» πρότεινε ο Φερχ. «Καθίστε.»

Η Ερία κι ο Όκ'φερν κάθισαν, το ίδιο και ο Δούκας της Όρφαλχ· εν τω μεταξύ, ένας υπηρέτης έφερνε κρασί σε όλους.

«Απο δώ, η Βασίλισσα Αάνθα (ασφαλώς, θα την γνωρίζετε), και ο Ναύαρχός της, Νέρντιν,» τους σύστησε ο Φερχ.

«Κι απο δώ ο Όκ'φερν,» σύστησε και η Ερία τον φίλο της, «ο οποίος... ε... μας βοήθησε ιδιαίτερα στην Ζίρκεφ.»

«Πώς ήταν το ταξίδι σου ως εδώ;» τη ρώτησε ο Φερχ. «Και τι γίνεται στη Νότια Γη;»

«Τα πράγματα είναι άσχημα και εκεί,» τον πληροφόρησε η πολεμίστρια, και άρχισε να τους διηγείται αυτά που είχε περάσει,

ενημερώνοντάς τους για τον στρατό του Μάργκανθελ και για όλα τα υπόλοιπα σημαντικά συμβάντα. Τέλος, ρώτησε: «Εσείς, Βασίλισσά μου, πώς βρεθήκατε εδώ;»

Η Αάνθα τής είπε όσα είχε πει και στον Άρχοντα Φερχ. Όταν η Ερία τα άκουσε έμεινε με το στόμα μισάνοιχτο. «Δόξα τοις Πνεύμασι, ο Βασιλιάς είναι καλά,» είπε.

«Αυτό δεν το γνωρίζουμε,» αποκρίθηκε η Αάνθα. «Τον έχω χάσει, για την ώρα, όπως σου εξήγησα. Και δεν πέρασε καθόλου απ'το παλάτι του Άρχοντα Φερχ.» *Τουλάχιστον, ο καλός μας Δούκας υποστηρίζει πως δεν πέρασε απ'το παλάτι του,* πρόσθεσε, νοερά, η Βασίλισσα. «Συνεπώς δεν ξέρουμε πού βρίσκεται...»

«Αλλά, μάλλον, είναι στο Σαραόλν,» συμπλήρωσε ο Άρχων της Όρφαλχ. Και μίλησε στην Ερία για την κατάσταση στο Βασίλειο: δηλαδή, ότι οι Μαγκραθμέλιοι είχαν εισβάλει από τα δυτικά και ότι ο Δούκας Σάλβινρ της Χάργκοχ συγκέντρωνε στρατό στην πόλη του, για να τους αντιμετωπίσει.

Μόλις τελείωσε, ο υπηρέτης που είχε φέρει εδώ την πολεμίστρια και το φίλο της παρουσιάστηκε, πάλι, και είπε, υποκλινόμενος: «Άρχοντά μου, ένας αγγελιαφόρος βρίσκεται στο παλάτι, και ζητά να σας δει. Υποστηρίζει πως το μήνυμά του είναι επείγον.»

«Ας περάσει,» αποκρίθηκε ο Φερχ. «Ούτως ή άλλως, καθώς βλέπεις, δεν κοιμάμαι.»

«Μάλιστα, Άρχοντά μου,» ξαναϋποκλίθηκε ο υπηρέτης, και βγήκε απ'το δωμάτιο, για να μπει ένας άντρας μετρίου αναστήματος, με μαύρο μούσι και μακριά μαλλιά, δεμένα πίσω απ'το κεφάλι του. Φορούσε μελανή κάπα και ταξιδιωτικά ρούχα, σκονισμένα απ'το δρόμο.

«Ο Άρχων Φερχ;» είπε, κοιτώντας τους ανθρώπους στο δωμάτιο.

«Μάλιστα,» αποκρίθηκε εκείνος.

Ο αγγελιαφόρος έκλινε το κεφάλι του. «Άρχοντά μου. Αυτά τα μηνύματα είναι για σας.» Του έδωσε δυο τυλιγμένα κομμάτια χαρτί,

δείχνοντας το ένα συγκεκριμένα. «Παρακαλώ, διαβάστε αυτό πρώτα.»

Ο Φερχ κοίταξε τη σφραγίδα επάνω του, κι αντίκρισε ένα μάτι, πράγμα που τον παραξένεψε, και έκανε μια γκριμάτσα. *Ποιοι ευγενείς έχουν τούτο το σύμβολο;* αναρωτήθηκε, μη μπορώντας να θυμηθεί τη συγκεκριμένη οικογένεια. Έπειτα, έσπασε τη σφραγίδα και άνοιξε την επιστολή. Τη διάβασε, και το πρόσωπό του άσπρισε.

«...Αυτό... είναι... είναι απίστευτο...» ψέλλισε. Στράφηκε, απότομα, στον μαντατοφόρο. «Από ποιον έρχεσαι;» απαίτησε, καθώς σηκωνόταν όρθιος. Τα δάχτυλά του είχαν γίνει λευκά, καθώς το ένα του χέρι βαστούσε το μήνυμα και το άλλο σχημάτιζε γροθιά.

«Από την Αυτού Μεγαλειότητα και Προστάτη του Φτερού του Φοίνικα Πόνκιμ του Σαραόλν,» απάντησε εκείνος.

«Τι!» έκανε η Ερία. «Ο Πόνκιμ είναι προδότης!» Κι αυτή σηκώθηκε όρθια. Η Αάνθα, ο Νέρντιν, και ο Όκ'φερν ακολούθησαν το παράδειγμά της.

«Πώς είναι τούτο δυνατόν;» ρώτησε ο Φερχ τον αγγελιαφόρο.

«Εγώ μονάχα μεταφέρω μηνύματα, Άρχοντά μου,» απάντησε εκείνος. «Αυτό με πρόσταξαν να κάνω, αυτό έκανα.»

Η Ερία στένεψε τα μάτια της. «Υπηρετείς τον Πόνκιμ!»

«Είναι ο δικαιοματικός Βασιληάς τούτου του τόπου, κυρία μου,» εξήγησε ο αγγελιαφόρος.

Ο Όκ'φερν έπιασε το χέρι της Ερία, προτού εκείνη προλάβει ν'αρπάξει τη λαβή του ξίφους στη ζώνη της. Μπορούσε να αισθανθεί τον παλμό της να έχει ανεβεί δραματικά.

«Από δικαίωμα κατάκτησης,» συνέχισε ο μαντατοφόρος.

«Τούτο σημαίνει πως η Μάρβαθ έχει πέσει;» απαίτησε ο Φερχ. «Έχει πέσει από τους Μαγκραθμέλιους;»

Ο μελαχρινός άντρας με το μούσι κατένευσε. «Ναι, Δούκα μου. Αλλά ο Βασιληάς Πόνκιμ άρχει, τώρα, εκεί.»

«Ο δαιμονόφιλος!» έφτυσε η Ερία, ενώ ο Όκ'φερν εξακολουθούσε να της βαστά το χέρι, που απείχε λίγο απ'τη λαβή του ξίφους της.

«Εάν δεν ήταν ο Μεγαλειότατος στην Μάρβαθ, θα βρισκόμασταν όλοι στο έλεος των δαιμονανθρώπων, κυρία μου,» τόνισε ο αγγελιαφόρος. «Αλλά, βέβαια, αυτά τα πράγματα δεν είναι για να τα κρίνει ένας απλός μαντατοφόρος...»

«Παρουσιάζεις τον προδότης ως *σωτήρα*;» φώναξε η Ερία.

«Αν δεν ήταν αυτός εκεί, εγώ, τώρα, θα ήμουν... αλλού,» εξήγησε ο αγγελιαφόρος. «Τούτο μου φτάνει, κυρία μου.»

Ένα δολοφονικό βλέμμα πέρασε απ' τα μάτια της Ερία.

«Ο Βένγκριλ είναι ο δικαιοματικός Βασιληάς τούτου του τόπου,» είπε ο Φερχ. «Και, αργά ή γρήγορα, όλοι οι προδότες θα μετανιώσουν για την προδοσία τους.»

«Πιθανώς, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ο αγγελιαφόρος, μ' ένα ειρωνικό μειδίαμα στα χείλη. «Αλλά, παρακαλώ, διαβάστε και την επόμενη επιστολή...»

Ο Φερχ την άνοιξε, σπάζοντας, πάλι, τη σφραγίδα με το μάτι. «Είναι αυτό το έμβλημα του Πόνκιμ;» ρώτησε τον μαντατοφόρο.

«Το Μάτι του Σαραόλν· μάλιστα, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε εκείνος.

Ο Δούκας της Όρφαλχ κούνησε το κεφάλι του, ανέκφραστος, και άνοιξε την επιστολή, διαβάζοντάς την. «Δεν υπάρχει καμία περίπτωση να κάνω τον απολογισμό του Δουκάτου μου γι' αυτόν τον προδότη,» δήλωσε, πετώντας το μήνυμα στα πόδια του αγγελιαφόρου. «Ούτε τον αποδέχομαι ως Βασιληά μου! Βασιληάς μου είναι –και πάντα θα είναι– ο Βένγκριλ, απόγονος του Γκάλφερντ, στον οποίο ανήκει δικαιοματικά ο Θρόνος του Σαραόλν!»

«Να μεταφέρω αυτά τα λόγια σας στον Μεγαλειότατο;»

«Ναι –μετάφερε τα στον *προδότη*! Τώρα, πήγαινε!»

«Δεν υπάρχει, πλέον, φιλοξενία για έναν αγγελιαφόρο στο παλάτι της Όρφαλχ;»

Η όψη του Φερχ αγρίεψε. «Δεν υπάρχει φιλοξενία για κανέναν δαιμονόφιλο προδότη στο παλάτι μου! *Εξαφανίσου!* ΤΩΡΑ!»

«Όπως επιθυμείτε, Δούκα μου.» Ο μαντατοφόρος υποκλίθηκε και έφυγε απ' το σαλόνι, δίχως να κοιτάξει, ούτε για μια στιγμή, πίσω.

Η Ερία και οι υπόλοιποι κάθισαν, πάλι, ένας-ένας, στις θέσεις τους.

«Χρειαζόμαστε ανάπαυση,» είπε ο Φερχ, ύστερα από ένα λεπτό σιωπής.

«Τι θα κάνουμε;» ρώτησε η Ερία. «Ο Πόνκιμ... Πρέπει να τον διώξουμε απ' τη Μάρβαθ!»

«Έχει έναν ολόκληρο στρατό Μαγκραθμέλιων να τον υποστηρίζει,» της είπε ο Δούκας –«πάνω από τριακόσιες χιλιάδες δαιμονανθρώπους μαχητές! Πώς μπορούμε να τον βλάψουμε; Μόνο αν συγκεντρωθεί το δικό μας φουσάτο, στη Χάργκοχ... Αλλά, και πάλι, θα τα καταφέρουμε;»

«Το μήνυμά μου έχει φύγει για τη Θέρληχ,» του θύμισε η Αάνθα. «Και, όταν αρχίσουν να έρχονται οι στρατιώτες μου, θα αυξήσετε τη δύναμή σας.»

Ο Φερχ ήταν προβληματισμένος. Ήπιε μια γουλιά απ' το κρασί του, δίχως να μιλήσει. «Πηγαίνω να αναπαυθώ,» δήλωσε, καθώς σηκωνόταν όρθιος. «Θα κουβεντιάσουμε περαιτέρω αύριο.» Και έφυγε απ' το σαλόνι, καληνυχτίζοντάς τους.

«Σας ευχαριστούμε ιδιαίτερας για τη βοήθειά σας, Βασίλισσά μου,» είπε η Ερία στην Αάνθα.

«Υποχρέωσή μου,» απάντησε εκείνη. «Ο Βασιλιάς σας με βοήθησε εξίσου, όταν βρισκόμασταν στο Κάρνεβολθ, καθώς κι όταν μας καταδίωκαν οι Μαγκραθμέλιοι στον Ωκεανό.»

Ο ίδιος υπηρέτης με πριν μπήκε στο δωμάτιο. «Διοικήτρια Ερία,» είπε, κλίνοντας το κεφάλι του. «Εάν επιθυμείτε να αναπαυθείτε, ο Άρχοντας με πρόσταξε να οδηγήσω εσάς και τον φίλο σας στον ξενώνα...»

Η μαυρομάλλα Σαραολνιανή έριξε μια ματιά στον Όκ'φερν, που έγενεσε καταφατικά. Σηκώθηκαν απ' τον καναπέ όπου κάθονταν, χαιρέτισαν τη Βασίλισσα και το Ναύαρχο του Ωκεανού, και ακολούθησαν τον υπηρέτη του Δούκα της Όρφαλχ.

Η Αάνθα πήρε στα χέρια της το μήνυμα του Πόνκιμ (αυτό που πληροφορούσε τον Φερχ για τον νέο του Βασιλιά). Του έριξε μια ματιά και είπε στον Νέρντιν: «Ο Κράντμον, αναμφίβολα, βρίσκεται μαζί με τον καινούργιο Μονάρχη του Σαραόλν, στη Μάρβαθ...»

«Υποθέτω, Βασίλισσά μου...» αποκρίθηκε ο Ναύαρχος. «Αλλά ελπίζω να μην κάνετε καμία βιαστική κίνηση.»

«Όχι,» απάντησε η Αάνθα, μ'ένα μειδίαμα, «δεν πρόκειται να τρέξω εκεί, για να τον συναντήσω. Ωστόσο, είναι καλά να ξέρω πού έχει λουφάξει...» Και το πρόσωπό της σκλήρυνε, καθώς άφησε την επιστολή σ'ένα τραπεζάκι.

Το χαρτί τυλίχτηκε από μόνο του.

** ** *

«Εδώ είναι το δωμάτιό σας, και εδώ του κυρίου,» πληροφόρησε ο υπηρέτης την Ερία, δείχνοντας δύο πόρτες αντίστοιχα, καθώς βρίσκονταν σ'έναν μακρύ διάδρομο, φωτιζόμενο από δανλούς.

«Σ'ευχαριστούμε,» αποκρίθηκε, κενά, η πολεμίστρια, και ο άντρας έφυγε.

«Θα μπορούσα να επισκεφτώ το δωμάτιό σας, δεσποσύνη μου;» ρώτησε ο Όκ'φερν, μ'ένα στραβό μειδίαμα, ακουμπώντας το χέρι του πάνω στους ώμους της Ερία.

«Θα προτιμούσα να κοιμηθώ μόνη απόψε,» απάντησε εκείνη, μελαγχολικά.

«Μόνη;» έκανε ο Όκ'φερν. Έπιασε το μέτωπό της. «Είσαι άρρωστη σήμερα, Ερία;»

«Είσαι ένα ξιπασμένο κάθαρμα!» είπε η μαυρομάλλα Σαραολνιανή, γελώντας, και χτυπώντας τον, παιχνιδιάρικα, στα πλευρά, με τη γροθιά της. «Απλά, είμαι κουρασμένη... και μπερδεμένη...»

«Καλά. Καληνύχτα,» αποκρίθηκε ο Όκ'φερν. Τη φίλησε στο μάγουλο και άνοιξε την πόρτα του καταλύματός του.

Ήταν αργά, και τον είχε, πλέον, πάρει ο ύπνος, όταν άκουσε έναν κοφτό ήχο. Αμέσως, άνοιξε τα μάτια του και κοίταξε μέσα στο μισοσκόταδο του δωματίου, αναστατωμένος. Μια μορφή στεκόταν από πάνω του.

«Ερία!...» είπε ο Όκ'φερν, ξεφυσώντας. «Δε μπορούσες να χτυπήσεις την πόρτα;»

«Δε μπορούσες να την είχες κλειδώσει;» αποκρίθηκε εκείνη. Ο Ζιρκεφιανός παρατήρησε πως δε φορούσε τίποτα, εκτός απ'τα εσώρουχά της. Επίσης, τα μαύρα της μαλλιά έμοιαζαν να της δίνουν μια τέταρτη διάσταση, καθώς τα είχε λυτά, έτσι ώστε να χύνονται στους γυμνούς της ώμους.

«Δεν κρυώνεις;» τη ρώτησε.

«Έχεις το τζάκι αναμμένο,» του θύμισε η Ερία, λοξοκοιτώντας τη φωτιά στα δεξιά της. Σήκωσε την κουβέρτα του, και γλίστρησε από κάτω. Άπλωσε το χέρι της, για να τον αγγίξει, και– «Κοιμάσαι με τα ρούχα σου;» απόρησε.

«Απαγορεύεται στο Σαραόλν;» έκανε ο Όκ'φερν.

Η Ερία γέλασε. «Λες, χωρίς να το έχω υπόψη μου;»

Ο Όκ'φερν μειδίασε. «Μ'εσάς τους Βόρειους ποτέ δεν ξέρει κανείς!»

«Όμως,» τόνισε η Σαραολνιανή, «απαγορεύεται να φοράς ρούχα όταν κοιμάσαι μαζί μου.» Και άρχισε να ξεκουμπώνει την τουνίκα του, καθώς εκείνος γελούσε. Μόλις την ξεφορτώθηκε, έμπηξε τα νύχια της στο στέρνο του, στα πλευρά του, στην πλάτη του, και κόλλησε τα χείλη της, δυνατά, πάνω στα δικά του, αλλά όχι παθιάρικα, όπως συνήθως. Και, όταν ο Ζιρκεφιανός τύλιξε τα χέρια του γύρω της, γυρίζοντάς την μπρούμυτα και φιλώντας το λαιμό της, εκείνη είπε: «Όχι. Όκ'φερν... Όκ'φερν!»

«Τι;» ρώτησε ο καστανόξανθος άντρας.

«Είμαι... ε... δεν είμαι καλά,» αποκρίθηκε η Ερία, και στράφηκε απ'την άλλη.

«Σου είπα ότι πρέπει νάσαι άρρωστη,» αστειεύτηκε εκείνος, αγκαλιάζοντας τους ώμους της.

«Τι να κάνω, τώρα, ρε Όκ'φερν;» ρώτησε η Ερία, δίχως να γυρίσει, για να τον κοιτάξει. «Τι να κάνω; Το Σαραόλν έχει καταστραφεί...» Ένα δάκρυ κύλησε στο μάγουλό της.

«Όχι ακόμα,» είπε ο Ζιρκεφιανός φίλος της. «Αυτός ο Πόνκιμ δεν... Δεν τον αποδέχτηκε ο Άρχοντας Φερχ ως Βασιληά του.»

«Αλλά κρατάει τη Μάρβαθ,» αποκρίθηκε η Ερία, «με πάνω από τριακόσιες χιλιάδες Μαγκραθμέλιους.» Τώρα, περισσότερα δάκρυα έτρεχαν απ'τα μάτια της.

«Μην κλαις,» είπε ο Όκ'φερν, φιλώντας το πλάι του λαιμού της. «Κάτι θα—»

«Δεν κλαίω!» Η Ερία σκούπισε, αμέσως, τα δάκρυα απ'τα μάγουλά της. «Αισθάνομαι, όμως, άσχημα που δε μπορώ να κάνω κάτι για να... για να βοηθήσω... Τι λες εσύ να κάνω;»

«Μπορούμε να φύγουμε απο δώ,» της ψιθύρισε ο Όκ'φερν, «να πάμε στη Θέρληχ, ή αλλού στο Βασίλειο του Ωκεανού...»

«Όχι,» διαφώνησε η Ερία. «Η θέση μου είναι στο Σαραόλν. Πρέπει να πολεμήσω.»

«Σε θέλω κοντά μου,» είπε ο Όκ'φερν, φιλώντας τη, πάλι, στο πλάι του λαιμού.

«Τότε, έλα μαζί μου.» Η Ερία στράφηκε ολόκληρη στο μέρος του, περνώντας το ένα της πόδι ανάμεσα στα δικά του και τυλίγοντας το χέρι της γύρω απ'τη μέση του.

Ο Όκ'φερν αισθάνθηκε αναστατωμένος, και άρχισε να χαϊδεύει την γυμνή της πλάτη. «Πού;» ρώτησε, φιλώντας τα στήθη της.

«Στη Χάργκοχ,» απάντησε η Ερία, περνώντας τα δάχτυλά της μέσα στα καστανόξανθά του μαλλιά και κρατώντας τον κοντά της, καθώς έβγαζε έναν αργόσυρτο ήχο ικανοποίησης από τα χείλη της.

Ο Όκ'φερν απομακρύνθηκε λίγο, κοιτώντας τη στα μάτια. «Πού είναι η Χάργκοχ;»

«Στα βόρεια του Σαραόλν.»

«Κι άλλο βόρεια;»

Η Ερία γέλασε. «Γιατί παραπονιέσαι, αφού αρχίζεις να συνηθίζεις το κρύο;»

«Θα έρθω,» δήλωσε ο Όκ'φερν, «υπό έναν όρο.»

«Τι όρο;» ρώτησε η Σαραολνιανή πολεμίστρια.

«Να με ζεσταίνεις συχνά, ώστε να αντέχω το κρύο,» χαμογέλασε, πονηρά, ο καστανόξανθος άντρας, κλείνοντάς της το μάτι.

«Δε νομίζω να έχουμε κανένα πρόβλημα,» του επέστρεψε το χαμόγελο η Ερία, και χίμησε πάνω του σα λιονταρίνα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 22^ο

Μάτια παντού...

Η Σαντέ'ενθιν είχε κατεβεί, πάλι, στα υπόγεια του παλατιού της Μάρβαθ, ενώ τα μεσάνυχτα είχαν περάσει προ πολλού. Τα βήματά της δεν έκαναν θόρυβο, καθώς βάδιζε φορώντας πάνινα παπούτσια με μαλακές σόλες. Οι γαλαρίες εδώ κάτω φωτίζονταν μόνο από κανέναν δαυλό δεξιά ή αριστερά, και ήταν μισοσκοτεινές. Αλλά η Ζιρκεφιανή, ούτως ή άλλως, δε χρειαζόταν φως· καθότι τυφλή, προχωρούσε οδηγούμενη από τις ψυχικές της αισθήσεις και μόνο.

Άνοιξε την πνευματικά κλειδωμένη πόρτα, με το ύψωμα του χεριού της. Μπήκε στο δωμάτιο, ενώ η σιδερένια θύρα έκλεινε πίσω της, μ'έναν μεταλλικό ήχο και με το δαιμονισμένο τρίζιμο των μεντεσέδων. Στο κέντρο του μικρού δωματίου, η Σαντέ'ενθιν μπορούσε να νιώσει τον αιχμάλωτό της να αναπνέει, να ζει, και το νου του να είναι τυλιγμένο από ψυχική ενέργεια.

Η Ζιρκεφιανή έκανε μερικά βήματα και ύψωσε τα χέρια της πάνω απ' το κεφάλι του. *Σχεδόν έτοιμος*, συλλογίστηκε, ικανοποιημένη. *Σχεδόν έτοιμος να με υπηρετήσει*. Ένα διαβολικό χαμόγελο χάραξε το πρόσωπό της, και η Πνευματίστρια γέλασε εωσφορικά και αργόσυρτα. Μία-δύο μέρες ακόμα χρειαζόταν, για να είναι βέβαιη πως τίποτα δε θα πήγαινε στραβά· πως ο Ταεσάρ θα την υπηρετούσε πιστά ως το θάνατό της –ή τον δικό του.

Άρχισε να ψιθυρίζει μυστικιστικά λόγια, παίρνοντας το μέτωπο του άντρα ανάμεσα στα χέρια της και μπήγοντας τα νύχια της στη σάρκα του. Αισθάνθηκε τα Πνεύματα ν' ανταποκρίνονται στο κάλεσμά της, να ενισχύουν το ψυχικό κράνος, να το ενισχύουν περισσότερο από πριν. Η Σαντέ'ενθιν ήθελε η δουλειά να τελειώσει γρήγορα, προτού συνέβαινε τίποτα το ανεπανόρθωτο. Ο Κράντμον έμοιαζε πολύ περίεργος για το τι έκανε η Αρχιέρεια εδώ, στα υπόγεια του παλατιού, καθώς και ενοχλημένος που δε μοιραζόταν, πλέον, το κρεβάτι του. Και ήταν και ο Τράνθλας... η *Νυφίτσα*... Αυτόν δεν τον εμπιστευόταν καθόλου· μπορούσε να νιώσει τα μάτια του πάνω της, όποτε βάδιζε μόνη στο παλάτι.

Ο Πόνκιμ, περιέργως, είχε πάψει να ασχολείται και τόσο μαζί της. Και η Ζιρκεφιανή δεν ήξερε κατά πόσο αυτό ήταν καλό ή κακό. Μήπως ο νέος Βασιλιάς του Σαραόλν γνώριζε τι δουλειά είχε εδώ η Σαντέ'ενθιν; Υπήρχε τέτοια περίπτωση; Όχι, δε μπορεί. Αφού μόλις σήμερα, το μεσημέρι, εκείνη και ο Κράντμον τον είχαν βοηθήσει να ολοκληρώσει την επισκευή του καθρέφτη του... Γιαυτό κιόλας η Πνευματίστρια είχε πάρει απόψε περισσότερες προφυλάξεις από άλλες βραδιές· είχε τυλίξει τον εαυτό της σ'ένα πνευματικό πέπλο, για να μη μπορεί να την εντοπίσει ο Πόνκιμ, μέσω του καθρέφτη του (τουλάχιστον, έτσι ήλπιζε: ότι δε θα μπορούσε να την εντοπίσει). Ετούτος ήταν κι ο λόγος που η Σαντέ'ενθιν, αυτή τη νύχτα, αισθανόταν τόσο κουρασμένη –πιο κουρασμένη από άλλοτε. Οι πνευματικές της δυνάμεις εξαντλούνταν· εξαντλούνταν συνεχώς...

Αλλά: Δε θα χρειάζεται να είμαι εξαντλημένη για πολύ καιρό ακόμα, συλλογίστηκε. Αύριο το βράδυ –ή μεθαύριο– ο έλεγχος μου επάνω στον Τασσάρ θα είναι απόλυτος. Και τότε, πολλά από τα προβλήματά μου θα λυθούν...

Είχε τελειώσει με την ενίσχυση του ψυχικού κράνους γύρω από το κεφάλι του άντρα, και, τώρα, επικαλείτο, ξανά, τα πνεύματα, για να ενισχύσει και τα δεσμά στα χέρια και τα πόδια του –μια πολύ απλή κι εύκολη δουλειά, η οποία σύντομα έφτασε στο πέρας της.

Η Σαντέ'ενθιν ήταν, πλέον, τρομερά κουρασμένη· τόσο που παραπατούσε, βγαίνοντας απ' την σιδερένια πόρτα, την οποία άνοιξε, πάλι, με το ύψωμα του χεριού της. Όταν βρισκόταν έξω, στράφηκε στο μέρος της, την έκλεισε, και επικαλέστηκε τα Πνεύματα (*Για μια τελευταία φορά απόψε, και μετά πάω για ύπνο... σκέφτηκε.*), ώστε να δώσει, ξανά, την απαιτούμενη δύναμη στην άυλη κλειδωνιά που είχε δημιουργήσει. Η ψυχική ενέργεια τράνταζε το νου και το κορμί της.

Ολοκληρώνοντας την πνευματική συγκέντρωση, η Σαντέ'ενθιν ακούμπησε, για λίγο, στον τοίχο βαριανασαίνοντας. *Μια-δυο μέρες υπομονή ακόμα... θύμιζε στον εαυτό της. Μια-δυο μέρες υπομονή...*

Ξεκίνησε να βαδίζει, κατάκοπη, μέσα στα υπόγεια του παλατιού της Μάρβαθ –όταν αντιλήφθηκε μια παρουσία κοντά της!

Στράφηκε. «Κράντμον! Τι γυρεύεις εδώ;»

«Μάλλον, εγώ θα έπρεπε να σου κάνω αυτή την ερώτηση, Σαντέ'ενθιν,» απάντησε ο ευγενής από το Βασίλειο του Ωκεανού, πλησιάζοντας. «Μου μοιάζεις πολύ κουρασμένη από τότε που βγήκες από κείνο το δωμάτιο...»

«Πώς ήξερες ότι θα ήμουν εδώ;» απαίτησε η Ζιρκεφιανή Ελέγκτρια Πνευμάτων. «Πώς;»

«Τούτο το παλάτι έχει μάτια παντού, δεν το ξέρεις; Στους τοίχους, στις γωνίες, στις σκάλες, πίσω από καθρέφτες, πάνω σε κορόνες, πάνω σε λάβαρα...»

Η Νυφίτσα! συλλογίστηκε η Σαντέ'ενθιν. Πρέπει να ήταν η Νυφίτσα. Ο διαολεμένος Τράνθλας με παρακολουθεί, και μίλησε στον

Κράντμον. Επομένως, σίγουρα θάχει μιλήσει και στον Πόνκιμ, γι'αυτό εκείνος έχει πάψει να με ρωτά για τις δουλειές μου εδώ κάτω. Ανάθεμα!

«Ο Τράνθλας σ' το είπε!»

Ο Κράντμον γέλασε. «Δε μου τα είπε όλα, δυστυχώς...» Βάδισε ως την κλειστή, σιδερένια θύρα. «Τι κρύβεται απο δώ πίσω, Σαντέ'ενθιν;»

«Κάτι που δε σε αφορά,» αντιγύρισε εκείνη.

Ο ξανθομάλλης άντρας έκανε ν'ανοίξει. «Κλειδωμένη,» παρατήρησε. Επικαλέστηκε τα Πνεύματα, για να διαρρήξει την κλειδαριά –η Ζιρκεφιανή μπορούσε να νιώσει ψυχική ενέργεια να συγκεντρώνεται γύρω του. «Πάλι, κλειδωμένη.

»Να προσπαθήσω να σπάσω το πνευματικό σου λουκέτο, Σαντέ'ενθιν;»

Όχι τώρα, μα την Έρημο! γρύλισε μέσα της εκείνη. *Δεν είμαι αρκετά δυνατή, για να του αντισταθώ.* «Είπα –δε σε αφορά,» αποκρίθηκε σταθερά η Πνευματίστρια. Δεν έπρεπε να του δείξει ότι φοβόταν. Πώς μπορούσε ο Πόνκιμ και έμοιαζε πάντα τόσο ήρεμος και σίγουρος για τον εαυτό του;

Ο Κράντμον στράφηκε στο μέρος της. «Τότε, τι είναι; Τι συμβαίνει εκεί μέσα; Χρησιμοποιείς τις δυνάμεις σου, έτσι; Αλλά γιατί; Αν, όντως, δε με αφορά, και δεν είναι κάτι που θα έχει να κάνει με μένα ούτε στο μέλλον, ποιος ο λόγος να μη μου μιλάς γι'αυτό;»

Γιατί μπορεί να τα χαλάσεις όλα. Η Σαντέ'ενθιν δεν ήθελε κανείς ν'ανακατευτεί με τον Ταεσάρ –και, τώρα, ο καταραμένος Κράντμον ήξερε πού βρισκόταν ο πρώην-Φύλακας του Φτερού! *Ανάθεμα την Έρημο και τον Ποταμό!*

«Ο λόγος είναι ότι δεν σε αφορά!» του είπε. «Και, όχι, δεν έχει να κάνει με σένα στο μέλλον!»

«Γιατί να σε πιστέψω, Σαντέ'ενθιν;» έθεσε το ερώτημα ο νησιώτης.

«Σου έχω πει πολλές φορές ψέματα;»

«Δεν ξέρω. Πιθανώς... Άσχετο αν δεν τα έχω ανακαλύψει...»

«Άσε την κλειδωνιά ήσυχη, και φύγε!» πρόσταξε η Σαντέ'ενθιν.

Ο Κράντμον συγκέντρωσε τις πνευματικές του αισθήσεις στην πόρτα, γιατί καταλάβαινε ότι εκεί υπήρχε κάποιο ψυχικό λουκέτο, όμως δε μπορούσε να το νιώσει. *Τρομερά καλή δουλειά, Σαντέ'ενθιν, συλλογίστηκε. Πολύ λεπτοκαμωμένη· γιατί δεν αντιλήφθηκα τίποτα, όταν πρωτοήρθα εδώ, με τις ηλίθιες οδηγίες του Τράνθλας...* Αλλά τώρα –να! Ο ευγενής του Ωκεανού μπόρεσε να βρει την πνευματική συγκέντρωση. Γέλασε.

«Πρέπει να σε παραδεχτώ, Σαντέ'ενθιν,» είπε. «Διακριτικό και ισχυρό κλείδωμα.»

«Δε θα μπορέσεις να το σπάσεις!» αποκρίθηκε εκείνη, προσπαθώντας να τον τρομάξει.

«Θες να το ανακαλύψουμε;»

«Άδικα ξοδεύεις τις δυνάμεις σου. Δεν υπάρχει τίποτα ενδιαφέρον για σένα πίσω απ'την πόρτα.»

Ο Κράντμον ύψωσε το χέρι του–

«Άσε την πόρτα στη θέση της, Κράντμον!»

Ήταν η φωνή του Πόνκιμ, και είχε αντηχήσει από παντού τριγύρω.

Εμένα παρακολουθούσε εξ αρχής; συλλογίστηκε η Σαντέ'ενθιν. Ήταν, τελικά, όλες της οι πνευματικές προφυλάξεις άχρηστες εναντίον του; *Ή, μήπως, τον Κράντμον;*

«Δεν είμαι Μαγκραθμέλιος λακές σου, Πόνκιμ, για να με προστάξεις έτσι!» αντιγύρισε ο ευγενής του Ωκεανού.

«Αλλά τούτο είναι το παλάτι μου, Κράντμον. Κι εσύ είσαι φιλοξενούμενος εδώ. Μην ξεχνάς, λοιπόν, τη θέση σου. Όταν λέω μην πειράζεις την πόρτα, δε θα την πειράζεις!»

** ** *

Ο Πόνκιμ είδε τον Κράντμον, μέσα απ'τον καθρέφτη του, να βγάζει ένα γρύλισμα και να φεύγει από κείνο το σημείο των υπογείων, βαδίζοντας γοργά και θυμωμένα. Ύστερα, και η Σαντέ'ενθιν έφυγε,

μοιάζοντας τρομερά κουρασμένη. Ο νέος Βασιλιάς του Σαραόλν δεν γνώριζε ακόμα τι ακριβώς έκανε μέσα σ'εκείνο το δωμάτιο, όμως καλύτερα ήταν ν'απέφυγε τις προστριβές. Ειδικά τώρα, που οι Μαγκραθμέλιοι καιροφυλαχτούσαν, έπρεπε οι τρεις Εκλεκτοί του Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν να είναι ενωμένοι. Ας άφηνε, όμως, τη Ζιρκεφιανή να νόμιζε ό,τι ήθελε...

Πάντως, είχε προστατέψει τον εαυτό της πολύ καλά από πνευματική παρακολούθηση. Ο Πόνκιμ ίσως να μπορούσε να διαπεράσει την άμυνά της, αλλά όχι δίχως εκείνη να τον καταλάβει. Έτσι, αποφάσισε να ρίξει μια ματιά στον Κράντμον (ο οποίος δεν είχε κάνει τον κόπο να προφυλάξει τον εαυτό του), και τον πέτυχε να πηγαίνει στα υπόγεια και να ανταμώνει την Σαντέ'ενθιν. Ο Βασιλιάς του Σαραόλν το ήξερε ότι θα τον έβρισκε εκεί· ο Τράνθλας τον είχε πληροφορήσει πως ο ευγενής του Ωκεανού ήταν πολύ περίεργος, σχετικά με τις δουλειές της Ζιρκεφιανής Αρχιέρειας του Φιδιού... όποιες κι αν ήταν αυτές.

Έμεινε για λίγο σκεπτικός. Η Σαντέ'ενθιν έκανε κάποιο πείραμα, όπως του είχε κι η ίδια εξηγήσει –κάποιο πείραμα που αφορούσε τον πρώην-Φύλακα του Φτερού Ταεσάρ. Και ο Πόνκιμ είχε αρχίσει να υποπτεύεται τι μπορεί να ήταν...

Ύψωσε το χέρι του, και η εικόνα του Κράντμον χάθηκε απ'το κρύσταλλο του μαγικού του καθρέφτη.

«Θα πρέπει να είναι ενδιαφέρον να κοιτάξεις όλο τον κόσμο απο κεί...» είπε η Εδρισία, καθώς σάλευε κάτω απ'τα σκεπάσματα του βασιλικού του κρεβατιού. (Ο Πόνκιμ είχε αλλάξει δωμάτιο· τώρα, πλέον, έμενε στα βασιλικά διαμερίσματα, όπως άρμοζε, άλλωστε, σ'έναν μονάρχη του Σαραόλν.)

Στράφηκε στην δαιμονογυναίκα, καθώς καθόταν στην ξύλινη πολυθρόνα του γραφείου του (την ίδια ξύλινη πολυθρόνα και το ίδιο γραφείο που είχε και στο παλιό του δωμάτιο). «Είναι κουραστικό, κάποιες φορές. Και είχα πολλά πράγματα να κοιτάξω, από το μεσημέρι και ύστερα...»

«Τι έμαθες;» ρώτησε η Εδρισία.

«Πού βρίσκονται οι εχθροί μου, και τι κάνουν,» απάντησε ο Πόνκιμ. «Είναι απίστευτο πόσα μπορούν να συμβούν, όταν σταματάς, για λίγο, να επιβλέπεις την κατάσταση...»

«Έγινε τίποτα το ανησυχητικό, Βασιληά μου;» θέλησε να μάθει η Εδρισία.

«Ίσως...» είπε ο Πόνκιμ, σκεπτικός. Ακούμπησε το σαγόνι στη γροθιά του. «Και μπορεί, τελικά, να χρειαστεί να εξαπλώσω την επιρροή μου στο Άργκανθικ γρηγορότερα απ'ό,τι σχεδίαζα...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 23^ο

Σχέδια παρεμπόδισης εχθρικών κινήσεων

Βαρονέσα μου, θα μπορούσα να έρθω μαζί σας;»

Η Τάθβιλ κοίταξε τον Τόλριν από πάνω ως κάτω, καθώς καθόταν στη σέλα του λευκού αλόγου του. Ήταν ντυμένος με πράσινη κάπα και καφετιά τουνίκα, παντελόνι, και μπότες. Στη μέση του κρεμόταν ένα ξίφος, και ο καστανομάλλης άντρας δε φαινόταν και τόσο άσχημα, πλέον· οι πληγές του πρέπει να είχαν θεραπευτεί αρκετά, για να μπορεί να ιππεύει.

Η Βαρονέσα έσφιξε τα γκέμια του δικού της αλόγου στα γαντοφορεμένα χέρια της, και ρώτησε: «Αισθάνεσαι καλά; Νόμιζα πως ήσουν τραυματισμένος.» Δεξιά της βρισκόταν ο Σόλμορχ, αριστερά της ο Ζάρβημ, κι αυτοί έφιπποι. Τριγύρω ήταν όλοι οι υπόλοιποι της ομάδας που θα πήγαινε στο Άργκανθικ: οι πενήντα στρατιώτες, η Μάερνομ, ο Μέρθναρ, η Μάνζρα, και η νεαρή Θάρκα.

«Ήμουν,» αποκρίθηκε ο Τόλριν. «Μα, τώρα, νιώθω αρκετά υγιής για να σας ακολουθήσω. Εξάλλου, υποθέτω πως θα χρειαστείτε έναν αγγελιαφόρο στην αποστολή σας...»

Η Τάθβιλ συμπέρανε πως είχε δίκιο. Ίσως να ήθελε να στείλει κάποιο μήνυμα, πίσω στο Σαραόλν, ή ακόμα και μέσα στο Άργκανθικ. «Είσαι ελεύθερος να έρθεις μαζί μας,» δήλωσε.

Ο Τόλριν έκλινε το κεφάλι του. «Σας ευχαριστώ, Βαρονέσα μου.» Και οδήγησε το άλογό του κοντά σ' αυτό της Μάερνομ, κλείνοντάς της το μάτι.

Εκείνη μειδίασε. «Πόσο μακριά απο δώ είναι τα σύνορα του Άργκανθικ;» τον ρώτησε.

«Πολύ κοντά,» απάντησε ο Τόλριν. «Ως το μεσημέρι θα έχουμε φτάσει στα διόδια.» Ύστερα, είδε τον Σόλμορχ να δίνει το σύνθημα για να ξεκινήσουν, και η ομάδα άρχισε να ταξιδεύει πάνω στη λιθόστρωτη δημοσιά η οποία ξεκινούσε από την ανατολική μεριά της Χάργκοχ. Ο Λούντρινχ, που τώρα ξεπρόβαλε απ' την Ανατολή, τους έλουζε με το φως του.

** ** *

«Αποφάσισα να ταξιδέψω στη Χάργκοχ, Δούκα μου,» είπε η Ερία στον Άρχοντα Φερχ, το πρωί.

Ο τελευταίος καθόταν στην κορυφή ενός μεγάλου τραπεζιού, με τη σύζυγο δεξιά του, και το γιο και την κόρη του αριστερά. Στην απέναντι κορυφή βρισκόταν η Βασίλισσα Αάνθα του Ωκεανού, με τον Ναύαρχο Νέρντιν δίπλα της. Έπαιρναν πρωινό.

Ο Φερχ έστρεψε το κεφάλι του προς την Ερία και τον Όκ'φερν, που μόλις είχαν έρθει στο δωμάτιο, ντυμένοι με τις κάπες τους, έτοιμοι για ταξίδι. «Δε θα καθίσετε, να προγευματίσετε μαζί μας, πρώτα;» τους ρώτησε.

«Δυστυχώς όχι, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε η μαυρομάλλα πολεμίστρια. «Θέλουμε να φτάσουμε το συντομότερο δυνατό στην Χάργκοχ.»

«Όπως επιθυμείτε,» είπε ο Φερχ. Φώναξε έναν υπηρέτη και τον πρόσταξε να τους εφοδιάσει με άλογα, προμήθειες, και ό,τι άλλο είχαν ανάγκη.

«Σας ευχαριστούμε, Άρχοντά μου,» έκλινε το κεφάλι της η Ερία.

«Υστερα, από κάποιες μέρες, θα δείτε κι εμένα εκεί,» δήλωσε ο Φερχ. «Εχω συγκεντρώσει αρκετό στρατό, και, μάλλον, σήμερα το απόγευμα, ή αύριο με την αυγή, θα ξεκινήσω.»

«Ο Άρχων Σάλβινρ σίγουρα θα χρειαστεί όλη μας την υποστήριξη,» είπε η Ερία.

«Πριν φύγεις, θα ήθελα να σου ζητήσω μια χάρη.» Ήταν η Αάνθα που μίλησε.

«Ό,τι επιθυμείτε, Βασίλισσά μου,» αποκρίθηκε η Σαραολνιανή πολεμίστρια.

«Αν δεις τον Βασιληά σου, μετέφερε του τους χαιρετισμούς μου και ότι θέλω, κάποια στιγμή, να τον δω, για να μιλήσουμε.»

«Μάλιστα.»

Και η Ερία κι ο Όκ'φερν έφυγαν από το δωμάτιο.

«Αναρωτιέμαι αν οι στρατοί μας θα είναι αρκετοί, για να ρίξουν τον Πόνκιμ από τον θρόνο...» είπε ο Φερχ, κουνώντας το κεφάλι του, σκεπτικά.

«Η κύρια δύναμή του είναι οι δαιμονάνθρωποι. Αν μπορούσαμε, με κάποιο τρόπο, να τους κάνουμε να τον εγκαταλείψουν...» πρότεινε η σύζυγός του, Λορτνέκα, μια ψηλή, μελαχρινή γυναίκα, με ιδιαίτερα λευκό δέρμα.

«Εξαργτάται πώς θα τον εγκαταλείψουν,» αποκρίθηκε η Αάνθα. «Αν είναι να το κάνουν και ν'αρχίσουν να περιφέρονται στο Σαραόλν, προκαλώντας καταστροφές, δε νομίζω να μας συμφέρει.»

«Κι όμως, άμα διαιρεθεί ο όγκος του φουσάτου τους, ίσως να είναι καλύτερα για μας,» τόνισε ο Φερχ.

«Εννοείς, Αρχοντά μου, για να τους κατατροπώσουμε λίγους-λίγους,» συμπέρανε η Βασίλισσα του Ωκεανού.

Εκείνος ένευσε καταφατικά. «Όμως δεν έχουμε τρόπο να τους κάνουμε να απομακρυνθούν από τον Πόνκιμ.»

«Πρέπει να υπάρξει κάποιος τρόπος,» είπε η Αάνθα. «Αλλά δεν τον έχουμε υπόψη μας...» Φάνηκε σκεπτική.

Ο Νέρντιν τής έριξε ένα βλέμμα που έλεγε: «Το Σαραόλν δεν είναι δικό μας Βασίλειο, Βασίλισσά μου.»

Εκείνη τον αγνόησε, ενώ αναρωτιόταν αν μπορούσε να κάνει κάτι με τη μαγεία της... που, όμως, ήταν αποκλειστικά του Νερού. Όσο για τα όνειρα, δεν γνώριζε και τόσο καλά να ταξιδεύει εκεί, οπότε ήταν επιφυλακτική. Μία φορά, τώρα τελευταία, είχε επιχειρήσει να βρει τον Βένγκριλ στους ονειρόκοσμους, και παραλίγο να χαθεί μέσα σ'ένα σκοτεινό δάσος, όπου κιτρινάρικα μάτια την κοίταζαν από παντού... Νόμιζε πως δε μπορούσε να ξυπνήσει· ήταν παγιδευμένη. Ποτέ δεν είχε τρομάξει τόσο –ούτε όταν την είχε φυλακίσει ο Κράντμον σε κείνα τα υπόγεια κάτω απ'τη Θέρληχ· τότε, περισσότερο οργή είχε αισθανθεί, παρά τρόμο. Τελικά, χούφτιασε, επίτηδες, ένα φυτό μ'αγκάθια, και πετάχτηκε απ'το κρεβάτι της ιδρωμένη κι αγκομαχώντας. Αμέσως, διαπίστωσε πως η παλάμη της ήταν γεμάτη αίμα. Από κείνη τη νύχτα κι έπειτα, δεν ξαναεπιχείρησε να ταξιδέψει στα όνειρα, μέσω των μαγγανειών που περιέγραφε το μυστικιστικό βιβλίο της Θαλάρια Σόντβορν.

«Για την ώρα, πάντως,» είπε ο Άρχων Φερχ, «η καλύτερη τακτική είναι να πάρω το στρατό μου και να κατευθυνθώ στην Χάργκοχ. Εσείς, Βασίλισσά μου, θα έρθετε;»

«Πρέπει να περιμένω τους πολεμιστές μου εδώ,» εξήγησε η Αάνθα.

«Σωστά,» συμφώνησε ο Φερχ. «Η Λορτνέκα θα μείνει, επίσης, στην Όρφαλχ, όπως και ο γιος κι η κόρη μου, Μεγαλειοτάτη· οπότε, το παλάτι θα είναι κάθε άλλο παρά έρημο.»

Η Δούκισσα έμοιαζε ιδιαίτερα λυπημένη, που θα έφευγε ο σύζυγός της· είχε χάσει την όρεξή της και δεν έτρωγε –όχι πως και οι υπόλοιποι είχαν πέσει με τα μούτρα στο φαγητό...

** ** *

Ο Πόνκιμ καθόταν στον Θρόνο του Σαραόλν, παρατηρώντας τους συμβούλους του. Σιωπή είχε απλωθεί στην βασιλική αίθουσα, αλλά η ατμόσφαιρα έμοιαζε ηλεκτρισμένη. Ο νέος μονάρχης του Βασιλείου είχε μόλις εξηγήσει στους υπόλοιπους ότι ο Δούκας Σάλβινρ της Χάργκοχ σχεδίαζε προδοσία: προσπαθούσε να συγκεντρώσει στρατό στην πόλη του, για να τους χτυπήσει –πράγμα που ο Βασιλιάς του Σαραόλν είχε δει μέσα απ'τον μαγικό του καθρέφτη.

«Δε νομίζω πως χρειάζεται να φοβόμαστε έναν δούκα,» είπε, τελικά, ο Καρθαβλέρν, βρίσκοντας το θάρρος να μιλήσει. «Πώς μπορεί ν'αντιταχθεί μόνος του ενάντια στην ενωμένη δύναμη της Βόρειας και της Νότιας Μάγκκραθμελ;»

«Ποτέ μην κάνεις το λάθος να υποτιμάς τον εχθρό, Βασιληά μου,» αποκρίθηκε ο Μονάρχης του Σαραόλν.

«Μην ανησυχείς τόσο, Πόνκιμ,» είπε ο Κράντμον, καθισμένος στην καρέκλα του σταυροπόδι, λες και βρισκόταν σε πανδοχείο· «οι περισσότεροι άρχοντες του Σαραόλν, ούτως ή άλλως, θα έρθουν μαζί σου, ύστερ'από το τελευταίο σου μήνυμα. Σίγουρα, θα μπορούν να δουν πως, αν δεν το κάνουν, έχεις, και με το παραπάνω, τη δύναμη να τους συνθλίψεις.»

«Ναι,» είπε ο Πόνκιμ, «μα, πάλι, δεν υποτιμώ τον εχθρό μας. Ξεχάσατε ότι θα ζητήσει βοήθεια από το Άργκανθικ, το οποίο είναι μεγάλο βασίλειο και μπορεί να στείλει πολύ στρατό εδώ;»

«Και γιατί οι Αργκανθικιανοί να βοηθήσουν τον Δούκα;» ρώτησε ο Κράντμον. «Αν δεν κάνω λάθος, υπάρχει μια κάποια αντιπαλότητα ανάμεσα σ' αυτούς και τους Σαραολνιανούς...»

«Όμως όλοι μισούν τους Μαγκραθμέλιους,» του θύμισε ο Πόνκιμ.

Η Εδρισία, ο αδελφός της Σαγκμέρεγκοθ, ο Καρθαβλέρν, και η Σαλντίρα αναδεύτηκαν στις θέσεις.

«Αυτό δε σημαίνει τίποτα,» είπε ο Κράντμον. «Οι Μαγκραθμέλιοι δεν έχουν εισβάλει στο Άργκανθικ, άλλωστε...»

«Αλλά οι Αργκανθικιανοί δεν είναι φυσικό να πιστεύουν ότι, αργά ή γρήγορα, θα εισβάλουν, μιας και βρίσκονται τόσο κοντά;»

«Τότε, ας κάνουμε μια συμφωνία μαζί τους, ότι δε θα τους επιτεθούμε.»

Ο Πόνκιμ γέλασε. «Μα θα τους επιτεθούμε, φίλτατε Κράντμον. Μόλις, όμως, έχουμε το Σαραόλν κάτω από την κυριαρχία μας και κανέναν δε μας αμφισβητεί.»

«Μια συμφωνία δεν είναι παρά μια συμφωνία,» αποκρίθηκε ο ευγενής του Ωκεανού. «Λόγια του αέρα και μελάνι πάνω στο χαρτί...»

Ο Πόνκιμ γέλασε, πάλι, αλλά πιο σιγανά και αργόσυρτα. «Όχι κι άσχημη ιδέα, Κράντμον,» παραδέχτηκε. «Έτσι, θα μπορέσουμε να καθησυχάσουμε τους Αργκανθικιανούς... και, ύστερα, όταν νομίζουμε πως έχει έρθει η κατάλληλη ώρα, θα επιτεθούμε...»

«Βασιλιά μου, αυτό δεν είναι έντιμο,» είπε η Μερκάθα, σύμβουλος δικαιοσύνης.

Ο Πόνκιμ έκανε μια περιστροφική κίνηση, με τον καρπό του, και το κεφάλι της εξηνταπεντάρας γυναίκας γύρισε προς την ίδια κατεύθυνση, ενώ ο λαιμός της έσπασε. Τα πρόσωπα των συμβούλων του έγιναν άσπρα σαν το πανί· μόνο ο Κράντμον και η Σαντέ'ενθιν ήταν σχετικά ήρεμοι –η δεύτερη, μάλιστα, χασμουρήθηκε, κουρασμένη από τις νυχτερινές της δραστηριότητες στα υπόγεια του παλατιού.

«Αυτό ήταν προδοσία,» εξήγησε ο Βασιληάς του Σαραόλν. «Και έχω ξανατονίσει ότι δε θ' ανεχτώ προδότες στο Βασίλειό μου.»

Οι περισσότεροι απ'τους συμβούλους έγνεψαν καταφατικά, μουρμουρίζοντας: «Ναι, ναι, Μεγαλειότατε...»

«Φρουρέ!» φώναξε ο Πόνκιμ σ'έναν Μαγκραθμέλιο πολεμιστή στην άλλη μεριά της αίθουσας. «Μάζεψε το κουφάρι.»

«*Μάλιστα, Μεγαλειότατε,*» αποκρίθηκε, σπαστά, εκείνος, και σήκωσε το πτώμα της Μερκάθα απ'την καρέκλα, παίρνοντάς το απ'το μεγάλο δωμάτιο.

Έπειτα, ο Πόνκιμ στράφηκε σε έναν απ'τους ανθρώπινους φύλακες της αίθουσας του θρόνου. «Φώναξέ μου τον...» —*Θάνατο και την Καταστροφή*, ήταν έτοιμος να πει, μα το άλλαξε— «...Στρατάρχη Καρνταμάρ και την Στρατάρχισσα Νερενία.»

«Ως προστάξετε, Βασιλιά μου,» αποκρίθηκε ο άντρας, και έφυγε αμέσως.

Ο Πόνκιμ έριξε μια ματιά στους δαιμονανθρώπους που επισκεύαζαν τις κολόνες στο μεγάλο δωμάτιο. Γυρίζοντας στον Καρθαβλέρν είπε: «Κάνουν καλή δουλειά οι Μαγκραθμέλιοί σου, Βασιλιά μου.»

«Σας ευχαριστώ, Μεγαλειότατε,» απάντησε εκείνος, αν και ήταν φανερό πως δεν του άρεσε καθόλου να μιλά στον Πόνκιμ σαν κατώτερος.

Ο Καρνταμάρ και η Νερενία (*Θάνατος. Καταστροφή*. Οι λέξεις αντηχούσαν μέσα το μυαλό του Βασιλιά του Σαραόλν.) δεν άργησαν να έρθουν, με στρατιωτικό βήμα και υπεροπτικό βλέμμα.

«Μας ζητήσατε, Μεγαλειότατε;» ρώτησε η πορφυρομάλλα γυναίκα, καθώς κι οι δυο υποκλίνονταν μπροστά στον θρόνο.

«Ναι,» απάντησε ο Πόνκιμ, και τους εξήγησε, εν περιλήψει, την όλη κατάσταση με τον Δούκα Σάλβινρ και το στρατό που συγκέντρωνε στην Χάργκοχ.

«Και τι θα επιθυμούσατε από μας, Βασιλιά μου;» ρώτησε ο Καρνταμάρ.

Ο Πόνκιμ σταύρωσε τα χέρια μπροστά του. «Κάποιοι από τους βαρόνους και τους δούκες —ιδιαίτερα από τους δούκες, υποθέτω— θα φανούν προδότες, και θα στείλουν πολεμιστές στον Σάλβινρ. Θέλω, λοιπόν, να φροντίσετε να τοποθετηθούν... εμπόδια στο δρόμο τους.»

«Δεν έχουμε αρκετούς πολεμιστές, Βασιληά μου,» είπε η Νερενία.

«Έχετε, Στρατάρχισσα,» δήλωσε ο Πόνκιμ. «Και δεν αναφέρομαι μονάχα στους ανθρώπινους μαχητές σας, αλλά και στους Μαγκραθμέλιους. Είμαι σίγουρος πως ο καλός μας Βασιληάς της Νότιας Μάγκραθμελ θα προστάξει τους στρατιώτες του να σας ακολουθήσουν.» Στράφηκε στον εν λόγω δαιμονάνθρωπο. «Έτσι δεν είναι;»

Ο Καρθαβλέρν σούφρωσε τα χείλη του, διστακτικά. Ύστερα, μίλησε. «Ναι, Μεγαλειότατε. Ναι. Οι πολεμιστές μου βρίσκονται στη διάθεσή σας.» *Μέχρι να μου δώσεις τη Βόρεια Μάγκραθμελ, καταραμένη ανθρώπινη μπάσταρδε, πρόσθεσε νοερά. Και, μετά, θα σε τσακίσω!*

Ο Πόνκιμ, ύστερα, κοίταξε την Εδρισία και τον Σαγκμέρεγκοθ. «Και οι Βόρειοι Μαγκραθμέλιοι; Έχουν κι αυτοί την άδεια ν'ακολουθήσουν τον Στρατάρχη και τη Στρατάρχισσά μου;»

Η κόρη του Χάμαγκορκ κατένευσε. «Ναι.»

Ο αδελφός της, όμως, δε μίλησε.

Δε θ'αργήσεις να σωπάσεις τελείως, συλλογίστηκε ο Πόνκιμ. «Σαγκμέρεγκοθ!» είπε.

«Συμφωνώ... Βασιληά μου,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Ναι, αυτό το φαντάστηκα. Ξέρω ότι είστε τόσο δεμένοι με την Εδρισία, που δε θα μπορούσες να διαφωνήσεις μαζί της. Άλλο είναι εκείνο που επιθυμώ να σου ζητήσω...»

Ο Σαγκμέρεγκοθ περίμενε τον Πόνκιμ να συνεχίσει.

Κι εκείνος συνέχισε: «Οι Μαγκραθμέλιοι πολεμιστές, αναμφίβολα, θα αισθάνονται πολύ πιο καλά με έναν ομοειδή διοικητή· συνεπώς, θα επιθυμούσες εσύ να ήσουν αυτός που θα οδηγήσει ορισμένους; Και, φυσικά, θέλουμε κι άλλους· είναι πολλοί οι δρόμοι που θα χρειαστεί να παραταχθεί στρατός. Σωστά;» ρώτησε τον Θάνατο και την Καταστροφή.

«Ναι, Βασιληά μου,» ένευσε ο Καρνταμάρ. «Θα πρέπει να διαιρέσουμε τη δύναμή μας. Αλλά, αφού είμαστε τόσοι –κάπου τετρακόσιες χιλιάδες–, δε θα έχουμε κανένα πρόβλημα.»

Ο Πόνκιμ σήκωσε, ερωτηματικά, το δεξί του φρύδι προς τη μεριά του Σαγκμέρεγκοθ.

«Ευχαρίστως, θα οδηγήσω τους πολεμιστές της Βόρειας Μάγκραθμελ στη μάχη,» δήλωσε ο Πρίγκιπας. Ήξερε πως, αν δείλιαζε, θα μαθευόταν, και οι Βόρειοι Μαγκραθμέλιοι θα έχαναν την εμπιστοσύνη τους σ' αυτόν.

«Πολύ ωραία,» είπε ο Πόνκιμ. Και, τώρα, κοίταξε τον Καρθαβλέρν. «Εσείς, Βασιληά μου, θα οδηγήσετε τους Νότιους Μαγκραθμέλιους στη μάχη; Αν και εύχομαι να μην φτάσουμε σε αιματοχυσία...» Στην πραγματικότητα, λίγο τον ενδιέφερε, αρκεί η κατάσταση να μην έφευγε απ' τον έλεγχό του.

«Θα τους οδηγήσω,» απάντησε εκείνος.

«Εδρισία; Προσφέρεσαι κι εσύ να οδηγήσεις τους πολεμιστές της Βόρειας Μάγκραθμελ, όπως ο αδελφός σου;»

Η δαιμονογυνναίκα δεν είχε κανένα πρόβλημα, αφού ο Πόνκιμ, στο τέλος, θα την έκανε Βασίλισσα. «Φυσικά,» δήλωσε, αμέσως.

«Χαίρομαι που έχω τόσο γενναίους συμβούλους,» είπε ο Βασιληάς του Σαραόλν. Και προς τον Θάνατο και την Καταστροφή: «Κοιτάξτε στους χάρτες του Βασιλείου, και σημειώστε όλα τα μέρη που θα χρειαστεί να κλείσουμε. Ύστερα, ελάτε, πάλι, σε μένα, για να μου τα δείξετε, να συζητήσουμε, και ν' αποφασίσουμε αν κάτι θα πρέπει ν' αλλάξει, να προστεθεί, ή αν θα υπάρξει ανάγκη και γι' άλλους Μαγκραθμέλιους διοικητές.»

«Μάλλον, θα υπάρξει, Μεγαλειότατε,» εξέφρασε την άποψή της η Νερενία.

«Θα τα δούμε όλ' αυτά μετά, Στρατάρχισσα,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ.

Ο Θάνατος και η Καταστροφή υποκλίθηκαν, και βγήκαν από την βασιλική αίθουσα με στρατιωτικό βήμα.

Ο Μονάρχης του Σαραόλν κατέβηκε απ' το θρόνο του.

«Σχετικά με το Άργκανθικ, τι θα γίνει, τελικά;» ρώτησε ο Κράντμον.

«Έχω κάτι κατά νου,» απάντησε ο Πόνκιμ. «Αλλά, για την ώρα, χρειάζομαι λίγη ξεκούραση. Έναν περίπατο στον υπέροχο κήπο του προηγούμενου Βασιλιά του Σαραόλν, ίσως...»

Η Σαντέ'ενθιν σηκώθηκε όρθια. «Θα ήθελα να σου μιλήσω σχετικά με κάτι.»

«Κι εγώ,» είπε η Εδρισία, καθώς κι εκείνη σηκωνόταν.

«Έλα μαζί μου,» της πρότεινε ο Πόνκιμ. «Σαντέ'ενθιν, θα τα πούμε αμέσως μετά.»

Η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια κάθισε στην καρέκλα της, καθώς ο Βασιλιάς του Σαραόλν και η Πριγκίπισσα της Βόρειας Μάγκραθμελ εγκατέλειπαν την αίθουσα του θρόνου. *Πώς τολμά να βάζει αυτή την Μαγκραθμέλια τσούλα πριν από μένα;* συλλογίστηκε η Σαντέ'ενθιν, θυμωμένη.

** ** *

«Καρνταμάρ, ήθελα να σε ρωτήσω κάτι εδώ και κάποιο καιρό,» είπε η Νερενία, καθώς εκείνη και ο Στρατάρχης βάδιζαν μέσα στην μισοδιαλυμένη Μάρβαθ, κατευθυνόμενοι προς τον στρατώνα.

«Πρωτά με,» ανασήκωσε τους ώμους του εκείνος, ατενίζοντας τρεις ανθρώπους να βαδίζουν φοβισμένοι, λοξοκοιτώντας μια ομάδα οπλισμένων Μαγκραθμέλιων, δίπλα απ' την οποία περνούσαν.

«Βλέπεις... παράξενα όνειρα;» είπε η Νερενία, σταματώντας να περπατά και στρεφόμενη στο μέρος του· το βλέμμα της ήταν ερωτηματικό.

Και ο Καρνταμάρ έπαψε να βαδίζει. «Ναι,» παραδέχτηκε.

«Από πότε;»

«Από τότε που ο Πόνκιμ μού έδωσε τη θέση του Στρατάρχη του Βασιλείου.»

Η Νερενία κατένευσε. «Και σε μένα ακριβώς το ίδιο συμβαίνει. Τι βλέπεις στα όνειρά σου;»

«Νεκρούς...» απάντησε ο Καρνταμάρ. «Κουφάρια... αποκεφαλισμένα, ακρωτηριασμένα... με μάτια κενά, και στόματα ανοιχτά από τις επιθανάτιες κραυγές τους... Κάποια απ'αυτά έχω την εντύπωση ότι κουνιούνται...» Ρίγησε. «Την πρώτη φορά, ξύπνησα έντρομος... τώρα, το έχω κάπως συνηθίσει. Αλλά τα όνειρα δεν παύουν.»

«Εγώ βλέπω ερείπια... ερείπια ανθρώπων, ερείπια πόλεων... χτίρια τυλιγμένα στις φλόγες... φρούρια να σμπαραλιάζονται, ενώ πολεμιστές –άνθρωποι και δαιμονάνθρωποι– εισβάλλουν... Στην αρχή, ναι... τρώμαζα... τώρα, κι εγώ τα έχω συνηθίσει... Μα εκείνα δεν παύουν να έρχονται.»

«Ο Πόνκιμ,» άρθρωσε, αργά, ο Καρνταμάρ. «Νομίζω πως κάτι μας έκανε... Θυμάσαι όταν μου είπε πως το όνομά μου θα είναι Θάνατος;»

«Και το δικό μου Καταστροφή...» Η Νερενία έμοιαζε χαμένη. «Είναι μάγος –ισχυρός μάγος, αναμφίβολα–, αλλά γιατί να μας έκανε κάτι τέτοιο, Καρνταμάρ;»

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε ο Στρατάρχης της Μάρβαθ, «αλλά μου παγώνει το αίμα.» Και, μ'αυτά τα λόγια, γύρισε και συνέχισε να βαδίζει προς τον στρατώνα.

Η Νερενία τον ακολούθησε, αισθανόμενη τις τρίχες της ανασηκωμένες.

** ** *

«Ευτυχώς, ο κήπος δεν έπαθε μεγάλες ζημιές, κατά την εισβολή,» είπε ο Πόνκιμ, χαϊδεύοντας το μαύρο τρίχωμα ενός μεγάλου κορακιού με κόκκινα μάτια, το οποίο δεν έμοιαζε να φοβάται τους ανθρώπους όπως τα άλλα, συνηθισμένα πουλιά.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Εδρισία. «Ο ανθρώπινος Βασιλιάς Βένγκριλ είχε γούστο.»

Ο Πόνκιμ κάθισε σε έναν βασάλτινο καναπέ, πλάι σ' ένα σιντριβάνι. «Για τι θέλεις, λοιπόν, να μου μιλήσεις;»

Η Εδρισία πήρε θέση κοντά του. «Για τον αδελφό μου,» ψιθύρισε.

Ο Πόνκιμ μειδίασε στραβά. «Το είχα καταλάβει,» είπε. «Τέλεια ευκαιρία τώρα, έτσι;»

Η κόρη του Χάμαγκορκ έγνεψε καταφατικά, χαμογελώντας και δείχνοντας τα μυτερά της δόντια.

«Όλο και κάποιο... λάθος... γίνεται στις μάχες...» συνέχισε ο Πόνκιμ, και γέλασε συγκρατημένα.

«Θα το φροντίσεις;» ρώτησε η Εδρισία, με αδημονία στο βλέμμα της. «Θέλω να γίνω Βασίλισσα.»

«Το ξέρω,» είπε ο Πόνκιμ. «Αλλά περίμενε, πρώτα, να μιλήσω με τον Καρνταμάρ και τη Νερενία» –*Θάνατος· Καταστροφή*–, «οι οποίοι θα μου δείξουν τα μέρη που θα έχουν σημειώσει στο χάρτη, ώστε να βρούμε το κατάλληλο, για να στείλουμε τον αδελφό σου.»

«Είσαι πολύ έξυπνος για άνθρωπος!» παραδέχτηκε η Εδρισία, και τον φίλησε, δυνατά, στα χείλη, γαντζώνοντας τα δάχτυλά της πάνω στους ώμους του.

** ** *

«Σε βλέπω ανήσυχη, Σαντέ'ενθιν,» παρατήρησε ο Πόνκιμ, καθισμένος πλάι στο τζάκι. Σήκωσε το σιδερένιο σκάλευθρο και έδωσε μια σπρωξιά στα φλεγόμενα ξύλα. «Και κουρασμένη. Δεν κοιμάσαι καλά τα βράδια;»

Η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια αγνόησε την ερώτησή του. «Τι θα κάνεις όσον αφορά το Άργκανθικ;»

«Έχω ένα σχέδιο,» απάντησε ο Πόνκιμ, κοιτάζοντας τις φλόγες, και δίνοντας άλλη μια σπρωξιά στα ξύλα, με το σκάλευθρο.

«Τι σχέδιο;» θέλησε να μάθει η Σαντέ'ενθιν.

Ο Πόνκιμ άφησε το σκάλευθρο στη θέση του και στράφηκε να την κοιτάξει· το δικό της τυφλό βλέμμα κοιτούσε το κενό. «Γιατί τέτοιο ενδιαφέρον;»

«Θυμάσαι κάποτε που μου είχες υποσχεθεί το Άργκανθικ;» είπε η Σαντέ'ενθιν.

«Δε σου το είχα υποσχεθεί ακριβώς,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ.

«Η Νότια Γη θα καταστραφεί—»

«Δεν το γνωρίζουμε ακόμα αυτό.»

«Αλλά είναι σχεδόν βέβαιο, Πόνκιμ! Δεν υπάρχει, πια, Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν, για να αντιμετωπίσει τον Μάργκανθελ —και κανείς θνητός δε μπορεί να τα βάλει μ'έναν μισό-Θεό!»

«Πού θες να καταλήξεις;»

«Μου είχες πει πως θα ανταμειβόμουν για τις υπηρεσίες μου· πως θα μου παραχωρούσες το Άργκανθικ,» εξήγησε η Σαντέ'ενθιν, ενώ συλλογιζόταν: *Και ο Κράντμον θα με έκανε Βασίλισσα του Ωκεανού, αλλά, μάλλον, πρέπει να ξαναμιλήσω μαζί του, κάποια στιγμή σύντομα.*

«Σίγουρα, ένας άνθρωπος δε μπορεί να τα κάνει όλα μόνος,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. «Ίσως και να σου παραχωρήσω το Άργκανθικ, όπως θα δώσω τη διοίκηση των υπόλοιπων χωρών της Βόρειας Γης σε άλλους...»

«Όχι έτσι. Θέλω το Άργκανθικ αποκλειστικά δικό μου,» τόνισε η Σαντέ'ενθιν.

«Αυτό είναι εκτός συζήτησης,» απάντησε ο Πόνκιμ.

Καταραμένε μπάσταρδε! γρύλισε εντός της η Ζιρκεφιανή Ελέγκτρια Πνευμάτων. «Αν εγώ πάρω το Άργκανθικ από τα χέρια του Βασιληά Κάρχοκ;» έθεσε το ερώτημα, διπλωματικά.

Ο Πόνκιμ γέλασε. «Και πώς σκοπεύεις να το κάνεις αυτό Σαντέ'ενθιν;»

«Θα διεισδύσω μέσα στον κόσμο των ευγενών του εν λόγω Βασιλείου,» εξήγησε εκείνη. «Γιατί, όπως είναι γνωστό, το Άργκανθικ, ουσιαστικά, ελέγχεται από τις ευγενικές οικογένειες.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Πόνκιμ, «αλλά δε μπορώ να δώσω τόσο μεγάλη ευθύνη σε μια τυφλή γυναίκα.»

Η Σαντέ'ενθιν έσφιξε τις γροθιές της. «Δε θα είμαι τυφλή για πολύ!» δήλωσε.

«Τι ακριβώς εννοείς;» τη ρώτησε ο Πόνκιμ, συνοφρυωμένος.

«Θα σου πω, αν κι εσύ μου πεις, με τη σειρά σου, πώς σκοπεύεις να εμποδίσεις τη συμμαχία των Σαραολνιανών με το Άργκανθικ,» αποκρίθηκε η Ζιρκεφιανή.

«Έχω μια παλιά φίλη εκεί,» είπε ο Βασιλιάς του Σαραόλν, και άρχισαν ν'ανταλλάσσουν μυστικά και απόψεις....

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 24^ο

Ερωτήματα, σχέδια, και προετοιμασίες

Σταμάτησαν μπροστά στον ψηλό, πέτρινο πύργο. Ήταν γκρίζος, τετράγωνου σχήματος και στις επάλξεις του στέκονταν τρεις πολεμιστές με βαλλίστρες στα χέρια —οι οποίες, αμέσως, στράφηκαν προς το μέρος των πενήντα καβαλάρηδων. Έξω απ'το οικοδόμημα βρίσκονταν μια ντουζίνα καβαλάρηδες, που έκανε περιπολία στη γύρω πεδινή περιοχή, όμως, τώρα, είχε ζυγώσει, αντικρίζοντας τους νεόφερτους. Στην κορυφή του πύργου κυμάτιζε μια μαύρη σημαία, επάνω στην οποία ήταν κεντημένο ένα γεμάτο φεγγάρι, και τέσσερα άστρα που το περιστοίχιζαν: Το έμβλημα του Άργκανθικ.

«Ελπίζω να μην είναι ακριβοί,» είπε η Μάερνομ στον Τόλριν, που ίππευε πλάι της.

«Δεν είμαστε έμποροι.» αποκρίθηκε εκείνος. «Τους εμπορους γδέρνουν.»

Η ξανθιά πολεμίστρια μειδίασε, καθώς ο αέρας έπαιζε με τα μακριά μαλλιά της.

Ο πρώτος από τους Αργκανθικιανούς καβαλάρηδες, ένας άντρας με κράνος και αρθρωτή πανοπλία, φώναξε: «Ποιοι είστε και τι ζητάτε στο Άργκανθικ;»

«Είμαι η Βαρονέσα Τάθβιλ, της ευγενικής οικογένειας Ρελάρνιν,» αποκρίθηκε η Τάθβιλ. «Απο δώ ο πατέρας μου, Ζάρβημ. Κι απο δώ ο κύριος Σόλμορχ Έχμελθ. Ερχόμαστε στο Άργκανθικ ως αντιπρόσωποι του Δούκα Σάλβινρ, αδελφού του Βασιλιά Βένγκριλ και Πρίγκιπα του Σαραόλν.»

Ο αρχηγός της φρουράς σήκωσε την προσωπίδα του κράνους του και κοίταξε τη σημαία που βαστούσε η Μάερνομ, η οποία έφερε τον Γρύπα, το έμβλημα του Σάλβινρ και του Δουκάτου της Χάργκοχ.

«Εγώ είμαι ο Βαρόνος Κάζριφ της οικογένειας Ζόφραλκ, ξάδελφος του Δούκα Βάνρελ του Δουκάτου Θάλβερκ, και Φύλακας των Συνόρων,» δήλωσε ο Αργκανθικιανός. «Απαντήσατε στη μία μου ερώτηση, μα όχι και στη δεύτερη: τι ζητάτε στο Βασίλειό μας;»

«Επιθυμούμε μια συμμαχία,» δήλωσε η Τάθβιλ. «Έχετε ακούσει τι συμβαίνει στο Σαραόλν, Βαρόνε μου;»

«Έχω ακούσει διάφορα. Πάντως, γνωρίζω πως στρατός συγκεντρώνεται στη Χάργκοχ... για την αντιμετώπιση των Μαγκραθμέλιων που έχουν εισβάλει, λένε, μα δεν είμαι και τόσο βέβαιος. Γιαυτό βρίσκομαι εδώ, στο φυλάκιο των συνόρων.»

«Οι φήμες είναι αληθινές,» τον διαβεβαίωσε η Τάθβιλ. «Οι δαιμονάνθρωποι έχουν εισβάλει· κι επιπλέον, ένας προδότης κάθεται στο θρόνο. Χρειαζόμαστε τη συμμαχία για να τους πολεμήσουμε.»

Ο Βαρόνος Κάζριφ γέλασε.

Η Τάθβιλ στένεψε, θυμωμένα, τα μάτια της. «Πού είναι το αστείο, Άρχοντά μου;»

«Καλή τύχη, Βαρονέσα μου!» αποκρίθηκε εκείνος, ακόμα γελώντας. «Καλή τύχη!

»Μπορείτε να περάσετε.» Έκανε νόημα στους ιππείς του να παραμερίσουν.

«Τι εννοείς, Βαρόνε;» απαίτησε ο Σόλμορχ.

«Είπα, μπορείτε να περάστε,» αποκρίθηκε ο Κάζριφ. «Περάστε, λοιπόν! Για περισσότερες πληροφορίες, μιλήστε με τον ξάδελφό μου. Είναι, συνήθως, πιο πληροφορημένος από μένα.»

«Πνευματοχτυπημένε σαλτιμπάγκε...!» σφύριξε, κάτω απ'την ανάσα του, ο Σόλμορχ. Τι στ'ανάθεμα μπορούσε να συμβαίνει στο Άργκανθικ, για να γελά αυτός ο ηλίθιος και να τους εύχεται καλή τύχη;

Η Τάθβιλ έδωσε το σύνθημα, για να ξεκινήσουν· και η ομάδα της πέρασε πλάι από τον τετράγωνο πύργο. Ο ήχος των οπλών των αλόγων τους ήταν ρυθμικός πάνω στη λιθόστρωτη δημοσιά.

«Άρχοντά μου—» πήγε να πει ο Σόλμορχ στον Ζάρβημ, μα εκείνος τον διέκοψε:

«Σου έχω ξανατονίσει να μη με λες 'Άρχοντά μου'.»

«Ζάρβημ,» διόρθωσε ο ευγενής της οικογένειας Έχμελθ. «Τι συμβαίνει στο Άργκανθικ; Έχει έρθει τίποτα στ'αφτιά σου;»

«Λίγο δύσκολο, με τους Μαγκραθμέλιους να πολιορκούν την έπαυλή μου...» απάντησε ο πρώην-Βαρόνος, μειδιώντας και ανάβοντας την πίπα του.

«Σωστά,» συμφώνησε ο Σόλμορχ. *Αν δεν καταφέρουμε να κάνουμε τη συμμαχία εγκαίρως...* Διέκοψε τις σκέψεις του. Δεν ήθελε να συλλογίζεται πού θα κατέληγε η κατάσταση, σε τέτοια περίπτωση.

«Θα επισκεφτούμε τον Δούκα του Θάλβερκ;» ρώτησε την Τάθβιλ.

«Ναι,» απάντησε εκείνη. «Ίσως να έχει κάτι να μας πει...»

«Μάλλον, θα έχει πολλά να μας πει,» διόρθωσε ο Σόλμορχ. «Κάτι παράξενο συμβαίνει στο Άργκανθικ.»

«Η αυτός ο Βαρόνος Κάζριφ είναι τελείως ηλίθιος,» είπε η Τάθβιλ.

«Και αυτό,» γέλασε ο Σόλμορχ.

Η Βαρονέσα ευχαριστήθηκε που τον άκουσε να γελά. Της θύμιζε τον παλιό του εαυτό, στον οποίο η Τάθβιλ ήλπιζε πως, κάποια

στιγμή, θα επανερχόταν. *Έπρεπε* να επανέλθει. Ο Σόλμορχ αλλιώς ήταν· απλά, τώρα, ο πόλεμος, και όλ' αυτά τα δυσάρεστα γεγονότα, τον είχαν αλλάξει.

«Στο Άργκανθικ πάντα κάτι γίνεται,» είπε ο Ζάρβημ, καπνίζοντας. «Οι ευγενείς του δεν ξέρουν τι θα πει ξεκούραση· διαρκώς, μηχανορραφούν.»

«Ο ένας προσπαθεί να βγάλει το μάτι του άλλου –είναι σιχαμεροί!» έκανε η Τάθβιλ, στραβώνοντας τα χείλη της.

Ο Ζάρβημ κούνησε το κεφάλι του, φυσώντας καπνό απ' τα ρουθούνια. «Δε μπορεί νάναι η κόρη μου που μιλά έτσι. Αυτός είναι ο τρόπος να κρίνεις τους ανθρώπους;» τη ρώτησε.

Η Τάθβιλ κοίταξε τους άλλους τριγύρω, ελπίζοντας πως κανείς δεν είχε ακούσει τον πατέρα της· δεν ήταν μικρό κοριτσάκι, να της κάνει παρατήρηση! Η Μάερνομ συζητούσε με τον Τόλριν –και δεν έμοιαζε ούτε της πολεμίστριας ούτε του αγγελιαφόρου τ' αφτί να είχε πάρει τίποτα. Ο Μέρθναρ γελούσε με ένα αστείο που είχε κάνει η Μάνζρα –μάλλον, ούτε αυτοί είχαν αντιληφθεί κάτι. Ο Σόλμορχ, όμως, σίγουρα είχε ακούσει –αν και δεν το έδειχνε. Η Τάθβιλ κοκκίνισε μέχρι τ' αφτιά, καθώς ο Άρχων Ζάρβημ την κοιτούσε, περιμένοντας μια απάντηση.

«Κι εσύ ο ίδιος είπες ότι συνέχεια μηχανορραφούν!» του θύμισε.

«Ναι, αλλά δε σχολίασα τίποτα περαιτέρω,» εξήγησε εκείνος. «Αυτός είναι ο τρόπος με τον οποίο ζουν. Απλά, είναι διαφορετικός απ' αυτόν με τον οποίο ζούμε εμείς.»

«...Εντάξει...!» έκανε η Τάθβιλ, τρίζοντας τα δόντια της. «Δεν βυθίστηκε κι η Βόρεια Γη!»

«Από τα μικρά πράγματα να ξεκινάς και να πηγαίνεις στα μεγάλα,» είπε ο Ζάρβημ.

Το ήξερα ότι δεν έπρεπε να τον είχαμε πάρει μαζί μας! σκέφτηκε η Τάθβιλ. *Μόνο μελάς στο κεφάλι μου θα είναι!...* «Καλά, μπαμπά, εντάξει...» αποκρίθηκε η Βαρονέσα.

«Καλά' και 'εντάξει',» ξεφύσησε ο Ζάρβημ. «Δε δίνεις καμια σημασία σ'ό,τι σου λέω...»

«Οχι, δεν είν'αυτό...» προσπάθησε να δικαιολογηθεί η Τάθβιλ.

Ο Ζάρβημ ρουθούνισε, αλλά, πριν μιλήσει, ο Σόλμορχ τον ρώτησε: «Έχεις ταξιδέψει ποτέ ξανά στο Άργκανθικ;»

Σ'ευχαριστώ, Σόλμορχ... συλλογίστηκε η Βαρονέσα.

«Φυσικά,» αποκρίθηκε ο πατέρας της στον ευγενή της οικογένειας Έχμελθ. «Στη νιότη μου είχα κάνει μπόλικά ταξίδια –μέχρι και στη Νότια Γη, πράγμα που, νομίζω, σου έχω αναφέρει ξανά...»

«Ναι,» ένευσε ο Σόλμορχ. «Όμως θα το εκτιμούσα αν μου μιλούσες και για τον καιρό που πέρασες στο Άργκανθικ. Δε γνωρίζω πολλά για το εν λόγω Βασίλειο, και θα ήθελα να μάθω.»

«Η φιλομάθειά σου είναι καλό σημάδι, νέε μου,» αποκρίθηκε ο Ζάρβημ, και άρχισε να του διηγείται μια ιστορία.

Η Τάθβιλ αναστέναξε, ευχαριστημένη που ο πατέρας της δεν της έδινε σημασία, για την ώρα...

** ** *

Η Δούκισσα Ζέκαλ αισθάνθηκε κάποιον να την κουνά απ'τον ώμο, και άνοιξε, τρομαγμένη τα μάτια της, καθώς πεταγόταν σε καθιστή θέση, πάνω στο κρεβάτι.

Αντίκρισε έναν άντρα να στέκεται μέσα στο δωμάτιό της. «Πόνκιμ...!» έκανε έκπληκτη, με γουρλωμένα μάτια. Παρατήρησε πως πίσω του το πανί με το οποίο σκεπαζόταν ο μαγικός καθρέφτης είχε πέσει στο πάτωμα.

«Κοιμάσαι βαριά τα μεσημέρια, Δούκισσά μου,» είπε ο άντρας. «Κι ένας μαινόμενος ταύρος να έμπαινε εδώ μέσα, δε θα το καταλάβαινες.»

«Ένα φίδι, όμως, μπήκε!» αντιγύρισε η Ζέκαλ, τυλίγοντας την κουβέρτα γύρω της, καθώς καθόταν πάνω στο κρεβάτι. «Ένα μαύρο φίδι που, συνεχώς, λέει ψέματα!»

Εκείνος, απλά, γέλασε.

«Μου είχες υποσχεθεί πράγματα, Πόνκιμ!» τόνισε η Αργκανθικιανή Δούκισσα του Έβμορ. «Μου είχες υποσχεθεί να με κάνεις Βασίλισσα του Σαραόλν! Κι αντί γι' αυτό, έχεις να επικοινωνήσεις μαζί μου περίπου δύο μήνες!»

«Είναι κάπως δύσκολο, τώρα, να σε κάνω Βασίλισσα,» εξήγησε ο Πόνκιμ, «αφού εγώ είμαι Βασιλιάς του Σαραόλν...»

«Τι!» έκανε η Ζέκαλ. «Μα... μα είχες πει πως δε σ' ενδιέφερε η εξουσία... πως... πως ήθελες να εκδικηθείς μόνο τον Βε—»

Το γέλιο του Πόνκιμ την διέκοψε. «Χα-χα-χα-χα-χα-χα... Δούκισσά μου, δεν είμαι ένα μαύρο φίδι που, συνεχώς, λέει *ψέματα*;» Τα σκοτεινά του μάτια γυάλισαν, με μια εξώκοσμη λάμψη, που έκανε την Ζέκαλ να ριγίσει και τα πόδια της να μουδιάσουν κάτω απ' την κουβέρτα. «Γιατί, λοιπόν, με εμπιστευτήκες;»

«Για... γιατί... γιατί...» τραύλισε η Δούκισσα του Έβμορ. «Τι διάολο θέλεις εδώ;» ξέσπασε, ξαφνικά. «Θα φωνάξω τους φρουρούς μου που στέκονται απέξω! —θα σε—!»

«Βούλωστο,» είπε, σχεδόν βαριεστημένα, ο Πόνκιμ. «Κανείς δε σ' ακούει.»

«Έτσι λες, ε; Φρουροί!» κραύγασε η Ζέκαλ.

Ο Πόνκιμ έκανε μια γκριμάτσα και στράφηκε, νωχελικά, προς το παράθυρο του δωματίου, ακουμπώντας τα χέρια του στο περβάζι και κοιτώντας έξω. Έβρεχε σήμερα στο Δουκάτο Έβμορ.

«Φρουροί!» φώναξε, πάλι, η Ζέκαλ.

Κανείς δεν ήρθε.

«Φρουροί!» φώναξε ακόμα δυνατότερα. «*Φρουροί! Φρουροί! ΦΡΟΥΡΟΙ! ΦΡ—!*» Ξαφνικά, η φωνή της την εγκατέλειψε, και μόνο το στόμα της ανοιγόκλεινε μάταια.

«Είσαι ενοχλητική, καλή μου Δούκισσα,» είπε ο Πόνκιμ, στρεφόμενος στο μέρος της. «Να με πιστεύεις, όταν σε διαβεβαιώνω πως κανείς δε σ' ακούει.»

Η Ζέκαλ τον ατένιζε με τρόπο ζωγραφισμένο στο πρόσωπό της. *Δε μπορώ να μιλήσω!* σκεφτόταν. *Τι μου έκανε ο καταραμένος μάγος;*

«Θα συνεχίσεις να ουρλιάζεις μάταια;» τη ρώτησε ο Πόνκιμ.

Εκείνη έγνεψε αρνητικά.

«Έχω δουλειές για σένα,» της είπε ο νέος Βασιληάς του Σαραόλν.

Η Ζέκαλ διαπίστωσε πως μπορούσε να μιλήσει ξανά. «Τι δουλειές;»

«Μια ομάδα μόλις μπήκε στο Άργκανθικ. Αποτελείται από καμια πενηνταριά στρατιώτες, τη Βαρονέσα Τάθβιλ (την οποία, ασφαλώς, θα γνωρίζεις πολύ καλά), τον Σόλμορχ, έναν ευγενή του Σαραόλν και κάποτε φίλο του Βένγκριλ, και τον Άρχοντα Ζάρβημ, πατέρα της Τάθβιλ. Έρχονται ως αντιπρόσωποι του Δούκα Σάλβινρ της Χάργκοχ, για να κλείσουν μια συμμαχία με το Βασιλιά σας. Δε θέλω αυτή η συμμαχία να γίνει.»

«Γιατί επιδιώκουν να κάνουν συμμαχία;» ρώτησε η Ζέκαλ.

«Για να συγκεντρώσουν στρατό και να με εκθρονίσουν,» απάντησε, ευθέως, ο Πόνκιμ.

Και γιατί να θέλω εγώ να τους σταματήσω, κάθαρμα; συλλογίστηκε η Δούκισσα.

Ο Μονάρχης του Σαραόλν είπε, σα να διάβασε το μυαλό της: «Αν αποφασίσεις να μη με βοηθήσεις—»

«Όχι, θα σε βοηθήσω!» έκανε η Ζέκαλ, φοβούμενη ότι θα την σκότωνε με τις μαγικές του δυνάμεις.

«Δε θα σε σκοτώσω,» τη διαβεβαίωσε ο Πόνκιμ, λες και είχε, πάλι, διαβάσει το μυαλό της (!). «Θα αφήσω άλλους να το κάνουν. Θα ενημερώσω τον Βασιλιά Κάρχοκ για τις δραστηριότητές σου. Ή, μήπως, να ενημερώσω τους Ζόφραλκ;»

Οι Ζόφραλκ ήταν οι ισχυρότεροι ευγενείς του Δουκάτου Θάλβερκ, και εχθροί της οικογένειας της Ζέκαλ, των Ράντβαν. «Όχι...» ψέλλισε η Δούκισσα, κουνώντας το κεφάλι της. Πώς τα ήξερε όλ' αυτά, ο καταραμένος; Πώς; Βέβαια, η αντιπαλότητα του τζακιού της με το τζάκι των Ζόφραλκ δεν ήταν και κανένα μυστικό...

«Μην κατσουφιάζεις τόσο, Ζέκαλ,» είπε ο Πόνκιμ. «Είμαι σίγουρος πως μισείς τους Σαραολνιανούς, και δε θα σε πειράξει και τόσο να τους προκαλέσεις μερικά προβλήματα. Άλλωστε, ο Βένγκριλ σκότωσε τον πατέρα σου, στον πόλεμο για το Δουκάτο Σάνβεκ. Το έχεις ξεχάσει αυτό;»

«Όχι,» απάντησε Δούκισσα. «Πώς θα ήταν ποτέ δυνατόν να το ξεχάσω; Σιχαίνομαι τον Βένγκριλ!»

«Άνθρωποι του Βένγκριλ είναι αυτοί που έχουν έρθει στο Αργκανθικ,» της είπε ο Πόνκιμ. «Δε θ'απολαύσεις να τους κάνεις να υποφέρουν;»

«Τι έχω, όμως, να κερδίσω απ'αυτό;» απαίτησε η Ζέκαλ.

Ο Πόνκιμ γέλασε. «Μα, τι ζωή σου, ασφαλώς, Δούκισσά μου.»

Εκείνη χλόμιασε, αλλά ρώτησε: «Πού βρίσκονται, τώρα;»

«Δεν είναι πολύ ώρα που πέρασαν τα διόδια και μπήκαν στο Δουκάτο Θάλβερκ,» την πληροφόρησε ο Βασιληάς του Σαραόλν. «Κατά πάσα πιθανότητα, κατευθύνονται στην Ζερκ-βελ.»

«Στη Ζερκ-βελ; Μα εκεί μένει ο Δούκας Βάνρελ Ζόφραλκ,» έκανε η Ζέκαλ.

«Ναι,» είπε ο Πόνκιμ. «Υπάρχει κάποιο πρόβλημα μ'αυτό;»

«Όχι, όχι...»

«Πες μου την αλήθεια, Ζέκαλ,» πρόσταξε ο Μονάρχης του Σαραόλν.

«Απλά, εκεί έχει πολύ δύναμη η οικογένεια των Ζόφραλκ... αυτό είναι όλο...» ξεροκατάπιε η Δούκισσα.

«Υπάρχει και κάτι άλλο,» είπε ο Πόνκιμ.

Πώς το ξέρει; Πώς; «Είναι... είναι κάτι ανάμεσα στις οικογένειές μας,» προσπάθησε να του εξηγήσει. «Δε θα επηρεάσει καθόλου τη δουλειά μου.»

«Κακό δικό σου, αν την επηρεάσει,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. Και τη ρώτησε: «Θα χρησιμοποιήσεις τους πράκτορές σου;»

«Ναι.»

«Αν τύχει ποτέ να μπεις στον πειρασμό να πεις τ'όνομά μου—»

«Όχι, δεν—»

«—με λένε, απλά, η Σκιά του Άργκανθικ.»

«Ναι, Πόνκιμ. Μάλιστα. Μην ανησυχείς· δε θ'αναφέρω ποτέ το πραγματικό σου όνομα.»

Εκείνος ένευσε καταφατικά. «Κάποια στιγμή, θα στείλω και έναν δικό μου άνθρωπο εδώ,» υποσχέθηκε.

«...Ποιον;» Η φωνή της έτρεμε.

«Δε χρειάζεται να σ'απασχολεί αυτό ακόμα. Τώρα, φεύγω... αλλά μην αμφιβάλλεις ότι θα σε παρακολουθώ —κάθε στιγμή.» Ύψωσε το χέρι του μπροστά στο κρύσταλλο του καθρέφτη, ψιθύρισε κάτι ακατανόητα λόγια που πάγωσαν το αίμα της Δούκισσας, και βούτηξε μέσα στο κάτοπτρο, σα σκιά...

Η Σκιά του Άργκανθικ... συλλογίστηκε η Ζέκαλ, ενώ, συγχρόνως, προσπαθούσε να ηρεμήσει τον εαυτό της.

** ** *

Ο Πόνκιμ βγήκε μέσα απ'τον καθρέφτη του υπνοδωματίου του, και αντίκρισε τη Σαντέ'ενθιν ξαπλωμένη στο βασιλικό κρεβάτι, τυλιγμένη μέσα στα σκεπάσματα. Παραδίπλα ήταν ριγμένα το φόρεμα, το σάλι, και οι μπότες της. Θυμόταν να την είχε αφήσει ντυμένη, προτού επισκεφτεί τη Δούκισσα Ζέκαλ...

«Δεν άργησες να βρεις βολική θέση...» παρατήρησε.

«Είσαι ελεύθερος να τη μοιραστείς μαζί μου,» αποκρίθηκε η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια, μειδιώντας προκλητικά —πράγμα άχρηστο, αφού ήδη ο Πόνκιμ αισθανόταν το αίμα να βράζει μέσα του.

«Πολύ ευγενικό εκ μέρους σου,» είπε, με αρκετή δόση ειρωνείας στον τόνο της φωνής του. Προχώρησε και κάθισε στο πλάι του κρεβατιού· έσκυψε και φίλησε τα χείλη και το λαιμό της.

«Τι σου είπε;» ρώτησε η Σαντέ'ενθιν.

«Ποια; η Ζέκαλ;» έκανε ο Πόνκιμ. Γέλασε. «Φυσικά και συμφώνησε να ξεπαστρέψει τους αντιπροσώπους του Σάλβινρ. Δε μπορεί να κάνει κι αλλιώς...» Πέρασε το χέρι του μέσα στην κουβέρτα και τράβηξε, απότομα, προς τα κάτω, τον στηθόδεσμο της Ζιρκεφιανής.

«Νομίζω πως έσπασες ένα κουμπί,» είπε εκείνη.

«Ένα κουμπί δεν είναι τίποτα,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. «Παίζω με κουμπιά όλη μέρα...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 25^ο

Υποθέσεις σχετικά με προδότες, δαιμονόφιλους,
σφετεριστές, βασιληάδες, και... ανθρώπους με
μισή ψυχή

Ο αδελφός μου έκανε καλή δουλειά, συγκεντρώνοντας όλο
τούτο το στρατό...»

Ο Βένγκριλ κοιτούσε το στρατοπεδευμένο φουσάτο έξω
απ'την Χάργκοχ, καθώς αυτός, ο Σίνορμαρ, και ο Ρήφορβελ
πλησίαζαν την μεγάλη πόλη. Διέσχισαν το δρόμο που
δημιουργούσαν οι σκηνές ανάμεσά τους, και πέρασαν την πύλη. Κι
οι τρεις φορούσαν κάπες και κουκούλες, έτσι κανείς δεν αναγνώρισε
τον Βασιληά του Σαραόλν να μπαίνει στην Χάργκοχ.

Οι ιππείς έφτασαν στο παλάτι και ζήτησαν να δουν τον Δούκα
Σάλβινρ, υποστηρίζοντας πως ήθελαν να του μιλήσουν για κάποιο
πολύ σημαντικό ζήτημα. Οδηγήθηκαν στο εσωτερικό και περίμεναν
σε ένα μικρό σαλόνι, μέχρι να παρουσιαστεί ο Πρίγκιπας. Όταν
εκείνος ήρθε, ο Βένγκριλ σηκώθηκε όρθιος από την πολυθρόνα όπου
καθόταν και κατέβασε την κουκούλα απ'το κεφάλι του.

Ο Άρχοντας της Χάργκοχ κοίταξε τον αδελφό του με μια έκφραση καθαρής έκπληξης στο πρόσωπο, χάσκοντας. Έμοιαζε να νομίζει πως έβλεπε φάντασμα...

Ο Βασιληάς του Σαραόλν μειδίασε. «Είν' αυτός τρόπος να χαιρετάς τους συγγενείς σου;»

«Βένγκριλ!» αναφώνησε ο Σάλβινρ, γελώντας. Διέσχισε, με μεγάλες δρασκελιές, το σαλόνι, και τον αγκάλιασε σφιχτά. «Χα-χα-χα-χα-χα!... Είσαι εδώ, και καλά! Η Χόλκραδ είχε δίκιο.»

«Η Χόλκραδ;» ρώτησε ο Βένγκριλ, όταν ο Δούκας τον άφησε απ' την αρκουδίσια του αγκαλιά. «Είναι η Χόλκραδ στη Χάργκοχ;»

«Ναι,» κατένευσε ο Σάλβινρ. «Αλλά πού ήσουν εσύ; Ξέρεις, όσο έλειπες...» Το χαμόγελο χάθηκε απ' το πρόσωπό του. «...πολλά πράγματα έγιναν –δυσάρεστα πράγματα, Βένγκριλ...»

«Έμαθα για τα περισσότερα απ' αυτά,» αποκρίθηκε εκείνος. «Ο Πόνκιμ είναι Βασιληάς, οι Μαγκραθμέλιοι έχουν εισβάλει. Αλλά, Σάλβινρ, η Δήνκα πού είναι; Δεν γνωρίζω ακόμα. Βρίσκεται εδώ, μαζί σας;»

Ο Σάλβινρ αναστέναξε. «Ο Πόνκιμ την έχει. Πού ακριβώς δεν ξέρουμε, αλλ' αυτός την κρατά, σίγουρα... Επιπλέον, πρέπει να σου ζητήσω συγγνώμη, Βένγκριλ...»

«Εσύ; Γιατί;» απόρησε ο Μονάρχης του Σαραόλν.

«Έκανα κάποια πράγματα για τα οποία λυπάμαι, πολύ...» παραδέχτηκε ο Δούκας της Χάργκοχ. «Ας καθίσουμε.»

Κάθισαν, και ο Βένγκριλ τού σύστησε τον Ρήφορβελ, της ευγενικής οικογένειας Τούρζελ, και τον Σίνορμαρ, της ευγενικής οικογένειας Λάσμαριν. Ύστερα, ο Σάλβινρ άρχισε να μιλά για τον στρατό της Δήνκα, για την επίθεση που εκείνη σχεδίαζε στο Άργκανθικ... και για την προδοσία του...

«Είναι δικό μου το λάθος, Βένγκριλ,» είπε ο αδελφός του Βασιληά. «Εγώ φταίω για την αιματοχυσία... για την απαγωγή της Δήνκα... για τη διάλυση του στρατού. Αυτό που βλέπεις έξω απ' την πόλη είναι το μισό φουσάτο από κείνο με το οποίο ξεκίνησε η Βασίλισσά

σου· και, επιπλέον, έχουν προστεθεί οι πολεμιστές ορισμένων βαρόνων του Δουκάτου μου.»

Ο Βένγκριλ ακούμπησε το χέρι στον ώμο του. «Δεν ήρθα εδώ για να σε κρίνω,» τον διαβεβαίωσε. «Είμαι σίγουρος πως έκανες ό,τι θεώρησες σωστό για την περίπτωση.»

Ο Σάλβινρ αναστέναξε. «Το πρόβλημα είναι πως ό,τι θεώρησα σωστό για την περίπτωση, ίσως, τελικά, να μην ήταν. Κοίτα τώρα πού έχουμε καταλήξει... Τι κατάφερα; Τίποτα. Και το στρατό της Δήνκα διέλυσα, και δε σταμάτησα τους Μαγκραθμέλιους απ' το να πάρουν τη Μάρβαθ, και ο Πόνκιμ είναι Βασιληάς του Σαραόλν.»

«Όχι για πολύ,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ. «Όχι για πολύ.»

Τα μάτια του Σάλβινρ τον κοίταξαν θλιμμένα.

«Θα τα καταφέρουμε!» τόνισε ο αδελφός του. «Θα τον διώξουμε απ' το θρόνο. Θα τον σκοτώσουμε, για να μάθουν όλοι ότι οι προδότες και οι δαιμονόφιλοι δεν ανταμείβονται στο Σαραόλν.»

Ο Δούκας της Χάργκοχ ήθελε τότε να του μιλήσει, να του πει κάτι που ο Σόλμορχ είχε ζητήσει να κρύψουν: ότι ο Πόνκιμ ήταν γιος του. Όμως θυμήθηκε όσα είχαν κουβεντιάσει με τον ευγενή της οικογένειας Έχμελθ, και δίστασε, σταματώντας τη γλώσσα του. *Είναι καλύτερα έτσι, συλλογίστηκε. Καλύτερα ο Πόνκιμ να πεθάνει και ποτέ ο Βένγκριλ να μη μάθει πως είναι γιος του... ποτέ...*

** ** *

Γύρω απ' το τραπέζι της μεγάλης αίθουσας ήταν καθισμένοι η Δούκισσα Λάρκνα, σύζυγος του Σάλβινρ· ο Ρόλβερκ κι ο Τάνβαρ, οι γιοι του· ο Έντρηλ, Διοικητής των *Πορφυρών Σπαθιών*· η Μπόρνεφ, Διοικήτρια του πέμπτου τάγματος των *Αργυρών Σπαθιών*· ο Μόρντον, ο Στρατηγός της Χάργκοχ· η Βάρθα, στρατιωτική διοικήτρια και σύζυγος του Μόρντον· η Χόλκραδ, ο Μπάχτον, ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, η Αλζάρα, και άλλοι στρατιωτικοί διοικητές και ευγενείς. Είχαν όλοι συγκεντρωθεί εδώ μετά από

πρόσκληση του Δούκα Σάλβινρ, ο οποίος υποστήριζε πως είχε να τους μιλήσει για ένα πολύ σημαντικό ζήτημα.

Έτσι, όλων τα κεφάλια στράφηκαν, όταν η διπλή, ξύλινη πόρτα – εκατέρωθεν της οποίας στέκονταν δυο πολεμίστριες, φέροντας δόρατα κι ασπίδες– άνοιξε. Ο Σάλβινρ παρουσιάστηκε, και πλάι του βάδιζε ο Βένγκριλ (!). Ένα *Oooo!*... έκπληξης ξέφυγε απ'τα χείλη του συγκεντρωμένου στην αίθουσα κόσμου, καθώς επίσης και: «*Ο Βασιληάς!...*» – «*Είναι ο Βασιληάς;...!*»

Πίσω απ'τον Δούκα της Χάργκοχ και τον Μονάρχη του Σαραόλν έρχονταν κι άλλοι δυο άντρες, ο ένας μελαχρινός, με μακριά, σγουρά μαλλιά, δεμένα αλογοουρά, κι ο άλλος ξανθός, με κοντά μαλλιά και μούσι. Κι οι δυο έφεραν ξίφη στο πλευρό τους, ήταν ντυμένοι πλούσια, και βάδισαν στρατιωτικά.

«Μεγαλειότατε!» αναφώνησε ο Έντερηλ, καθώς σηκωνόταν όρθιος, μαζί με όλους τους υπόλοιπους γύρω απ'το τραπέζι.

«Σας χαιρετώ όλους,» είπε ο Βασιληάς του Σαραόλν. «Είναι άσχημη περίοδος αυτή στην οποία βρίσκεται το Βασίλειο, αλλά, παρ'αυτά, χαίρομαι που σας βλέπω.»

«Πού ήσασταν, Βασιληά μου;» ρώτησε η Λάρκνα.

«Έχω να σας πω μια... ιστορία,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ. «Γιαυτό, άλλωστε, σας συγκέντρωσα εδώ.» Ενώ μιλούσε βάδιζε, μέχρι που έφτασε στην μεγάλη πολυθρόνα, στην κορυφή του τραπεζιού, όπου και κάθισε, προτρέποντας και τους υπόλοιπους να καθίσουν. Εκείνοι υπάκουσαν, ενώ ο Σάλβινρ έπαιρνε θέση στα δεξιά του, και ο Σίνορμαρ κι ο Ρήφορβελ στ'αριστερά.

«Υπάρχουν προδότες παντού στον Άρμπεναρκ,» δήλωσε ο Βένγκριλ, αρχίζοντας να τους διηγείται τι συνέβη στο Βασίλειο του Ωκεανού, πώς ο Κράντμον τον φυλάκισε, πώς αυτός και η Βασίλισσα Αάνθα ξέφυγαν από τα μπουντρούμια κι από τους δαιμονανθρώπους του σφετεριστή, και πώς, τελικά, επέστρεψαν στη Θέρληχ, για να μη βρουν πουθενά τον προδοτικό δαιμονόφιλο.

Φυσικά, ο Βένγκριλ άφησε έξω από την αφήγησή του όλα όσα συνέβησαν μεταξύ εκείνου και της Αάνθα.

«Επομένως, αυτός ο Κράντμον βρίσκεται, τώρα, στο Σαραόλν, μαζί με τον σφετεριστή Πόνκιμ,» συμπέρανε ο Έντρηλ.

Ο Βένγκριλ ένευσε. «Έτσι πιστεύουμε, Διοικητά.» Ύστερα, ρώτησε: «Πού είναι ο Σόλμορχ Έχμελθ;» Προσπαθούσε να βρει τον φίλο του κάπου γύρω απ'το μεγάλο τραπέζι, αλλά δε μπορούσε να τον εντοπίσει.

«Ο κύριος Σόλμορχ δεν είναι εδώ,» τον πληροφόρησε ο Σάλβινρ. «Έχει πάει στο Άργκανθικ...» Και του μίλησε για τη συμμαχία με τον Κάρχοκ, και γιατί οπωσδήποτε την χρειάζονταν.

«Οι Αργκανθικιανοί απήγαγαν την κόρη μου!» είπε ο Βένγκριλ, νιώθοντας τον θυμό να φουντώνει μέσα του. «Ο Κάρχοκ, κατά πάσα πιθανότητα, έχει ήδη συμμαχήσει –με τον Πόνκιμ!»

«Αυτό δεν το γνωρίζουμε,» αποκρίθηκε ο Σάλβινρ.

«Όπως, επίσης, δε γνωρίζουμε ότι οι Αργκανθικιανοί ήταν εκείνοι οι οποίοι πήραν την Πριγκίπισσα Έρμελ,» πρόσθεσε η Χόλκκραδ. «Προσωπικά, πιστεύω πως ήταν οι Μαγκραθμέλιοι που υπηρετούσαν τον Πόνκιμ.»

«Προτού συμβούν όλ'αυτά, Αργκανθικιανοί κατάσκοποι είχαν γεμίσει το Βασίλειό μου!» τόνισε ο Βένγκριλ. «Είσαι σίγουρη πως δεν έχουν συμμαχήσει με τον Πόνκιμ;»

«Απόλυτα σίγουρη, όχι, δεν είμαι. Αλλά τι συμφέρον έχουν εκείνοι από αυτό, Βασιληά μου;»

«Τούτο δεν μπορώ να το εικάσω. Όμως όλοι ξέρουμε την προδοτική φύση των Αργκανθικιανών. Έχουμε συνάψει συνθήκη ειρήνης μαζί τους, μα μια συνθήκη ποτέ δε θα τους κώλυε να διεισδύσουν, με 'ειρηνικούς' τρόπους, στο Βασίλειό μας, ή να το καταστρέψουν αθέατοι. Μην αμφιβάλεις, Χόλκκραδ, πως είναι συνηθισμένοι να βαδίζουν πίσω από κουρτίνες και μέσα σε σκιές – υπάρχουν πάνω από αρκετές τέτοιες στην πατρίδα τους.»

«Ωστόσο, Βασιληά μου, εμένα όλα τούτα μου μοιάζουν με μια μεγάλη πλεκτάνη του Πόνκιμ,» είπε η μάγισσα.

«Βένγκριλ, ο Πόνκιμ ήταν που ήθελε να αρχίσει πόλεμος με το Άργκανθικ,» εξήγησε ο Σάλβινρ. «Φρόντισε να χαθεί η Έρμελ, για να πιστέψει η Δήνκα πως την απήγαγαν οι Αργκανθικιανοί, και να στείλει στρατό στα σύνορα της γειτονικής χώρας –να κάνει πόλεμο. Ενώ, εν τω μεταξύ, οι Μαγκραθμέλιοι θα επιτίθονταν από τα δικά μας δυτικά σύνορα, που θα είχαν μείνει αφύλαχτα. Ήταν ποτέ δυνατόν οι Αργκανθικιανοί να είχαν συμφωνήσει με ένα τέτοιο σχέδιο –με τον πόλεμο ανάμεσα στο Βασίλειό τους και στο Σαραόλν;»

«Γιατί όχι;» είπε ο Βένγκριλ. «Είναι απίθανο ο Πόνκιμ να τους είχε υποσχεθεί πως οι δαιμονάνθρωποι του θα χτυπούσαν το Σαραολνιανό στρατό από τα νότια, μόλις έμπαιναν στη χώρα μας; Κι έτσι, τι ελπίδες θα είχαμε εμείς σ' αυτόν τον... πόλεμο;»

Τούτο τους σώπασε όλους για λίγο.

Ο Σάλβινρ συνοφρυώθηκε, προβληματισμένος. «Δηλαδή, υπάρχει περίπτωση ο κύριος Σόλμορχ, η Βαρονέσα Τάθβιλ, και ο Άρχοντας Ζάρβημ να πηγαίνουν στο στόμα του λύκου;...» *Τα θαλάσσωσα, πάλι! Ανάθεμα!* μούγκρισε μέσα του ο Δούκας. *Δεν σκεφτήκαμε τα πάντα, τελικά...*

«Θα κατευθυνθώ κι εγώ στο Άργκανθικ,» δήλωσε ο Βένγκριλ, ύστερα από μισού λεπτού δισταγμό.

«Αυτό δεν είναι συνετό, αδελφέ,» είπε ο Σάλβινρ. «Αν, όντως, οι Αργκανθικιανοί είναι σύμμαχοι του Πόνκιμ;...»

«Ίσως να καταφέρω να λογικέψω τον Βασιληά Κάρχοκ,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ. «Αναμφίβολα, ο σφετεριστής του θρόνου μου τον έχει γεμίσει ψέματα, γιατί είμαι βέβαιος πως, μόλις βρει την ευκαιρία, θα προστάξει τους δαιμονανθρώπους να εισβάλουν στο Άργκανθικ.»

«Αν, όμως, δεν καταφέρετε να τον λογικέψετε, Βασιληά μου;» έθεσε το ερώτημα ο Έντρηλ. «Τι θα γίνει τότε; Το Βασίλειο σάς

χρειάζεται. Αν μείνετε εδώ, και στείλουμε αγγελιαφόρους παντού που να ανακοινώνουν την επιστροφή σας, περισσότεροι δούκες και βαρόνοι θα έρθουν με το μέρος μας.»

«Έχει δίκιο, Βένγκριλ,» είπε ο Σάλβινρ. «Τουλάχιστον, ας πάω εγώ· όχι εσύ. Άλλωστε, ήταν δικό μου λάθος εξ αρχής, που τους άφησα να φύγουν για το Άργκανθικ.» *Ανάθεμα! όλο λάθη κάνω...* *όλο λάθη*, συλλογίστηκε ο Δούκας της Χάργκοχ.

«Αν ο Πόνκιμ έχει βάλει λόγια στον Κάρχοκ, μόνο εγώ μπορώ να μιλήσω μαζί του και να με πιστέψει,» τόνισε ο Βένγκριλ. «Τον γνωρίζω αρκετά καλά, κι εκείνος εμένα. Μαζί συνάψαμε μια συνθήκη ειρήνης μεταξύ των Βασιλείων μας.»

«Αυτό, όμως, που είπε ο Διοικητής Έντρηλ για τους δούκες και τους βαρόνους είναι σημαντικό,» τόνισε ο Σάλβινρ. «Αν είσαι εδώ, θα έρθουν περισσότεροι με το μέρος μας.»

«*Πείτε*, λοιπόν, ότι είμαι εδώ,» απάντησε ο Βένγκριλ. «Στείλτε μηνύματα, ότι ο Βασιλιάς επέστρεψε και είναι στην Χάργκοχ, μαζί με τον Δούκα Σάλβινρ, που εναντιώνεται στον σφετεριστή Πόνκιμ.»

«Αλλά εσύ δε θα είσαι εδώ...» είπε ο Σάλβινρ.

«Η ιδέα είναι που μετράει. Οι άρχοντες του Σαραόλν θα έρθουν, φέρνοντας τους στρατούς τους· και, όταν αντιληφθούν πως δεν είμαι στη Χάργκοχ, θα είναι, πλέον, αργά –δε θα μπορούν να επιστρέψουν στον Πόνκιμ. Αλλά, και πάλι, αδελφέ, μη νομίζεις πως θα έρθουν τόσοι πολλοί με το μέρος μας, ακούγοντας τ' όνομά μου. Εκείνοι που, ούτως ή άλλως, δε θα μάχονταν για το Βασίλειο, δε θα μας υποστηρίζουν –θα υποστηρίξουν αυτόν με τον μεγαλύτερο στρατό – τον Πόνκιμ. Έτσι, χρειαζόμαστε τη συμμαχία. Άρα πρέπει να πάω εγώ στο Άργκανθικ, για να μιλήσω στον Κάρχοκ.»

«Κάποιος– κάποιιοι θα έρθουν μαζί σου,» είπε ο Σάλβινρ. «Εγώ θα είμαι ένας–»

«Εσύ θα μείνεις εδώ, Σάλβινρ,» τον διέκοψε ο Βένγκριλ. «Το προστάζω.»

«Εμείς θα έρθουμε, Βασιληά μου,» δήλωσε ο Σίνορμαρ.

«Θα είναι τιμή μας,» πρόσθεσε ο Ρήφορβελ.

«Κι εγώ θα σας ακολουθήσω, Μεγαλειότατε,» δήλωσε ένας άντρας που ο Βένγκριλ άργησε λίγο αλλά, τελικά, αναγνώρισε.

«Ράθμαλ!» εξεπλάγη. «Εσύ εδώ; Σώθηκες από... ό,τι κι αν ήταν αυτό που συνέβαινε στα πλοία...»

«Το όνομά μου δεν είναι πλέον, Ράθμαλ, Βασιληά μου,» αποκρίθηκε εκείνος. «Οι περισσότεροι συνηθίζουν να μ'αποκαλούν Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή. Αφήστε με να σας μιλήσω για το τι συνέβη στο νησί των κρυστάλλων...»

Ο Βένγκριλ κοίταξε τον στρατιωτικό του διοικητή παραξενεμένος, καθώς αναρωτιόταν αν είχε τρελαθεί. «Παρακαλώ, μίλησέ μου...» τον προέτρεψε, και ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή τού εξιστόρησε όλα όσα είχαν συμβεί στο εν λόγω νησί, καθώς και στη Ζίρκεφ.

«Αληθεύουν αυτά τα πράγματα;» Ο Μονάρχης του Σαραόλν κοίταζε τους άλλους, γύρω απ'το τραπέζι, γιατί ο Ράθμαλ δεν του έμοιαζε καθόλου καλά. Και τι ήταν αυτά που έλεγε; Ένας... μισός-Θεός του Σκότους; Δεν υπήρχαν τέτοια όντα...

«Ναι,» τον διαβεβαίωσε η Χόλκραδ. «Αληθεύουν, Βασιληά μου. Ο Μάργκανθελ είναι ένας μεγάλος κίνδυνος για όλο τον Άρμπεναρκ. Όμως, προς το παρόν, έχουμε άλλα προβλήματα εδώ, στο Σαραόλν.»

Ο Βένγκριλ είχε παραξενευτεί από αυτή την υπόθεση, όμως δεν είχε χρόνο για να καθίσει να τη σκεφτεί αναλυτικά. Η μάγισσα είχε δίκιο: άλλα πράγματα προείχαν.

«Μου επιτρέπετε, τελικά, να έρθω μαζί σας, Βασιληά μου;» ρώτησε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή.

Ο Βένγκριλ είχε παρατηρήσει ότι το βλέμμα του Ράθμαλ ήταν απλάνες, σα να μην τον κοιτούσε, και υπέθετε πως ο στρατιωτικός διοικητής είχε τυφλωθεί. Μάλλον, ήταν μισότρελος... «Όχι, Ράθμαλ,» του είπε. «Δε χρειάζεται. Καλύτερα να καθίσεις εδώ, και να αναπαυθείς. Μετά από τόσα που πέρασες, σίγουρα, θα σου χρειάζεται ανάπαυση.»

«Δεν έχω ανάγκη τον οίκτο σας, Βασιληά μου,» αποκρίθηκε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή. «Μπορεί η μηχανή αναγέννησης των Μαγκραθμέλιων να μου άρπαξε τη μισή ψυχή, μπορεί να τυφλώθηκα σε μια κρίσιμη για την Βόρεια Γη μάχη, μα, τώρα, μπορώ να δω πράγματα που τα μάτια μου ποτέ δε θα έβλεπαν· και μπορώ να αισθανθώ άλλα πράγματα, που δε θα τα ένιωθα ακόμα και μ'ολόκληρη την ψυχή μου.»

Ο Βένγκριλ βρισκόταν σε αμηχανία. «Αν είναι η επιθυμία σου να με συντροφεύσεις στο Άργκανθικ, σε προτρέπω να έρθεις,» αποκρίθηκε, τελικά, απορώντας μ'αυτόν τον καινούργιο άνθρωπο που αντίκριζε, ο οποίος, σίγουρα, δεν ήταν ο Ράθμαλ... «Όλοι οι άλλοι θα μείνετε εδώ, στη Χάργκοχ. Το Βασίλειο σάς χρειάζεται περισσότερο από μένα. Σας χρειάζεται για να το προστατέψετε από το κύμα καταστροφής της Μάγκραθμελ και από τον σατανικό νου του Πόνκιμ.»

Ο Έντρηλ έγνεψε καταφατικά. «Δε θα σας απογοητέψουμε, Μεγαλειότατε,» υποσχέθηκε.

Όχι και αυτή τη φορά, πρόσθεσε νοερά ο Σάλβινρ, ελπίζοντας τα λόγια του Διοικητή των Πορφυρών Σπαθιών να έβγαιναν αληθινά.

«Είμαι σίγουρος,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ. «Γιατί έχω εμπιστοσύνη στους Σαραολνιανούς –στους πραγματικούς Σαραολνιανούς. Και, όταν επιστρέψω, θα έχω το στρατό του Άργκανθικ πίσω μου, και την υποστήριξη του Βασιληά Κάρχοκ. Θα συντρίψουμε τον Πόνκιμ και τους διαβολανθρώπους του, και θα κάψουμε το Μάτι του Σαραόλν!»

Μια αρχόντισσα της Χάργκοχ ύψωσε το κρασοπότηρό της. «Στον Βασιληά!»

Κι άλλοι σήκωσαν τις κούπες και τα ποτήρια τους.

«Στον Βασιληά!»

«Στον δικαιοματικό Βασιληά του Σαραόλν!»

«Στον Βένγκριλ!»

«Στον Βασιληά Βένγκριλ!»

** ** *

«Είσαι θλιμμένος,» είπε η Αλζάρα, κοιτώντας τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή να κάθεται μπροστά στο τζάκι του δωματίου τους, στο παλάτι της Χάργκοχ. Στο δεξί του χέρι κρατούσε ένα κρυστάλλινο ποτήρι με λευκό κρασί.

«Λίγο...» αποκρίθηκε εκείνος.

Η Ζιρκεφιανή τον πλησίασε, και κάθισε στα γόνατά του, ακουμπώντας το χέρι της στους ώμους του. «Ο Βασιλιάς σου δεν έπρεπε να είχε μιλήσει έτσι... Δεν ήξερε...»

«Το αντιλαμβάνομαι.» Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή ήπιε μια γουλιά απ' το κρασί του. «Αλλ' ακόμα πονάω... κάποιες φορές... όταν οι άλλοι με θεωρούν τρελό, άρρωστο...»

Η Αλζάρα άγγιξε το μάγουλό του. «Δεν είσαι άρρωστος, ούτε τρελός, αγαπημένε μου.» Τον φίλησε στα χείλη και, ύστερα, ακούμπησε το κεφάλι της στον ώμο του.

«Από οίκτο αποφάσισε, τελικά, να με πάρει μαζί του,» είπε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή. «Και δεν έχει άδικο. Τι να κάνει έναν τυφλό; Τι να κάνει κάποιον που κάθε στιγμή κινδυνεύει να τρελαθεί –αν δεν είναι ήδη τρελός!» Πέταξε το κρασοποτήριό του μέσα στις φλόγες του τζακιού, σφίγγοντας τα δόντια του.

Η Αλζάρα σήκωσε το κεφάλι της απ' τον ώμο του και κοίταξε το πρόσωπό του. «Μη μιλάς έτσι...» Δάκρυα έτρεχαν στα μάγουλά της. «Μη μιλάς έτσι...»

«Είναι αλήθεια,» είπε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή. «Ο Βασιλιάς με λυπάται. Και είναι επίσης αλήθεια ότι βρίσκομαι στα όρια της τρέλας. Πονάω κάθε μέρα, Αλζάρα. Το μέρος της ψυχής μου που έχει γεμίσει μ' αυτή την διαολεμένη δύναμη –τη δύναμη των κρυστάλλων– πονάει κάθε μέρα. Ποτέ δε μπορώ να βρω ψυχική γαλήνη –μια φωτιά καίει μέσα μου.» Κούνησε το κεφάλι του. «Κάποιες φορές, πιστεύω ότι καταβροχθίζει και το άλλο μισό της ψυχής μου... Τι θα μου συμβεί, τελικά;... Τι;...» Έκανε, ξαφνικά,

πίσω το κεφάλι του και άρχισε να γελά: «Χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα...»

»Δεν είναι αστείο να μην ξέρεις μέχρι πότε θα είσαι ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή και πότε θα γίνεις ο Άνθρωπος-Χωρίς-Ψυχή;» ρώτησε, ύστερα. «Χα-χα-χα-χα-χα-χα...» Ακόμα γελούσε, σιγανότερα.

Η Αλζάρα ξεροκατάπιε. Δεν το έβρισκε καθόλου αστείο... «Αγάπη μου...» άρχισε. *Μπορεί να συμβεί κάτι τέτοιο;* αναρωτιόταν, συγχρόνως. *Μπορεί να χάσει και το άλλο μισό της ψυχής του;*

«Και δεν είναι μόνο αυτό,» συνέχισε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή. «Δεν είν' αυτός ο μόνος πόνος με τον οποίο πρέπει να ζω... Είναι κι ο Φάλμαριν, ο Αδελφός μου. Τον αισθάνομαι! Είναι κάπου εκεί... μακριά... αλλά, συγχρόνως, ολόγυρα... Δε μπορώ να το προσδιορίσω! Κι όσες φορές, έχω επιχειρήσει να τον εντοπίσω, ποτέ—ποτέ— δεν έχω καταφέρει κάτι!

»Γιατί είμαι καταραμένος έτσι;» Παραμέρισε την Αλζάρα και σηκώθηκε όρθιος, βαδίζοντας ως το παράθυρο του δωματίου, και μη μπορώντας να δει έξω. «Ο ίδιος ο Άρμπεναρκ μοιάζει να με μισεί... τα Πνεύματα... τα πάντα...»

Η Αλζάρα πήγε πίσω του και τον αγκάλιασε. «Εγώ σ' αγαπώ.»

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή στράφηκε στο μέρος της, έσκυψε, και την φίλησε, τρυφερά, στα χείλη. «Είσαι μόνη σου, φοβάμαι...»

«Δε με νοιάζει,» απάντησε εκείνη. «Είμαι μόνη μου, ούτως ή άλλως, εδώ, στη Βόρεια Γη.» Τύλιξε τα χέρια της πίσω απ' το λαιμό του και φιλήθηκαν ξανά. «Κάποια μέρα κανείς δε θα σε θεωρεί τρελό, αγάπη μου...» του ψιθύρισε. «Κανείς...»

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή αμφέβαλε για το τελευταίο, αλλά δεν εξέφρασε τις αμφιβολίες του...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 26^ο

Αποστολές

Η πόρτα του γραφείου άνοιξε, και ο Πόνκιμ μπήκε στο μικρό δωμάτιο, στο κέντρο του οποίου βρισκόταν ένα γραφείο. Πλησίασε τη λάμπα και την άναψε, για να μπουν και ο Καρνταμάρ κι η Νερενιά.

Ο Βασιληάς του Σαραόλν ακόμα μπορούσε ν'ακούσει τη φωνή μέσα στο κεφάλι του, σαν ηχώ, να ψιθυρίζει: *Θάνατος, Καταστροφή... Καταστροφή, Θάνατος... Θάνατος, Καταστροφή...* Και τίποτα δεν του έβγαζε απ'το νου ότι ο Στρατάρχης και η Στρατάρχισσά του ήταν προορισμένοι για κάτι μεγάλο. Γιατί, όμως, εκείνος το είχε καταλάβει αυτό; Ή, μάλλον, καλύτερα πώς το είχε καταλάβει; Έμοιαζε να μη μπορεί να ελέγξει τις ίδιες του τις δυνάμεις...

«Δείξτε μου,» προέτρεψε ο Πόνκιμ τον Θάνατο και την Καταστροφή, καθώς καθόταν στην ξύλινη πολυθρόνα πίσω απ'το γραφείο, η πλάτη της οποίας ήταν επενδυμένη με δέρμα.

Η Νερενιά ξετύλιξε έναν μεγάλο χάρτη του Σαραόλν εμπρός του, πάνω στον οποίο υπήρχαν τέσσερις κύκλοι, ζωγραφισμένοι με κόκκινο μελάνι.

«Αυτά είναι τα σημεία όπου θα χρειαστεί να τοποθετήσουμε τους πολεμιστές μας, Μεγαλειότατε,» είπε ο Καρνταμάρ. «Το ένα βρίσκεται εδώ.» Ο Στρατάρχης έδειξε τα σύνορα του Βασιλικού Δουκάτου με το Δουκάτο Σνοργκ.

Ο Πόνκιμ ένευσε καταφατικά. «Καλή επιλογή. Η Άλχα, μια ξαδέλφη του Βένγκριλ, είναι Δούκισσα της Σνοργκ. Αναμφίβολα, θα πολεμήσει για τον αδελφό του, Σάλβινρ.

»Βλέπω, όμως, πως έχετε κι άλλο ένα σημάδι, λίγο παρακάτω...» συνοφρυώθηκε ο Βασιληάς.

«Ναι, Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε η Νερενία. «Σκεφτήκαμε πως πιθανώς κάποιος να υποστηρίξουν ότι έρχονται σε σας, για να σας υπηρετήσουν, αλλά να στρίψουν το φουσάτο τους ανατολικά και να πάνε στο Δουκάτο Χάργκοχ· επομένως, έχοντας στρατό σ'εκείνο το σημείο –στα σύνορα του εν λόγω Δουκάτου με το δικό σας–, θα τους... αποθαρρύνουμε.»

Ο Πόνκιμ γέλασε. «Πολύ καλή ιδέα, Στρατάρχισσα!» παραδέχτηκε.

«Του Καρνταμάρ ήταν η ιδέα,» είπε η Νερενία.

«Δεν έχει σημασία ποιου ήταν,» είπε ο Βασιλιάς του Σαραόλν. «Σημασία έχει ότι είναι καλή.

»Συνεχίστε.»

Η Καταστροφή έδειξε την Όρφαλχ. «Εδώ είναι το επόμενο σημείο, Μεγαλειότατε. Θα πάρουμε την πόλη.»

Ο Πόνκιμ συνοφρυώθηκε, κοιτώντας τον χάρτη. «Την Όρφαλχ;»

«Ναι, Βασιλιά μου,» αποκρίθηκε ο Θάνατος. «Είναι πολύ κεντρικό σημείο. Παρατηρήστε πως όποιος θέλει να πάει στη Χάργκοχ από τα Δουκάτα Ντρίνθεκ, Γκέχβιν, και Σάνβεκ, δίχως να περάσει από τη Μάρβαθ, θα συναντήσει στο δρόμο του την Όρφαλχ.»

«Κι άλλη καλή ιδέα,» είπε ο Πόνκιμ. «Και το τελευταίο σημείο;» ρώτησε.

«Είναι ανάμεσα στη Βαρονία της Τάθβιλ και στη Βαρονία του Κνάβορ, όπως βλέπετε, Μεγαλειότατε. Πολύ καίριο σημείο, γιατί όποιος καταφέρει να περάσει απ' αυτό στην Όρφαλχ, αναμφίβολα, θα πέσει εδώ,» εξήγησε η Νερενία. «Επιπλέον, ο στρατός μας θα είναι κοντά στην Χάργκοχ, σε περίπτωση που αποφασίσετε ότι πρέπει να επιτεθούμε εκεί.»

Ο Πόνκιμ κατένευσε. «Εντάξει. Συμφωνώ με το σχέδιό σας, και... δε νομίζω πως έχω να προσθέσω κάτι...» είπε, κοιτώντας, προσεκτικά, τον χάρτη του Βασιλείου. «Το πρόβλημα, τώρα, είναι πόσοι πολεμιστές θα τοποθετηθούν στα διάφορα σημεία.»

«Πόσους θέλετε στη Μάρβαθ, Μεγαλειότατε;» ρώτησε ο Καρνταμάρ.

«Αρκετούς για να είναι ασφαλής η πρωτεύουσα του Βασιλείου μου,» απάντησε ο Πόνκιμ. «Και, παρακαλώ, καθίστε,» πρότεινε στον Στρατάρχη και στη Στρατάρχισσά του, οι οποίοι ακόμα στέκονταν.

Εκείνοι υπάκουσαν, και η Νερενία είπε, κάνοντας πίσω τα πορφυρά μαλλιά της: «Είναι ογδόντα χιλιάδες Μαγκραθμέλιοι και οχτακόσιοι άνθρωποι αρκετοί, Μεγαλειότατε;»

Ο Πόνκιμ φάνηκε σκεπτικός. «Θα προτιμούσα περισσότερους ανθρώπους, Στρατάρχισσα...»

«Αν δεν κάνω λάθος, θα *έρθουν* περισσότεροι, από τους δούκες και τους βαρόνους που θα συμμαχήσουν μαζί σας...»

«Σωστά,» συμφώνησε ο Βασιλιάς του Σαραόλν. «Και πώς σκοπεύετε να μοιράσετε τους απομένοντες στρατιώτες;»

«Πενήντα χιλιάδες εδώ.» Ο Καρνταμάρ έδειξε τα νότια σύνορα του Δουκάτου Σνοργκ. «Άλλες πενήντα εδώ.» Τώρα, έδειξε τα δυτικά σύνορα του Δουκάτου Χάργκοχ. «Εκατό χιλιάδες εδώ, καθώς και χίλιοι άνθρωποι.» Ο Θάνατος ακούμπησε το δάχτυλό του στο σημείο ανάμεσα στις Βαρονίες της Τάθβιλ και του Κνάβορ. «Και ογδόντα χιλιάδες θα κατευθυνθούν στην Όρφαλχ.»

«Πρέπει να παραδεχτώ ότι συμφωνώ απόλυτα,» είπε ο Πόνκιμ. «Έχετε ταλέντο σ' αυτό τον τομέα, φαίνεται...» Μειδίασε, διαβολικά. *Θάνατος. Καταστροφή.*

«Σας ευχαριστούμε, Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε ο Καρνταμάρ, και η Νερενία ένευσε, δείχνοντας πως κι εκείνη ευχαριστούσε το Βασιλιά της για το σχολίο του.

«Τώρα... σχετικά με τους διοικητές...» είπε ο Πόνκιμ, κοιτώντας, προσεκτικά, τα τέσσερα σημεία στον χάρτη του Σαραόλν. *Πού θα είναι ευκολότερο να πεθάνει ο καλός μας Πρίγκιπας Σαγκμέρεγκοθ;* συλλογίστηκε. Και τα μάτια του, αμέσως, έπεσαν πάνω στην Όρφαλχ. *Χα-χα-χα-χα-χα...! Μα, φυσικά! Στις πολιορκίες πολλά συμβαίνουν.* Ύστερα, σκέφτηκε πως ίσως να μη γινόταν πολιορκία· ίσως ο Δούκας Φερχ να παραδινόταν και να συμμαχούσε μαζί του...

Αλλά, όπως και νάχε, μάχες, σίγουρα, θα γίνονταν, καθώς ο στρατός θα ήταν αναγκασμένος ν'αντιμετωπίσει εκείνους που θα έρχονταν από τ'ανατολικά και τα δυτικά για να βοηθήσουν τον Άρχοντα Σάλβινρ. Και, τότε, πέρασε απ'το μυαλό του Πόνκιμ: *Γιατί μόνο ογδόντα χιλιάδες πολεμιστές στην Όρφαλχ, αφού θα έχουν, αναμφίβολα, ν'αντιμετωπίσουν τους περισσότερους εχθρούς; Εκατό χιλιάδες θα ήταν καλύτερα.*

Το είπε στους Στρατάρχες του.

«Θα μπορούσαμε να στείλουμε στην Όρφαλχ εκατό χιλιάδες και ογδόντα ανάμεσα στις Βαρονίες της Τάθβιλ και του Κνάβορ,» αποκρίθηκε η Νερενία.

«Όχι, ας στείλουμε και στα δύο μέρη εκατό,» πρότεινε ο Πόνκιμ.

«Αυτό σημαίνει πως θα λιγοστέψει ο στρατός στην Μάρβαθ, Μεγαλειότητα,» είπε ο Καρνταμάρ. «Θα πάει στις εξήντα χιλιάδες.»

«Δεν έχω πρόβλημα μ'αυτό, Στρατάρχη,» δήλωσε ο Πόνκιμ. «Γιατί κανείς δε θα φτάσει στην πρωτεύουσά μου, ούτως ή άλλως. Αυτός δεν είναι ο σκοπός;»

«Όπως νομίζετε, Βασιληά μου,» έκλινε το κεφάλι ο Καρνταμάρ.

«Εξάλλου, η Μάρβαθ είναι καλά περιτειχισμένη πόλη· δε μπορεί να παρθεί εύκολα,» τόνισε η Νερενία. «Αλλά λέγαμε για τους διοικητές των φουσάτων, Βασιληά μου...»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. «Θα στείλω τον Πρίγκιπα Σαγκμέρεγκοθ μαζί με τους εκατό χιλιάδες που θα κατευθυνθούν στην Όρφαλχ. Ο Βασιληάς Καρθαβλέρν θα πάει...» *Κάπου μακριά απ'τα πόδια μου...* «...στα νότια σύνορα του Δουκάτου Σνοργκ. Η Πριγκίπισσα Εδρισία θα σταλεί με τους πενήντα χιλιάδες στα δυτικά σύνορα του Δουκάτου Χάργκοχ...»

«Κι εμείς, Μεγαλειότητα, πού θα πάμε;» ρώτησε ο Καρνταμάρ.

«Εσύ, Στρατάρχη, θα πας...» Ο Πόνκιμ θυμήθηκε πως είχε δει τον Θάνατο να σκοτώνει τον Δούκα Σάλβινρ. «...μαζί με τους εκατό χιλιάδες, ανάμεσα στις Βαρονίες της Τάθβιλ και του Κνάβορ, και νότια της Χάργκοχ.»

«Ως προστάξετε, Βασιληά μου,» απάντησε εκείνος.

«Κι εγώ, Μεγαλειότατε;» είπε η Νερενία.

Καταστροφή. Καταστροφή... «Εσύ, Στρατάρχισσα...» Ο Πόνκιμ θυμόταν που την έβλεπε να στέκεται πάνω από έναν αιμόφυρτο άντρα. Ποιος ήταν αυτός ο άντρας; Τότε, δεν τον είχε αναγνωρίσει, και, καθώς περνούσε ο καιρός, τόσο περισσότερο ξεχνούσε την όψη του. *Ανάθεμα!* συλλογίστηκε ο Πνευματιστής. *Ποιος δαίμονας ήταν;*

«Βασιληά μου;...» έκανε η Νερενία, βλέποντάς τον συνοφρυωμένο και σκεπτικό.

«Θα πας στην Όρφαλχ, Στρατάρχισσα.» Ο Πόνκιμ δε μπορούσε να εμπιστευτεί τον Πρίγκιπα Σαγκμέρεγκοθ μόνο του εκεί... ο οποίος, άλλωστε, θα πέθαινε, με την πρώτη ευκαιρία.

«Μάλιστα, Μεγαλειότατε,» έκλινε το κεφάλι της η Καταστροφή.

«Νομίζω πως αυτά είν'αρκετά για τώρα,» είπε ο Πόνκιμ. «Είστε ελεύθεροι. Κάντε τις απαραίτητες προετοιμασίες του στρατού και, ύστερα, πηγαίνετε να ξεκουραστείτε.»

Ο Καρνταμάρ και η Νερενία μάζεψαν τον χάρτη τους από το γραφείο και έφυγαν, καληνυχτίζοντας το Βασιληά.

Όταν ήταν μόνος, εκείνος σηκώθηκε απ'την πολυθρόνα και στάθηκε μπροστά απ'το παράθυρο, με τα χέρια σταυρωμένα πίσω απ'την πλάτη του. Έξω μπορούσε να δει τον εξωτικό κήπο του Βένγκριλ.

«Μου άφησες ένα όμορφο δώρο, πατέρα...» μονολόγησε· και γέλασε. «Ένα πολύ όμορφο δώρο.»

Τότε, αναρωτήθηκε πού να βρίσκεται ο Βασιληάς του Σαραόλν. Είχε επιστρέψει στο Βασίλειο; Αν ναι, ο Πόνκιμ πιθανώς να είχε έναν ακόμα μπελά στο κεφάλι του...

Έπρεπε να το ελέγξει.

Έφυγε από το γραφείο και κατευθύνθηκε προς τα βασιλικά του διαμερίσματα...

** ** *

Ο Ήκνορ, η Βόλκρα, και η Μίκθαλ μπήκαν στο μικρό σαλόνι. Ο πρώτος ήταν ντυμένος μ'ένα μαύρο κουστούμι, με ψηλό γιακά, και μια μοβ ταινία περασμένη στον δεξή ώμο. Η δεύτερη φορούσε μια κολλητή, πορφυρή μπλούζα, με χαμηλό, τετράγωνο ντεκολτέ, που τόνιζε το στήθος της, καφέ φούστα, και μελανή, λεπτή ζώνη· απ'το λαιμό της κρεμόταν ένα αργυρό περιδέραιο. Η Μίκθαλ ήταν ντυμένη με μαύρο δέρμα, και μαύρες ψηλές μπότες.

Οι τρεις κατάσκοποι στράφηκαν στην γυναικεία μορφή που καθόταν μπροστά στο αναμμένο τζάκι, μ'ένα ποτήρι κρασί στα χέρια. Έξω απ'το παράθυρο αστραπές έσχιζαν τον ουρανό, και βροντές ταρακουνούσαν το παλάτι της Μαφ-νορχ.

«Μας ζητήσατε, Δούκισσά μου;» είπε ο Ήκνορ.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Ζέκαλ. «Καθίστε.»

Οι κατάσκοποι κάθισαν, περιμένοντας την Αρχόντισσα της Μαφ-νορχ να μιλήσει. Κι οι τρεις αναρωτιόνταν τι να τους ήθελε τώρα. Ήλπιζαν όχι για να τους ξαναστείλει στο Σαραόλν· ίσα που είχαν καταφέρει να ξεφύγουν απο κεί με τις ζωές τους...

«Καταραμένο βασίλειο απολίτιστων βαρβάρων...» το θεωρούσε η Μίκθαλ. Και: «Ο μόνος σκεπτόμενος άνθρωπος εκεί είναι ο Σόλμορχ,» υποστήριζε η Βόλκρα, ενοχλώντας αφάνταστα τον Ήκνορ, που μισούσε τον εν λόγω ευγενή, απλά και μόνο επειδή η όμορφη, ξανθιά κατάσκοπος τον γλυκοκοίταζε.

«Αντιπρόσωποι του Δούκα Σάλβινρ έχουν έρθει στο Άργκανθικ,» είπε η Δούκισσα Ζέκαλ. Ήπие μια γουλιά απ'το κρασί της. «Η Βαρονέσα Τάθβιλ, κάποιος κύριος Σόλμορχ, και ο πατέρας της Βαρονέσας, ο Άρχοντας Ζάρβημ.»

Αυτοί εδώ; συλλογίστηκε ο Ήκνορ. *Γιατί;* «Αντιπρόσωποι του Δούκα;...» άρθρωσε. «Για ποιο λόγο;»

«Θέλουν να κάνουν συμμαχία με το Βασιλιά Κάρχοκ,» δήλωσε η Ζέκαλ.

«Γιατί;» ρώτησε η Βόλκρα.

«...Για να...» Η Δούκισσα του Έβμορ φάνηκε διστακτική. «Δεν είπατε ότι ακούσατε πως οι Μαγκραθμέλιοι έχουν εισβάλει στο Σαραόλν;»

«Ναι,» ένευσε καταφατικά η Βόλκρα.

«Γιαυτό, λοιπόν, θέλουν τη συμμαχία: για να πολεμήσουν τους Μαγκραθμέλιους,» εξήγησε η Ζέκαλ, προσπαθώντας να δώσει κάποια αιτιολογία, γιατί ο Πόνκιμ τής είχε πει μονάχα πως οι εχθροί του επιθυμούσαν να τον ρίξουν απ' το Θρόνο του Σαραόλν.

«Και ποιος ο δικός μας ρόλος σ' όλη αυτή την υπόθεση;» ρώτησε ο Ήκνορ.

«Η συμμαχία δεν πρέπει να γίνει,» είπε η Ζέκαλ. «Θα τους αποτρέψετε απ' αυτήν. Θα τους σκοτώσετε, εν ανάγκη. Τώρα, βρίσκονται στο Δουκάτο Θάλβερκ· οπότε, καλύτερα να ξεκινήσετε για εκεί.»

Ο Ήκνορ, η Βόλκρα, και η Μίκθαλ αλληλοκοιτάχτηκαν. «Γιατί να το κάνουμε αυτό;» απόρησε ο πρώτος. «Ούτως ή άλλως, με τα προβλήματα που έχει ο Βασιληάς, αυτή την περίοδο—»

«Είναι η δουλειά σου να με ρωτάς τέτοια πράγματα, Ήκνορ;» τον διέκοψε η Ζέκαλ, με θυμό στη φωνή της. «Μήπως πρέπει να σε αντικαταστήσω με κάποιον άλλο κατάσκοπο;»

«Το Δουκάτο Θάλβερκ δεν είναι και το πιο φιλικό έδαφος για εμάς,» είπε η Μίκθαλ. «Όπως δεν είναι δικοί σας φίλοι οι Ζόφραλκ, που άρχουν εκεί.»

«Δε με νοιάζει,» αποκρίθηκε η Ζέκαλ. «Θέλω να βγουν απ' τη μέση η Βαρονέσα Τάθβιλ και οι άλλοι αντιπρόσωποι!»

«Ποιο είναι το πρόβλημα ακριβώς, Δούκισσά μου;» ρώτησε ο Ήκνορ. «Αν γνωρίζουμε το πρόβλημα, μπορούμε να βοη—»

«Δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα,» δήλωσε η Ζέκαλ. «Απλά, πρέπει να πάτε να εμποδίσετε τους αντιπροσώπους του Δούκα Σάλβινρ, χρησιμοποιώντας κάθε μέσο στη διάθεσή σας. Αν καταφέρουν να φτάσουν στη Δρέλιφον, θα θυμώσω πολύ...»

Η Δούκισσα ποτέ δεν τους έλεγε πολλά για τις αποστολές στις οποίες τους έστελνε, αλλ' αυτό παραήταν παράξενο...

«Όπως επιθυμείτε, Αξιότιμη,» αποκρίθηκε ο Ήκνορ, και η Βόλκρα κι η Μίκθαλ έγενναν καταφατικά.

«Θα ξεκινήσετε αμέσως,» πρόσταξε η Ζέκαλ.

«Τώρα;» απόρησε η Μίκθαλ. «Πλησιάζει βράδυ –και βρέχει!»

«*Τώρα*,» τόνισε η Δούκισσα. «Θα πάρετε ξεκούραστα άλογα και θα φύγετε, καλπάζοντας όσο γρηγορότερα μπορείτε.

»Και φροντίστε να μη με απογοητέψετε!» απείλησε. *Πανάθεμά σε, Πόνκιμ!* συλλογίστηκε. *Σε σιχαίνομαι!* Ύστερα, ρίγησε, γιατί ο Πόνκιμ ήταν μάγος και –πού ξέρεις;– μπορεί να διάβαζε το μυαλό της...

** ** *

«Η Δούκισσα έχει τρελαθεί,» είπε η Μίκθαλ, καθώς αυτή, ο Ήκνορ, και η Βόλκρα βάδιζαν μέσα στο παλάτι της Μαφ-νορχ, πηγαίνοντας προς τα δωμάτιά τους.

«Οι τοίχοι έχουν αφτιά,» της θύμισε ο κατάσκοπος, κάνοντάς τη να σωπάσει. «Καλύτερα τα λόγια σου για την οικοδέσποινα να είναι μετρημένα.»

Η Μίκθαλ χαμήλωσε τη φωνή της: «Μα γιατί θέλει τόσο να εμποδίσουμε αυτή τη συμμαχία; Μοιάζει πολύ απελπισμένη –μέχρι και να τους σκοτώσουμε, μας πρόσταξε. Δεν είμαστε δολοφόνοι, Ήκνορ! Κατάσκοποι είμαστε.»

«Τα όρια ανάμεσα στα καθήκοντα ενός κατασκόπου κι ενός δολοφόνου είναι, συνήθως, ασαφή,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Αν υπάρξει ανάγκη, ναι, σκοτώνουμε,» συμφώνησε η Μίκθαλ. «Αλλά»–χαμήλωσε πολύ τη φωνή της–«η Δούκισσα, ουσιαστικά, μας πρόσταξε να πάμε και βάλουμε δηλητήριο στο κρασί τους.»

«Και είναι κρίμα,» είπε η Βόλκρα. «Αυτή τη σκύλα, τη Βαρονέσα Τάθβιλ, ευχαρίστως θα τη δηλητηρίαζα, μα τον Σόλμορχ ποτέ δε θα μπορούσα· είναι ο μόνος Σαραολνιανός που αξίζει.»

«Μην ανησυχείς,» σφύριξε ο Ήκνορ, σφίγγοντας το σαγόνι του από θυμό και ζήλια. «Τον Σόλμορχ θα τον αναλάβω προσωπικά. Εσύ μπορείς να απολαύσεις το θάνατο της Βαρονέσας όσο θέλεις.»

** ** *

Ο Καρνταμάρ και η Νερενία κάθονταν σ' ένα απ' τα μπαλκόνια του κεντρικού οικοδομήματος του στρατώνα της Μάρβαθ, ο Στρατάρχης σε μια ξύλινη καρέκλα και η Στρατάρχισσα πάνω στο πέτρινο πεζούλι. Παρακολουθούσαν τη νυχτερινή ζωή της πρωτεύουσας του Σαραόλν από κάτω τους, απολαμβάνοντας, συγχρόνως, το θέαμα των τεσσάρων φεγγαριών του Άρμπεναρκ στον ουρανό.

Ο καστανομάλλης άντρας είχε τα χέρια σταυρωμένα εμπρός τους και το σαγόνι ακουμπισμένο στη γροθιά του. «Νερενία;» είπε.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη, στρεφόμενη στο μέρος του και κοιτώντας το πρόσωπό του στο φεγγαρόφωτο.

«Αισθάνεσαι παράξενα;» τη ρώτησε ο Καρνταμάρ.

«Παράξενα;... Πώς ακριβώς;»

«Μια δύναμη· μια δύναμη που δεν είχες ποτέ ξανά στη ζωή σου,» διευκρίνισε ο Στρατάρχης.

«Ναι,» απάντησε η Νερενία. «Όμως, υποθέτω, είναι λόγω της θέσης που μου έδωσε ο Βασιλιάς... Ποτέ δεν το φανταζόμουν ότι θα έφτανα εδώ. Τώρα, οι άλλοι Σαραολνιανοί πολεμιστές με κοιτούν με σεβασμό· και οι Μαγκκραθμέλιοι με μίσος... αλλά και με φόβο, συγχρόνως...»

«Μας φοβούνται, Νερενία,» είπε ο Καρνταμάρ. «Μας φοβούνται επειδή μας επέλεξε ο Πόνκιμ. Μας φοβούνται γιατί δε θέλουν να προκαλέσουν την οργή του.»

«Ακριβώς,» συμφώνησε η πορφυρομάλλα Σαραολνιανή, γνέφοντας καταφατικά με τα μάτια. Έκανε πίσω το κεφάλι της και γέλασε, μέσα στη νύχτα. «Μ'αρέσει αυτή η δύναμη,» παραδέχτηκε.

Ο Καρνταμάρ σηκώθηκε όρθιος. «Κι εμένα,» συμφώνησε, με σοβαρό ύφος στο πρόσωπό του. Ύστερα, είπε: «Ο Βασιληάς επέλεξε να μας στείλει σε διαφορετικά μέρη, Νερενία, αλλά εγώ θέλω να σε ξαναδώ –ζωντανή.» Στάθηκε εμπρός της, καθώς εκείνη καθόταν στο πέτρινο πεζούλι του μπαλκονιού.

Η Στρατάρχισσα ύψωσε το βλέμμα της, για να ατενίσει, πάλι, το πρόσωπό του. «Για να μοιραστούμε την εξουσία μας;»

«Και τα όνειρά μας...» πρόσθεσε ο Καρνταμάρ, ακραγγίζοντας το μάγουλό της, με δυο του δάχτυλα. «Και τη δύναμή μας...» Έσκυψε και φίλησε, ανάλαφρα, τα χείλη της.

«Τη δύναμή μας...» επανέλαβε η Νερενία. Κατέβηκε απ'το πεζούλι και αγκάλιασε τη μέση του. «Και τους εφιάλτες μας;»

«Θα έχουμε εφιάλτες, αν κοιμηθούμε μαζί στο ίδιο κρεβάτι;» αναρωτήθηκε ο Καρνταμάρ.

«Αυτό δεν μένει παρά να τ'ανακαλύψουμε,» αποκρίθηκε η Νερενία, χαϊδεύοντας το σημείο κάτω απ'την κοιλιά του.

Ο Στρατάρχης του Σαραόλν την τράβηξε, απότομα, κοντά του, φιλώντας της το λαιμό. «Μπορεί και να συναντηθούμε στον ίδιο εφιάλτη,» της ψιθύρισε στ'αφτί. «Πού ξέρεις;...»

Και συναντήθηκαν. Αργά, μετά τα μεσάνυχτα, ενώ κοιμόνταν, εξουθενωμένοι από τον έρωτά τους, βρέθηκαν να μάχονται σε ένα ατελείωτο πεδίο μάχης, γεμάτο κουφάρια, αίμα, και σπασμένα όπλα. Όμως δε ήταν ο ένας κοντά στον άλλο, παρά σε μεγάλη απόσταση... Η Νερενία πολεμούσε τη θάλασσα που προσπαθούσε να την πνίξει, ενώ ο Καρνταμάρ έβλεπε σκιές παντού γύρω του, γεμάτες μίσος, καθώς και έναν άντρα με τον γρύπα λαξευμένο στον θώρακα της πανοπλίας του... κι αυτός ο άντρας ήταν δεινός αντίμαχος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 27^ο

Άγρια νύχτα

Μου μοιάζει σαν χρωματομάτηδες να πέρασαν απο δώ,» είπε ο Σέθβολ, παίρνοντας το μεγάλο του τσεκούρι στο χέρι από τη ράχη του *Ζασσάαρακ* που καβαλούσε.

Πίσω του καθόταν η Έρμελ, της οποίας τα πράσινα μάτια ήταν καρφωμένα στο κατεστραμμένο φρούριο, που φωτιζόταν από το φως των τεσσάρων φεγγαριών του Άρμπεναρκ. Το συμπαλαιασμένο οικοδόμημα βρισκόταν πάνω σε μια απότομη πλαγιά –μια τέλεια θέση άμυνας, που, όμως, δεν φαινόταν να το είχε βοηθήσει... Η Πριγκίπισσα του Σαραόλν νόμιζε ότι το φρούριο έγερνε, σαν ένας κουρασμένος γίγαντας, και κινδύνευε να γλιστρήσει και να πέσει, από λεπτό σε λεπτό, να γίνει κομμάτια και θρύψαλα στο χιονισμένο έδαφος κάτω απ'την πλαγιά.

Ο δρόμος που οδηγούσε προς την πύλη του ήταν περιστοιχισμένος από ανθρώπινα κεφάλια, καρφωμένα πάνω σε κοντάρια. Η Έρμελ δε μπορούσε να τα κοιτάζει· το στομάχι της ανακατευόταν, και αισθανόταν χολή να έρχεται στο στόμα της. Έτσι, τα απέφευγε, προτιμώντας ν'ατενίζει το φρούριο, που κι εκεί υπήρχαν κομμένα κεφάλια, παλουκωμένα πάνω στις επάλξεις, ή κρεμασμένα απ'αυτές, όμως ήταν μακριά, και η Πριγκίπισσα δε μπορούσε να τα διακρίνει καλά, για να της προκαλέσουν ανακατωσούρα στην κοιλιά. Παραταύτα, νόμιζε πως τ'άντερά της είχαν δεθεί κόμπο.

«Τούτο πρέπει νάναι το Θόνμαρκ,» υπέθεσε η Ώμθα, που καθόταν πίσω απ'την Έρμελ. «Είχα ακούσει πως είναι ισχυρό Σαραολνιανό φρούριο.»

«Ήταν,» τόνισε ο Σέθβολ. «Οι καταραμένοι χρωματομάτηδες το κατέστρεψαν.»

«Και τόσο γρήγορα...» παραξενεύτηκε η Ώμθα. «Για να πάρει κανείς αυτό το φρούριο, κανονικά, θα έπρεπε να παλεύει βδομάδες...»

«Οι χρωματομάτηδες, όμως, έχουν εκείνο το... πλάσμα μαζί τους,» της θύμισε ο Βολχερθιανός συμπολεμιστής της. «Δεν είναι κάτι το φυσιολογικό.»

Στράφηκε πίσω του, για να κοιτάξει την Έρμελ. «Θα σε πάμε ως την πρωτεύουσα του Βασιλείου σου, Πριγκίπισσά μου, και, έπειτα, θα φύγουμε. Πρέπει να επιστρέψουμε στην πατρίδα μας, να συνεχίσουμε τον αγώνα εναντίον των εχθρών των προγόνων μας.»

Η κόρη του Βένγκριλ έγενεσε καταφατικά. «Ναι,» είπε. «Πηγαίνετέ με στη Μάρβαθ...» Αισθανόταν τρομοκρατημένη. Το Θόνμαρκ! Πώς είχε πέσει έτσι; Πάντα άκουγε πως ήταν το ισχυρότερο φρούριο των συνόρων... Και ούτε ήθελε να σκέφτεται τι μπορεί να έκαναν, τώρα, οι δαιμονάνθρωποι στο Σαραόλν: θα έκαιγαν χωριά και πόλεις, θα σκότωναν, θα λεηλατούσαν. Ένα ρίγος τη διαπέρασε.

Ο πατέρας της, όμως, θα είχε γυρίσει, πια, απ' το Βασίλειο του Ωκεανού· θα τους πολεμούσε, και θα τους έδωχνε –δε θα τους άφηνε μέσα στο Βασίλειο. Έπρεπε κι εκείνη να βοηθήσει· να βοηθήσει, όπως μπορούσε.

«Να κατασκηνώσουμε λίγο παρακάτω,» πρότεινε η Ώμθα. «Τούτο το θέαμα δεν είναι κι απ' τα πιο ευχάριστα...»

«Ναι,» κατένευσε ο Σέθβολ. «Ας κατασκηνώσουμε παρακάτω.» Και οδήγησε το *Ζασσάαρακ* του σε ένα μονοπάτι των βουνών, όπου και σταμάτησαν.

Οι δύο Βολχερθιανοί έστησαν τη σκηνή τους και άναψαν φωτιά.

«Ελπίζω να μη βρίσκονται χρωματομάτηδες εδώ κοντά και να μας δουν,» είπε η Ώμθα, συνοφρυωμένη.

«Δε νομίζω να έμειναν για πολύ σε τούτες τις περιοχές,» αποκρίθηκε ο Σέθβολ. «Δεν υπάρχουν και πολλά να λεηλατήσει κανείς στα βουνά.» Έμπηξε το τσεκούρι του στο χιόνι και κάθισε σε έναν βράχο, τυλιγμένος στην κάπα του. Ο χειμωνιάτικος αέρας

έπαιρνε τα μαύρα, μακριά του μαλλιά, ενώ τα γαλανά του μάτια κοιτούσαν τις φλόγες να τρεμοπαίζουν εμπρός του.

«Ωμθα,» είπε η Έρμελ. «Πιστεύεις ότι έχω μάθει αρκετά στην τέχνη του ξίφους;»

Η Βολχερθιανή πολεμίστρια στράφηκε στο μέρος της. «Εσύ τι πιστεύεις; Έχεις μάθει αρκετά;»

Η Έρμελ σούφρωσε τα χείλη της, σκεπτική. Τελικά, είπε: «Ναι.»

«Κάνεις λάθος,» αποκρίθηκε η Ωμθα, απογοητεύοντάς την. «Κανένας δεν ξέρει αρκετά στην τέχνη του ξίφους. Συνέχεια μαθαίνεις· ο κάθε αντίπαλος που αντιμετωπίζεις έχει κάτι να σε μάθει, και για τον εαυτό σου και για το πώς πρέπει να πολεμάς.»

Αυτό ανέβασε κάπως το ηθικό της Έρμελ, η οποία ρώτησε: «Όμως μπορώ, τώρα, ν'αναμετρηθώ μ'έναν δαιμονάνθρωπο και να νικήσω;»

«Σου έχω εξηγήσει και παλιότερα πως είναι διαφορετικά όταν μάχεσαι για τη ζωή σου. Τη διαφορά θα την καταλάβεις μόνο άμα βρεθείς σε μια τέτοια κατάσταση ζωής και θανάτου.»

Ο Σέθβολ έγνεψε καταφατικά, με το κεφάλι του. «Είναι η εμπειρία που, ουσιαστικά, σε διδάσκει. Εκείνη θα σου μάθει πράγματα που εγώ κι η Ωμθα δε μπορούμε να σου πούμε. Ο καθένας έχει τον δικό του, προσωπικό τρόπο να μάχεται, Υψηλοτάτη. Εσύ έχεις τον δικό σου, προσωπικό τρόπο;»

Η Έρμελ ανασήκωσε τους ώμους της. «Δεν ξέρω,» απάντησε, ειλικρινά. Τι εννοούσε ο Βολχερθιανός, τον δικό της, προσωπικό τρόπο;...

«Αυτό είναι που θα μάθεις σε μια αληθινή μάχη,» της είπε η Ωμθα. «Κι εκεί, ή θα το μάθεις ή θα πεθάνεις...» Τα λόγια της δεν έμοιαζε να είχαν σκοπό να την τρομάξουν. Η Πριγκίπισσα μπορούσε να διακρίνει πως της μιλούσε ειλικρινά· απλά, δεν της έκρυβε την πραγματικότητα. Ωστόσο, η Έρμελ αισθανόταν ένα παγωμένο χέρι να σφίγγει την καρδιά της και μια κρύα λόγχη να κεντρίζει τη ράχη της.

Η Βολχερθιανή πολεμίστρια τράβηξε το σπαθί της. «Λοιπόν, τι λες για άλλο ένα μάθημα ξιφομαχίας, Πριγκίπισσα μου;»

Η καστανόξανθη Σαραολνιανή ξεθηκάρωσε το όπλο της και το κράτησε με τα δύο χέρια.

Οι δυο γυναίκες άρχισαν ν' ανταλλάσσουν σπαθιές μες στη νύχτα και κάτω απ' το φως των φεγγαριών, ενώ ο Σέθβολ τις παρακολουθούσε, παρατηρώντας πως η Έρμελ μαχόταν σχεδόν το ίδιο καλά με την Ώμθα. Όμως ίσως να έφταιγε και το σκοτάδι, που σκίαζε τις κινήσεις τους απ' το βλέμμα του...

** ** *

«Αυτό δεν είναι μέρος για ανθρώπους ευγενικής καταγωγής! Είναι κρύο, λερωμένο, και βρομάει!» διαμαρτυρήθηκε η Τάθβιλ. «Και μπαίνει και η βροχή!»

Η Βαρονέσα και η ομάδα της είχαν σταματήσει στον αρκετά μεγάλο στάβλο ενός Αργκανθικιανού χωριού, κοντά στα δυτικά σύνορα του Βασιλείου. Για κακή τους τύχη, απόψε είχε πιάσει μια άγρια καταιγίδα, και τούτο το ξύλινο, γεμάτο τρύπες χτίσμα δεν ήταν και ό,τι καλύτερο για να χρησιμοποιηθεί ως κατάλυμα...

«Εσύ επέμενες να προσπεράσουμε εκείνη την πόλη...» της θύμισε ο Σόλμορχ, τυλιγμένος στην κάπα του και καθισμένος πάνω σ' έναν σωρό από άχυρα. Στο κεφάλι του είχε κατεβασμένη την κουκούλα, για να μην βρέχεται.

«Δεν είχε βραδιάσει ακόμα, όταν τη συναντήσαμε,» αποκρίθηκε η Τάθβιλ, που καθόταν πλάι του, επίσης κουκουλωμένη και τυλιγμένη στην κάπα της.

«Είχε, όμως, αρχίσει να βρέχει...!» μούγκρισε ο Σόλμορχ.

«Νομίζω πως βιαζόμαστε να κάνουμε τη συμμαχία με τον Βασιληά Κάρχοκ· λαθεύω;» είπε η Βαρονέσα, εκνευρισμένη απ' όλη τούτη την κατάσταση. Εκείνη, ο Σόλμορχ, ο πατέρας της, και οι πενήντα στρατιώτες βρίσκονταν μέσα σ' αυτόν τον Πνευματοχτυπημένο

στάβλο. Και, εκτός από τα άλλα άσχημα τούτου του τρύπιου, βρόμικου μέρους, είχε καταντήσει και στενόχωρο –πολύ στενόχωρο, με τόσους ανθρώπους μαζεμένους εδώ.

«Και πιστεύεις ότι θα είχε διαφορά, άμα είχαμε σταματήσει στην πόλη, μερικά χιλιόμετρα πριν;» απόρησε ο Σόλμορχ.

«Ναι,» έκανε η Τάθβιλ, γυρίζοντας το πρόσωπό της απ'την άλλη.

«Μην προσπαθείς να λογικέψεις την κόρη μου, Σόλμορχ,» είπε ο Ζάρβημ, καπνίζοντας ήρεμα το τσιμπούκι του. «Είναι πεισματάρα σαν γάιδαρος, τις περισσότερες φορές.» Ο ηλικιωμένος άντρας καθόταν πάνω σ'ένα κιβώτιο, φορώντας ένα γκριζο, πλατύγυρο καπέλο, για να μην τον πιάνει η βροχή. Έμοιαζε να αισθάνεται ιδιαίτερα βολικά, σα να είχε συνηθίσει σε τέτοιες καταστάσεις.

«...πατέρα!...» έτριξε τα δόντια της η Τάθβιλ, αγριοκοιτώντας τον.

Ο Ζάρβημ ανασήκωσε τους ώμους του, φυσώντας καπνό απ'τα ρουθούνια. «Είναι η αλήθεια, καλή μου,» αποκρίθηκε, ανέκφραστα.

Πώς τολμά να μου μιλά έτσι, μπροστά σ'όλους τούτους τους στρατιώτες; σκέφτηκε, οργισμένη, η Τάθβιλ, με το πρόσωπο κατακόκκινο κάτω απ'τη σκιά της κουκούλας της.

«Μοιάζετε να είστε αρκετά άνετα εδώ, Άρχοντά μου,» είπε ο Τόλριν στον Ζάρβημ. «Η κάνω λάθος;» Ο αγγελιαφόρος καθόταν κοντά σε μια απ'τις λάμπες που είχαν ανάψει μέσα στον στάβλο· πλάι του ήταν η Μάερνομ, έχοντας το σπαθί της ακουμπισμένο στα γόνατα και γυαλίζοντας τη λεπίδα του.

«Δεν κάνεις λάθος, νέε μου,» αποκρίθηκε ο πατέρας της Τάθβιλ. «Τόλριν, δε σε λένε;»

«Ναι,» είπε ο αγγελιαφόρος, απορώντας, ως συνήθως, πώς θυμόνταν όλοι οι άρχοντες το όνομά του, ενώ εκείνος, γενικά, πίστευε ότι περνούσε απαρατήρητος, ότι δεν του έδιναν ιδιαίτερη σημασία.

«Στις μέρες μου, ταξίδευα αρκετά,» συνέχισε ο Ζάρβημ, καπνίζοντας. «Μέχρι και στη Νότια Γη έχω πάει. Εσύ, Τόλριν;»

«Όχι,» παραδέχτηκε εκείνος.

«Έχετε, μήπως, βρεθεί και στη Ζίρκεφ, Άρχοντά μου;» ρώτησε η Μάνζρα, η οποία καθόταν οκλαδόν στο δάπεδο, κοντά στον Μέρθναρ και τη Θάρκα, που έμοιαζε υπερβολικά φοβισμένη από τις αστραπές, τις βροντές, και τους κεραυνούς.

«Μα φυσικά,» είπε ο Ζάρβημ. «Έχεις ταξιδέψει κι εσύ εκεί;»

«Η αλήθεια είναι πως ναι,» απάντησε η ξανθιά πολεμίστρια. «Αν και όχι οικειοθελώς, θα όφειλα να ομολογήσω, Άρχοντά μου.»

«Μυρίζομαι ότι έχεις κάποια ιστορία να πεις, κοπελιά. Και οι βροχερές νύχτες είναι οι καταλληλότερες για τέτοιες ιστορίες,» μειδίασε ο Ζάρβημ, δαγκώνοντας την πίπα του.

Η Μάνζρα άρχισε να τους διηγείται τις περιπέτειές της, ξεκινώντας από τότε που ο Βασιλιάς Βένγκριλ έστειλε αυτήν και τους υπόλοιπους πολεμιστές να βρουν τι συνέβαινε στα πλοία τα οποία χάνονταν στα δυτικά νερά του Ωκεανού. Η ξανθιά Σαραολνιανή δεν μπορούσε να πει με σιγουριά πόσοι την πίστευαν και πόσοι όχι, στο σημείο με την αναγέννηση του μισού-Θεού Μάργκανθελ. Ωστόσο, ο Άρχων Ζάρβημ την κοίταζε με ξεχωριστό ενδιαφέρον, και δίχως αμφιβολία στο βλέμμα του. Πράγμα που την παραξέενε, γιατί η ιστορία της ήταν, αναμφίβολα, αλλόκοτη –τόσο που, αν η Μάνζρα δεν την είχε ζήσει, και της τη διηγιόταν κάποιος άλλος, κατά πάσα πιθανότητα, δε θα τον πίστευε.

Όταν η ξανθιά πολεμίστρια είχε φτάσει εκεί όπου εκείνη, η Νύχτα, και ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή έμπαιναν στη ζούγκλα Βάργκοχ (τα έντομα της οποίας ήταν πολύ ενοχλητικά), τα πάντα ταρακουνήθηκαν γύρω από την ομάδα της Βαρονέσας, καθώς ένας μεγάλος κρότος ακούστηκε, μια δυνατή λάμψη τούς τύφλωσε, προς στιγμή, όλους, και ο στάβλος έπιασε φωτιά.

«Μα τα Πνεύματα!» έκανε η Τάθβιλ, ενώ πεταγόταν όρθια.

Τα άλογα χλιμίντριζαν γύρωθό της, και οι Σαραολνιανοί πολεμιστές είχαν αναστατωθεί. Μερικοί άρπαζαν τα ζώα απ'τα χαλινάρια και προσπαθούσαν να τα βγάλουν απ'το χτίριο, πάνω στα ξύλα του οποίου οι φλόγες εξαπλώνονταν.

«Αστροπελέκι!» φώναξε ο πατέρας της Βαρονέσας. «ΟΛΟΙ ΕΞΩ! ΟΛΟΙ ΕΞΩ!»

Η Τάθβιλ αισθάνθηκε κάποιον να την τραβά προς την έξοδο, και, γυρίζοντας, ατένισε το πρόσωπο του Σόλμορχ κάτω απ' την κουκούλα του. «Μη στέκεσαι εκεί –έλα!» της είπε ο ευγενής.

Οι Σαραολνιανοί πολεμιστές δεν άργησαν να βγάλουν τα άλογά τους απ' τον φλεγόμενο στάβλο, μέσα στην καταιγίδα, η οποία τους μαστίγωνε, με τη βροχή της, και τους έπαιρνε τις κάπες, με τον τρελό της άνεμο, σηκώνοντάς τες πάνω απ' τους ώμους τους.

Η Μάρνομ με το ένα χέρι τραβούσε τη φοράδα της και με το άλλο βαστούσε το κοντάρι της τυλιγμένης σημαίας του Δούκα Σάλβινρ της Χάργκοχ. Ο Τόλριν βάδιζε πλάι της, ενώ ο Μέρθναρ προπορευόταν, μαζί με την Μάνζρα και τη Θάρκα, η οποία κρατούσε σφικτά το δεξί μπράτσο της ξανθιά πολεμίστριας, λες και φοβόταν μην την πάρει ο αέρας.

«Αυτό είναι χάλι!» σφύριξε η Τάθβιλ, αφήνοντας τον στάβλο πίσω της, μαζί με τον Σόλμορχ.

Και μην πω ποια ευθύνεται για το χάλι!... συλλογίστηκε ο ευγενής.

«Πού είναι ο πατέρας μου;» ρώτησε, ξαφνικά, η Βαρονέσα, προσπαθώντας να τον εντοπίσει, ανάμεσα στους πολεμιστές της. «Πατέρα!» φώναξε, μη μπορώντας να τον βρει. «Πατέρα!»

«Πού είναι ο Άρχοντας Ζάρβημ;» είπε ο Σόλμορχ, στρεφόμενος στον Μέρθναρ.

«Δεν ξέρω,» απάντησε εκείνος. «Τον έχασα μες στο χαλασμό. Αλλά δε μπορεί να είναι ακόμα στο στάβλο...»

«Πατέρα!» ούρλιαξε η Τάθβιλ, πασχίζοντας ν' ακουστεί πάνω απ' το θόρυβο της βροχής, το βουητό του ανέμου, και το μουγκρητό της φωτιάς του φλεγόμενου στάβλου.

Ο Ζάρβημ βγήκε μέσα απ' τον καπνό του ξύλινου χτιρίου, βήχοντας και τραβώντας ένα άλογο πίσω του. Όχι! δύο άλογα... Όχι! τρία. Τέσσερα! Πέντε! Τα ζώα ήταν το ένα δεμένο πίσω απ' τ' άλλο.

«Πατέρα, είσαι τρελός;» φώναξε η Τάθβιλ. «Τι έκανες εκεί πέρα, μα τα Πνεύματα!»

«Προσπαθούσα...» Ο Ζάρβημ σταμάτησε, βήχοντας. «...να... γλιτώσω... Να γλιτώσω τούτα τα ζώα προσπαθούσα,» είπε, πιο καθαρά, καταπίνοντας το σάλιο του.

«Ήταν παρακινδυνευμένο...» είπε ο Σόλμορχ. «Πολύ παρακινδυνευμένο...»

«Δεν έχω πολλά να χάσω στην ηλικία μου,» αποκρίθηκε ο Ζάρβημ, βήχοντας, ενώ η Τάθβιλ κουνούσε το κεφάλι της, ξεφυσώντας.

«Αν η μαμά ήταν ζωντανή, θα σου είχε σπάσει το κεφάλι!» του είπε.

«Βαρονέσα μου, πού θα πάμε, τώρα;» ρώτησε η Μάερνομ, ακουμπώντας την άκρη του κονταριού της τυλιγμένης σημαίας στο έδαφος.

Η Τάθβιλ έριξε μια ματιά τριγύρω. Δε μπορούσε να δει και πολλά, λόγω της καταιγίδας, εκτός όταν ο ουρανός άστραφτε –πράγμα που την μπερδευε, καθώς εικόνες παρουσιάζονταν, προς στιγμή, και, έπειτα, χάνονταν. Όμως εκείνο που μπορούσε να δει ήταν τα φώτα των σπιτιών του μικρού χωριού, πλάι στο οποίο βρισκόταν ο τώρα φλεγόμενος στάβλος.

«Κοίτα αναισθησία!» έκανε η Βαρονέσα. «Κανείς δεν έχει βγει για να σβήσει τη φωτιά!»

«Τάθβιλ, ποιος τρελός θα βγει μ'αυτή την Πνευματοσταλμένη καταιγίδα;» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ, αρπάζοντας, εγκαίρως, την κουκούλα του, πριν του την πάρει ο αέρας απ' το κεφάλι.

«Μα ξέρουν ποιοι βρίσκονται στο στάβλο!» επέμεινε η Βαρονέσα. «Αλλά δεν τους νοιάζει, γιατί είμαστε Σαραολνιανοί! Άσε που νομίζω ότι επίτηδες μας έβαλαν εκεί...»

«Το πρόβλημα είναι *τόρα* τι κάνουμε,» είπε ο Σόλμορχ. «Δεν υπάρχει άλλο καταφύγιο εδώ γύρω!»

«Ας κατασκηνώσουμε όπου βρούμε,» πρότεινε η Μάνζρα, ξεκολλώντας το χέρι της Θάρκα από πάνω της.

«Μάλλον, ας *κουλουριαστούμε* όπου βρούμε,» διόρθωσε ο Μέρθναρ. «Δεν έχουμε άλλη επιλογή, Βαρονέσα μου.»

«Εντάξει,» συμφώνησε η Τάθβιλ, τρίζοντας τα δόντια της, αυτή τη φορά από το κρύο.

«Πάμε προς τα κει.» Η Μάερνομ έδειξε στο σκοτάδι.

«Τι είν'εκ-;» πήγε να ρωτήσει η Βαρονέσα, μα, τότε, ο ουρανός άστραψε και ένα σύδεντρο παρουσιάστηκε.

«Όχι,» διαφώνησε ο Ζάρβημ –«δε θα πάμε κοντά σε δέντρα, φυσικά! Στα δέντρα πέφτουν τα περισσότερα αστροπελέκια. Θα ψηθούμε ζωντανοί.»

Ο Τόλριν έγνεψε καταφατικά. «Καλύτερα σ'ανοιχτό μέρος.»

«Όπου θα *παγώσουμε* ζωντανοί...» πρόσθεσε η Τάθβιλ, αλλά δεν έφερε αντίρρηση στον πατέρα της και τον αγγελιαφόρο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 28^ο Μηχανή της «εξέλιξης»

Δεν κοιμήθηκαν πολύ εκείνο το βράδυ. Οι περισσότεροι, μάλιστα, έμειναν ξάγρυπνοι, για να κρατούν τα άλογα, ώστε να μη φύγουν, με τις αστραπές, τις βροντές, και τ'αστροπελέκια που τα τρόμαζαν. Την Τάθβιλ την πήρε ο ύπνος όταν, πλέον, πλησίαζε η αυγή, και της φάνηκε πως ο Σόλμορχ την ξύπνησε σχεδόν αμέσως, ταρακουνώντας την.

«Άσε με να κοιμηθώ κάνα δεκάλεπτο...» μουρμούρισε η Βαρονέσα, καθώς χασμουριόταν.

«Κοιμάσαι περίπου τρεις ώρες,» της είπε ο ευγενής της οικογένειας Έχμελθ. «Και πρέπει να ξεκινήσουμε. Έχει σταματήσει να βρέχει.»

«Αυτό το βλέπω,» αποκρίθηκε η Τάθβιλ, ενώ ο Σόλμορχ τής έδινε το χέρι του, για να σηκωθεί όρθια. Ο ουρανός ήταν καταγάλανος, καθώς ο ανατέλλων Λούντρινχ τον φώτιζε. Το χορτάρι του λιβαδιού όπου είχαν κοιμηθεί η Βαρονέσα και η ομάδα της έμοιαζε πλυμένο. Πουλιά κελαηδούσαν στα κλαδιά του σύδεντρου που είχε δείξει, χτες βράδυ, η Μάερνομ. Ο στάβλος ο οποίος είχε πάρει φωτιά είχε, πλέον, σβήσει, και δεν ήταν τίποτα παραπάνω από ένα ερείπιο, που οι άνθρωποι του χωριού είχαν συγκεντρωθεί γύρω.

«Κοίτα αυτούς τους ηλίθιους!» είπε η Τάθβιλ. «Μόνο για τον Πνευματοχτυπημένο στάβλο τους νοιάζονται! Ούτε που μας δίνουν σημασία—!» Σταμάτησε, για να φταρνιστεί δυνατά. «Διάολε! νομίζω πως κρύωσα...»

«Όλοι πρέπει νάχουμε κρυώσει,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ. «Δεν είμαστε συνηθισμένοι να κοιμόμαστε μέσα σε καταιγίδες.»

Η Τάθβιλ πλησίασε τον Άρχοντα Ζάρβημ που μιλούσε με τη Μάνζρα και τον Μέρθναρ. Ο ευγενής της οικογένειας Έχμελθ την ακολούθησε.

«Πατέρα, είσαι καλά;» ρώτησε η Βαρονέσα, και φταρνίστηκε, πάλι. «...Ανάθεμα...!» μουρμούρισε.

«Καλύτερα από σένα, προφανώς, κόρη μου,» αποκρίθηκε εκείνος. Ύστερα, άρχισε να βήχει. «Ωστόσο,» πρόσθεσε, «δεν είμαι και τόσο καλά κι εγώ, θα όφειλα να ομολογήσω. Μόλις τώρα έλεγα στην Μάνζρα και τον Μέρθναρ να προσπαθήσουμε να βρούμε βροχόχορτο. Βοηθάει στα κρυολογήματα.»

«Δεν έχουμε χρόνο για να κόβουμε χόρτα!» τόνισε η Τάθβιλ. «Βιαζόμαστε.»

«Τα ίδια έλεγες και χτες το απόγευμα, και είδες πού καταλήξαμε,» της θύμισε ο Σόλμορχ.

«Εγώ φταίω;» έκανε η Τάθβιλ, και άρχισε να βήχει. «...Οι... καταραμένοι... χωρικοί φταίνε! Ήταν αυτό κατάλυμα για ανθρώπους ευγενικής καταγωγής;»

«Δε νομίζω πως είχαν κάτι καλύτερο, Βαρονέσα μου,» είπε ο Μέρθναρ, ρίχνοντας μια ματιά στο χωριό, το οποίο αποτελείτο, κυρίως, από μικρά, ξύλινα σπίτια.

«Δικαιολοοοο–!» Η Τάθβιλ έβγαλε, γρήγορα, ένα μαντίλι απ'τον κόρφο της και φταρνίστηκε. Φύσηξε τη μύτη της και, ύστερα, είπε: «Μπαμπά, κάτι έλεγες για μια ρίζα...»

Ο Ζάρβημ προσπάθησε ν'ανάψει την πίπα του, αποτυχαίνοντας. «Κοίτα να δεις, ανάθεμα τα Πνεύματα!...» καταράστηκε. «Έχει βραχεί...»

«Πού θα βρούμε εκείνη τη ρίζα, πατέρα;» επανέλαβε η Τάθβιλ.

Ο Ζάρβημ έβηξε. «Ποια ρίζα; Δεν είναι ρίζα! Βροχώχορτο της κατηγορίας των κιτρινόβροχων είναι.»

«Καλά, αυτό...» έκανε η Τάθβιλ. «Πού μπορούμε να το βρούμε;»

«Άμα το πετύχουμε στο δρόμο μας, καλώς έχει,» αποκρίθηκε ο Ζάρβημ. Ξεφύσησε. «Εδώ έχουμε σημαντικά προβλήματα, τώρα,» τόνισε, προσπαθώντας μάταια ν'ανάψει την πίπα του. «Δε βλέπεις;»

«Αυτό δεν είν'αστείο, πατέρα!–» Η Τάθβιλ φταρνίστηκε, πάλι, μέσα στο μαντίλι της.

Ο Σόλμορχ καθάρισε το λαιμό του. «Φέρτε μου ένα χάρτη,» ζήτησε απ'τη Μάνζρα και τον Μέρθναρ. «Άμα φτάσουμε σε κάποια πόλη, θα βρούμε και φάρμακα και στεγνά ρούχα –τα οποία νομίζω πως χρειαζόμαστε απεγνωσμένα, αν δε θέλουμε να πάθουμε καμια πνευμονία.»

«Μισό λεπτό,» είπε ο Μέρθναρ. Έφυγε, πήγε στ'άλογό του, κι από το σάκο της σέλας πήρε μια τυλιγμένη περγαμηνή. Επέστρεψε και την έδωσε στον Σόλμορχ.

Εκείνος την άνοιξε, μορφάζοντας. Η Τάθβιλ, που στεκόταν πλάι του, παρατήρησε πως ο χάρτης επάνω της ήταν σε μαύρο χάλι. «Υπάρχει μια πόλη εδώ κοντά,» παρατήρησε ο ευγενής, «αλλά...» Έφερε την περγαμηνή κοντά στα μάτια του. «Δε μπορώ με τίποτα να διαβάσω τ'όνομά της... Έχει μισοσβηστεί.»

«Τ' όνομα δεν έχει σημασία,» είπε η Τάθβιλ. «Το σημαντικό είναι ότι υπάρχει πόλη κοντά μας. Ας ξεκινήσουμε.»

Ο Μέρθναρ έδωσε το σήμα, για να καβαλήσουν οι πενήντα στρατιώτες τ'άλογά τους.

** ** *

Ο Δούκας Σάλβινρ είχε σηκωθεί με την αυγή, για ν' αποχαιρετήσει τον αδελφό του, τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή, και την Αλζάρα, που θα έφευγαν για το Άργκανθικ.

«Να προσέχετε, όλοι σας,» τους είπε. «Οι Άργκανθικιανοί είναι ύπουλοι φάρα.»

«Θα προσέχουμε,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ. «Έχω ξαναμιλήσει με τον Κάρχοκ. Θα μπορέσουμε να συνεννοηθούμε και τώρα, ελπίζω, όπως τότε, όταν συνάψαμε την συνθήκη ειρήνης.»

«Το εύχομαι μ' όλη μου την καρδιά,» είπε ο Σάλβινρ, και αγκάλιασε σφιχτά τον αδελφό του.

Όταν τον άφησε, ο Βένγκριλ παρατήρησε πως τα μάτια του ήταν υγρά και η όψη του συννεφιασμένη. «Μην κλαις σα γυναίκα,» γέλασε, κοπανώντας τον, με τη γροθιά του, στον ώμο, «αλλιώς δε θα σε καλέσω στο γλέντι που θα κάνω στο παλάτι, μόλις παλουκώσουμε τον Πόνκιμ και τους δαιμονοανθρώπους του στις επάλξεις!»

Κι ο Σάλβινρ γέλασε. «Και θα είναι είναι μεγάλο γλέντι, ε; Οπότε καλά θα κάνω να μην το χάσω,» μειδίασε, σκουπίζοντας την υγρασία απ' τα μάτια του, με το πίσω του χεριού του.

«Θέλω να σου ζητήσω μια χάρη, τώρα,» του είπε ο Βένγκριλ, σοβαρεύοντας το ύφος του.

«Ό,τι επιθυμείς,» απάντησε, ειλικρινά, ο Σάλβινρ.

«Βρες τη Δήνκα, αν μπορείς. Βρες την και πήγαινέ την σε κάποιο ασφαλές μέρος. Ξέρω... το ξέρω ότι τούτη δεν είναι η καλύτερη

περίοδος για να σ'το ζητώ αυτό, μα, αν μπορέσεις, σε παρακαλώ, Σάλβινρ...»

«Θα προσπαθήσω, Βένγκριλ,» αποκρίθηκε ο Δούκας, ακουμπώντας το χέρι του στον ώμο του αδελφού του. «Σ'το υπόσχομαι.»

«Φίλησέ μου τη Λάρκνα και τα παιδιά σου,» είπε ο Βένγκριλ. «Αντίο.»

«Καλή τύχη,» ευχήθηκε ο Σάλβινρ σ'αυτόν, στον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή, και στην Αλζάρα, καθώς έβγαιναν απ'το μεγάλο σαλόνι, αφήνοντάς τον μόνο.

Ο Βασιλιάς του Σαραόλν και οι σύντροφοί του κατευθύνθηκαν στον κήπο του παλατιού, όπου ήξεραν πως στην πύλη τούς περίμενε μια συνοδεία πενήντα στρατιωτών, μαζί με τον Ρήφορβελ και τον Σίνορμαρ. Πρώτα, όμως, πήγαν στον μεγάλο στάβλο του Δούκα της Χάργκοχ, για να πάρουν τ'άτια τους. Κι εκεί ο Βένγκριλ αντίκρισε ένα θέαμα που δεν περίμενε ν'αντικρίσει.

Η Χόλκραδ στεκόταν πλάι σε μια κατάμαυρη φοράδα, βαστώντας την απ'τα γκέμια. Ήταν ντυμένη μ'ένα μακρύ, πράσινο φόρεμα, και πάνω απ'αυτό φορούσε ένα καφέ, πέτσινο γιλέκο, με γούνα. Στους ώμους της έπεφτε μια λαδή, σκουρόχρωμη κάπα. Τα μακριά, μαύρα, σγουρά μαλλιά της χύνονταν στην πλάτη της και μέσα στο ανοιχτό ντεκολτέ της, ενώ τα μάτια της ήταν καταγάλανα, όπως τα θυμόταν ο Βένγκριλ από την πρώτη στιγμή που την είχε ατενίσει.

«Καλημέρα, Βασιληά μου,» χαιρέτησε η Χόλκραδ.

«Καλημέρα,» αντιχαιρέτησε εκείνος. «Πηγαίνεις ταξίδι;»

«Ναι,» απάντησε η μάγισσα. «Στο Άργκανθικ.»

«Χόλκραδ...» αναστέναξε ο Βένγκριλ. «Δε σου ζήτησα να έρθεις μαζί μου.» Είχε, όμως, την υποψία πως εκείνη θα ερχόταν έτσι κι αλλιώς. Και έμοιαζε, πάλι, να κρύβει κάτι. *Πάντα* έκρυβε κάτι. Ή, τουλάχιστον, πάντα είχε αυτή τη μυστηριακή εμφάνιση που σ'έκανε να νομίζεις πως έκρυβε κάτι...

«Το ξέρω, Βασιληά μου,» είπε η Χόλκραδ. «Ωστόσο αποφάσισα να έρθω.»

«Πιστεύω πως είναι καλύτερα να μείνεις εδώ,» πρότεινε ο Βένγκριλ. «Ο Σάλβινρ θα χρειαστεί τη βοήθειά σου, αν κάποιο απ'αυτά τα... μαγικά ζητήματα προκύψει.»

«Το Σαραόλν έχει αρκετούς μάγους, Βασιληά μου, για να λύσουν τέτοια ζητήματα, αν υπάρξει ανάγκη,» τον διαβεβαίωσε η Χόλκραδ. «Θα έρθω μαζί σου, γιατί στο Άργκανθικ καιροφυλαχτούν κίνδυνοι τους οποίους δεν έχεις ποτέ φανταστεί...»

«Προσπαθείς να με φοβίσεις, Χόλκραδ; Ξέρω πολύ καλά τους κινδύνους του Άργκανθικ,» δήλωσε ο Βένγκριλ. «Ξεχνάς ότι εγώ ήμουν που σύναψα τη συνθήκη ειρήνης με τον Κάρχοκ;»

Η μάγισσα γέλασε. «Δεν γνωρίζεις τίποτα για τους *πραγματικούς* κινδύνους του Άργκανθικ, όμως,» τόνισε, και καβαλίκηψε τη φοράδα της. «Θα με χρειαστείς στη γείτονα χώρα· όπως και τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή, και την Αλζάρα.»

Ο Βένγκριλ στάθηκε, για λίγο, αμίλητος. *Τι τρέχει τώρα, Χόλκραδ; συλλογίζόταν. Τι σημαίνουν όλα τούτα; Τι δε μου λες;*

Η μάγισσα ύψωσε ένα της φρύδι. «Λοιπόν; Ξεκινάμε, Βασιληά μου;»

Ο Βένγκριλ κατένευσε, με το κεφάλι. «Στο Άργκανθικ.» Και ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή πρόσταξε να τους φέρουν τ'άλογά τους.

Προτού έρθουν, ο Βασιληάς του Σαραόλν έριξε μια ματιά στους συντρόφους γύρω του: Δύο μάγισσες –η μία απ'τις οποίες Ζιρκεφιανή, μάλιστα!– και ένας μισότρελος πρώην-διοικητής του στρατού του. *Θαυμάσια...* σκέφτηκε ο Βένγκριλ, σφίγγοντας τα χείλη του. *Θαυμάσια...*

** ** *

Γιατί αυτός ο Πνευματοχτυπημένος δρόμος πηγαίνει πάνω-κάτω; αναρωτήθηκε η Τάθβιλ, κοιτώντας το πλακόστρωτο, όπου βάδιζε τ'άλογό της. Δεν είμαι καθόλου καλά... συμπέρανε, βήχοντας μέσα στο μαντίλι της.

«Τάθβιλ,» της είπε ο Σόλμορχ. «Ζαλίζεσαι;»

«Πώς το κατάλαβες;» απόρησε εκείνη, καθώς στρεφόταν στο μέρος του, συνοφρυωμένη.

«Είναι φανερό, έτσι όπως παραδέρνεις πάνω στη σέλα.»

«Θα θέλατε να σταματήσουμε, Βαρονέσα μου, για να ξεκουραστείτε;» ρώτησε η Μάερνομ, που βαστούσε τη σημαία με τον Γρύπα. Ύστερα, φταρνίστηκε, δυνατά.

«Όχι,» αποκρίθηκε η Τάθβιλ. «Είμαι καλά. Εξάλλου, πόσο θ'αργήσουμε να φτάσουμε σ'εκείνη την πόλη; Είναι μακριά, Σόλμορχ;»

«Δεν ξέρω,» απάντησε ο ευγενής. «Έτσι όπως ήταν ο χάρτης, βρεγμένος, τι να σου πω; Ίσως να έχουμε φτάσει εκεί ως το μεσημέρι... ίσως ως το βράδυ. Άμα δεν νιώθεις καλά, προτιμότερο θα ήταν να σταματήσουμε, για λίγο, τώρα. Εξάλλου...» Έριξε μια ματιά πίσω τους, στους Σαραολνιανούς πολεμιστές. «...δε βλέπω κι οι υπόλοιποι νάναι σε καλύτερη κατάσταση...» Έβηξε πάνω στη γροθιά του. Αισθανόταν λες και τα πνευμόνια του είχαν πάρει φωτιά, και φοβόταν μην είχε αρπάξει καμια πνευμονία· δεν ήταν αστείο που είχαν μείνει όλο το βράδυ μέσα στη βροχή.

«Όχι, δε σταματάμε,» επέμεινε η Βαρονέσα. «Όσο γρηγορότερα φτάσουμε στην πόλη, τόσο το καλύτερο. Εκτός άμα προτιμάτε να περιμένετε τον πατέρα μου να βρει κείνα τα βότανα...» μειδίασε στραβά.

Ο Ζάρβημ την αγριοκοίταξε κάτω απ'το πλατύγυρο καπέλο του, αλλά δεν μίλησε. Έμοιαζε τσαντισμένος που δεν άναβε το τσιμπούκι του.

«Όπως νομίζεις, Τάθβιλ,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ. «Ελπίζω μόνο να μην έχουμε πολλές απώλειες μέχρι να φτάσουμε εκεί...»

«Μην είσαι υπερβολικός!» αποκρίθηκε η Βαρονέσα. Έβγαλε, πάλι, το μαντίλι της και φταρνίστηκε. «Αυτοί οι ελεεινοί χωρικοί με τους στάβλους τους!» μούγκρισε. «Όταν φτάσουμε στην Ζερκ-βελ, θα αναφέρω τούτο το δυσάρεστο γεγονός στον Δούκα. Σίγουρα, θα

φροντίσει, απο δώ και στο εξής, οι υπήκοοί του να είναι περισσότερο φιλόξενοι με τους άρχοντες της γειτονικής τους χώρας.»

«Ναι, *σίγουρα...*» ρουθούνισε ο Σόλμορχ, καγχάζοντας.

Η Τάθβιλ στράφηκε να τον κοιτάξει προσβεβλημένη. «Αν ερχόταν κάποιος στη δική μου Βαρονία και μου ανέφερε κάτι τέτοιο, θα το λάμβανα πολύ σοβαρά υπόψη μου,» δήλωσε, βήχοντας.

** ** *

Ο Βένγκριλ και η ομάδα του σταμάτησαν σε απόσταση δεκαπέντε μέτρων από έναν Αργκανθικιανό συνοριακό πύργο, τραβώντας τα γκέμια των αλόγων τους και κάνοντάς τα ζώα να χρεμετίσουν. Μπροστά απ'το οικοδόμημα είχαν μαζευτεί καμια εικοσαριά καβαλάρηδες, ενώ στις επάλξεις του στέκονταν στρατιώτες με βαλλίστρες στα χέρια.

«Πολύ θερμή υποδοχή...» μουρμούρισε ο Βένγκριλ, κάτω απ'την ανάσα του· και φώναξε: «Είμαι ο Βένγκριλ, Βασιληάς του Σαραόλν. Ζητώ πρόσβαση στο Άργκανθικ. Έρχομαι ειρηνικά.» Πλάι του ίππευε ο Ρήφορβελ, που βαστούσε υψωμένη τη σημαία με το Φτερό του Φοίνικα και τα δύο ανεστραμμένα ξίφη εκατέρωθεν.

«Άκουσα πως ένας προδότης κάθεται στον Θρόνο του Σαραόλν,» αποκρίθηκε ένας άντρας, που φορούσε αρθρωτή πανοπλία, η οποία άστραφτε στο μεσημεριανό φως των δίδυμων ήλιων του Άρμπεναρκ. Έβγαλε το κράνος του, φανερώνοντας το πρόσωπό του. Ήταν μελαχρινός, με μαλλιά κομμένα υπερβολικά κοντά, μούσι στο σαγόνι, και μουστάκι πάνω απ'το στόμα.

«Είναι αλήθεια,» είπε ο Βένγκριλ. «Αλλά εγώ είμαι ο δικαιωματικός Βασιληάς του Σαραόλν. Και ποιος είστε εσείς, Άρχοντά μου;» ρώτησε· γιατί μπορούσε να αντιληφθεί απ'το όλο παρουσιαστικό του άντρα πως ήταν άρχοντας. Είχαν ένα συγκεκριμένο παρουσιαστικό οι άρχοντες του Άργκανθικ· μια υπεροψία στο βλέμμα τους, θα μπορούσε να πει ο Βένγκριλ.

«Είμαι ο Βαρόνος Κάζριφ, του Οίκου των Ζόφραλκ, ξάδελφος του Δούκα Βάνρελ, και Φύλακας των Συνόρων,» απάντησε ο Αργκανθικιανός.

«Έχω την άδειά σας να περάσω, Βαρόνε μου,» ρώτησε ο Βένγκριλ.

«Πολλοί Σαραολνιανοί περνάνε απο δώ, τελευταία,» είπε εκείνος. «Ποιος είναι ο λόγος που επιθυμείς να επισκεφτείς το Άργκανθικ, Βασιληά Βένγκριλ;»

«Σκοπεύω να κάνω μια συμμαχία με τον Βασιληά σας Κάρχοκ,» απάντησε ο Μονάρχης του Σαραόλν, μη βλέποντας το λόγο να κρύψει την αλήθεια απ' αυτόν τον Βαρόνο, για τον οποίο δεν είχε ακούσει τίποτα παλιότερα.

«Περίεργο... Μία Βαρονέσα Τάθβιλ πέρασε απο δώ χτες, την ίδια ώρα, λέγοντας κι εκείνη πως επιθυμούσε να κάνει συμμαχία,» είπε ο Κάζριφ. Συνοφρυώθηκε. «Αρχίζω να υποψιάζομαι πως κάτι... *ύποπτο* συμβαίνει μ' εσάς τους Σαραολνιανούς!»

«Τίποτα *‘ύποπτο’* δε συμβαίνει, Βαρόνε μου,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ. *Αργκανθικιανό τσακάλι!* πρόσθεσε νοερά. «Απλά, η Βαρονέσα και οι υπόλοιποι αντιπρόσωποι του Δούκα Σάλβινρ και αδελφού μου δε γνώριζαν ότι βρισκόμουν στο Βασίλειο. Και έφτασα σχετικά αργά στην Χάργκοκ, για να μπορέσω να τους συνοδέψω. Επομένως, τώρα είμαι αναγκασμένος να τρέξω πίσω τους, για να τους προλάβω.»

«Πολύ καλά,» είπε ο Κάζριφ. «Μπορείτε να περάστε, Μεγαλειότατε.» Και έκανε νόημα στους ιπείς του να παραμερίσουν.

«Σας ευχαριστούμε, Βαρόνε μου,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ, ενώ συνέχιζε να τον βρίζει από μέσα του: *Αργκανθικιανή ίαινα!* Έκανε κι εκείνος νόημα στους δικούς του καβαλάρηδες, και πέρασαν τα σύνορα του γειτονικού Βασιλείου.

«Μοιάζεις ενοχλημένος, Βασιληά μου,» είπε η Χόλκραδ, καθώς τα άλογά τους βάδιζαν πάνω στον πλακόστρωτο δρόμο.

«Είμαι,» τη διαβεβαίωσε ο Βένγκριλ. «Αυτός ο Πνευματοχτυπημένος Αργκανθικιανός νομίζει πως είναι κάποιος αρχαίος Θεός, προστάτης της καταραμένης του χώρας!»

Η Χόλκραδ μειδίασε.

«Αλλά όλοι οι Αργκανθικιανοί έτσι είναι –υπερόπτες και βρομόσκυλα!...» συνέχισε ο Βένγκριλ.

«Ελπίζω να μη σκοπεύεις μ' αυτό τον τρόπο να κάνεις συμμαχία με το Βασιλιά τους, Βασιλιά μου...» είπε η μάγισσα.

Ο Βένγκριλ γέλασε. «Ο Κάρχοκ είναι, ίσως, ο λογικότερος από δαύτους. Μην ανησυχείς, Χόλκραδ· ήδη έχω κλείσει μια συνθήκη ειρήνης μαζί του. Τούτο θα έπρεπε να σου λέει κάτι...»

«Ότι κι οι δυο χρειαζόσασταν αυτή τη συνθήκη, τότε,» αποκρίθηκε η μάγισσα. «Τώρα, όμως, χρειάζεται ο Βασιλιάς του Άργκανθικ τη συμμαχία; Κι αν τον έχει επηρεάσει ο Πόνκιμ, όπως υπέθεσες;...»

«Μα γιαυτό πηγαίνω: για να του μιλήσω, και να του εξηγήσω τι πραγματικά συμβαίνει,» δήλωσε ο Βένγκριλ. «Θα μ' ακούσει· δε μπορεί να μ' αγνοήσει...»

** ** *

«Η μαμά κι ο μπαμπάς μαζί,» παρατήρησε ο Πόνκιμ, κοιτώντας μέσα στον μαγικό του καθρέφτη. «Τι συγκινητική στιγμή! Χα-χα-χα-χα-χα!...» Καθόταν στην ξύλινη πολυθρόνα του γραφείου του, μ' ένα ποτήρι κρασί στ' αριστερό χέρι, αφού είχε πάρει το μεσημεριανό του. Έκανε μια ημικυκλική κίνηση με το δεξί του χέρι, και η εικόνα στο κάτοπτρο εξαφανίστηκε.

Ο μπάσταρδος γιος του Βένγκριλ ήπιε μια γουλιά απ' το ποτό του, αναλογιζόμενος πως πολύς κόσμος απ' το Σαραόλν άρχιζε να συγκεντρώνετε στο Άργκανθικ, ενώ, συγχρόνως, υπήρχαν και σημαντικά προβλήματα μέσα στο Βασίλειο: όπως ποιοι άρχοντες θα συμμαχούσαν μ' αυτόν και ποιοι με τον Δούκα της Χάργκοχ...

Οι στρατοί που είχαν φύγει σήμερα το πρωί, υπό τη διοίκηση του Καρνταμάρ, της Νερενία και του Σαγκμέρεγκοθ, της Εδρισία, και του Καρθαβλέρν, βέβαια, θα φρόντιζαν να υποταχθεί όλο το Σαραόλν σ' αυτόν. Ωστόσο ο Πόνκιμ ήταν ανήσυχος, γιατί δεν αποκλείεται κάτι να πήγαινε τελείως στραβά, σαν τότε με τη μηχανή αναγέννησης του Μάργκανθελ, την οποία είχαν καταστρέψει ο καταραμένος Σοφός του Κύκλου του Φτερού Φάλμαριν και οι σύντροφοί του... Ύστερα, ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν είχε χαθεί –πάλι, εξαιτίας του Φάλμαριν. Πολλές αναποδιές, η μία πάνω στην άλλη. Ευτυχώς που, τώρα, ο Βασιληάς του Σαραόλν είχε ξεφορτωθεί αυτόν τον καταραμένο Πνευματιστή...

Το πρόβλημα, όμως, ήταν ότι μαζί με τον Σοφό είχε χαθεί και ο Αφέντης του, ο οποίος, αν βρισκόταν εδώ, θα μπορούσε να τον βοηθήσει πολύ, να του λύσει πολλές απορίες –σαν αυτή με τα οράματα, σχετικά με τον Καρνταμάρ και τη Νερενία. Τι ήταν; Από πού προέρχονταν; Ο Πόνκιμ ήξερε πως τα Πνεύματα, σε σπάνιες περιπτώσεις, έστελναν όνειρα, ή και οράματα, στους ανθρώπους, για λόγους που οι τελευταίοι, συνήθως, ποτέ δεν κατανοούσαν. Μπορεί, επομένως, τούτη να ήταν μία απ' αυτές τις σπάνιες περιπτώσεις... Κι όμως, ο Βασιληάς του Σαραόλν θα ήθελε μια καλύτερη εξήγηση· μια πολύ καλύτερη εξήγηση...

Φυσικά, αν ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν δεν είχε εξαφανιστεί μέσα σε κείνη τη λάμψη, τώρα, τα πράγματα θα είχαν πάρει μια τελείως διαφορετική τροπή. Ο δαίμονας θα είχε αναμορφώσει τη Βόρεια Γη, μέσω της μηχανής, και θα τον είχε κάνει Κοσμοκράτορα.

Η μηχανή... Ο Πόνκιμ την είχε ξεχάσει, πλέον, μ' όλα τ' άλλα προβλήματα που τον περιτριγύριζαν· την είχε αφήσει στα χέρια του Μαρασάλθαριλ, εκείνου του Μαγκραθμέλιου επιστήμονα... ο οποίος την ερευνούσε ύστερα από διαταγή της Σαλντίρα...

Της Σαλντίρα; Χα-χα-χα-χα-χα!...

ΣΑΛΝΤΙΡΑ, κάλεσε ο Πόνκιμ τη Μητριάρχη της Μαύρης Αυγής, μέσω του δαιμονικού περιδέραιου που εκείνη φορούσε.

Σ'ακούω, Αφέντη, αποκρίθηκε η Μαγκραθμέλια. Ο Πνευματιστής μπορούσε να αντιληφθεί ότι βρισκόταν στο κρεβάτι του δωματίου της, μέσα στο παλάτι, χαλαρώνοντας μετά από το μεσημεριανό της φαγητό.

Εστειλες τις δολοφόνους σου μαζί με το στρατό που θα πάει στην Ορφαλχ, Σαλντίρα; τη ρώτησε ο Βασιλιάς του Σαραόλν, επιθυμώντας ν'αρχίσει ήπια την κουβέντα.

Ναι.

Αν αποτύχουν να σκοτώσουν τον Σαγκμέρεγκοθ, ξέρεις τι θα σου συμβεί...

Δε θ'αποτύχουν.

Έχω κάτι να σε ρωτήσω, Σαλντίρα. Κάτι που, νομίζω, μου κρύβεις από τότε που σου φόρεσα αυτό το όμορφο περιδέραιο στο λαιμό· αρνείσαι καν να το σκεφτείς...

Δε σε καταλαβαίνω, Αφέντη... αποκρίθηκε η Μητριάρχης της Μαύρης Αυγής, αλλά ο Πόνκιμ μπορούσε να νιώσει πόσο τρομοκρατημένη ήταν, όπως ο λύκος οσμίζεται το φόβο. Επίσης, αντιλαμβανόταν πως, ακόμα και τώρα, η Σαλντίρα πάσχιζε να μην το σκεφτεί.

Με καταλαβαίνεις, της είπε. Η μηχανή.

Διάφορες μηχανές Μαγκραθμέλιας κατασκευής πέρασαν απ'το νου της: παραλυτικές δαγκάνες, δίσκοι τηλεμεταφοράς, μάσκες ζάλης, κεντριά θανάτου, μάσκες ζάλης, παραλυτικές δαγκάνες, δίσκοι τηλεμεταφοράς, μαγοφονιάδες, βόμβες αγκαθιών, μάσκες ζάλης—

Χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα! γέλασε ο Πόνκιμ, διακόπτοντας τις σκέψεις της. Μην είσαι ηλίθια, Σαλντίρα. Ξέρω πως γνωρίζεις περισσότερα από μένα για τη μηχανή του Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν —πολύ περισσότερα! Γιαυτό άρχισε να μου λες... ή απλά σκέψου. Χα-χα-χα-χα-χα...!

Μάσκες ζάλης, βόμβες αγκαθιών, οδοντωτοί δίσκοι, δίσκοι τηλεμεταφοράς, δίσκοι τηλεμεταφοράς, δίσκοι τηλεμεταφοράς, ανιχνευτές, παραλυτικές δαγκάνες—

NAAαααααααααααααααααρρρρρρνγκ! Η κραυγή της Μητριάρχη αντήχησε μέσα στο κεφάλι του Πόνκιμ, καθώς εκείνος την χτύπησε με την ψυχική του δύναμη. Μπορούσε να την αισθανθεί να σφαδάζει πάνω στο κρεβάτι, με τα μέλη της μουδιασμένα και στριμμένα σε αφύσικες γωνίες.

Σκέψου, Σαλντίρα. Τι ξέρεις για τη μηχανή του Αφέντη μας; «σφύριξε» μέσα στο μυαλό της, σαν παγωμένη λόγχη, ο Βασιληάς του Σαραόλν.

Σε απεχθάνομαι, ανθρώπινε μάγε! Σε απεχθάνομαι –θα σε σκοτώσω!
Αλλά η σκέψη γλίστρησε απ'το νου της: Η μηχανή ήταν έτσι κατασκευασμένη από τον Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν (οι ίδιοι οι Μαγκραθμέλιοι δεν ήξεραν πώς ακριβώς την είχε φτιάξει), ώστε, όταν τοποθετείτο πάνω από το Κέντρο Σταθερότητας της Βόρειας Γης, να προκαλούσε τέτοιου είδους πνευματικές και κοσμικές δυνάμεις να μπουν σε λειτουργία, που θα μετέτρεπαν όλους τους ανθρώπους σε Μαγκραθμέλιους.

Ο Πόνκιμ έμεινε, για λίγο, ζαλισμένος από τούτη τη γνώση, η οποία πέρασε τόσο ξαφνικά στο μυαλό του. Αδύνατον! Ο Αφέντης του ήθελε να εξαλείψει κάθε ίχνος της ανθρωπίνης φυλής;... Μα του έλεγε πως θα τον έκανε Κοσμοκράτορα!...

Και, μάλλον, θα τον έκανε –αφού θα τον είχε μεταλλάξει σε δαιμονάνθρωπο.

Μα τα Πνεύματα, συλλογίστηκε ο Βασιλιάς του Σαραόλν. Αυτό είναι τρελό!

Είναι εξέλιξη, ανθρώπινη μάγε, «γρύλισε» η Σαλντίρα. ΕΞΕΛΙΞΗ! για την άθλια φυλή σου— ΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΡΡΡΡΡΓΚ! ούρλιαξε, πάλι, η δαιμονογυναίκα. Κι αυτή τη φορά, το ουρλιαχτό της δεν ήρθε μόνο στο μυαλό του Πόνκιμ, αλλά και στ'αφτιά του, καθώς αντήχησε σχεδόν σ'όλο το παλάτι.

Ο Βασιληάς του Σαραόλν σηκώθηκε όρθιος, και άνοιξε το παράθυρο του δωματίου του, για να τον χτυπήσει ο αέρας. Αισθανόταν ότι ήθελε να ξεράσει.

Αυτό είναι παράλογο... σκεφτόταν. Παράλογο... Κι όμως, τόσο λογικό –ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν ήταν δαίμονας· δεν είχε καμία αγάπη (και κανέναν οίκτο) για την ανθρώπινη φυλή. Του το είχε πει... του το είχε πει, αλλά εκείνος είχε παρερμηνεύσει τα λόγια του... Του είχε αναφέρει ότι θα ήταν ο άνθρωπος που θα παραδώσει τον Άρμπεναρκ στους δαίμονες. Αλλά ο Πόνκιμ νόμιζε κάτι άλλο... νόμιζε ότι οι δαιμονάνθρωποι θα κυριαρχούσαν, όπως τώρα κυριαρχούσαν οι άνθρωποι... Δεν είχε ποτέ σκεφτεί ότι ο Δάσκαλός του θα μετέτρεπε τους πάντες σε Μαγκραθμέλιους!

Μου είπε ψέματα! συλλογίστηκε ο Βασιληάς του Σαραόλν, εξοργισμένος.

Όχι, ψιθύρισε μια φωνή μέσα στο μυαλό του. Απλά, δε σου είπε την αλήθεια. Οι δαίμονες είναι έξυπνοι... Σε χρησιμοποίησε! Και ένα υστερικό γέλιο αντήχησε μέσα στο κεφάλι του· το δικό του γέλιο. Ίσως ήταν ο ίδιος του ο εαυτός που τον κοροϊδευε.

«Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν!...» γρύλισε ο Πόνκιμ, σφίγγοντας τα δόντια του. *«Με πρόδωσες με τον χειρότερο δυνατό τρόπο. Τρισκατάρατε δαίμονα!»*

Η Χόλκραδ, η μητέρα του, είχε δίκιο: *«Θα το μετανιώσεις, έτσι και εκπληρώσεις τις επιθυμίες του. Πιστεύεις πως θα δώσει σημασία σε σένα –έναν άνθρωπο; Οι δαίμονες πάντα θεωρούσαν τους εαυτούς τους την ανωτάτη φυλή. Έπρεπε να μας είχες ειδοποιήσει όλους νωρίτερα γι'αυτόν –ώστε να τον πολεμήσουμε ενωμένοι...»*

Είχε δίκιο! συλλογίστηκε ο Πόνκιμ. *Δεν ήξερα! ΔΕΝ ΗΞΕΡΑ!* Ήθελε να καταστρέψει κάτι, να κάνει κακό σε κάποιον, να κάνει κάποιον να πληρώσει για τούτο! –να τον κάνει να υποφέρει!

Αλλά συγκράτησε τον εαυτό του, βαριανασαίνοντας. Βάδισε ως την ξύλινη πολυθρόνα του και κάθισε, πάλι, εκεί. Όλα ήταν τόσο μπερδεμένα γύρω του. Τόσο μπερδεμένα... Πώς είχαν μπερδευτεί τα πράγματα έτσι, πάνω που έφτιαχναν; Πώς; Πάντα κάτι πήγαινε στραβά... ναι, πάντα κάτι πήγαινε στραβά, ανάθεμα τα Πνεύματα!

Ωστόσο, ένα πράγμα ήταν ξεκάθαρο στο μυαλό του: *Πρέπει να καταστρέψω τη μηχανή!* Εκεί θα εκτόνωνε την οργή του, και έτσι θα γλίτωνε τη Βόρεια Γη από τούτη τη διαολεμένη απειλή.

Σηκώθηκε, πάλι, και βγήκε απ' το δωμάτιό του, βαδίζοντας γρήγορα μέσα στους διαδρόμους του παλατιού, ενώ ο πορφυρός μανδύας ανέμιζε πίσω του, καθώς αέρας έμπαινε από διάφορα ανοιχτά παράθυρα.

Αισθάνθηκε και τη Σαλντίρα να βγαίνει απ' το δικό της δωμάτιο.

Πού πας, Μητριάρχη; ΠΟΥ;

Την αισθάνθηκε να τρέχει.

ΔΕ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΤΡΕΞΕΙΣ ΜΑΚΡΙΑ ΑΠΟ ΜΕΝΑ! ΕΙΜΑΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΣΟΥ, ΗΛΙΘΙΑ ΔΑΙΜΟΝΟΓΥΝΑΙΚΑ!

Η Σαλντίρα σκόνταψε στο πάτωμα απ' την πνευματική ισχύ που χτύπησε όλο της το σώμα. Τα χέρια της πήγαν στο δαιμονικό περιδέραιο στο λαιμό της.

Άστο, Μητριάρχη! Αλλιώς θα πεθάνεις! δήλωσε ο Πόνκιμ, μη σταματώντας καθόλου να βαδίζει μέσα στους διαδρόμους του παλατιού.

Εκείνη δεν το άφησε, και ο Βασιλιάς του Σαραόλν κομμάτιασε την ψυχή της, με ένα ισχυρό πνευματικό χτύπημα, το οποίο η Σαλντίρα δε μπορούσε ν' αμυνθεί.

Ο Πόνκιμ έφτασε στον διάδρομο όπου βρισκόταν το κουφάρι της. «Κάντε στην άκρη!» πρόσταξε τους Μαγκραθμέλιους που είχαν συγκεντρωθεί τριγύρω. Αλλά δεν περίμενε· τους έβαλε με πνευματική δύναμη, κάνοντάς τους να οπισθοχωρήσουν, θέλοντας και μη. Έσκυψε, πήρε το περιδέραιο από το λαιμό της Σαλντίρα, και συνέχισε το δρόμο του, ενώ οι δαιμονάνθρωποι τον κοιτούσαν με μάτια γουρλωμένα και στόματα μισάνοιχτα.

Ο Βασιλιάς του Σαραόλν προχώρησε προς τις σκάλες που οδηγούσαν στα υπόγεια του παλατιού, και στο διάβα του απάντησε τον Κράντμον.

«Τι συμβαίνει;» τον ρώτησε ο πρώην-σφετεριστής του Κοραλλένιου Θρόνου. «Τι είν'όλες αυτές οι κραυγές;»

«Η Σαλντίρα είναι νεκρή,» απάντησε ο Πόνκιμ, σταματώντας εμπρός του. «Εκείνη πρέπει να ήταν που άκουσες να ουρλιάζει.»

Τα μάτια του Κράντμον γούρλωσαν. «Ποιος τη σκότωσε;»

«Εγώ,» είπε ο Πόνκιμ, προσπερνώντας τον.

Ο Κράντμον έτρεξε πίσω του. «Για ποιο λόγο; Και πού πας τώρα;»

«Στα υπόγεια.»

«Γιατί;»

«Θα δεις...»

Ο Πόνκιμ άρχισε να κατεβαίνει τη στριφτή σκάλα, με τον ξανθό ευγενή του Ωκεανού στο κατόπι του. *Θα σε κάνω να πληρώσεις, Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν! Θα σε κάνω να πληρώσεις όπως μπορώ, γλοιώδη δαίμονα!*

Όταν ήταν κάτω, πήγε στο δωμάτιο όπου βρισκόταν η μηχανή. Μπροστά στην πόρτα του στέκονταν ένας δαιμονάνθρωπος και μια δαιμονογυναίκα, φορώντας φολιδωτές αρματωσιές και βαστώντας ξίφη κι ασπίδες.

«*Δε μπορείτε να μπειτε, Βασιληά μου,*» είπε η Μαγκραθμέλια. «*Είναι κλειδωμένα. Θα πρέπει, πρώτα, να επικοινωνήσω.*»

Ο Πόνκιμ ύψωσε το χέρι του και η σιδερένια πόρτα σωριάστηκε στο δάπεδο, καθώς οι μεντεσέδες και η κλειδαριά της έσπασαν.

«*Βασιληά μου!*» αναφώνησε ο Μαγκραθμέλιος πολεμιστής. «*Δεν επιτρέπεται!—*»

«Θες να προσπαθήσεις να με σταματήσεις, ψευδοδαίμονα;» ρώτησε, ψυχρά, ο Πόνκιμ, αντικρίζοντάς τον κατάματα.

«*Όχι, Μεγαλειότατε...*» αποκρίθηκε εκείνος, και παραμέρισε· το ίδιο κι η δαιμονογυναίκα.

Ο Κράντμον είχε μείνει άφωνος και απορημένος, και δεν ακολούθησε τον Πόνκιμ, όταν μπήκε στο δωμάτιο, ανάβοντας εξώκοσμο φως, με μια μυστικιστική λέξη.

Η μηχανή του Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν παρουσιάστηκε. «Εύχομαι να μπορείς να το δεις αυτό, όπου κι αν είσαι, δαίμονα!» φώναξε ο Βασιληάς του Σαραόλν, και επικαλέστηκε τα Πνεύματα.

ΚΡΑΚ!

Η μηχανή έγινε κομμάτια και θρύψαλα, που πετάχτηκαν παντού στο δωμάτιο, εκτός απ'τη μεριά του Πόνκιμ, τον οποίο προστάτευε ένα αόρατο πεδίο. Εντολόλιθοι έσπασαν, γυαλιά θρυμματίστηκαν, γρανάζια εκτοξεύτηκαν προς όλες τις κατευθύνσεις, μέταλλα αποσυντέθηκαν. Και τίποτα δεν είχε μείνει, πλέον, που να θυμίζει το μηχανήμα του Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν.

Ο Πόνκιμ γέλασε, ευχαριστημένος, νιώθοντας ένα –μικρό– βάρος να έχει εγκαταλείψει το στέρνο του.

«Τι... τι έκανες εκεί;» ψέλλισε ο Κράντμον, έκπληκτος.

Ο Βασιληάς του Σαραόλν στράφηκε στο μέρος του. «Ένα δώρο στον Δάσκαλό μας,» εξήγησε, μειδιώντας διαβολικά. *Σε ξεπλήρωσα, Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν –αλλά, σε καμία περίπτωση, δεν τελείωσα να σε ξεπληρώνω.* «Φώναξε τη Σαντέ'ενθιν, Κράντμον· φέρτη στην αίθουσα του θρόνου. Έχουμε πολλά να κουβεντιάσουμε.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 29^ο

«Σαραολνιανοί βάρβαροι!»

Κοιμόταν τον ύπνο των νεκρών.

Ο Κράντμον την κούνησε καμια δεκαριά φορές, προτού καταφέρει να την ξυπνήσει, και, όταν η Σαντέ'ενθιν συνήλθε, ανοίγοντας τα τυφλά μάτια της που κοιτούσαν το κενό, είπε:

«Τι διάολο κάνεις στο δωμάτιό μου, Κράντμον;»

«Κι εγώ σ'αγαπώ, Σαντέ'ενθιν,» αποκρίθηκε ο ευγενής του Ωκεανού, αρπάζοντας, άγαρμπα, το πρόσωπό της και φιλώντας τη στα χείλη.

«Πάρ'τα χέρια σου από πάνω μου!» γρύλισε η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια, γρατσουνίζοντάς τον καρπό του, με τα νύχια της. «Τι θέλεις εδώ;»

«Θα πίστευες ότι μ'αρέσει να σε βλέπω να κοιμάσαι;»

«Όχι.»

Ο Κράντμον γέλασε. «Ωραία,» είπε. «Γιατί η αλήθεια είναι πως ο Πόνκιμ μ'έστειλε να σε ξυπνήσω.»

«Ποιος ο λόγος;» ρώτησε η Σαντέ'ενθιν. *Τι θέλει κι αυτός, τώρα;* αναρωτήθηκε. *Δε μπορώ να ξεκουραστώ ούτε το μεσημέρι;* Και σήμερα ήθελε ιδιαίτερη ξεκούραση, επειδή το βράδυ θα τελείωνε τις εργασίες της με τον Ταεσάρ. Επιτέλους, αυτό το μαρτύριο έφτανε στο τέλος του! Αισθανόταν μια αναστάτωση σ'όλο της το κορμί.

«Γιατί χαμογελάς, Σαντέ'ενθιν;» τη ρώτησε ο Κράντμον, απορημένος.

«Πες μου γιατί με ζητά ο Πόνκιμ,» απαίτησε εκείνη, σβήνοντας το χαμόγελο απ'το πρόσωπό της. *Πρέπει να συγκρατώ τον εαυτό μου,* συλλογίστηκε.

«Θέλει να μας μιλήσει, στην αίθουσα του θρόνου,» απάντησε ο Κράντμον. «Σήκω.» Και σηκώθηκε κι ο ίδιος από πλάι της, όπου καθόταν.

Η Σαντέ'ενθιν γλίστρησε έξω απ'τα σκεπάσματα του κρεβατιού και άρχισε να ντύνεται, ενώ ήταν σίγουρη ότι ο ξανθομάλλης ευγενής την παρακολουθούσε. Δεν την πείραζε, όμως. Μόλις τελείωνε με τον Ταεσάρ, στα υπόγεια, θα είχε χρόνο και γι'αυτόν. Άλλωστε, ακόμα ήθελε να γίνει Βασίλισσα του Ωκεανού –και καλύτερη ευκαιρία από τον Κράντμον δεν πίστευε να της παρουσιαζόταν.

«Πάμε,» του είπε, μειδιώντας, προκλητικά και στραβά. Τον έπιασε αγκαζέ και βγήκαν απ'το δωμάτιο, βαδίζοντας στους διαδρόμους του

παλατιού της Μάρβαθ. Οι πνευματικές αισθήσεις της Σαντέ'ενθιν την προειδοποιούσαν για μια γενικότερη αναστάτωση γύρω της.

«Έχεις καμια ιδέα τι πρόκειται να μας πει ο Πόνκιμ;» ρώτησε τον συνοδό της.

«Δεν άκουσες τις κραυγές και τα ουρλιαχτά;» απόρησε εκείνος.

«Όχι. Ποια ουρλιαχτά; Τι συμβαίνει;»

«Η Σαλντίρα, η Μητριάρχης της *Μαύρης Αυγής*, είναι νεκρή –ο Πόνκιμ τη σκότωσε,» την πληροφόρησε ο Κράντμον.

«Γιατί;» έκανε η Σαντέ'ενθιν, χάσκοντας. «Νόμιζα ότι την έλεγχ–»

«Το γιατί ούτ'εγώ το ξέρω,» εξήγησε ο νησιώτης. «Αυτό πάμε να μάθουμε.»

Μπήκαν στην μεγάλη βασιλική αίθουσα του Σαραόλν. Ο Πόνκιμ δεν καθόταν στον θρόνο του, παρά στην κορυφή του μεγάλου τραπεζιού των συμβούλων, το οποίο ήταν άδειο, εκτός από εκείνον –συγκεκριμένα, όλη η αίθουσα ήταν άδεια, εκτός από εκείνον. Στο κεφάλι του βρισκόταν το Στέμμα των Οφθαλμών, τα μάτια του οποίου ο Κράντμον νόμιζε πως κοίταζαν κατευθείαν μες στην ψυχή του. Αλλά έδωξε τέτοιες ηλίθιες σκέψεις απ'το νου του. *Ανόητε!* μάλωσε τον εαυτό του. *Αν υπήρχε κάποια πνευματική δύναμη σ'αυτή την καταραμένη κορόνα, θα μπορούσες να την αισθανθείς!* Όμως μια μικρή σκιά αμφιβολίας φώλιαζε μέσα του, σχετικά με το τελευταίο.

«Καθίστε,» προέτρεψε ο Πόνκιμ τον ευγενή του Ωκεανού και τη Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια.

Εκείνοι κάθισαν. «Τι συμβαίνει;» ρώτησε η Σαντέ'ενθιν.

Ο Πόνκιμ αποφάσισε να μην αργοπορήσει, και τους μίλησε για την πραγματική λειτουργία της μηχανής του Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν: ότι είχε τη δύναμη να μετατρέψει όλους τους ανθρώπους σε δαιμονανθρώπους, έτσι και τοποθετείτο πάνω από το Κέντρο Σταθερότητας της Βόρειας Γης.

Ο Κράντμον κι η Σαντέ'ενθιν έμοιαζαν έκπληκτοι. Ύστερα, η δεύτερη είπε: «Πού τα έμαθες όλ'αυτά;» Της φαίνονταν ψέματα.

«Από την Σαλντίρα,» απάντησε ο Πόνκιμ.

«Η οποία, τώρα, είναι νεκρή,» πρόσθεσε ο Κράντμον.

«Με παράκουσε,» εξήγησε ο Βασιληάς του Σαραόλν. «Και, μάλλον, είχε σκοπό να επιχειρήσει να μ'εμποδίσει απ'το να καταστρέψω τη μηχανή.»

«Και την κατέστρεψες;» ρώτησε η Σαντέ'ενθιν.

Ο Πόνκιμ κατένευσε. «Ασφαλώς.»

Ο Κράντμον ακούμπησε την πλάτη στην καρέκλα του, βλεφαρίζοντας, σα να ξυπνούσε από κάποιο όνειρο. «Ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν μάς χρησιμοποιούσε τόσο καιρό... Ήθελε, στο τέλος, να μας μετατρέψει όλους σε δαιμονανθρώπους...»

«Ναι,» είπε ο Πόνκιμ. «Μας τύφλωσε με το μεγαλείο που θα μας χάριζε, θεωρώντας ασήμαντο να μας αναφέρει πως, όταν όλα τελείωναν, θα είχαμε μεταλλαχτεί σε Μαγκραθμέλιους, και η ανθρώπινη φυλή θα είχε εξαλειφθεί απ'το πρόσωπο του Άρμπεναρκ.»

«Και πού είναι τώρα;» έθεσε το ερώτημα ο Κράντμον, τρίβοντας το σαγόνι του. «Κανείς δεν ξέρει... Και τι κάνουμε, αν, κάποτε, ξαναεμφανιστεί και ζητήσει, πάλι, τις υπηρεσίες μας;»

«Ένα είναι το σίγουρο,» τόνισε ο Πόνκιμ: «δε θα του τις προσφέρουμε. Κι εγώ, προσωπικά, θα τον σκοτώσω, αν μπορώ!»

«Ουτ'εσύ δεν έχεις τη δύναμη να νικήσεις έναν δαίμονα που ζει από την Αρχή του Χρόνου,» είπε η Σαντέ'ενθιν.

«Αυτό, μάλλον, θα το ανακαλύψουμε όταν –αν– ξαναπαρουσιαστεί ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν,» απάντησε ο Βασιληάς του Σαραόλν.

«Είναι τρέλα· ο Δάσκαλός μας θα μας καταστρέψει προτού προλάβουμε να βλεφαρίσουμε,» είπε ο Κράντμον. «Εγώ δε θα συμμετέχω σ'αυτό,» δήλωσε αμετάκλητα.

«Άφρονα!» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. «Αν ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν καταφέρει να πετύχει τους σκοπούς του, θα μας κάνει όλους δαιμονανθρώπους! Πουθενά, κανένας δε θα είναι ασφαλής!»

Ο Κράντμον το σκέφτηκε, για λίγο. *Πουθενά... κανένας... Σωστά. Πράγμα που σήμαινε πως, όταν γινόταν Βασιληάς του Ωκεανού, ο*

δαίμονας θα μπορούσε να καταστρέψει το Βασίλειό του! «Πιθανώς να έχεις δίκιο, Πόνκιμ,» είπε, τελικά, μη θέλοντας να δείξει πως υπάκουγε στις προσταγές του Μονάρχη του Σαραόλν, μα θα «συλλογιζόταν την πρότασή του». «Όμως, για την ώρα, ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν δεν βρίσκεται κοντά μας· και μπαίνει το ερώτημα: *εμείς* τι κάνουμε, τώρα, μ'αυτές τις καινούργιες πληροφορίες που ξετρύπωσες απ'το νου της Σαλντίρα; Διότι, αναμφίβολα, οι Μαγκραθμέλιοι θα καταλάβουν –αν δεν έχουν ήδη καταλάβει– γιατί κατέστρεψες τη μηχανή του Αφέντη τους...»

«Δε φοβάμαι τους Μαγκραθμέλιους, πλέον,» είπε ο Πόνκιμ. «Είμαι ο νέος τους Αφέντης.»

«Μη βασίζεσαι σ'αυτό, Πόνκιμ. Οι δαιμονάνθρωποι δεν είναι άξιοι εμπιστοσύνης,» τόνισε η Σαντέ'ενθιν.

«Όμως με φοβούνται. Και εμένα και εσάς,» αποκρίθηκε ο Βασιλιάς του Σαραόλν. «Τούτο είναι το μόνο μας όπλο εναντίον τους. Επιπλέον, βρίσκονται σε μια εχθρική χώρα, την οποία εγώ ξέρω–»

«Αλλά, μέσα σ'αυτή την εχθρική χώρα, έχουν τον μεγαλύτερο στρατό,» του είπε ο Κράντμον, συνοφρυωμένος.

«Διαιρεμένο!» πρόσθεσε ο Πόνκιμ. «Τώρα, που μιλάμε, κάποιοι κατευθύνονται νότια, κάποιοι βόρεια, και κάποιοι ανατολικά. Εξήντα χιλιάδες μόνο βρίσκονται στη Μάρβαθ.»

«Δε θα το έλεγα μόνο,» μόρφασε ο Κράντμον.

«Σύντομα, οι βαρόνοι και οι δούκες του Βασιλείου θα μου παραδώσουν το στρατό τους –ανθρώπινο στρατό,» του θύμισε ο Πόνκιμ.

«Όσοι συμμαχήσουν μαζί σου.»

«Θα τους *κάνω* να συμμαχήσουν μαζί μου, φίλτατε Κράντμον. Δε θα έχουν άλλη επιλογή, αν δε θέλουν να καταστραφούν, αυτοί και οι υπήκοοί τους. Ελπίζω να φανούν λογικοί.»

«Κι αν οι Μαγκραθμέλιοι επιχειρήσουν να σου εναντιωθούν *προτού* οι άρχοντες του Σαραόλν δηλώσουν υποταγή σε σένα;»

Ο Πόνκιμ γέλασε. «Το αμφιβάλλω πολύ.» Ακούμπησε την πλάτη στην καρέκλα του και σταύρωσε τα χέρια μπροστά του. «Όσα άτομα μπορούσαν να τους επηρεάσουν λείπουν: ο Καρθαβλέρν, ο Μότγκιργκοθ ο γιος του, που επέμενε να πάει μαζί με τους εκατό χιλιάδες του Καρνταμάρ, λίγο πριν ξεκινήσουν για το Δουκάτο της Χάργκοχ, η Εδρισία η κόρη του μακαρίτη Χάμαγκορκ, ο αδελφός της Σαγκμέρεγκοθ.» Ο Βασιλιάς του Σαραόλν μειδίασε στραβά. «Βλέπεις τι εννοώ, Κράντμον; Οι δαιμονάνθρωποι έχουν μόνο εμένα να τους καθοδηγώ –τον ‘Εκλεκτό’ του χαμένου Αφέντη τους.»

«Βασίζεις τη βασιλεία σου στον φόβο,» είπε ο ευγενής του Οκεανού. «Πόσο πιστεύεις ότι θα κρατήσει;»

«Όπως σου εξήγησα, αρκετά για να δηλώσουν υποταγή σε μένα οι δούκες και οι βαρόνοι του Σαραόλν.»

«Ναι, όμως κι αυτοί λόγω του φόβου τους θα συμμαχήσουν μαζί σου. Επομένως, οι Μαγκκραθμέλιοι θα σε φοβούνται, αλλά το ίδιο κι οι Σαραολνιανοί...»

«Ξεχνάς κάτι, φίλτατε Κράντμον· κάτι πολύ σημαντικό: Οι Σαραολνιανοί κι οι Μαγκκραθμέλιοι φοβούνται, συγχρόνως, οι μεν τους δε.» Ο Πόνκιμ γέλασε, και το γέλιο αντήχησε δυνατό μέσα στην άδεια αίθουσα του θρόνου.

** ** *

«Είμαι η Βαρονέσα Τάθβιλ, Αρχόντισσα από το Σαραόλν και Αντιπρόσωπος του Δούκα Σάλβινρ της Χάργκοχ,» φώναξε η Τάθβιλ, προσπαθώντας να μη φταρνιστεί. «Ζητώ πρόσβαση σε τούτη την πόλη, ώστε εγώ και οι συνοδοί μου να μπορέσουμε να αναπαυθούμε και να ξεκουράσουμε τ'άλογά μας.»

Οι Αργκανθικιανοί φρουροί στις επάλξεις την κοίταξαν με καχυποψία –κάποιοι, μάλιστα, έχοντας υψώσει και βαλλίστρες (!). *Είναι τελείως τρελοί; σκεφτόταν η Τάθβιλ. Τι νομίζουν; ότι θα εισβάλω με πενήντα στρατιώτες;*

«Δεν ερχόμαστε εχθρικά,» τους διαβεβαίωσε, αν και πίστευε πως αυτό ήταν φανερό.

«Γνωρίζει ο Βαρόνος για τον ερχομό σας;» ρώτησε ένας ξανθός άντρας, με μακριά μαλλιά και αλυσιδωτό θώρακα. Στους ώμους του έπεφτε ένας γαλάζιος μανδύας, και η μορφή του φωτιζόταν από το απογευματινό φως των δίδυμων ήλιων του Αρμπεναρκ.

«Εξαρτάται για ποιον Βαρόνο μιλάς,» αποκρίθηκε η Τάθβιλ. «Αναφέρεσαι μήπως στον Βαρόνο Κάζριφ;»

«Μα, ασφαλώς!» αποκρίθηκε ο άντρας. «Δεν έχει κι άλλο Βαρόνο η Ρόναρθ. Δεν γνωρίζετε σε ποια πόλη ήρθατε, Αρχόντισσά μου;»

Η Τάθβιλ προσπάθησε να καταπνίξει ένα φτέρνισμα –θα γινόταν ρεζίλι, άμα φτερνιζόταν μπροστά σ’αυτούς τους ηλίθιους Αργκανθικιανούς! «...Ο χάρτης μας βράχκε, και είχαμε ορισμένα προβλήματα,» εξήγησε. «Μπορούμε να περάσουμε, τώρα;»

«Ξέρει ο Βαρόνος για τον ερχομό σας;» απαίτησε ο άντρας στις επάλξεις, που, μάλλον, ήταν κάποιου είδους διοικητής.

Η Τάθβιλ, συνειδητοποιώντας πως δεν του είχε ακόμα απαντήσει σ’αυτή την ερώτηση, είπε, αγανακτισμένη: «Ναι!»

«Εντάξει, περάστε,» αποκρίθηκε ο διοικητής, και έδωσε το σύνθημα για ν’ανοίξουν την πύλη.

Μόλις αυτή σηκώθηκε, οι αντιπρόσωποι του Δούκα Σάλβινρ μπήκαν στην πόλη, ενώ η Τάθβιλ έβαζε το μαντίλι της μπροστά στο πρόσωπό της, για να φταρνιστεί.

«Έχεις τα χάλια σου,» της είπε ο Σόλμορχ, που ίππευε πλάι της.

Στους δρόμους της Ρόναρθ, άντρες και γυναίκες άναβαν τις λάμπες οι οποίες κρέμονταν από ξύλινους, γυαλισμένους στύλους. Τα μαγαζιά πουλούσαν λίγα εμπορεύματα, προτού κλείσουν για το βράδυ, και οι ταξιδιώτες έψαχναν για πανδοχείο –το ίδιο κι οι αντιπρόσωποι του Δούκα της Χάργκοχ.

«Ευχαριστώ, αγάπη μου,» αποκρίθηκε, ειρωνικά, η Τάθβιλ. «Είσαι πολύ γλυκός.»

Ο ευγενής γέλασε, πράγμα που τον έκανε, έπειτα, να βήξει. «Απλά, ειλικρινής,» εξήγησε, μειδιώντας στραβά. «Πού θα σταματήσουμε για τη νύχτα; Τόσοι που είμαστε, καλά θα κάνουμε να βρούμε ένα μεγάλο πανδοχείο.»

«Εκτός κι αν ο Άρχοντας τούτης της πόλης προθυμοποιηθεί να μας φιλοξενήσει,» είπε η Τάθβιλ.

«Ο Άρχοντας τούτης της πόλης βρίσκεται στα σύνορα, κάπου εβδομήντα χιλιόμετρα δυτικά απο δώ,» της θύμισε ο Σόλμορχ.

«Σωστά... αλλά η σύζυγός του...;»

«Ποιος σου είπε ότι έχει σύζυγο; Εσύ δεν είσαι παντρεμένη.»

Ο Ζάρβημ, που ίππευε λίγο πιο πίσω, καθάρισε το λαιμό του δυνατά.

«...πατέρα!...» έτριξε τα δόντια της η Βαρονέσα, στρεφόμενη στο μέρος του, ενώ είχε αρχίσει να κοκκινίζει.

«Τι;» έκανε ο Ζάρβημ, παίρνοντας μια εντελώς αθώα έκφραση. «Έχω σημαντικότερα προβλήματα, τώρα, απ'το ν'ασχολούμαι με τους γάμους σου, μικρή!

»Πάμε στην αγορά. Πρέπει ν'αγοράσω καπνό για την πίπα,» είπε, κοιτώντας το τσιμπούκι του.

«Ούτως ή άλλως, θα κατευθυνθούμε εκεί, Άρχοντά μου, για ν'αγοράσουμε φάρμακα,» αποκρίθηκε η Μάνζρα. «Έτσι δεν είναι, Βαρονέσα μου;» ρώτησε, κοιτώντας την Τάθβιλ.

«...Ναι...» απάντησε εκείνη, καθώς φταρνιζόταν μέσα στο μαντίλι της. «Αλλά, πρώτα, δε θα ήταν καλύτερα να κλείσουμε ένα πανδοχείο;»

«Ας χωριστούμε, να κάνουμε δυο δουλειές συγχρόνως,» πρότεινε ο Σόλμορχ.

«Σωστά,» κατένευσε η Τάθβιλ. «Μπαμπά, εσύ θα πας ν'αγοράσεις φάρμακα,» είπε, ανυπόμονη να ξεφορτωθεί τον Άρχοντα Ζάρβημ, «μαζί με την Μάνζρα και πέντε πολεμιστές. Εντάξει;» *Πες εντάξει, που να σε πάρουν τα Πνεύματα!* συλλογίστηκε, καθώς σήμερα την είχε φέρει στα όριά της.

«Εντάξει,» είπε ο πατέρας της. «Εξάλλου, δεν εμπιστεύομαι κανένα να μου αγοράσει καπνό για την πίπα. Ξέρεις, υπάρχει διαφορά από καπνό σε καπνό, καλή μου.»

«Ναι, μπαμπά,» αποκρίθηκε η Τάθβιλ, κατευχαριστημένη που θα έφευγε από κοντά της. «Όταν βρούμε πανδοχείο, θα στείλω κάποιον στην αγορά, να σε φωνάξει,» υποσχέθηκε. «Να περιμένεις εκεί.»

Οπότε, ο Άρχων Ζάρβημ κατευθύνθηκε προς την αγορά της Ρόναρθ, μαζί με την Μάνζρα και πέντε στρατιώτες, μην ξέροντας ακριβώς πού ήταν, αλλά υποθέτοντας πως θα την έβρισκε κάπου στο κέντρο της πόλης.

Η Τάθβιλ ξεφύσησε· τεντώθηκε πάνω στη σέλα του αλόγου της και φίλησε τον Σόλμορχ στο μάγουλο.

«Συνέβη κάτι που σου έφτιαξε το κέφι;» τη ρώτησε εκείνος, σηκώνοντας ένα φρύδι του.

«Ναι,» μειδίασε η Βαρονέσα, και ένευσε στους υπόλοιπους να την ακολουθήσουν, καθώς έστριβε σ'έναν δρόμο.

«Ελπίζω μόνο να μη με κολλήσεις!» είπε ο Σόλμορχ, περιπαιχτικά.

«Είσαι κι εσύ κρυωμένος!» αποκρίθηκε η Τάθβιλ.

«Μόνο βήχω,» εξήγησε ο Σόλμορχ... και μετά φταρνίστηκε.

Η Βαρονέσα γέλασε· έβγαλε ένα καινούργιο μαντίλι απ'τον κόρφο της και του το έδωσε.

«Πόσα τέτοια κουβαλάς μαζί σου;» απόρησε εκείνος, χρησιμοποιώντας το.

«Το τελευταίο είναι,» τον πληροφόρησε η Τάθβιλ.

Ύστερα, φώναξε σ'ένα αγόρι, όχι παραπάνω από δέκα χρονών: «Να σου κάνω μια ερώτηση; Ε, μικρέ! Σε σένα μιλάω!» Ο «μικρός», όμως, έφυγε γρήγορα, μπαίνοντας σ'ένα σκιερό σοκάκι. «Κωλόπαιδο...!» μουρμούρισε, κάτω απ'την ανάσα της, η Τάθβιλ.

«Δεν έχεις τον κατάλληλο τρόπο με τα παιδιά,» χαμογέλασε ο Σόλμορχ. «Ούτε με τους ηλικιωμένους, τώρα που το σκέφτομαι...»

«Σε λίγο, δε θα έχω τον κατάλληλο τρόπο και με τους σαρκαστικούς νέους!» τον προειδοποίησε η Βαρονέσα, αγκριοκοιτώντας τον.

«Ναι, εγώ είμαι νέος,» έκανε ο Σόλμορχ, υπομειδιώντας.

«Τι πάει να πει αυτό;» μόρφασε εκείνη.

Ο ευγενής του Οίκου των Έχμελθ ανασήκωσε τους ώμους, δήθεν αδιάφορα. «Είσαι τρία χρόνια μεγαλύτερη μου, Τάθβιλ...»

Σε λίγο θα με πει και γριά! σκέφτηκε η Βαρονέσα, μουτρώνοντας και γυρίζοντας το πρόσωπό της απ'την άλλη.

Καμιά δεκαριά μέτρα παρακάτω, ο Σόλμορχ έγενεψε να σταματήσουν, και κατέβηκε απ'τ'άλογό του. Είχε δει ένα κοσμηματοπωλείο στη γωνία, και συμπέρανε πως θα ήταν καλά να πάει εκεί και να ρωτήσει για κανένα μεγάλο πανδοχείο στην πόλη. Το είπε στην Τάθβιλ κι απομακρύνθηκε απ'αυτήν και τους υπόλοιπους.

Πλησίασε το χτίριο. Ήταν μονώροφο· μαγαζί στο ισόγειο και σπίτι από πάνω. Στην ταμπέλα του –η οποία ήταν λουστραρισμένη και από μαύρο ξύλο– έγραφε, με χρυσά γράμματα: *Ο Χρυσός Τροχός*. Ο Σόλμορχ μπήκε, κάνοντας ένα καμπανάκι να κουδουνίσει, καθώς άνοιγε την πόρτα.

Έξυπνο, συλλογίστηκε ο ευγενής. *Δύσκολα να σε κλέψουν έτσι...*

Κοίταξε τριγύρω. Παντού υπήρχαν βιτρίνες, γεμάτες κοσμήματα, καθώς και διακοσμητικά αντικείμενα, καμωμένα από χρυσό, ασήμι, μπρούντζο, έβενο, αλάβαστρο, ακόμα και βασάλτη.

«Τι θα θέλατε, κύριε;» ρώτησε ένας άντρας, που καθόταν σ'ένα ξύλινο γραφείο, στο τέλος του μαγαζιού, το πάτωμα του οποίου ήταν υπερυψωμένο εκεί. «Θα μπορούσα, κάπως, να σας εξυπηρετήσω;»

Ο Σόλμορχ τον καλοκοίταξε. Ήταν ηλικιωμένος, με καράφλα στο κεφάλι, και ντυμένος με λευκό πουκάμισο· τα μάτια του, όμως, ήταν μαύρα σαν κάρβουνα. «Μια πληροφορία ζητώ,» αποκρίθηκε ο ευγενής της οικογένειας Έχμελθ. «Εγώ κι οι σύντροφοί μου

ψάχνουμε για ένα πανδοχείο. Μήπως, γνωρίζετε κάποιο αρκετά μεγάλο εδώ γύρω; Είμαστε πολλοί –πάνω από πενήντα.»

«Είσαι Σαραολνιανός, δεν είσαι;» ρώτησε ο ηλικιωμένος άντρας.

«Ναι, κύριε,» απάντησε, ευθέως, ο Σόλμορχ. Ήξερε πως δε συμπαθούσαν και τόσο τους Σαραολνιανούς εδώ, όμως δε νόμιζε να τον ωφελούσε σε κάτι αν έκρυβε την καταγωγή του.

Ο κοσμηματοπώλης στράβωσε τη μούρη του. «Δεν ξέρω,» είπε. «Δεν έχω ιδέα.»

«Νομίζω ότι ψεύδεστε, κύριε,» δήλωσε, πάλι ευθέως, ο Σόλμορχ.

Ο ηλικιωμένος άντρας τον κοίταξε με κάτι γουρλωμένα μάτια σαν πιατάκια του γλυκού. «Πώς τολμάτε να–;»

«Με συγχωρείτε που σας ενόχλησα,» τον διέκοψε ο Σόλμορχ, και έφυγε απ'το κατάστημα, κοπανώντας την πόρτα τόσο δυνατά που έσπασε το καμπανάκι (!).

Πίσω του ακούστηκε μια οργισμένη φωνή.

«Τι έγινε;» τον ρώτησε η Τάθβιλ, βλέποντάς τον να έρχεται τσαντισμένος από το κοσμηματοπωλείο.

Ο Σόλμορχ φταρνίστηκε μέσα στο μαντίλι που του είχε δώσει η Βαρονέσα. «Σου είπα ότι θα με κολλήσεις,» της θύμισε, καθώς ανέβαινε στ'άλογο του.

«Τι έγινε;» επανέλαβε την ερώτησή της η Τάθβιλ. «Έμαθες πού μπορούμε να βρούμε κάποιο μεγάλο πανδοχείο;»

«Όχι,» απάντησε ο Σόλμορχ. «Αυτός ο άνθρωπος εκεί μέσα ήταν ένας ηλίθιος ρατσιστής, που στράβωσε τη μούρη του, μόλις κατάλαβε ότι είμαι Σαραολνιανός.»

«Δε μας συμπαθούν και πολύ εδώ, υποθέτω...» είπε η Τάθβιλ. «Αλλά φυσικό δεν είναι; Ούτε'εμείς τους συμπαθούμε στο Σαραόλν!»

«Ναι, όμως όχι σε *τέτοιο* σημείο, σωστά;» Ο Σόλμορχ στράφηκε, για να δει την έκφρασή της.

Η Τάθβιλ φταρνίστηκε, φέρνοντας το μαντίλι κοντά στο πρόσωπό της. Έπειτα, ανασήκωσε τους ώμους της. «Δεν ξέρω... αλλά έχω την εντύπωση πως κι εμείς το ίδιο κάνουμε...»

Ο Σόλμορχ δεν ήθελε να το πιστέψει· πράγμα φανερό απ'τον τρόπο με τον οποίο κουνούσε το κεφάλι του, καθώς τα άλογά τους συνέχιζαν να βαδίζουν στον πλακόστρωτο δρόμο.

Λίγο παρακάτω πέτυχαν ένα πανδοχείο, διώροφο, που η ταμπέλα πάνω απ'την πόρτα του έγραφε: *Ο Γκρίζος Γάτος*.

«Πάω να ρωτήσω αν έχει χώρο,» δήλωσε η Τάθβιλ, κατεβαίνοντας απ'τ'άλογό της.

«Θα έρθω μαζί σου,» είπε ο Σόλμορχ, καθώς κι εκείνος κατέβαινε. «Περιμένετε εδώ,» πρόσταξε την σημαιοφόρο Μάερνομ, η οποία ένευσε καταφατικά, με το κεφάλι.

Ο ευγενής της οικογένειας Έχμελθ μπήκε στο πανδοχείο, μαζί με την Βαρονέσα Τάθβιλ. Η τραπεζαρία ήταν γεμάτη κόσμο· και, με μια γρήγορη ματιά, οι δύο Σαραολνιανοί διαπίστωσαν πως οι περισσότεροι έπαιζαν ζάρια, ή κάποιο άλλο τυχερό παιχνίδι.

«*Αργκανθικιανοί...*» μουρμούρισε η Τάθβιλ, με απέχθεια. «Αρέσκονται στον τζόγο.»

Περνώντας ανάμεσα απ'τα τραπέζια, αμφέβαλαν άμα θα υπήρχε αρκετός χώρος για πενήντα και βάλε στρατιώτες. Πράγμα για το οποίο τους διαβεβαίωσε η γυναίκα που στεκόταν πίσω απ'το μπαρ.

«Όχι,» είπε, «δεν έχω τόσα δωμάτια.»

«Και τρίκλινα νάναι δε μας νοιάζει,» δήλωσε η Τάθβιλ.

Η Αργκανθικιανή κάγχασε. «Εσύ θες και μονόκλινα, κυρία; Για τρίκλινα πάντα μιλάμε.»

«Μάλιστα,» απάντησε, ψυχρά, η Τάθβιλ, με τα χείλη σφιγμένα. «Μήπως, ξέρετε κάποιο άλλο πανδοχείο στην πόλη που να έχει τον απαιτούμενο χώρο;»

«Δοκιμάστε την *Αύρα του Ελαφιού*,» πρότεινε η Αργκανθικιανή. «Βρίσκεται στη βόρεια μεριά της αγοράς.»

«Μάλιστα,» είπε η Τάθβιλ. «Ευχαριστούμε.»

Βγήκαν απ'το πανδοχείο και, επιτέλους, μπόρεσε να φταρνιστεί ελεύθερα πάνω στο μαντίλι της.

«Πάμε στην *Αύρα του Ελαφιού*;» ρώτησε ο Σόλμορχ τη Βαρονέσα.

«Ναι,» κατένευσε εκείνη, ανεβαίνοντας στ'άλογό της. «Κι ας ελπίσουμε ο πατέρας μου νάχει βρει κάνα κατάλληλο φάρμακο για την πάθησή μας.»

** ** *

«Σαραολνιανοί! Σαραολνιανοί!»

Οι φωνές έκαναν την Τάθβιλ να γυρίσει –για να της έρθει ένα μανταρίνι στο μέτωπο, πιτσιλώντας το πρόσωπό της! Η Βαρονέσα αισθάνθηκε τον χυμό του καρπού να καίει τα μάτια της, και τα έκλεισε, καθώς την έτσουζαν.

Ο Σόλμορχ είδε ένα μικρό πλήθος –κάπου τριάντα ανθρώπους– να έχει συγκεντρωθεί σε μια μεριά της αγοράς (η οποία είχε αρκετό κόσμο, παρά την απογευματινή ώρα) και να εκτοξεύει φρούτα και αυγά προς το μέρος τους.

«Διάολοι!» αναφώνησε ο ευγενής σκύβοντας κάτω από ένα μήλο, για να τον χτυπήσει ένα πορτοκάλι, επώδυνα, στον ώμο –ευτυχώς, όχι τόσο επώδυνα όσο θα τον είχε χτυπήσει το μήλο... *Το πανωφόρι μου!* σκέφτηκε, οργισμένος, ο ευγενής. *Το έκαναν χάλια!*

Η Μάερνομ τράβηξε το σπαθί της. «Δρόμο!» φώναξε στο μικρό πλήθος. Κι άλλοι ακολούθησαν το παράδειγμά της, και ξεσπάθωσαν.

«Σαραολνιανή σκύλα!» αποκρίθηκε μια Αργκανθικιανή γυναίκα, εκτοξεύοντας ένα πορτοκάλι καταπάνω της.

Η Μάερνομ το έσπασε στον αέρα, με τη λεπίδα της. «Δε θέλουμε να σας χτυπήσουμε!» δήλωσε. «Αλλά εξαφανιστείτε!»

«Δεν υπάρχει φρουρά εδώ;» φώναξε ο Τόλριν, που κι αυτός είχε ξεσπαθώσει.

Μήλα, πορτοκάλια, μανταρίνια, αχλάδια, αυγά, κι άλλα διάφορα άρχισαν να έρχονται, βροχή, προς το μέρος τους. Οι στρατιώτες ύψωσαν τις ασπίδες τους, προσπαθώντας να προστατέψουν τη Βαρονέσα, τον κύριο Σόλμορχ, τη σημαιοφόρο Μάερνομ, τον αγγελιαφόρο Τόλριν, καθώς και τους εαυτούς τους.

«Επίθεση!» φώναξε η Τάθβιλ, οργισμένη απ' τον χυμό που είχε πάει στα μάτια της. «Επίθεση!»

Οι στρατιώτες υπάκουσαν, σπιρουνίζοντας τους ίππους τους κι εφορμώντας στο μικρό πλήθος, που άρχισε να διαλύεται μέσα στην αγορά. Άντρες και γυναίκες έτρεχαν πανικόβλητοι, φωνάζοντας: «*Τα Σαραολνιανά σκυλιά!*» και «*Βάρβαροι! Βάρβαροι στην όμορφη πόλη μας!*» ενώ πάγκοι εμπόρων ανατρέπονταν, κι εκείνοι ούρλιαζαν: «*Φρουροί! Φρουροί! Μας καταστρέφουν!*»

Οι πολεμιστές της Βαρονέσας ούτε σκότωσαν ούτε τραυμάτισαν κανέναν· ωστόσο κάποιοι τραυματίστηκαν από μόνοι τους, καθώς έτρεχαν μακριά από τους «βαρβάρους», κατατρομαγμένοι. Αργκανθικιανοί φρουροί δεν άργησαν να έρθουν, φωνάζοντας να σταματήσει ο χαλασμός και απαιτώντας να μάθουν ποιος ήταν υπεύθυνος γι' αυτούς τους «απολίτιστους καβαλάρηδες που επιτίθονταν σε άοπλους πολίτες».

«Εγώ είμαι υπεύθυνη,» δήλωσε η Τάθβιλ, έχοντας, πλέον, σκουπίζει το χυμό του μανταρινιού από το πρόσωπό της. «Και οι πολίτες σας μόνο άοπλοι δεν είναι! Μας έριχναν φρούτα και αυγά—»

Το γέλιο του αρχηγού της φρουράς και των στρατιωτών του τη διέκοψε.

«Τι είναι τόσο αστείο;» σφύριξε η Βαρονέσα, στενεύοντας τα μάτια της, που την έτσουζαν.

«Θα υποστηρίξετε, κυρία μου, ότι σας επιτέθηκαν με *φρούτα*;» απόρησε ο αρχηγός, συνεχίζοντας να γελά. Έπειτα, η όψη του σοβάρεψε. «Φοβάμαι πως θα πρέπει να μας ακολουθήσετε στον στρατώνα.»

«Τι είν' αυτά που λες;» έκανε η Τάθβιλ. «Ήρθαν και μας— Μόνο που δε μας πετροβόλησαν, επειδή είμαστε από το Σαραόλν! Αυτός είναι ο τρόπος των Αργκα—;»

«Σας παρακαλώ,» τη διέκοψε ο στρατιώτης. «Κατεβείτε απ' τ' άλογό σας κι ελάτε μαζί μας. Το ίδιο ισχύει και για τους πολεμιστές σας. Τώρα!»

Η Τάθβιλ έκανε να μιλήσει, αλλά ο Σόλμορχ ακούμπησε το χέρι του στον ώμο της. «Θέλουμε συμμαχία με το Άργκανθικ, όχι πόλεμο,» της θύμισε.

Η Βαρονέσα έβγαλε έναν ήχο που ο ευγενής δε μπορούσε να διακρίνει αν ήταν γρύλισμα ή αναστεναγμός.

** ** *

Ο Ζάρβημ έφτιαξε το πλατύγυρο καπέλο στο κεφάλι του. Ήταν καινούργιο, όπως κι η κάπα που φορούσε, και ο καπνός του αναμμένου τσιμπουκιού στο στόμα του. «Είναι συνηθισμένο για τη θυγατέρα μου να μπλέκει έτσι...» δήλωσε, φυσώντας καπνό απ'τα ρουθούνια, ενώ ατένιζε τους Αργκανθικιανούς στρατιώτες να περιτριγυρίζουν τους Σαραολνιανούς και να τους παίρνουν από την αγορά.

«Την έχουν άσχημα, Άρχοντά μου;» ρώτησε η Μάνζρα, που, επίσης, φορούσε καινούργια κάπα, και είχε έναν σάκο με νεοαγορασμένα ρούχα ριγμένο στον ώμο της.

«Μόνο αν κάποιος Αργκανθικιανός αρχοντούδι τούς έχει βάλει στο μάτι,» αποκρίθηκε ο Ζάρβημ, βγάζοντας την πίπα απ'τα δόντια του. «Για έλα, βρε κοπελιά, να δούμε μήπως μπορέσουμε να βοηθήσουμε...»

Η Μάνζρα και οι πέντε Σαραολνιανοί στρατιώτες τον ακολούθησαν, καθώς ξεκίνησε να βαδίζει ανάμεσα στο πλήθος της αγοράς.